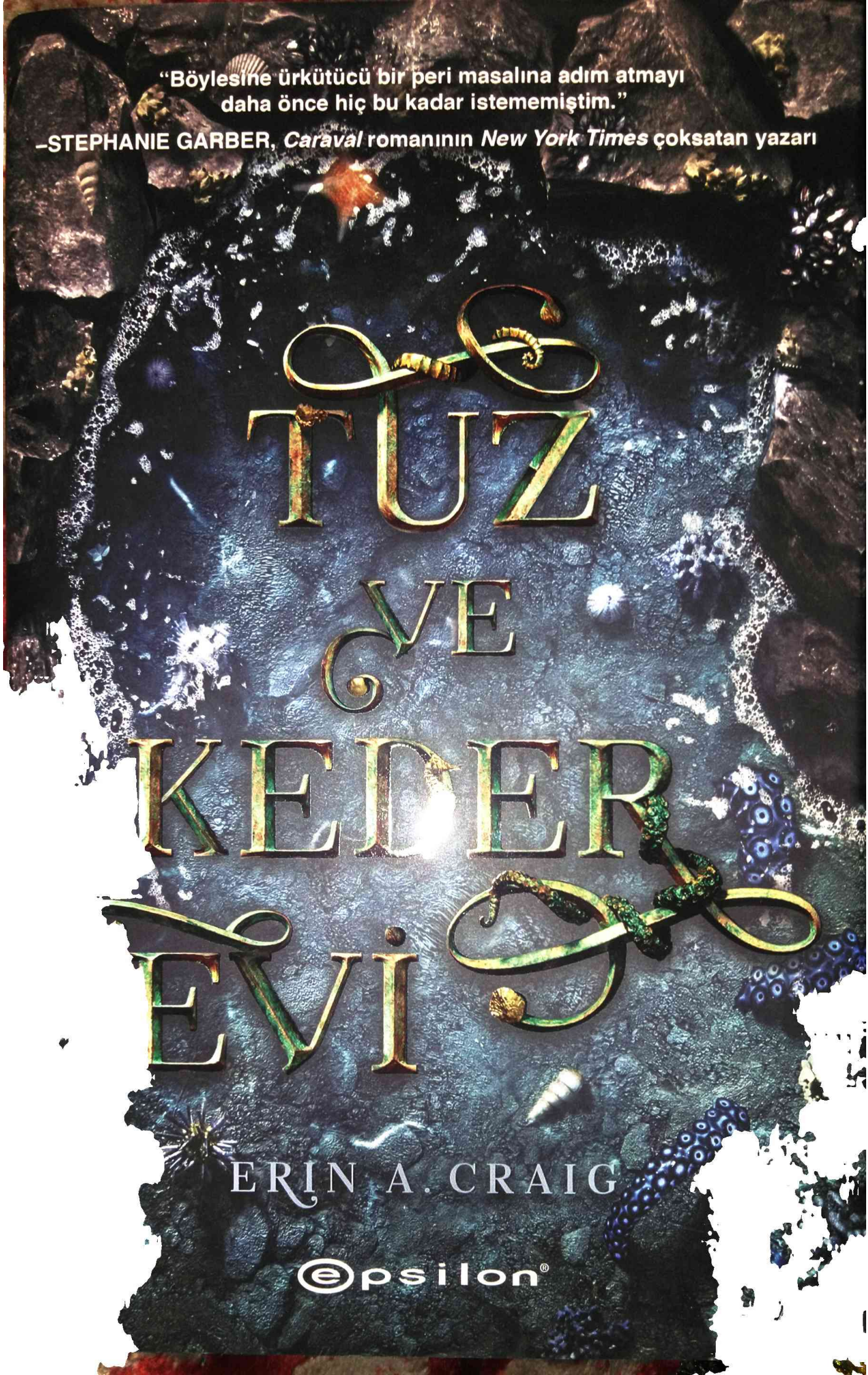
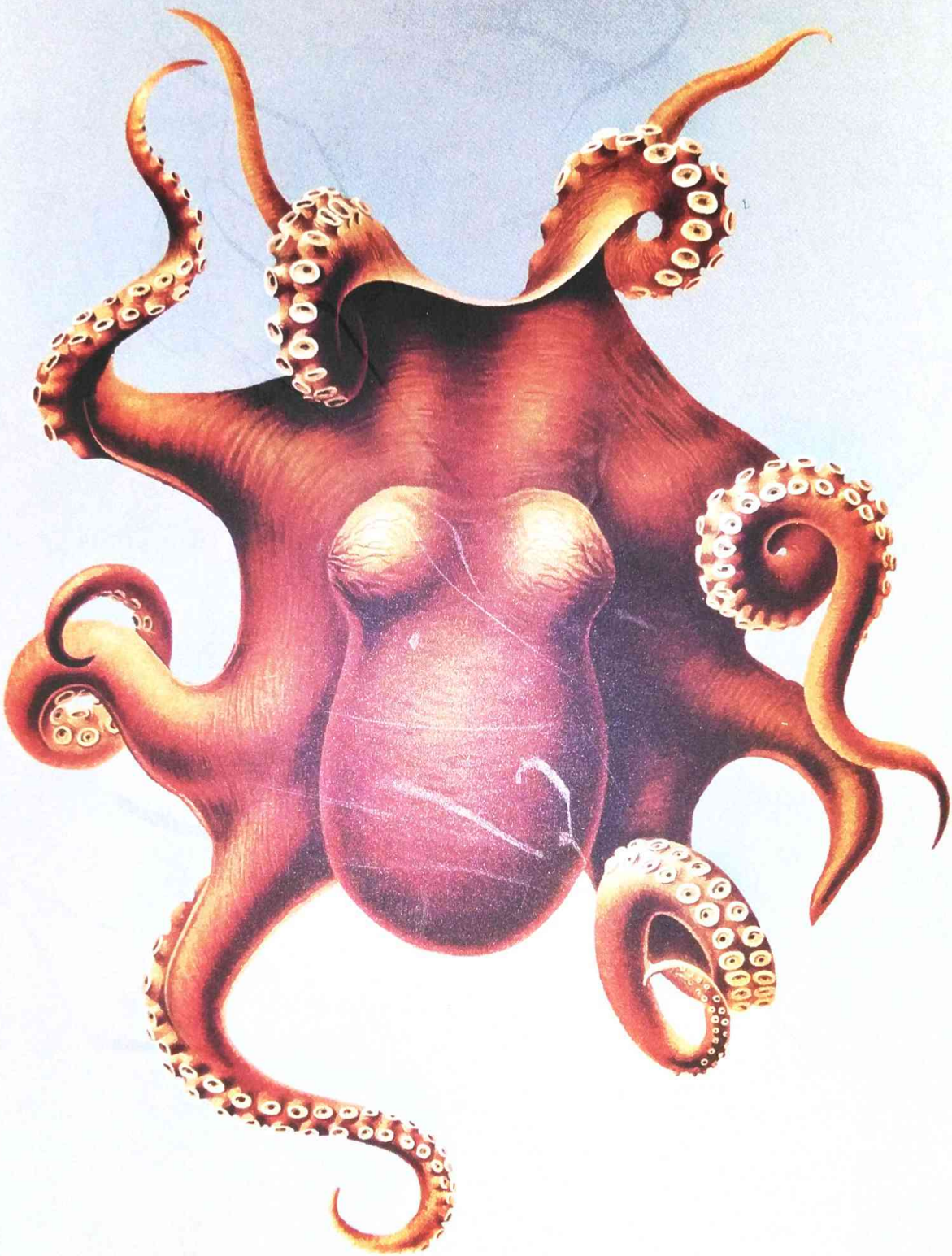

"Böylesine ürkütücü bir peri masalına adım atmayı
daha önce hiç bu kadar istememiştim."
–STEPHANIE GARBER, *Caraval* romanının *New York Times* çoksatan yazarı
TUZ
VE
KEDER
EVİ
ERIN A. CRAIG
Epsilon®

epsilon®

TUZ VE KEDER EVİ

Yazı ve Kavram Dizi
Orijinal Adı: Words of Salt and Sorrow
Yazar Adı: Tom A. Craig
Çeviren: Ivan Kerr

Yayın Yönetmeni: Adil Tuna
Editör: Su Akarsular
Düzelti: Cevdi Tuna
Kapak Uygulama: Dilara Karabiberoğlu
Sayfa Uygulama: Canan Kalan

1. Basım: Kasım 2020
ISBN: 978-605-173-307-9

© Tom A. Craig 2019
Bu eser sayarların yazılı izni olmadan çoğaltılamaz
Türkçe yayın hakkı Anlaşmalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır
© Epsilon Yayınevi Tiyatro ve Sanat A.Ş.

Basıldığı Yer
Matbaa Bilgileri
Barbaros Mah. Osmanlı Cad. No: 1/2
Barbaros/İstanbul
Tel: (212) 671 61 51 Faks: (212) 671 61 50
Sertifika No: 23560

Yayıncı
Epsilon Yayınevi Tiyatro ve Sanat A.Ş.
Osmanlı Sok. No: 16/4 Z Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 32 31 Faks: (212) 252 62 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 34530

TUZ VE KEDER EVİ

ERIN A. CRAIG

Çeviren
İrem Koşu

epsilon

Bir gün kitap yazacağıma inanan
büyükannem ve büyükbabam Phoebe ile Walter'a
kocaman sevgilerle.
Haklı olduğunuz için çok mutluyum.

1

ABLAMIN KOLYESİNE OYULMUŞ GÜMÜŞ ÇAPA, MUM ışığını yansıtıyordu. Çirkin bir takıydı ve Eulalie'nin asla kendisi için seçeceği bir parça değildi. Ablam sade altın zincirleri, abartılı elmas gerdanlıkları severdi. Bu... ona göre değildi. Kolyeyi onun için babam seçmiş olmalıydı. Ona daha şık bir şey sunma isteğiyle kendi siyah incili kolyemi yokladım beceriksizce ama ben kopçasını açamadan tabut taşıyıcı tabur, tabutun kapağını kapadı.

"Biz, Tuz Halkı, bu bedeni denize geri teslim ediyoruz," dedi Yüce Denizci ahenkli bir sesle, tahta kutu onu bekleyen yeraltı mezarının derinlerine kayarken.

Ablamı bütün olarak yutmak için genişçe açılmış ağzın içinde büyüyen likenlere dikkat etmemeye çalıştım. Sadece günler önce canlı ve sıcak olan, nefes alan ablamın ebedi istirahati için oraya yerleştirildiğini düşünmemeye çalıştım. Tabutun ince tabanının tuzlu suyla kabarıp şişeceğini, sonra da parçalanıp Eulalie'nin bedenini aile mozolemizin su dolu derinliklerine saçacağını gözümde canlandırmamaya çalıştım.

Onun yerine ağlamaya çalıştım.

Benden bunun bekleneceğini, gözyaşlarımın akmasının pek mümkün olmadığını bildiğim gibi biliyordum. Gözyaşlarım daha sonra, muhtemelen bu akşam Eulalie'nin yatak odasının önünden geçerken, siyah tüllerle örtülmüş aynalarla kaplı duvarını gördüğümde gelecekti. Eulalie'nin pek çok aynası vardı.

Eulalie.

Tüm kız kardeşlerim arasında en güzeli oydu. Gül rengi dudakları her zaman bir gülümsemeyle kıvrılmaya meyilliydi. İyi esprilere bayılır, açık yeşil gözleri çabuk bir göz kırpma için her zaman hazır olurdu. Babamın tüm mirasını alacağı kesinleşen en büyük Thaumas kızı olmadan önce bile çok sayıda talip, onun ilgisini kazanmak için yarışırdı.

"Tuz'dan doğarız, Tuz'la yaşarız ve Tuz'a geri döneriz," diye devam etti Yüce Denizci.

"Tuz'a," diye tekrarladı cenazeye katılanlar.

Babam, ablamı Brine*'a geri çekmesi için Pontus'a** ödeme olan iki altını yerleştirmek için yeraltı mezarının dibine doğru ilerlerken hızla mozolenin etrafına bakmaya cesaret ettim. En kaliteli siyah yün ve bürümcük giysileriyle bezenmiş konuklarla dolup taşıyordu; birçoğu eskiden Eulalie'nin sevgilisi olmayı arzu ederdi. Bu denli kalbi kırık genç adamın açıkça onun yasını tutması ablamın hoşuna giderdi.

"Annaleigh," diye fısıldadı Camille beni dürterek.

"Tuz'a," diye mırıldandım. Bir mendili gözlerime, sözde gözyaşlarıma bastırdım.

Babamın sert ayıplaması yüreğimde yanıyordu. Yüce Denizci istiridye kabuğuyla kaplı ve deniz suyuyla dolu ayin kadehiyle öne çıkarken babamın gözleri sırılsıklamdı ve gururlu burnu kırmızıydı. Yüce Denizci kadehi yeraltı mezarına soktu ve suyu Eulalie'nin tabutuna dökerek ayrışmasını törensel ola-

---

* Okyanus. –(ç.n.)

** Yunan mitolojisinde ilk tanrılardan denizleri simgeleyendir. –(ç.n.)

rak başlattı. Taşlı açıklığın iki yanındaki mumların üzerine su serpmesiyle merasim sona erdi.

Babam bir araya toplanmış kalabalığa döndü. Koyu renkli saçlarının arasında geniş bir tutam beyaz saç vardı. Acaba dün de orada mıydı?

"Kızım Eulalie'yi anmaya geldiğiniz için teşekkür ederim." Sarayda lordlara hitap etmeye alışkın, genellikle çok gür ve çarpıcı olan sesi tereddütle çatlıyordu. "Ailem ve ben, kızımın hayatını kutlamak için sizi Highmoor'da aramıza katılmaya davet ediyoruz. Yiyecek ve içecek olacak, ayrıca..." Boğazını temizledi, sesi Salann Adaları'nın on dokuzuncu dükünden ziyade kekeleyen bir kâtibe aitmiş gibi çıkıyordu. "Orada bulunmanızın Eulalie için çok şey ifade edeceğini biliyorum."

Konuşması bittiğinde başını öne eğdi, yüzü boş bir duvar gibiydi. Kederini yatıştırmak için ona yardım etmeyi çok istiyordum ama üvey annem Morella halihazırda onun yanındaydı, babamın elini tutuyordu. İkisi evleneli henüz birkaç ay olmuştu ve birleştirdikleri hayatlarının mest eden, mutluluk dolu günlerinde olmaları gerekirdi.

Morella, Thaumas mozolesine ilk kez geliyordu. Annemin anıt heykelinin dikkatli bakışları altında kendini rahatsız hissediyor muydu? Heykeltıraş referans olarak annemin düğün portresini kullanarak soğuk gri mermere gençliğinin görkemini aktarmıştı. Bedeni seneler önce denize geri döndüğü halde hâlâ annemin mabedini neredeyse her hafta ziyaret ederek ona günlerimi anlatır ve beni dinliyormuş gibi yapardım.

Annemin heykeli, mozolede kız kardeşlerimin mabetleri dahil diğer her şeyin üstünde yükseliyordu. Ava'nın mabedi en sevdiği çiçek olan güllerle bezeliydi. Yaz aylarında, daha on sekizindeyken onun canını alan vebanın kabarcıkları gibi tombul ve pembe açarlardı.

Bir sene sonra Octavia onun peşinden gitmişti. Bedeni uzun bir kütüphane merdiveninin dibinde bulunduğunda kolları ve

bacakları doğal olmayan açılarda bükülmüştü. Ebedi dinlenme yerini açık bir kitapla birlikte, okumayı asla öğrenmediğim Vaipany dilinde kazınmış bir alıntı süslüyordu.

Bu kadar çok trajedi ailemize baskı yaparken Elizabeth'in ölümü kaçınılmaz görünmüştü. Denizde sürüklenen bir ağaç dalı gibi küvette süzülürken bulunduğunda bedeni suyla dolmuş ve tüm rengi çekilmişti. Bulaşıkçı kızlar tarafından seyislere fısıldanan; balıkçıların, eşlerine anlattığı, onların da yaramaz çocuklarına uyarı niyetine dile getirdiği söylentiler, Highmoor'dan komşu adalardaki köylere yayılmıştı. Bazıları bunun intihar olduğunu söylüyordu. Daha fazla kişi lanetlendiğimize inanıyordu.

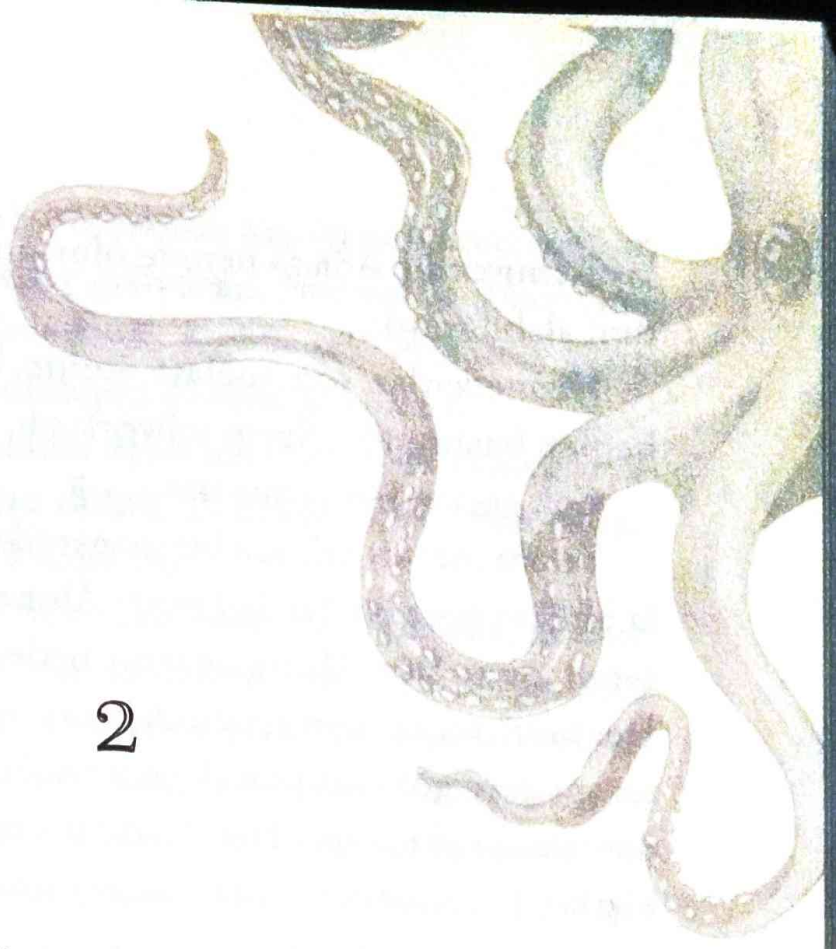
Elizabeth'in heykeli bir kuştu. Bir güvercin olması amaçlanmıştı fakat oranları tamamen yanlıştı ve daha çok bir martıya benziyordu. Her zaman yükseklerde uçarak uzaklara gitmeyi çok isteyen Elizabeth'e uygun bir ithaftı.

Eulalie'ninki ne olacaktı acaba?

Eskiden on iki kız kardeştik: Thaumas Düzinesi. Şimdi yedi kız kardeşim ve ben ufak bir sıra halinde dikiliyorduk ve acımasız söylentilerde bir doğruluk payı var mı diye ister istemez merak ediyordum. Bir şekilde tanrıları kızdırmış mıydık? Ailemiz, bizi teker teker çekip alan bir karanlık tarafından mı damgalanmıştı? Yoksa bu basitçe bir dizi feci ve bahtsız tesadüf müydü?

Merasimden sonra kalabalık dağıldı ve etrafımızda dolaşmaya başladı. Zoraki taziyelerini fısıldarlarken konukların bize fazla yaklaşmamaya gayret ettiğini fark ettim. Acaba bu, konumumuza saygıdan mıydı, yoksa bir şeyin bulaşabileceğinden mi endişelilerdi? Bunu kültürsüz insanların batıl inancına yormak istiyordum fakat uzaktan bir akrabamız, ince dudaklarında zayıf bir gülümsemeyle bana yaklaşırken gözlerinde titreşen, yüzeyin hemen altında, kaçırması mümkün olmayan aynı soru vardı:

Sıradaki hangimiz olacaktı?

2

HERKES EVDEKİ TAZİYE ZİYARETİNE GİTMEK ÜZERE ayrılırken mozolede oyalandım; meraklı gözler olmadan Eulalie'ye tek başıma veda etmek istiyordum. Hizmetlerini sunmuş olan Yüce Denizci ayin kadehini ve mumlukları, tuzlu suyunu ve babamın iki altın parasını topluyordu. Sahil şeridine giden küçük patikaya ve oradan Selkirk Adası'nın en kuzey noktasındaki keşiş kulübesine geri yollanmadan önce önümde durdu. Hizmetkâr delikanlıların bolca kumlu harçla sıvanmış tuğlaları yeraltı mezarının üzerine istifleyerek ve altımızda fırıl fırıl dönen girdapların akınını perdeleyerek gömütün girişini mühürlemesini izledim.

Yüce Denizci bir kutsamayı andıran hareketle elini kaldırdı. Fakat parmaklarının kıvrımı bir şekilde yanlıştı, daha çok bir korunma hareketine benziyordu.

Kendisi için.

Bana karşı.

Yeraltı mezarında insanların sıkışıklığı olmadan hava üzerime ikinci bir pelerin gibi yerleşerek daha soğuk hissettirdi. Mide bulandırıcı tatlılıktaki tütsü, hâlâ odanın bir ucundan diğer ucuna salınıyor ama tuzun keskinliğini bütünüyle uzak-

laştıramıyordu. Adada nerede olursanız olun, daima tuzun tadını alabilirdiniz.

Hizmetkârlar son tuğlayı yerine kaldırırken suyun sesini hepten bastırarak oflayıp inliyorlardı.

Çok geçmeden yalnızdım.

Yeraltı mezarı aslında bir mağaradan fazlası değildi, bununla birlikte eşsiz bir özelliği vardı: Altından akan geniş bir nehrin temiz suyu ölen Thaumas'ların bedenlerini denize taşıyordu. Her nesil, mezarlığın etrafındaki taş duvarı şekillendirerek veya tavanı gece gökyüzünün detaylı freskiyle süsleyerek ona kendi parçalarını eklemişti. Her Thaumas çocuğu harflerden oluşan bir kitap seçmeden önce takımyıldızların üzerinden yolunu okumayı öğrenirdi. Mabetleri eklemeye büyük büyük büyükbabam başlamıştı.

Elizabeth'in cenaze merasimi boyunca –Yüce Denizci'nin ince bir şekilde üstü örtülü intihar kınamasıyla Eulalie'ninkinden bile daha kasvetli bir törendi– zaman geçirmek için mağaraya serpiştirilmiş levha ve heykelleri saymıştım. Mabetlerin canlılara yer bırakmadan bu oyuk alanı tümüyle istila etmesine daha ne kadar zaman vardı? Ben öldüğümde, hatırlanmak için anıt istemiyordum. Thaumas nesillerinin büstüne gözlerini dikip bakacağını bilmek büyük halam Clarette'in ebedi uykusunda daha iyi dinlenmesini mi sağlıyordu sanki?

Teşekkürler, almayayım. Beni denize iterek Tuz'a geri gönderin, yeter.

"Bugün burada birçok genç adam vardı," dedim ıslak tuğla duvarın önünde diz çökerken.

Tuğladan duvarı örmeye zahmet etmeleri şaşılacak şeydi doğrusu. Bir başka kız kardeşimin içine itilmesi için bu duvarın kırılarak açılması ne kadar sürecekti?

"Fitzgerald kardeşler, Sebastian ve Stephen. Vasa'lı vali Henry. Ayrıca Edgar."

Eulalie'yle böyle kararlı bir şekilde hep benim konuştuğum bir sohbeti sürdürmek yapay geliyordu. Normalde ablam parçası olduğu her şeye hükmederdi. Keskin zekâsıyla dolu egzotik ve abartılı hikâyeleri, dinleyen herkesi büyülerdi.

"Tüm cenazelere katılanlar arasında, bence en fazla gözyaşını bugün burada olanlar döktü. O akşam içlerinden biriyle buluşmak için mi gizlice kaçıyordun?"

Durup gözümde Eulalie'yi bembeyaz teni dolunayın mavi ışığıyla kaplı, rüzgârdan şişen dantelli ve kurdeleli bir gecelikle uçurum kenarında yürürken canlandırdım. Bir sevgiliyle özel bir buluşmada bilhassa güzel göründüğünü garantilemiş olmalıydı.

Balıkçılar bedenini altındaki kayalıklarda bulduğunda onu sahile vurmuş bir yunus zannetmişlerdi. Gerçekten bir öbür dünya varsa, Eulalie'nin bunu asla öğrenmemesini umuyordum. Kibri asla düzelmeyecek bir hasar alırdı.

"Kayıp düştün mü?" Sözlerim mabette yankılandı. "Seni birisi mi itti?"

Dediklerimi tartmadan soru ağzımdan fırladı. Diğer ablalarımın nasıl öldüğünü bir kuşkunun gölgesi olmaksızın biliyordum: Ava hastaydı, Octavia sakarlığıyla tanınırdı, Elizabeth bile... Kısa bir nefes çekerek parmaklarımı eteğimin kalın, kaşındırıcı siyah yününe bastırdım. Octavia'nın ardından hayli ümitsizliğe kapılmıştı. Kayıpları hepimiz hissediyorduk fakat Elizabeth kadar şiddetle değil.

Diğer yandan Eulalie öldüğünde orada kimse yoktu. Neler olduğunu kimse görmemişti. Sadece merhametsiz neticeye şahit olunmuştu.

Derecikler yeraltı mezarına sızarken bir su damlası burnuma isabet etti ve bir başkası yanağıma düştü. Yağmur başlamış olmalıydı. Gökyüzü bile bugün Eulalie için ağlıyordu.

"Seni özleyeceğim." Altdudağımı emdim. Gözlerime iğne gibi batan gözyaşları şimdi serbestçe akıyordu. Taşlara yazılmış süslü bir *E* harfini parmağımla takip ederken kederimi, çare-

sizliğimi ve öfkemi haykırmak, daha fazlasını söylemek istiyordum. Ama bu onu geri getirmeyecekti.

"Seni... Seni seviyorum, Eulalie." Karanlık mağaradan aceleyle çıkarken sesim bir fısıltıdan fazlası değildi.

Dışarıda şiddetle devam eden fırtına, dalgaları çalkalayıp denizi köpükle kaplıyordu. Mağara, Salten'da bir yarımada olan ve denize doğru çıkıntı yapan Uç'un uzak tarafındaydı. Eve kadar en az bir buçuk kilometrelik yol vardı ve kimse bana bir at arabası bırakmayı düşünmemişti. Siyah duvağımı kenara ittim ve yürümeye başladım.

"Bir şey unutmuyor musun?" diye sordu hizmetçimiz Hanna, ben taziyeye katılmak için yollanmadan önce.

Yaşlı kadının anaç gözlerinin ağırlığını sırtımda hissederek duraksadım. Eve döndüğümde derhal giysilerimi değiştirmiştim. Fırtına beni tepeden tırnağa sırılsıklam etmişti ve lanet olsun olmasın, soğuk algınlığından ölmeyi planlamıyordum.

Hanna beklenti dolu bir ifadeyle uzun siyah bir kurdele uzattı. İç geçirerek önceden birçok kez yaptığı gibi, ince şeritle bileğimi sarmasına izin verdim. Ölüm bir haneyi ziyaret ettiğinde, sevdiğiniz aile bireyinin peşinden gitmenizi engellemesi için siyah bir kurdele takardınız. Talihimiz öyle fena görünüyordu ki hizmetkârlar kedilerimizin, atlarımızın ve tavuklarımızın boyunlarının etrafına bile bu hazin kurdeleleri bağlamayı alışkanlık edinmişti.

Başka herhangi bir renk olsa güzel görünecek kurdeleyi fiyonk yaptı. Tüm gardırobum artık yas kıyafetlerinden ibaretti, her elbise sonuncusundan daha koyu bir tondaydı. Annemin ölümünden beri son altı yıldır kömürden daha açık renkli bir şey giymemiştim.

Hanna, Elizabeth'in cenazesinde taktığımız, bileklerimizde

günlerce acıtan izler bırakan ve kaşındıran bombazen yerine saten bir kumaş seçmişti.

Kol manşetimi düzelttim. "Doğruyu söylemek gerekirse, burada seninle birlikte kalmayı tercih ederim. Böyle durumlarda ne söylemem gerektiğini hiç bilemem."

Hanna yanağımı okşadı. "Oraya ne kadar erken gidersen, o kadar çabuk kurtulursun." Bana sıcak, kahverengi gözlerle gülümsedi. "Yatmadan önce bir demlik tarçın çayının seni beklediğinden emin olurum."

"Teşekkürler Hanna," dedim kapıdan çıkmadan önce omzunu sıkarak.

Mavi Salon'a girdiğimde Morella bana bir kestirme yol açtı. "Benimle oturur musun? Burada pek kimseyi tanımıyorum," diye itiraf etti beni uzun, kalın bölmeli pencerelerin yanındaki kanepeye doğru çekerken. Yağmur damlalarından bir konfetiyle beneklenmiş oldukları halde pencereler, kayalıkların dikkat çekici bir manzarasını sunuyorlardı. Taziyeyi, Eulalie'nin düştüğü noktayı tam olarak sergileyen bu odada düzenlemek bana yanlış geldi.

Kız kardeşlerimin yanında olmak istiyordum ama Morella'nın kocaman açtığı gözleri yalvarır gibiydi. Böyle anlarda onun babamın yaşındansa, benimkine çok daha yakın olduğunu unutmak zordu.

Babam yeni bir eş seçtiğinde kimse şaşırmamıştı. Annem çok uzun zaman önce ölmüştü ve hepimiz onun eninde sonunda bir oğula sahip olmayı umduğunu biliyorduk. Morella'yla anakarada, Suseally'de tanışmıştı. Babam yolculuktan onu koluna takıp döndüğünde ona tamamen vurulmuştu.

Honor, Mercy ve Verity* –onlara toplu olarak Erdemler diye hitap ederdik, annemiz öldüğünde çok küçüklerdi– hayatlarında bu yeni anne figürüne sahip oldukları için çok sevinmişlerdi. Morella bir mürebbiyeydi ve küçük kızlara çabucak kanı kaynamıştı. Üçüzler –Rosalie, Ligeia ve Lenore– ve ben, babamız

* (İng.) Onur, merhamet ve doğruluk. –(ç.n.)

için mutluyduk ama birisi Morella'nın Thaumas Düzinesi'nden olduğunu farz ettiği her seferinde Camille kaskatı kesilirdi.

Odanın diğer ucunda bir duvara hükmeden resme gözlerimi diktim. Devasa gözleri hiddetle genişlemiş bir deniz canavarının yanında mavi derinliğe sürüklenen bir gemiyi betimliyordu. Mavi Salon denizden gelme birçok hazineyi barındırırdı: bir rafta dikenli bir denizkestanesi ailesi, köşede bir sütun tabanında kabuklu deniz canlılarının yapıştığı bir çapa ve ulaşabilecekleri kadar yüksek olan her yüzeyde Erdemler'in deniz kabuğu koleksiyonundan örnekler.

"Törenler her zaman böyle midir?" diye sordu Morella eteklerini lacivert kadife yastıklara yayarken. "Bu kadar ciddi ve soğuk mudur?"

Şaşkın ifademe engel olamadım. "Eh, bu bir cenazeydi."

Bir tutam açık sarı saçı kulağının arkasına sıkıştırırken gergin bir tavırla gülümsedi. "Elbette, benim demek istediğim sadece... neden su? Anakarada yaptıkları gibi onu neden gömmediğinizi anlamıyorum."

Babam gözüme ilişti. Benden Morella'ya nazik davranmamı, ona âdetlerimizi açıklamamı istemişti. Ona karşı bir şefkat damlasının kalbime sızmasına izin vermeyi denedim.

"Yüce Denizci, adalarımızı ve üzerindeki insanları Pontus'un yarattığını söyler. Güç katmak için okyanus gelgitlerinden kepçeyle tuz çıkarmış. Buna bir boğa köpekbalığının kurnazlığı ve ay denizanasının güzelliğini karıştırmış. Denizatının sadakatini ve bir yunusun merakını eklemiş. Yaratısı çok dikkatli bir şekilde iki kol, iki bacak, bir baş ve bir kalple şekillendiğinde Pontus içine kendi canından birazını üfleyerek ilk Tuz Halkı'nı oluşturmuş. Dolayısıyla öldüğümüzde toprağa gömülemeyiz. Suya geri verilir ve evimize kavuşuruz."

Açıklamam Morella'nın hoşuna gitmişe benziyordu. "İşte, cenazede böyle bir açıklama güzel olurdu. Oysa en çok vurgulanan... ölümdü."

Ona bir gülümseme sundum. "Ee... bu ilk cenazendi. Gittikçe alışıyorsun."

Morella uzanıp elini benimkinin üstüne koydu, ufak yüzü samimiydi. "Bu kadar çok cenazeye katlanmış olmandan nefret ediyorum. Bunca acı ve keder hissetmek için fazlasıyla gençsin."

Yağmur, Highmoor'u külrengiyle örterek daha sert düşüyordu. Uçurumun dibindeki iri kaya parçaları hırçın deniz tarafından küçük bir oğlanın cebindeki bilyeler gibi savruluyordu; gürültüyle sarp kayalarda patlıyor, sesleri gök gürültüsüyle rekabet ediyordu.

"Şimdi ne olacak?"

Gözlerimi kırparak dikkatimi Morella'ya geri çevirdim. "Ne demek istiyorsun?"

Aşina olmadığı sözcüklerde bocalarken dudağını ısırdı. "Şimdi o... Tuz'a geri döndüğüne göre... bizim ne yapmamız gerekiyor?"

"Bu kadardı. Ona veda ettik. Bu taziyeden sonra her şey bitiyor."

Morella'nın parmakları huzursuz bir hüsranla oynuyordu. "Ama bitmiyor. Tam olarak değil. Baban önümüzdeki birkaç hafta siyah giymek zorunda olduğumuzu söyledi?"

"Aslında birkaç ay boyunca. Altı ay siyah, ondan sonraki altı ay koyu gri giyeriz."

"Bir yıl mı?" derken Morella şoke olmuştu. "Gerçekten bu kasvetli kıyafetleri bir yıl boyunca giymem mi gerekiyor?" Kanepenin yakınındaki insanlar Morella'nın patlamasını duyunca başlarını bize doğru çevirdi. Morella hiç değilse utançla kızardı. "Demek istediğim... Ortun çeyizimi daha yeni aldı. İçindeki hiçbir şey siyah değil." Bugün Camille'in elbiselerinden birini ödünç almış ama üstüne pek uymamıştı. Korsesinin kenarını düzeltti. "Mesele sadece giysiler değil. Sen ve Camille'e ne olacak? İkiniz de sosyeteye katılmalı, genç adamlarla tanışmalı, âşık olmalısınız."

Ciddi olup olmadığını merak ederek başımı yana eğdim. "Ablam daha yeni öldü. İçimden pek de dans etmek gelmiyor."

Bir gök gürültüsü yerimden sıçramama sebep oldu. Morella elimi sıkarak gözlerimin yeniden onunkilere bakmasını sağladı. "Bağışla beni, Annaleigh, bugün hiçbir şeyi düzgün söyleyemiyorum. Kastettiğim... bunca trajediden sonra, bu ailenin yeniden mutlu olması gerektiğiydi. Şimdiden bir ömür boyu yetecek kadar yas tuttunuz. Kendinizi acıyla örtmeye devam etmek neden? Mercy, Honor ve sevgili küçük Verity başsağlığı dileklerini kabul edip yararsız havadan sudan konuşmalara katılacağına bahçede bebeklerle oynamalı. Bir de Rosalie ile Ligeia var, ve de Lenore, onlara baksana."

Üçüzler hakikaten yalnızca iki kişinin sığabileceği büyüklükte bir çift kişilik koltukta oturuyordu. Kolları birbirine dolanmıştı, duvaklarının içine doğru hıçkırırlarken şişman bir örümcek gibi birbirlerine tutunuyorlardı. Kimse böyle yoğunlaşmış bir kedere yaklaşmaya cüret edemiyordu.

"Herkesi böyle görmek kalbimi kırıyor."

Elimi yavaşça çekip onunkinden kurtardım. "Ama biri öldüğünde böyle yaparsın. Sırf onlardan hoşlanmıyorsun diye âdetleri değiştiremezsin."

"Peki ya sevinecek bir sebep varsa? Gizlenmemesi, kutlanması gereken bir şey? İyi haber galip gelmemeli mi?"

Şarap kadehleri takdim eden bir hizmetkâr yaklaştı. Ben bir kadeh aldım ama Morella, başının marifetli bir reddedişiyle onu gönderdi. Highmoor'un hanımı rolüne çabucak ayak uydurmuştu.

"Sanırım öyle." Kararsız kaldım. Yine gök gürledi. "Fakat bugün kutlanacak pek bir şey varmış gibi görünmüyor."

"Ben olduğuna inanıyorum." Morella bana yaklaşarak sır verecekmiş gibi fısıldamaya başladı. "Yeni bir hayat." Dikkat çekmeyen bir hareketle elini korurcasına karnına koydu.

Ağız dolusu şarabımı yutarken neredeyse şaşkınlıktan bo-

ğuluyordum. "Hamile misin?" Mutlulukla ışıldıyordu. "Babam biliyor mu?"

"Henüz değil. Ona söylemek üzereydim ama Eulalie'nin haberini veren şu balıkçılar araya girdi."

"Çok memnun olacak. Ne kadarlık hamile olduğunu biliyor musun?"

"Üç ay sanırım." Parmaklarıyla saçlarını taradı. "Sahiden Ortun'ın mutlu olacağını düşünüyor musun? Onu yeniden gülümserken görmek için neredeyse her şeyi yapardım."

Etrafı arkadaşlarla çevrili olmasına rağmen sohbetlerine katılamayacak kadar Eulalie'nin anılarına dalmış olan babama tekrar baktım. Başımla onayladım. "Buna eminim."

Morella derin bir nefes aldı. "Öyleyse, böyle mutlu bir haber saklanmamalı, değil mi?"

Ben bir yanıt veremeden Morella odanın ortasındaki kuyruklu piyanoya ilerledi. Kapağının üstündeki bir çanı eline alıp çaldığında odayı etkili bir şekilde sessizleştirdi.

Ne yapmak üzere olduğunu fark edince ağzım kurudu.

"Ortun?" diye seslendiğinde babamı sarsarak düşüncelerinden uzaklaştırdı. Sesi, elindeki çanın çınlaması gibi yüksek ve tizdi.

Bu annemin çanıydı. Camille ve ben onu yıllar önce tavan arasında kılık değiştirmece oynarken bulmuştuk. Berrak tonu hoşumuza gitmişti ve evin her tarafına sesini duyuramayacak kadar zayıf düştüğünde onu annemize vermiştik. Şimdi her çalışında annemin son hamileliğinin anıları, göğsüme çarpan soğuk bir dalganın kuvvetiyle aklıma geliyordu.

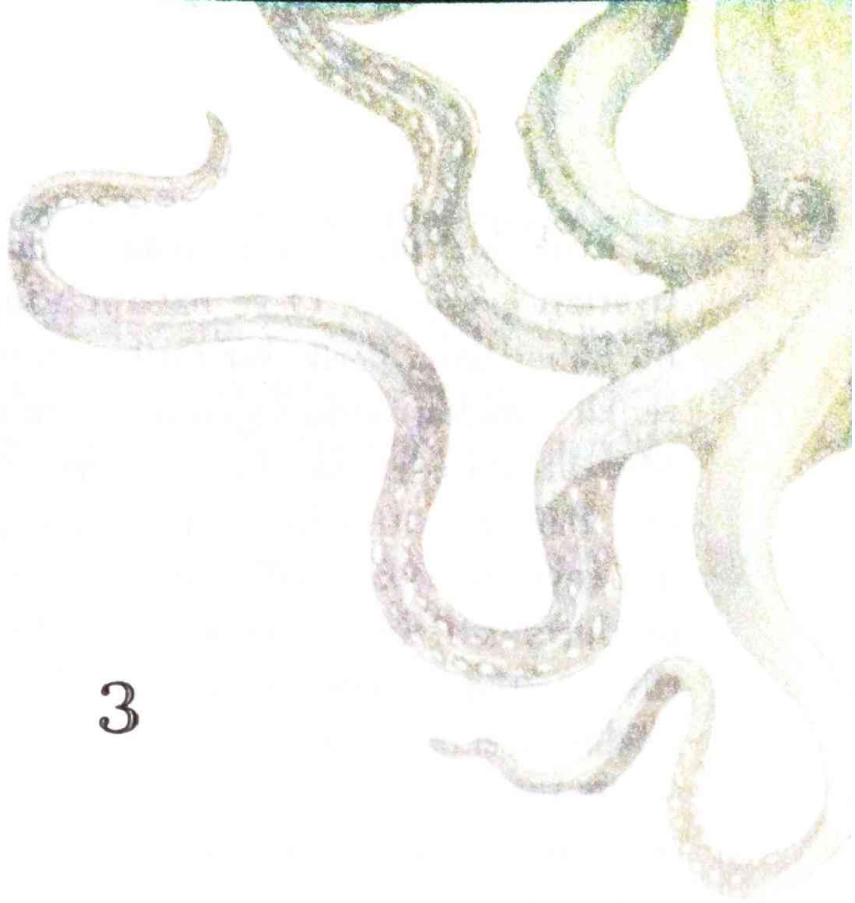
Babam yanına geldiğinde Morella devam etti. "Ortun ve ben geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyoruz. Son birkaç gün bitmek bilmeyen karanlık bir gece gibiydi ama şu anda burada olmanız gökyüzüne usulca yayılan güzel bir gün doğumunun ilk sıcak huzmeleri gibi."

Sözleri, özenle seçildiği açık olduğu halde ağzından rahatlıkla dökülüyordu. Gözlerim kısıldı. Bunu önceden prova etmişti.

"Sevgili, güzel Eulalie'ye dair anılarınız, yüreklerimizi memnuniyetle boyayarak üzüntümüzü hafifletiyor. Üstelik, bu çarpıcı yeni sabahta, Thaumas Evi'ni aydınlatan yeni bir bölüm sayesinde mutlu, hatta neşeliyiz."

Odanın diğer tarafında bir amcamızla konuşan Camille bana rahatsız bir bakış attı. Üçüzler bile birbirlerine sımsıkı bağlı durmayı bırakmıştı; Lenore çift kişilik koltuğun yanında ayakta dururken parmakları koltuğun yumuşak kolçağını deşiyordu.

Morella babamın elini tuttu ve diğer elini düz karnına koyarken ilginin tadını çıkararak yüzüne kocaman bir sırıtış kondurdu. "Ve tıpkı sabahın ışıltısının geceyi kovması gibi kederin gölgelerinin arka plana atılmasını da oğlumuzun gelişi sağlayacak."

3

"O KADIN YOK MU!" DEDİ HANNA TÜKÜRÜRCESİNE, elbisemin sırtından aşağı inen minik oltu taşı düğmeleri açmayı bitirirken. Burnundan soluyarak siyah beyaz kırçıllı buklelerini geriye itmeden önce, elbisemin içinden çıkmama yardım etti. "Böyle şaşırtıcı bir haberi duyurmak için Eulalie'ye ait olması gereken günü kullanmak. Ne yüzsüzlük!"

Camille kendini yatağıma, Ligeia'nın yanına sırtüstü atarak işlemeli örtümü buruşturdu. "Ona katlanamıyorum!" Sesini değiştirerek Morella'nınkinin gülünç, tiz bir taklidini yaptı. "Ve tıpkı ışık tanrısı Vaipany gibi, güneşiyle oğlum da güneş ışığının parlak, aydınlık bir huzmesi olacak, oğlum güneş gibi doğacak." Camille homurtusunu bir yastığa gömdü.

"Zamanlamasını daha özenli seçebilirdi," diye kabul etti Rosalie karyola direğine yaslanıp kızıl kahverengi saç örgüsünün ucunu kıvırırken. Her yönden aynı olan üçüzlerin, geri kalanımızdan tamamen farklı olarak gıpta ettiğim, kestane tonunda bir saç rengi vardı. Tüm kız kardeşlerim arasında en açık renkli saçlara sahip Eulalie'nin saçları tam olarak olmasa da neredeyse sarıydı. Benimki en koyularıydı, adaların sahillerine özgü siyah Salann kumlarıyla aynı tondaydı.

Kısık bir onay mırıltısıyla uyluklarımın etrafındaki jartiyerleri gevşettim. O ve babam adına mutlu olmama karşın bu haber daha ileriki bir tarihte duyurulmalıydı. Sıkıcı, koyu renkli çorapları rulo yaparak bacaklarımdan aşağı indirirken Morella'nın çeyiz sandığının neyle dolu olduğunu merak ettim. Babam, kötü talihine son vereceğini düşündüğü yeni eşinin çeyizini beyaz ipek çoraplar, kurdeleler ve dantellerle mi doldurmuştu? İnce pamuklu siyah bir geceliği kafamdan geçirirken saten iç eteklikler ve mücevher renkli sabahlıklara dair düşünceleri hızla uzaklaştırdım.

"Bebek bir erkekse bu bizim için ne anlama gelir?" diye sordu Lenore pencere önündeki koltuktan. "Vâris o mu olur?"

Camille doğruldu. Yüzü ağlamaktan şişmişti ama kehribar rengi gözleri keskin ve hırçındı. "Tüm miras bana kalacak. Lanet beni ele geçirdiğinde de Annaleigh'e."

"Kimse ele geçirilmeyecek," diye çıkıştım. "Bu saçmalık."

"Madam Morella böyle düşünmüyor," dedi Hanna elbisemi gardıroba asmak için parmak uçlarında uzanırken. Aynı tondaki diğer elbiselerden ibaret sıra moralimi bozdu.

"Lanetli olduğumuzu mu?" diye sordu Rosalie.

"Miras hakkının siz kızlarda olduğunu. Halanız Lysbette'le konuşurken karnında sonraki dükü taşıdığına dair saçmaladığını duydum."

Camille gözlerini devirdi. "Belki anakarada işler öyle yürüyordur ama burada değil. Babam onu düzelttiğinde yüzündeki ifadeyi görmeyi isterim."

Divana çökerken omuzlarıma ince bir şal çektim. Yağmur altındaki yürüyüşümden sonra tam anlamıyla ısınmamıştım ve Morella'nın duyurusu kalbimi daha fazla ürpertmişti.

Ligeia bir yastığı havaya atıp tutuyordu. "Öyleyse kocan yirminci Salann Dükü mü olacak?"

"Eğer istersem," diye yanıtladı Camille. "Ya da bağımsız bir düşes olurum ve onun bir eşlikçi olarak benimle ilişkisini sür-

dürmesine izin veririm. Herhalde Berta sana tüm bunları asırlar önce öğretmiştir."

Ligeia omuz silkti. "Mürebbiyelerin söylediği her şeyi hatırlamamaya çalışıyorum. Hepsi çok iç karartıcı. Öte yandan, ben sekizinci sıradayım. Mirastan bir pay almam hemen hemen hiç beklenmiyordu."

Hanenin altıncı kızı olarak onun nasıl hissettiğini kesinlikle anlıyordum. Ortanca doğan olduğum halde şimdi miras sırasında ikinciydim. Eulalie'nin ölümünden sonraki gece göğsüme baskı yapan yeni sorumlulukların ağır yükünü hissettiğimden uyuyamamıştım. Üç dişli mızrak, bir hükümdar asası ve bir kuş tüyünü sıkı sıkı tutan, kolları sağa sola sallanan bir ahtapot olan Thaumas arması Highmoor'un her odasına serpiştirilmişti. Yatağımın karşısında, daha önce hiç fark etmediğim bir etkiyle dik dik bakıyordu. Ya Camille'in başına bir şey gelirse ve birdenbire her şey bana kalırsa? Keşke tarih derslerime daha fazla ve piyanoya daha az vakit ayırmış olsaydım.

Piyano çalmayı bana Camille öğretmişti. Üçüzler hariç tüm kız kardeşler arasında yaşları en yakın olanlar bizdik; peş peşe dünyaya gelmiştik. Ben ondan on ay sonra doğmuştum ve en iyi arkadaşlar olarak büyümüştük. O her ne yaparsa, peşinden gitmeye istekliydim. Altı yaşına bastığında annem ona oturma odasındaki eski piyanoda ders vermeye başlamıştı. Camille yetenekli bir öğrenciydi ve öğrendiği her şeyi bana gösterirdi. Annem bize en sevdiği şarkıların hepsini piyanoda birlikte çalmayı öğretmiş, çok geçmeden Mavi Salon'daki kuyruklu piyanoda çalacak kadar ustalaştığımıza karar vermişti.

Evimiz her zaman müzik ve kahkahayla doluydu; kız kardeşlerim evde fırıl fırıl dönerek, çaldığımız şarkılarda dans ederdi. Pek çok akşamüzerimi o minderli sırada, ellerimiz fildişi tuşlarda ileri geri gezinirken Camille'e yaslanarak geçirmiştim. Hâlâ onunla yapacağım bir düeti, kendi başıma en kusursuz soloyu

çalmaya tercih ederdim. Camille yanımda olmadan müziğin etkisi büyük ölçüde zayıf geliyordu.

"Bayan Annaleigh?"

Derin düşüncelerimden çekilip çıkarıldığımda kafamı kaldırdım ve Hanna'nın gözlerinin üstümde olduğunu gördüm, kaşları yükselmişti.

"Ne kadarlık olduğunu söyledi mi?"

"Morella mı? Üç aylık veya belki biraz daha fazla olduğunu düşünüyor."

"Daha fazla mı?" Camille yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Sadece dört aydır evliler."

Lenore pencere kenarından ayrıldı ve divanda bana katıldı. "Neden seni bu kadar rahatsız ediyor, Camille? Ben Morella'nın burada olduğuna memnunum. Erdemler yeniden bir anneye sahip olmayı seviyorlar."

"Morella onların anneleri değil. Veya bizim. Yaklaşmıyor bile."

"Deniyor," diye hoş gördü Lenore. "Balomuzu planlamaya yardım edebilir mi diye sordu. Yas süresince saraya gidemeyeceğimizden ötürü, bunu sosyeteye takdimimiz olarak kullanabiliriz."

"Bir balo da düzenleyemezsiniz," diye hatırlattı ona Camille.

"Ama bu on altıncı doğum günümüz!" Rosalie doğruldu, somurtuyordu. "Neden eğlenceli her şey tam bir yıl boyunca beklemeye alınmak zorunda? Yas tutmaktan usandım."

"Ablalarının da ölü olmaktan usandığından eminim ama durum bu!" diye patladı Camille yataktan kalkarken. Hiçbirimiz onu durduramadan kapıyı arkasından çarptı.

Rosalie gözlerini kırpıştırdı. "Neden böyle davranıyor?"

Dudağımı ısırırken Camille'in peşinden gitmem lazımmış gibi hissediyordum ama sonucunda ortaya çıkabilecek kavga için fazla yorgundum. "Eulalie'yi özlüyor."

"Hepimiz onu özlüyoruz," diye belirtti Rosalie.

Düşüncelerimiz yeniden Eulalie'ye sürüklenirken üzerimize bir sessizlik çöktü. Hanna odada dolaşarak yavaş yavaş sönene dek duvardaki gaz lambalarını kısmadan önce ince mumları yaktı. Şamdanlar odanın köşelerine, titreşen gölgeler düşürüyordu.

Lenore şalımın bir kısmını usulca alarak altına sığındı. "Sence Morella'nın planını desteklemek çok mu yanlış olur? Bir balo düzenlemek? Yalnızca bir defa on altı yaşına basıyoruz... Herkesin ölüp durması elimizde olan bir şey değil."

"Kutlamayı istemenin yanlış olduğunu sanmıyorum ancak Camille'in nasıl hissettiğini düşün. İkimizin de takdimi yapılmadı. Elizabeth ve Eulalie'nin de öyle."

"O halde bizimle birlikte kutlayın!" diye önerdi Rosalie. "Herkese Thaumas kızlarının lanetli olmadığını ve her şeyin yolunda olduğunu göstermek için büyük bir parti yapılabilir."

"Üstelik on altı yaşımıza basmamıza üç hafta var. O zamana dek yas tutabilir ve basitçe... buna son verebiliriz," diye akıl yürüttü Ligeia.

"Neden beni ikna etmeye çalıştığınızı bilmiyorum. Bunu onaylaması gereken kişi babamız."

"Morella ondan rica ederse evet diyecektir." Rosalie çekinerek gülümsedi. "Yatakta."

Üçüzler gülmekten kırıldı. Kapım çalındı ve hepimiz sessizleştik. Gelen kesinlikle bu kadar çok gürültü yaptığımız için bizi azarlayacak babamız olmalıydı. Ama Verity'ydi, koridorun ortasında dikilirken kendisine iki beden büyük gelen siyah bir geceliğin içinde boğuluyormuş gibi görünüyordu. Saçları karmakarışıktı ve parıldayan gözyaşı izleri yüzünden aşağı iniyordu.

"Verity?"

Hiçbir şey söylemeden kucağa alınmak için yalvaran bir ifadeyle kollarını uzattı. Onu kucaklayıp yukarı çekerken çocukluğun tatlı sıcaklığını kokladım. Gelgelelim uykusunda terlemişti, çıplak kollarındaki tüyler diken dikendi ve teselli arayışıyla boynuma sokuldu.

"Sorun nedir, küçüğüm?" Sakinleştirmeye çalışarak sırtını ovdum, yanağıma değen saçları yavru bir kızılgerdan kadar yumuşaktı.

"Bu akşam burada kalabilir miyim? Eulalie bana kötü davranıyor."

Üçüzler birbirlerine endişeli bakışlar yolladı.

"Kalabilirsin tabii ama cenaze merasiminden önce ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Eulalie'nin artık burada olmadığını biliyorsun. Annemiz ve Elizabeth'le birlikte Brine'da."

Verity'nin başıyla onayladığını hissettim. "Yine de çarşaflarımı üzerimden çekip duruyor." İnce kolları boynumu sararken bana kabarmış denizdeki bir denizyıldızından daha sıkı tutunuyordu.

"Lenore, Mercy ve Honor'ı kontrol eder misin?"

Gitmeden önce Verity'nin kafasının tepesini öptü.

"Eminim sadece sana takılıyorlardır. Sırf oyun olsun diye."

"Bu güzel bir oyun değil."

"Evet," diye hemfikir oldum. "Bu akşam kalabilirsin. Burada güvendesin. Hadi uyu şimdi."

Verity hafifçe inledi ama gözlerini kapadı ve yatak örtülerinin arasına yerleşti.

"Biz de gitmeliyiz," diye fısıldadı Rosalie yumuşak bir hareketle yataktan kalkarken. "Babamız yakında bizi kontrol etmeye gelir."

"İkinci kata dönerken size eşlik edeyim mi?" diye teklif etti Hanna, Rosalie ve Ligeia'ya bir çift mum uzatırken.

Rosalie başını iki yana sallamakla birlikte odadan çıkmadan önce bir kucaklamayı ve ışığı kabul etti.

"Söylediklerimizi düşün," diye ekledi Ligeia beni yanağımdan öperken. "Yas tutmayı sona erdirmek hepimiz için iyi olurdu." Hanna'ya sarılıp iyi geceler diledi ve koridorda koşturarak ilerledi.

Üçüzler birlikte daha iyi uyuduklarını söyleyerek kendi yatak odalarına ayrılmayı reddetmişti.

Hanna'nın dikkati bana yöneldi. "Siz de yatacak mısınız, Bayan Annaleigh?"

Yastıklarıma iyice sokulmuş Verity'ye tekrar göz attım. "Daha değil. Zihnim fazla dolu olduğundan uyuyamayacağımı hissediyorum."

Odanın karşısındaki bir yan sehpaya gitti ve ben tekrar divana yığılarak kucağımdaki şalı bir katlayıp bir açmaya koyuldum. Hanna tarçın çayı dolu fincanlarla geri dönerek yanıma oturdu. Hareketlerindeki bir şey beni altı yıl öncesine, annemin cenaze merasiminin gecesine götürdü.

Hanna tam olarak şimdi olduğu yerde oturuyordu ama ben yerdeydim, başım kucağına gömülüydü. Bu sırada elinden geldiğince çok kız kardeşimi teselli ediyordu. Camille yanımdaydı, gözleri şiş ve kenarları kırmızıydı. Elizabeth ve Eulalie yanımızda diz çökmüş hıçkırırken üçüzleri kucaklıyorlardı. Ava ve Octavia, Hanna'nın iki yanında otururken her biri kucağında uyuyan bir Erdem'i tutuyordu. Tek eksik, sadece birkaç günlük olan Verity'ydi. O sütannesiyle birlikteydi.

Hiçbirimiz o gece yalnız kalmak istememiştik.

"Hoş bir cenazeydi," diyordu Hanna şimdi, kaşığını fırıl fırıl döndürerek ve beni o âna geri getirerek. "Çok fazla genç adam vardı. Çok fazla gözyaşı. Eminim Eulalie hoşnuttur."

Çayımdan küçük bir yudum alarak onu onaylamadan önce baharatların dilimde oyalanmasına izin verdim.

"Bu akşam son derece sessizdin," diye teşvik etti sessizlik fazla uzayınca.

"Bugünün ne kadar garip hissettirdiğini düşünüp duruyordum sadece. Her şeyin ne kadar garip olduğunu... onu bulduklarından beri." Sözcükleri söylerken bocalıyordum, sanki arkalarındaki fikri düzgün cümlelerle dile getirebilmek mümkün değil gibiydi. "Ölümüyle ilgili bir şey yanlış geliyor, değil mi?"

Hanna beni izliyordu. "Genç bir insanın ölümü her zaman

yanlış hissettirir, özellikle Eulalie gibi güzellik ve umutla dolu birininki."

"Ancak bundan fazlası var. Diğerlerinin neden öldüklerini anlayabiliyorum. Her ölüm korkunç ve üzücüydü ama bir sebebi vardı. Öte yandan Eulalie... orada ne yapıyordu? Yalnız başına ve karanlıkta?"

"Sen de ben de onun uzun süre yalnız kalmayı planlamadığını biliyoruz."

Gözyaşlarıyla lekelenmiş tüm o yüzleri hatırladım. "Fakat neden biriyle orada buluşacaktı? Güpegündüz bile uçuruma yaklaşmaktan hoşlanmazdı. Yükseklik onu korkuturdu. Bana hiç mantıklı gelmiyor."

Hanna cık cıklayarak fincanını kenara koyduktan sonra beni çekip kucakladı. O zaman süt ve ballı sabun koktuğunu fark ettim. Hanna parfümler veya banyo yağları kullanmayacak kadar pratikti ama sıcak, tesirli koku beni rahatlattı. Başım Hanna'nın omzuna yaslanırken kokuyu içime çektim.

Şimdi daha yumuşak, daha şefkatliydi ve bluzunun yakasından kısmen belli olan cildi kırışık ve incecikti. Ava doğduğundan beri Highmoor'da dadıydı; derisi soyulmuş dizleri iyileştirmeye yardım etmek ve incinmiş egoları yatıştırmak için her zaman hazır bulunurdu. Kendi oğlu Fisher benden üç yaş büyüktü ve yanımızda büyümüştü. Hanna ilk korselerimizi bağlamış ve saçlarımızı firketelerle tutturmamıza yardım etmiş, inatçı bukleler işbirliği yapmayı reddederken gözyaşlarımızı silmişti. Çocukluğumuzun hiçbir bölümünü kaçırmamıştı, her zaman sıcak bir kucaklama veya bir iyi geceler öpücüğü için yakınlarda olmuştu.

"O gece yatak örtülerini onun için açtın mı?" diye sorarken doğruldum. Hanna, Eulalie'yi gören son kişilerden biri olmalıydı. "Herhangi bir anormallik varmış gibi görünüyor muydu?"

Hanna başını iki yana salladı. "Hatırladığım kadarıyla hayır.

Ama uzun süre onunla kalmadım. Mercy'nin midesi ağrıyordu. Benden nane çayı istemeye gelmişti."

"Peki ya... sonrasında? Sen... bedenini hazırlamak konusunda yardımcı oldun, değil mi?"

"Elbette. Tüm ablalarınla ilgilendim. Ve annenle."

"Nasıl görünüyordu?"

Hanna üzüntüyle yutkundu ve göğsünün üstüne bir korunma işareti yaptı. "Böyle şeyler konuşulmamalıdır."

Kaşlarımı çattım. "Biliyorum o... korkunç görünüyor olmalıydı ama acaba durumu göz önünde bulunduracak olursan... yerine oturmayan bir şeyler var mıydı?"

Hanna'nın gözleri kuşkuyla kısıldı. "Otuz metreden fazla bir yükseklikten düşerek kayalığı boylamıştı. Yerine oturmayan oldukça fazla şey vardı."

"Üzgünüm," dedim moralim bozularak. Tuz'a dönüşü için bedeni hazırlamasına yardım eden biri daha var mı diye sormak istiyordum ama Hanna bu konuda konuşmayı bitirmişti.

"Yorgunsun, hayatım," dedi. "Neden yatağa girip sabah nasıl hissedeceğine bakmıyorsun?" Gitmeden önce beni başımın tepesinden öptü. Kapı, arkasından bir klik sesiyle usulca kapandı.

Verity gerçekten uyumaya devam ediyor mu diye kontrol ettikten sonra garip bir huzursuzluk tarafından çekildiğim pencereye ilerledim. Yatak odam üç kat aşağıdaki, evin güney tarafındaki bahçeleri görüyordu. Mermer bir yelkenliyi sergileyen geniş bir çeşme çimenliğin ortasında, dekoratif bir çalı çitten labirentin hemen dışındaydı.

Verity yan dönerek uykusunda tutarsız sözler mırıldandı. Titrek bir ışık gözüme ilişti̇ğinde ağır perdeleri kısmen çekmiştim. Yağmur sona erdiği halde koyu renkli bulutlar yıldızları karartarak gökyüzünü boğuyordu.

Kamburbalina şekli verilerek budanmış çalılarda titreşen bir fenerdi bu. Işık ağaçlardan uzaklaşırken iki figür fark ettim. Daha ufak olan feneri taşıyordu, çeşmenin yuvarlak ağzına

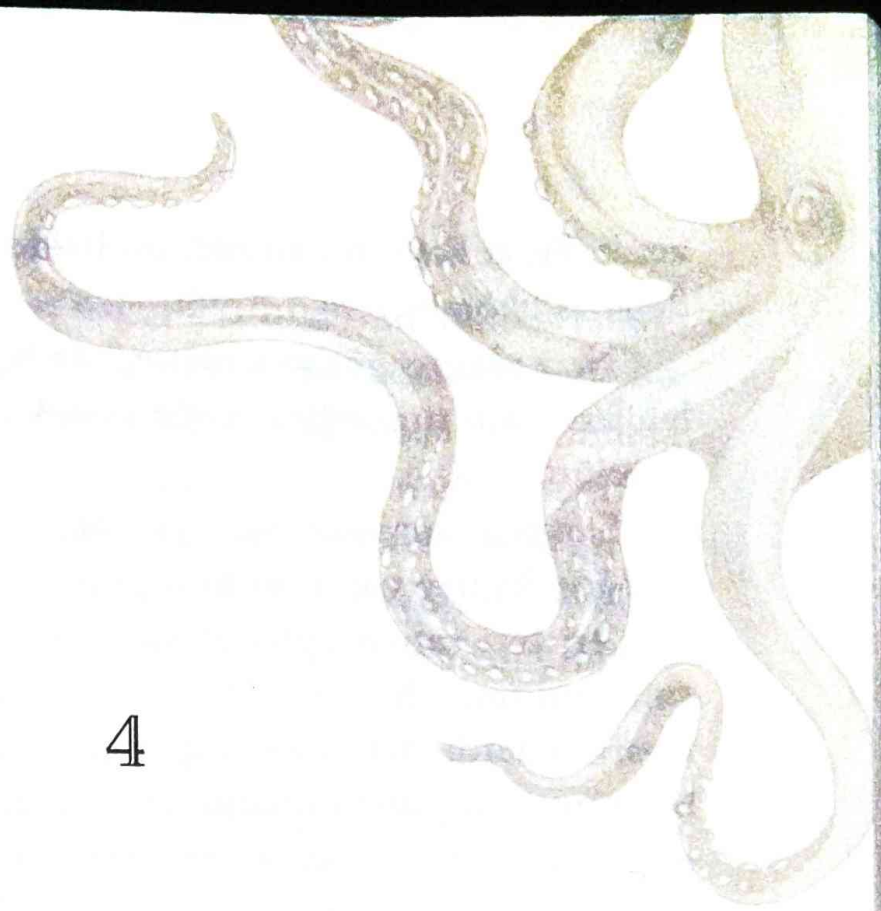
oturmadan önce feneri kenarına yerleştirdi. Mum ışığı babamın saçlarındaki beyaz tutama vurdu.

Eulalie'nin cenazesinin akşamında, böyle geç bir saatte dışarıda, bahçede ne yapıyordu? Bu zamanı Pontus'tan Brine'da kız kardeşimize ebedi istirahat bahşetmesini isteyerek, deniz tanrısına kutsal dualar ederek kullanmamız gerektiğini söyleyip bizi erkenden yatmaya göndermişti.

Diğer figürün pelerininin kapüşonu arkaya düşerek sarı lülelerle dolu bir kafayı açığa çıkardı. Morella. Yanındaki boş alana eliyle vurdu ve babam oturdu. Çok geçmeden babamın omuzları titremeye başladı. Ağlıyordu.

Morella ona yaslanarak kolunu sırtına doladı ve onu daha yakına çekti. Babamın yanağını okşamak için uzanırken bakışlarımı çevirdim. Sözlerinin babamı bir rahatlatıcı merhem gibi avuttuğunu bilmek için ne dediğini duymaya ihtiyacım yoktu. Adamızın âdetlerini anlamamış olabilirdi, bununla birlikte birdenbire Morella'nın Highmoor'daki varlığından hoşnuttum. Kimse böyle çok katmanlı bir kederi tek başına taşımak zorunda kalmamalıydı.

Pencereye arkamı dönüp yatağa girdim ve Verity'nin yanına sokularak düzenli nefeslerinin beni uyutmasına izin verdim.

4

KAHVALTI MASASINDA İLK DİKKATİMİ ÇEKEN MORELla'nın mavi saten elbisesiydi. Beyaz organze pililer dirseklerinin etrafını sarıyor ve inci bir kolye boynuna yayılıyordu. Örtülü portreler ve bürümcükle kaplı çelenklerle dolu bir odada nadide bir sinekkuşu gibi göz kamaştırıyordu.

Duvara dayalı masadaki yiyecek tepsilerinden seçip alırken kafasını kaldırıp baktı. Highmoor rahat bir sabah programı sürdürürdü. Herkes yemek odasına istediği saatte girer ve çıkar, kendi kendine servis yapardı.

"Günaydın, Annaleigh." Morella tabağına zencefilli bir çörek ekledi ve üstüne bolca tereyağı sürdü. "İyi uyudun mu?"

Doğrusu, iyi uyumamıştım. Verity her döndüğünde bir katır gibi tekme atarak huzursuz bir uyku çekmişti. Eulalie'ye ve uçurum yoluna geri dönüp duran zihnim doğru düzgün kestiremeyecek kadar meşguldü. Uykuya daldığımda vakit gece yarısını epey geçmişti.

Babam kapı aralığından seslendi: "Merhaba, tatlım."

İkimiz de selamlamasının kendimize olduğunu varsayarak döndük ama babam ilerleyip Morella'ya günaydın öpücüğü

verdi. Frakı koyu renkli olduğu halde alıştığım kapkara tonda değil, isli kömür rengindeydi.

"Ne kadar iyi görünüyorsun," dedi babam güçbela fark edilebilen karın tümseğini takdir etmek için onu kendi etrafında döndürürken.

"Sanırım hamilelik bana yaradı."

Morella heyecanlı bir mutluluk yayıyordu. Annemin hamilelikleri feci sabah bulantılarıyla doluydu, ebeler ona olağan sınırlandırma döneminden uzun süre önce yatak istirahati tavsiye ederdi. Yeterince büyüdüğümde Ava ve Octavia onun bakımına yardımcı olmama izin vererek ağrılarını dindirecek en iyi yağ ve losyonları göstermişlerdi bana.

"Sence de öyle değil mi, Annaleigh?" diye sordu Morella.

Beni sohbete dahil ederek nazik davranmaya çalıştığını farz ettim.

Parlak lacivert sateni inceledim. Morella güzel görünüyordu fakat bir üvey kızını son yolculuğuna uğurladıktan sonraki gün giymek için yanlış seçimdi. "Eulalie'nin elbiseleri sana şimdiden küçük mü geliyor?"

"Hımm? Ah evet, elbette." Elini hoşnut bir şekilde karnında gezdirmek için fırsatını kullandı.

"Aslında," diye araya girdi babam tabağına bir öbek tütsülenmiş ringa balığı eklemek için uzanırken, "tam da bu konuda herkesle tartışmak istediğimiz bir şey var. Annaleigh, kız kardeşlerini getirebilir misin?"

"Şimdi mi?" Az önce kaşıkla kendime servis yaptığım yumurtaya göz attım. Sıcak kalmayacaktı.

"Lütfen?"

Yarım hazırlanmış tabağımı kasten masanın ortasına bırakarak ağır adımlarla üst kata çıktım. Ben erken kalkardım ama tüm kız kardeşlerim benim sabah alışkanlıklarımı paylaşmazdı. Mercy ve Rosalie uyanma konusunda kış uykuna yatmış ayıların tutumunu benimsemişti.

İlk olarak Camille'i seçtim.

Perdeleri açarak zayıf gri ışığın mürdüm rengi mobilyalarına vurmasına izin vermişti. Onu makyaj masasının önünde bir saç tutamına firkete sokarken görmek beni şaşırttı. Bununla birlikte dudakları ve yanakları boyanmamıştı; renk veren kaplar ve kristal parfüm şişecikleri masanın üstüne dağınık bir biçimde yayılmıştı. Benim aynamı kaplayanın aynısından siyah bir bürümcük örtü ayaklarının dibinde buruşmuştu. Onu ne zaman oraya attığını merak ettim.

"Şimdiden kahvaltını bitirdin mi?" diye sordu.

"Babamız herkesin alt kata inmesini istiyor. Bize bir şey söyleyecekmiş."

Camille'in eli bir mücevher kutusunun üstünde duraksadı, sonra isteksizce simsiyah bir küpe seçti. "Ne söyledi?"

Parmaklarımı topuzumun üzerinde gezdirirken taburede onun yanına oturdum. Neredeyse bir haftadır yansımamı görmemiştim. "Morella'nın mavi elbisesi çok şey söyledi. Neler olacağını bilseydi Eulalie kesinlikle çileden çıkardı. Octavia öldükten sonra hatırlıyor musun, Eulalie, neydi o, gezici bir sirk mi ne görmek istemişti fakat babamız evden çıkmamıza izin vermemişti hani? Şöyle demişti..." Sesimi kalınlaştırarak babamınkine benzettim. "'Bizimki gibi bir keder herkes tarafından görülmemeli.' Üstelik Octavia'nın ölümünün üstünden aylar geçmişti!"

"Eulalie haftalarca somurtmuştu."

"Ve şimdi onu sadece beş gün siyah giyerek mi onurlandırıyoruz? Babamız şimdiden gri giyiyor. Bu doğru değil."

Camille bir kavanozu açtı ve şarap renkli dudak boyasını inceledi. "Katılıyorum."

"Gerçekten katılıyor musun?" diye sordum anlamlı bir şekilde aynaya bakarak. Kavanozu ondan uzaklaştırdım, bunu yaparken boyanın birazı saçıldı. Parmaklarımdan aşağı akarken kana benziyordu.

Camille başıboş bir lüleyi yatıştırdı. "Yansımamı görmeden saçlarımı yapmakta asla iyi olmadım."

"Ben yardım ederdim. Ya Eulalie..."

Camille gözlerini devirdi. "Eulalie'nin ruhu parlak bir yüzey görüp içine saplanıp kalmayacak. Hayattayken bu evde olmaya zar zor katlanırdı; ölümünde buradan ayrılmamayı isteyeceğini sana düşündüren nedir?"

Dudak boyasını masaya koyarken parmaklarımı neye silsem diye kararsızdım. "Aksiliğin üzerinde."

Camille bana bir mendil uzattı. "İyi uyumadım. Ligeia'nın aptal yorumunu kafamdan atamadım." Farklı bir tonda boya seçti ve dudağının bir kenarından diğer kenarına hafif bir böğürtlen parıltısı sürdü. Yüzünde yoğun bir suçluluk vardı. "Bir şeyler değişmezse asla bir kocam olmayacak."

"Bu doğru değil," diye itiraz ettim. "Yanında olman her erkeği onurlandırır. Zekisin ve Eulalie kadar güzelsin."

Camille zorla gülümsedi. "Kimse Eulalie'yle boy ölçüşemezdi. Ama bürümcük ve bombazen katlarının altında örtülü kalarak kendimi bu kasvetli evde gizlersem, asla kimseyi bulamayacağım. Eulalie'nin veya ablalarımızdan hiçbirinin anısına saygısızlık etmek istememekle birlikte, her defa birisi öldüğünde yas tutmanın tüm evrelerini yerine getirirsek bunu tamamlayamadan önce bizzat biz ölmüş olacağız. Yani... hayatıma devam etmeye hazırım. Ve bana ne kadar suçlayıcı bakışlar atarsan at, fikrim değişmeyecek."

Ayna örtüsünü yerden kaldırırken parmaklarımı siyah kumaşa gömdüm. Camille'e kızgın değildim. Mutlu olmayı hak ediyordu. Hepimiz hak ediyorduk. Hepimiz daha büyük şeylerin hayalini kuruyorduk. Kuşkusuz kız kardeşlerim dışarıda, sarayda, konserlerde, balolarda olmayı tercih ederdi. Gelin, eş, anne olmak isterlerdi. Bunları onlara çok görmem için bir canavar olmam gerekirdi.

Yine de örtüyü sımsıkı tuttum.

"Babamız aşağıya inmemizi istiyor," diye seslendi Rosalie bizi bölerek. Üçüzler kapı aralığında toplanmış dikkatle içeri bakıyordu. Tuhaf sabah ışığına yakalanmış yansımaları, uzuvların ve saç örgülerinden oluşan grotesk bir şeye benziyordu. Bir saniyeliğine üç ayrı kız kardeş değil, birleşik bir varlıktılar.

Lenore kümeden ayrılarak zihnimdeki garip görüntüyü dağıttı. "Bunu benim için bağlar mısın?" Siyah kurdelesini uzattı. "Rosalie fazla sıkıyor."

Camille'in yanına diz çöküp ağır saç örgüsünü kaldırarak solgun ve uzun boynunu açığa çıkardı. Üçüzler kurdelelerini gerdanlık gibi takıyordu. Biz küçükken Octavia bize uyku öncesi dehşetli, ürkütücü hikâyeler anlatmaktan zevk alırdı. Gerçek aşklarının ardından yas tutan genç kızların harap olmasıyla, hayaletler ve gulyabanilerle, Düzenbazlar ve Habercilerle ve ikisiyle birden pazarlık eden budala insanlarla ilgili hikâyeler uydururdu. Ardından, örtülerimizin altında dehşetle büzüldüğümüzden emin olan Octavia ve Eulalie odalarımıza sessizce girer ve battaniyelerimizi koparırcasına çekip alırlardı.

En sevdiği hikâyelerden biri boynuna her zaman yeşil bir kurdele bağlayan bir kızınkiydi. Kız asla onsuz görülmemiş; ne okulda, ne kilisede, hatta düğün gününde bile. Tüm konuklar güzel bir gelin olduğunu söylemiş ama neden bu kadar sade bir gerdanlık takmayı tercih ettiğini merak etmişler. Balayında kocası ona yıldızlı bir gökyüzünün altında deli gibi parlayan pırlantalarla süslü bir gerdanlık hediye etmiş. O akşam yatağa girdiğinde kızın üzerinde o gerdanlığın olmasını, yalnızca o gerdanlığın olmasını istemiş. Kız reddettiğinde kocası üzülerek ağır adımlarla uzaklaşmış. Daha sonra geri dönmüş ve kızı büyük yataklarında pırlantalı gerdanlık ve yeşil kurdele dışında çıplak halde uyurken bulmuş. Onun yanına sokularak usulca kurdeleyi çıkarınca kızın boynundan düzgünce ayrılan başı bedeninden kopup yuvarlanmış.

Üçüzler bu korkunç hikâyeye bayılmıştı ve tekrar tekrar din-

lemek istemişlerdi. Octavia öldüğünde bunun marazi bir taklidiyle boyunlarının etrafına siyah bürümcük sarmışlardı.

Kurdele sağlam bir şekilde bağlandığında Lenore onu döndürerek daha gösterişli bir açıya getirdi. "Erdemler çoktan alt kata indi. İlk onları uyandırdık."

Camille tabureden kalktı. Ona örtüyü uzattığımda kenara iterek aynayı açıkta ve parıldayan bir halde bıraktı.

Mercy, Honor ve Verity yemek odası masasının uzak köşesinde oturuyordu. Daha büyük kızlar yumurta ve tütsülenmiş ringa balığı tepsilerinden kendilerine servis yapıyordu. Verity'nin önünde çilek ve kremayla dolu bir kâse vardı ama meyveleri yemiyor, yalnızca dürtüklüyordu. Yer değiştirmeden Honor ve Mercy'den yapabildiği kadar uzakta oturduğunu fark ettim. Görünüşe göre gecenin geç saatinde yaptıkları eşek şakasını henüz bağışlamamıştı.

Kendimize tabak hazırlamaya zahmet etmedik. Masanın başında oturan babamızın, vereceği haberi bir an evvel duyurmak istediği aşikârdı.

Bir giriş yapmadan konuşmaya başladı. "Kahvaltıdan sonra Altın Salon'da hepiniz için harikulade bir sürpriz var."

Altın Salon ufak ve resmiydi, yalnızca saraydan gelen ziyaretçiler veya Yüce Denizci gibi önemli konuklar için kullanılırdı. Çok seneler önce yazlık resmi gezileri esnasında Kral ve ailesi bizimle kalmaya gelmişti ve Kraliçe Adelaide orayı oturma odası olarak kullanmıştı. Parıltılı brokarlı kumaşı perdelere övgüler yağdırmış, annem de onları asla yenilemeyeceğine ant içmişti.

"O nedir, baba?" diye sordu Camille.

"Dikkatle düşündükten sonra ailemizin keder zamanının bittiğine karar verdim. Highmoor çok fazla yılı karanlıkta geçirdi. Yası sona erdiriyorum."

"Eulalie'yi dün gömdük," diye hatırlattım masaya, kollarımı kavuşturarak. "Dün."

Biri masanın altından beni tekmelerken bacağım arkaya çarptı. Bunu kanıtlayamazdım ama Rosalie olduğuna bahse girerdim.

Babam bana bir kaşını kaldırarak baktı. "Bunun erken görünebileceğini biliyorum ancak..."

"*Çok* erken," diyerek lafını kestim ve bir kez daha tekmelendim. Bu kez Ligeia olduğuna emindim.

Babam başı ağrıyormuş gibi burun kemiğini sıktı. "Belli ki söylemek istediğin bir şey var, Annaleigh."

"Bunu yapmayı nasıl düşünebilirsin? Bu doğru değil."

"Halihazırda hayatımızın çok büyük bir kısmını yas tutarak geçirdik. Şimdi yeni başlangıçların vakti ve yeni başlangıcımızın kederle örtülmesine dayanamıyorum."

"*Senin* yeni başlangıcın. Senin ve Morella'nın. Hamile olmasaydı bunu söylemezdin."

Üçüzler üzüntüyle iç çektiler. Morella'nın gözlerinden bir an incindiğini gördüm ama ısrarla devam ettim. Hisler umurumda değildi: Bu mesele fazla önemliydi.

"Bebeğin erkek olduğunu söyledi ve sen onu memnun etmek için yeryüzü ile ayı yerinden oynatmaya hazırsın. İlk ailenle ilgili her şeyi unutmaya heveslisin. Lanetli ailenle ilgili her şeyi." Sözcük uğursuz ve çirkin bir şekilde ortaya döküldü.

Verity bir feryat ile hıçkırığın arasında bir ses çıkardı.

"Lanet falan yok." Lenore aceleyle onun yanına giderken beni tersledi. "Ona bir lanetin olmadığını söyle."

"Ben ölmek istemiyorum," diye ağladı Verity kremayla dolu kâsesini devirirken.

"Ölmeyeceksin," dedi babamız. İskemlenin kollarını öyle sıkı tutuyordu ki ahşabın parçalanmaması şaşılacak şeydi. "Annaleigh, sınırı aştın. Derhal özür dile."

Ayağa kalktım ve Verity'nin yanında diz çöküp ona sarıldım

ve yumuşak saçlarını okşadım. "Özür dilerim. Seni üzmek istemedim. Gerçekte bir lanet yok."

Babamın sesi soğuk ve tatsızdı. "Verity'yi kastetmedim."

Sessiz bir karşı çıkmayla dudaklarımı birbirine bastırdım. Dizlerim zayıf hissettirmesine rağmen bakışlarımı babamdan başka tarafa çevirmemeye kendimi zorladım.

"Annaleigh," diye uyardı.

Şömine rafının üzerindeki ufak gümüş saatin tıkırdayarak geçen saniyelerini saydım. İki düzine geçtikten sonra Camille boğazını temizleyerek babamızın dikkatini çekti.

"Salonda bir şey olduğunu söyledin?"

Babamız sakalını sıvazlarken ansızın çok daha yaşlı göründü. "Evet. Bu aslında Morella'nın fikriydi. Hepiniz için bir sürpriz." İç geçirdi. "Yasımızın sona ermesini kutlamak için yeni giysiler tasarlasınlar diye eve terziler getirdik. Şapkacı ve ayakkabıcılar da var."

Kız kardeşlerimin hepsi tiz seslerle bağırıştılar ve Rosalie hızla babamın, ardından Morella'nın yanına giderek boyunlarına sarıldı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!"

Verity'nin başının tepesini öptüm ve odama geri dönme niyetiyle ayağa kalktım. Yeni kıyafetler istemiyordum. Parlak incik boncuk ve ipeklerle ayartılıp eski gelenekleri unutacak değildim.

"Annaleigh," diye seslenerek babam beni durdurdu. "Nereye gidiyorsun?"

"Yeni kıyafetlere ihtiyacım yok, onlarla ilgilenmeniz için sizi rahat bırakıyorum."

Başını iki yana salladı. "Hepimiz yastan çıkıyoruz, buna sen de dahilsin. Geri kalanımız hayatımıza devam ederken senin kasvetli matem elbiseleriyle dolaşmana izin vermeyeceğim."

Nefesimi içime çektim ama hararetli iğneleyici yorumumu zapt edemedim. "Eminim Eulalie de hayatına devam edebilmeyi dilerdi."

Üç çabuk adımla odayı kat etti. Babam şiddete meyilli bir adam değildi ama o anda bana vurabileceğinden gerçekten endişelendim. Dirseğimden kavrayarak beni koridora çekti. "Bu inatçılık son bulacak. Hemen."

Sahip olduğumu bilmediğim cesareti kuşanıp başımı iki yana sallayarak ona açıkça karşı geldim. "Bu yeni hayata başlamayı kafana koymuşsan git, hayatına devam et. Beni de kız kardeşlerimin yasını uygun gördüğüm biçimde tutmam için rahat bırak."

"Unutmalarına asla izin vermeyerek siyahlara bürünmüş vaziyette evde dolaşırsan kimse hayatına devam edemez!" Bıkkınlıkla bir lanet okuyarak pencereye doğru döndü. Tekrar bana baktığında derin çizgiler alnını kırıştırıyordu. "Kavga etmek istemiyorum, Annaleigh. Eulalie'yi senin kadar çok özlüyorum. Elizabeth, Octavia ve Ava'yı da öyle. En çok da anneni. Ailemin yarısını Tuz'a geri vermek sence beni neşelendiriyor mu?"

Babam iki kişilik ufak banka çöktü. Onun için fazla alçaktı ve dizleri göğsüne geldi. Bir an sonra ona katılmam için bana işaret etti.

"Çoğu erkeğin kendi izinden gitmesi, mülklerini devralması, adını taşıması için güçlü kuvvetli genç oğullar istediğini biliyorum ama ben bu kadar çok kız evlada sahip olmaktan her zaman gurur duydum. En iyi anılarımdan çoğu on biriniz ve annenizle birlikte kılık değiştirmece oynarken, oyuncak bebekler seçerken olanlardı. O zamanları severdim. Ve Cecilia'nın Verity'ye hamile kalması... muhteşem bir sürprizdi. O öldüğünde bir daha asla öyle mutlu olamayacağımı düşünmüştüm."

Babamın gözünden düşen bir damla yaş burnunun ucuna ilerledi. Onu eliyle silerken gözlerini ayaklarımızın altındaki döşemelere dikmişti. Ufak deniz camı parçaları koridorda kırılan dalgalardan bir mozaik oluşturuyordu.

"Bunca yıllık trajedi ve kederden sonra o mutluluğu bir kez daha yakalama şansına sahibim. Eksiksiz değil, bu kadar fazla kayıpla nasıl olabilir? Ama hâlâ yapabiliyorken onu hissetmeliyim."

Bileğimin etrafındaki kurdele çoktan aşınmıştı ve saçaklı uçlarıyla oynarken bir dejavu hissi beni alt etti. Camille'le kısa süre önce konuştuğumuz şey bu değil miydi?

Teslim olarak, "Bu terzilerin elinde açık gri ipekler vardır herhalde?" diye mantıklı bir tavırla akıl yürüttüm.

"Cecilia seni yeşiller içinde görmeyi her zaman severdi," derken babam koluyla benimkini dürttü. "Bu yüzden odanı tamamen o yeşim taşı renginde hazırladı. Gözlerinin ona büyük bir fırtına öncesi denizi hatırlattığını söylerdi."

"Ellerinde ne varmış bakacağım," dedim beni ayağa kaldırması için elini kabul ederken. "Ama beni pembe giyerken görmeyeceksin."

"Şu satene bakın! Pembenin şimdiye dek gördüğüm en nefis tonunda!" diye haykırdı Rosalie gül kabartmalı kumaşı başının üstüne kaldırırken.

Altın Salon kumaşlar ve aksesuarlarla karmakarışıktı. Hazine sandığı gibi açık duran sepetlerden fiyonk ve danteller saçılıyordu. Görünürde boş bir yüzey yoktu. Şimdiden üç düğme kutusuna takılmıştım.

Camille safran renginde numunelik bir kumaş parçasını yüzüne kaldırdı. "Sence bu ton nasıl, Annaleigh?"

"Sana çok yakışıyor," diye araya girdi Morella. Kaosun ortasında, şımartılan bir kraliçe arı gibi divanda oturuyordu. Yemek odasındaki hadiseden beri bana bakmamıştı. Özür dilemenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

"Mavi bir kumaş gözlerini daha fazla ortaya çıkarır," dedim gök mavisi bir kumaş topunu kaldırarak. "Bak? Ayrıca yüzünün rengini belirginleştiriyor... cildin nasıl da pembe! Sence de öyle değil mi, Morella?"

Morella başını hafifçe salladı ama arkasını dönüp Mer-

cy'nin bir kutudan çekip çıkardığı kurdele parçasını incelemeye koyuldu.

"Bu şifon leydim için mükemmel," dedi konuşmaya burnunu sokan bir terzi. "Bu çizimleri gördünüz mü?" Camille'e bir tomar tasarım takdim etti. "Bu kumaşı bu elbiselerden herhangi birine dönüştürebiliriz."

Camille çizimleri aldı ve ışıltılı pastel brokarlı kumaşıyla kaplı bir pufa oturdu. Terzi kadın yanına diz çökerek not almaya başladı.

Yanımdaki sehpada metrelerce krem rengi keten ve güzel yeşil ipek, keçeyle kaplı askılarda duruyordu. Üç tane uzun, dökümlü elbise, bir de üçüzlerin partisinde giyeceğim balo elbisesi için model seçmiştim. Kuşkularıma rağmen, parıldayan yıldızlar kadar ışıltılı gümüş pullar serpiştirilmiş deniz köpüğü rengi tül beklentiyle başımı döndürdü. Gerçekten muhteşem bir elbise olacaktı.

Lenore süslü bir kutuyu açtı. "Ah! Şunlara baksanıza!"

Kutuda, kadife astarın içine yerleştirilmiş bir çift terlik vardı. Gümüş deri, akşamüzeri ışığında tereyağı kadar yumuşak görünüyordu. İki tarafına dikilmiş ipek kurdeleler ayak bileğinin etrafına bağlamak içindi.

Bu ayakkabılar dans etmek için tasarlanmıştı.

Verity bir tekini kaptı ve yüzüne yakın tutarak burnunun etrafındaki boncukların motifini inceledi. "Peri ayakkabıları!"

"Ne kadar büyüleyici," dedi Morella diğer tekine hayranlıkla bakarken.

Kunduracı Reynold Gerver, sesini yükselterek açıkladı. "Her bir çiftin yapılması iki hafta sürer. Ekstra rahatlık için tabanlar keçeyle kaplanır. Tüm gece dans edebilirsiniz ve ertesi sabah ayaklarınızın ne halde olacağına dair endişelenmeniz gerekmez."

Rosalie ayakkabıyı Verity'den zorla aldı. "Balomuz için bunlardan bir çift istiyorum."

"Hayır, onları ilk ben gördüm!" diye itiraz etti Lenore. "Onları ben istiyorum."

"Hepimiz birer çift almalıyız," dedi Ligeia. Divanda Morella'nın yanına oturarak kurdelelere dokundu. "Yalnızca bir defa on altı yaşına basıyoruz."

Camille başını çizimlerden kaldırıp baktı. "Farklı renklerde yapılabilirler mi? Elbiseme uyması için kırmızı altın renginde bir çift isterim."

Ayakkabıcı başıyla bir onay verdi. "Tüm deri çeşitlerimin örnekleri burada var." Kenara atılmış sarı bir kumaşın altından bir numune destesi çıkardı. Duraksayıp Morella'yı gözledi. "Bu terlikler hayli eşsiz olduğundan... epey pahalıya mal olabilirler."

"Epey pahalıya mı?" Babamızın sesi kapı aralığından gürledi. "Bir saatliğine kızlarımı yalnız bırakıyorum ve varımı yoğumu harcıyorsunuz, öyle mi?"

Rosalie ışıldayan terliği kaldırdı. "Baba! Şuna bak! Bu ayakkabılar balomuz için mükemmel olacak! Onları alabilir miyiz? Lütfen?"

Babam kız kardeşlerimin umutlu yüzlerine teker teker baktı. "Sanırım hepiniz birer çift istiyorsunuz?"

"Biz de alabilir miyiz?" diye sordu Honor bir şapka kutusu yığınının üstünden bakmak için parmak ucunda dururken.

Babamın yüzü ifadesiz bir maske gibiydi. "Onları görmem gerekecek. Ticaretin en önemli derslerinden biridir: Geminin yükünü denetleyene dek asla bir anlaşma için el sıkışma."

Rosalie terliği Verity'ye geri verdi ve onu dürttü. Verity de terlikleri saygılı, tombul parmaklarla uzatarak öne çıktı.

"Bunlar peri ayakkabıları, baba."

Babam onu abartılı bir ilgiyle tekrar tekrar çevirdi. "Peri ayakkabıları, öyle mi?" Verity'nin benimkiyle aynı renkte olan yeşil ve yuvarlak gözleri parladı. "Aşırı narin görünüyorlar. Çok dayanıksızlar."

Ayakkabıcı ileri doğru adım attı. "Hiç değil. Sizi temin ederim, bir sezon boyunca verilecek tüm balolarda dayanacaklardır. Tabanlarımı krallıktaki en kaliteli deriden yaparım. Esnek ama sağlamdırlar."

Babam ikna olmamış görünüyordu. "Sekiz çifti ne kadar eder?" Morella divanda burnunu çekti. "Dokuz çifti," diye düzeltti babam. "Ay sonundan önce teslim edilmek üzere dokuz çift. Kızlarıma bir balo düzenliyoruz. O zamana dek ayakkabıların hazır olması gerek."

Gerver dişlerinin arasından ıslık çaldı. "Bu kısıtlı bir süre. İşi tamamlamak için fazladan çalışan kullanmak zorunda kalacağım..."

"Ne kadar?"

Gerver parmak uçlarıyla hesap yaptı, sonra burnunun ucundan sarkan altın gözlüğü düzeltti. "Her çift yüz yetmiş beş altın floret. Ama dokuz çifti üç haftada hazırlamak için... Üç binden aşağı fiyat isteyemem."

Odanın şakacı atmosferi kayboldu. Babamın böyle bir savurganlığı kabul etmesi mümkün değildi. Yeni elbiselerin ve iç çamaşırlarının şimdiden ona ne kadara mal olduğunu hesaplamaya girişemiyordum bile.

"Herhalde dokuz çift ayakkabı bizi yoksullar evine düşürmez, Ortun," diye teşvik etti Morella çekici bir gülümsemeyle.

Parmak uçlarında duran Verity pür dikkat babamızın yüz ifadesini izliyordu. Babamız onun yanına diz çöktü. "Gerçekten bu terliklerin bunca paraya değdiğini mi düşüyorsun, ufaklık?" Verity başını çevirip bize baktı, sonra başıyla onayladı. Babamızın yüzünde beklenmedik bir sırıtış belirdi. "Hadi öyleyse, kendininkini seç. Herkese peri ayakkabıları!"

5

GÜNEŞ UFUKTA YÜKSELİRKEN KÜREKLERİ SON BİR kez çekerek güneşten rengi solmuş iskelenin yanı sıra ilerledim ve küçük sandalımı Selkirk rıhtımına yanaştırdım. Eulalie'nin taziyesinde Morella, babama bebeğin haberini vermek üzereyken Eulalie'nin bedenini eve getiren balıkçılar tarafından lafının bölündüğünden bahsetmişti. Belki o balıkçılar, düşüşün bir kaza olduğuna inandıkları için babama söylemeyi unuttukları herhangi bir şey, ufak bir ayrıntı görmüşlerdi.

Boş bir koçboynuzuna halatımı geçirdim ve ipin geri kalan kısmını düğümledikten sonra sandaldan indim.

O balıkçıları bulmam gerekiyordu.

Salann'ın beş adası Kaleic Denizi'nde bir kolyenin boncukları gibi diziliydi.

Balıkçıların, kaptanların ve denizcilerin evi olan Selkirk kuzeydoğuda, en uzak olanıydı. Her gün teknelerle gelen deniz mahsulünü satan hareketli bir rıhtımdı.

Zincirde sonraki ada Astrea'ydı ve en kalabalık olanıydı. Taşlı kıyılarından dükkânlar, pazarlar ve tavernalar yükselen,

ticaret ve zenginliğiyle şaşaalı bir şehirdi. Baloları ilan edildiğinden beri üçüzler hemen hemen her gün oradaydı, dükkânları didik didik edip ufak değerli parçalar arıyorlardı. Fazladan bir çift çorap, yeni bir tonda dudak boyası. Morella bir şekilde babamı bunların hepsinin sosyeteye takdim edilecek genç leydiler için kati zorunluluklar olduğuna ikna etmişti.

Biz Salten'da, zincirin tam ortasında yaşıyorduk.

Kuzey ve güney taraflarında limanları olan Vasa uzun, sıska bir yılanbalığı gibi yayılırdı. Babam tüm adayı işgal eden tersaneyi denetlerdi. Kral'ın donanmasının büyük kısmı Vasa'da inşa edilmişti. Sarayda birisi Kral'ın, Salann donanmasının en hızlıları olduğuyla övündüğünü duymuştu ve babamın gözleri aylarca gururla parlamıştı.

Son ada en küçüğü ama en önemlisiydi. Hesperus, tüm Arcannia'nın en önemli savunma mevkilerinden biriydi. Şefkatle, İhtiyar Maude diye adlandırılan deniz feneri ülkedeki diğer her şeyden daha yüksekti. Yalnızca limana gelip giden gemilere yardımcı olmakla kalmıyordu, aynı zamanda düşman gemilerinin yerini saptamak için kusursuz bir tünek yeriydi.

Deniz fenerini severdim. Bana ikinci bir yuva gibi gelirdi. Küçükken Highmoor'un pencerelerini parlayana kadar temizlemek için gönüllü olarak deniz feneri kulesinin tepesindeki odanın camlarını parlattığımı hayal ederdim. En yüksek kayalığa tırmanıp İhtiyar Maude'un tepesindeymiş gibi yaparak yabancı gemileri –aslında günlük avlarına çıkmış balıkçılardı– gözetlerdim ve Silas'ın yaptığını gördüğüm gibi tüm ilgili ayrıntıları devasa bir deftere not ederdim.

Silas, herkesin hatırlayabildiği kadar uzun süredir Işık Bekçisi'ydi. Fenerin işleyişini babasından öğrenerek deniz fenerinde büyümüştü. Silas'ın asla kendi çocukları olmayacağı netlik kazandığında babam eninde sonunda görevi devralması için bir çırak seçilmesi gerekeceğini fark etmişti. Pontus'a her gece benim seçilmem için dua etmiştim.

Buna karşılık Hanna'nın oğlu Fisher seçilmişti. Limanda çalışıyordu ama babam onun kaderinde daha büyük işler olduğunu söylemişti. Fisher'ın her hareketine hayranlık duyan ve ona umutsuzca âşık küçük kızlarken, Camille ve ben, onu Salten'ın her yerinde takip ederdik. Çıraklığa başlamak için adadan ayrıldığında bir hafta boyunca her gece ağlaya ağlaya uyuyakalmıştım.

Şimdi Selkirk rıhtımından karşıya bakarken sadece fenerin parlayan ışığını seçebiliyor ve Fisher'ın ne yaptığını merak ediyordum. Büyük ihtimalle pencereleri temizliyordu. Silas pencereler konusunda aşırı titizdi.

Limanda ilerledim ve bulduğum ilk teknenin yanında durup kaptana Salten civarında bir ceset bulan birkaç adamla ilgili bir şey duyup duymadığını sordum. Bir kadının gemilerin yakınında olmasının kötü şans getireceğini söyleyerek beni bir el hareketiyle kovdu. Benimle konuşmaya gönüllü bir liman işçisi bulana dek iki mürettebat daha aynı şeyi yaptı.

"Dük'ün kızı mı?" diye sordu ağzında bir tutam çiğneme tütünüyle. Tükürüğü dudaklarından aşağı sızarak sakalında sarı bir leke bırakıyordu. "Birkaç hafta önce mi?"

Bilgiye aç bir şevkle başımı salladım.

"Billups'la konuşman gerekecek..." Rıhtımı bakışlarıyla taradı. "Ama teknesi çoktan açılmış."

"Ne zaman geri döneceğini biliyor musunuz?" Parti hazırlıkları sayesinde yokluğum hissedilmeden akşamüstünün büyük bölümünde evden uzak kalabilirdim.

"Bugün değil," dedi planımı bozarak. "Yarın da değil. Çalkalanma başlamadan önce son bir büyük balık avına çıkmak istiyordu." Elini hafif esintiye kaldırdı. "Havadaki şu ani soğuğu hissediyor musun? Bastırması uzun sürmeyecek."

Hayal kırıklığımı gizlemeyi deneyerek yüzüme minnettar bir gülümseme yerleştirdim.

"Ekher onunla birlikte değil miydi?" diye sordu liman iş-

çisinin kalın bir halat makarasını sararken konuşmaya kulak misafiri olmuş arkadaşı.

"Birlikte miydi? Son günlerde limandan ayrıldığını hatırlamıyorum."

İkinci adam homurdandı ve birlikte makarayı döndürerek dik bir konuma getirdiler. "İhtiyar ağ dokuyucusu birkaç iskele ileride. Onu gözden kaçırmazsın."

Bağlantılı iskelelerden oluşan labirentte ilerlerken ağ tutan birini bulmak için tetikteydim. Üç iskele ötede onu gördüm.

Etrafı kobalt bobinler ve çivit rengi kordonla kuşatılmış Ekher bir bankta oturuyordu. Limanda geçirdiği onlarca yıllık yaşamı derinden yıpranmış buruşuk cildini karartmış ve ona köseleye benzer bir doku vermişti. Ekher'ın güçlü parmakları, ağları birbirine düğümlemeye yarayan kıvrık bir iğneyi tutuyordu. Doğru parçayı arayan parmakları yanındaki bir kordon yığının üstünde yumuşakça salınırken Ekher'ın onları göremediğini fark ettim.

Kördü.

Durup bundan sonra ne yapmalıyım diye kafa yordum. Eulalie'yi bulmalarının herhangi bir ayrıntısını bana anlatamayacağı açıktı; ablamı fark eden Billups olmalıydı. Ağından yavaşça başını kaldırıp, görmeyen süt gibi beyaz gözlerini doğrudan bana diktiğinde gitmek üzereydim.

"Tüm sabahını ihtiyar bir adama göz dikerek harcayacaksan kızım, hiç değilse gel de ona arkadaşlık et." Elini uzatıp pençeyi andıran parmaklarla yaklaşmamı işaret etti.

Endişeli bir kahkahayı bastırarak oturduğu banka yaklaştım. "Beni görebildiğinizin farkında değildim," diye özür diledim keten eteğimi düzeltirken.

"Elbette seni göremiyorum. Ben körüm," diye çıkıştı.

Başımı yana eğdim. "Öyleyse nasıl..."

"Parfümün. Veya sabunun. Ya da genç kızların sürdüğü her neyse. Yüz adım öteden kokusunu alabiliyorum."

"Ah." Son derece pratik yanıtı karşısında hüzünlenerek şaşırtıcı bir hayal kırıklığına uğradım.

"Her neyse, ihtiyar ve kör bir ağ dokumacısından ne istiyorsun?"

"Şu cesedi bulan balıkçıyla birlikte olduğunuzu duydum..."

"Gelecek salı doksan sekiz yaşına gireceğim, kızım. Hayatım boyunca pek çok cesetle karşılaştım. Daha açık konuşmalısın."

"Eulalie Thaumas. Dük'ün kızı."

İğneyi indirdi. "Ah. O. Korkunç bir olaydı."

"Arkadaşınız Billups, o konuda olağandışı bir durum olduğuna inanıyor mu?"

"Güzel genç hanımların uçurumlardan düşmesi pek olağan sayılmaz, değil mi? Kastettiğin bu mu?"

Bankta onun yanına oturdum. "Yani bunun bir kaza olduğuna mı inanıyorsunuz?"

Ekher kötü ruhları savuştururcasına iki boğumlu parmağını göğsüne doğru kaldırdı. "Başka ne olacaktı? Oradan atlamış olamaz. Madalyonu gördük."

"Madalyon mu?" diye tekrar ettim. Eulalie'nin bir madalyon taktığını hiç görmemiştim.

Başıyla onayladı. "Zincir ezilip parçalanmıştı ama yazıyı yine de seçebildik."

Ben daha fazlasını soramadan Ekher kaskatı kesildi ve eliyle elime yapıştı. Parmakları avucuma saplandı. Şaşkınlık ve acıyla çığlık attım. Tutuşu elimi çekip kurtaramayacağım kadar sıkıydı.

"Bir şey geliyor." Panikle çatallaşmış sesi kulak tırmalayıcıydı.

Diğer elimi gözlerime kaldırarak parlak güneş ışığına siper ettim. Alışıldık ritim ve sesleriyle rıhtımdaki hareketlilik sürüyordu. Tepede martılar ciyaklayarak hiçbir şeyden kuşkulanmayan balıkçılardan yem olarak kullandıkları balık parçalarını yürütmek için plan yapıyordu. Kaptanlar liman işçilerine bağırıyor, emirler veriyor ve bazen dik başlı genç adamların kuşkusuz

önceki gece tavernada vur patlasın çal oynasın eğlenmenin sonucu olarak baş ağrısıyla debelenmesi üzerine küfrediyorlardı.

"Hiçbir şey görmüyorum."

Tutuşu sıkılaştı, besbelli korkuyordu. "Onu hissedemiyor musun?"

"Neyi?"

"Yıldızları. Kayan yıldızları."

Yukarıdaki koyu şeftali ve kehribar renkli sabah gökyüzüne kuşkulu bir bakış attım. Gece Kraliçesi'nin adı verilmiş en parlak takımyıldız olan Versia'nın Tacı bile görünürde yoktu.

"Madalyona ne oldu?" diye sordum dikkatini gündemdeki konuya geri döndürmeyi ve görünmeyen yıldızlardan uzaklaştırmayı deneyerek. "Onu cesetle birlikte geri getirdiniz mi?"

Süt gibi beyaz gözlerini bana dikti, açıkça hakarete uğramıştı. "Ben hırsız değilim."

Eulalie'nin cenazesini tekrar düşününce boynundaki o korkunç kolyeyi hatırladım. Onu taktığını gördüğüm tek seferdi. Madalyon o muydu?

Hüsranla iç geçirdim. Cenaze iki hafta önceydi. Tabutu hiç şüphesiz şimdiye dek parçalanmış, Eulalie'yi kolye ve her şeyle birlikte Tuz'a geri vermişti.

"Üzerinde ne yazdığını hatırlıyor musunuz?"

Ekher başıyla onayladı. "Billups onu yüksek sesle okudu. İkimizin de gözlerini yaşarttı." Bir şiir okumaya hazırlanıyormuşçasına boğazını temizledi. "'Elemle dolu bir dünyada / Yalnız yaşarım ben / Ve ruhum durgun bir meddücezirdi / Güzel ve nazik Eulalie utangaç gelinim olana dek.'"

Ağzım istemsizce açıldı. "Gelin mi? Eulalie bir gelin değildi."

Ekher omuz silkerek iğneyi yeniden ağa batırdı. Yerini ıskalayınca kıvrık metal pörsük başparmağının yumuşak kısmına battı. Bunu hissetmiş gibi görünmüyordu. Koyu renkli kan çivit rengi ağda koyu bir leke bıraktı.

"Yaralandınız."

Kanı fışkırırken ve parmaklarını birbirine sürterken ruh hali bir kez daha aniden değişti. "Tüm parmağımı kaybetmeden önce benden uzaklaş, seni kaçık kız!" Yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi ve tükürdü.

Yerimden sıçrayarak Ekher'dan uzaklaştım ve iskelede aceleyle ilerledim ama ihtiyar ağ dokuyucusu bana bağırarak lanet okurken arkama bakıp duruyordum. Birinin ruh halinin bu kadar hızlı değiştiğini hiç görmemiştim. Güneşin altında onca yıl geçirmek aklını mı çürütmüştü? Geriye, ona doğru bir bakış atarken birine çarptım ve neredeyse tepetaklak düşüyordum.

"Çok üzgünüm," diye haykırdım dengemi bulmak için ellerimi uzatarak. Yükselen güneş doğrudan yabancının arkasındaydı, etrafına gözümü kamaştıran parlak bir hale yayıyordu. Koyu mavi ve parlak beyaz benekler gözlerimin önünde dans ediyordu.

İhtiyar adamın yıldızları gibi.

"Zannedersem bu senin?" dedi, kolu öne uzanmış halde bir adım yakınlaşarak. Göz kamaştıran güneş onu karartırken, yardımsever mavi gözlerin endişeyle aşağı baktığını fark ettim.

Güçbela omuzlarına geldiğim bu genç adamın beni tümüyle bodur gösterdiğini hissettim. Gözlerim geniş omuzlarında uygun olandan bir an daha fazla oyalandı. *Bir deniz kaptanı olmalı*, diye düşündüm, kaliteli yün ceketinin altındaki kasları hissederek. Onu ağır bir yelkeni tek seferde çekerek kaldırırken hayal etmek zor değildi.

Saçları modası geçmiş bir şekilde uzundu, koyu renkli bukleleri çene hattının hemen üzerinde bitiyordu. Gelip geçen bir melteme yakalanan bir bukle, ağzının kenarına değiyordu ve sırf yumuşaklığını hissetmek amacıyla onu kenara itmek için ani ve tümüyle korkutucu bir arzuya kapıldım.

Boğazını temizledi ve bir şekilde zihnimi okuduğu fikriyle dehşete düşerek yanaklarım kızardı. Parmaklarının arasında tuttuğu bir bozuk parayı bana uzatırken ben açıkça şaşkın şaşkın ona bakıyordum, zihnim dağınık düşüncelerle hızla çalışıyordu.

"Bunu düşürdün." Elimi tutup bakır parçasını avucuma bastırdı.

Her gün satıcılar ve tüccarlar tarafından sergilenen böylesine basit bir hareket bu denli garip bir biçimde mahrem hissettirmemeliydi ancak dokunuşu beni heyecanlandırdı. Başparmağı elimin merkezini okşayarak parayı benim kontrolüme bırakırken bir karıncalanma hızla yayıldı. Aynı hareket boynumda, yanaklarımda, dudaklarımda nasıl hissettirir diye mantıksızca merak ederken nefesim kesildi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım sesimi bulunca. "Çok naziksin. Çoğu insan onu kendine saklardı."

"Bana ait olmayan bir şeyi kendime saklamayı aklımın ucundan bile geçirmem." Gülümsemek üzere olduğunu sezdim. "Üstelik o yalnızca bir bakır floret. Parayı kaybedip onun sahibi güzel kızla konuşma fırsatını yakalamayı yeğlerim."

Herhangi bir şey söyleme isteğiyle ağzımı açtım ama sözcükler beni yüzüstü bıraktı.

Yabancı daha yakına yaklaşırken, bir kasayı aralarında dengelemiş bir çift balıkçı iskelede hızla ilerliyordu. "Aslında, bana yardımcı olabilirsin."

Koruyucu kalkanlarım yükseldi. Babam Highmoor'un dışındayken yankesici ve hırsızlardan sakınmamız için bizi her zaman uyarırdı. Belki bozuk paramı geri vermek sadece beni daha büyük miktarda dolandırmak için bir hileydi.

"Burada yeniyim ve bir kaptanı arıyorum."

Ellerine dikkat ederek gözlerimi kıstım. Babam birçoğunun hırsızlık sanatında çok yetenekli olduğunu, öyle ki ruhumuz duymadan yüzüklerimizi parmaklarımızdan çalabileceklerini söylerdi.

"Burası geniş bir rıhtım," diye belirttim etrafımızdaki düzinelerce tekneyi işaret ederek. "Birçok kaptan var."

Samimi bir tavırla gülümsedi, yanakları bir utanç belirtisini ele veriyordu ve niyetinin masum olabileceğini düşündüm. "Evet, elbette. Kaptan Corum'u arıyorum. Kaptan Walter Corum."

Omuz silkerken gözlerindeki ışığın beni heyecanlandırmamasını diliyordum. Highmoor'da yıllarca kilit altında kaldıktan sonra erkeklerle neredeyse hiç deneyimim yoktu. Babamın şahsi uşağı Roland'la konuşurken bile, bir veya iki sorudan fazlası kızarıp kekelememe yol açıyordu.

Limanın daha ilerisindeki pazaryerini işaret ettim. "Orada bilen birileri vardır."

Yabancının gözleri bir parça donuklaştı, hayal kırıklığı belliydi. "Sen bilmiyor musun?"

"Ben Selkirk'lü değilim."

Gitmek üzere döndü.

"Onun için denize mi açılacaksın?" Aniden bağırarak sordum. "Kaptan Corum için?"

Başını iki yana salladı. "O hasta. Kızıla yakalandı. Onunla ilgilenmek için geldim."

"Çok mu hasta?"

Omuz silkti. "Sanırım çok geçmeden öğreneceğim."

Hastalandığında herkesin nasıl Ava'nın yatağının başında toplandığını hatırladım. Oda karanlık tutuluyordu, perdeler ışığın girmesine engel olarak sımsıkı kapalıydı. Şifacılar sıcaklığın vebayı kız kardeşimin vücudundan atacağını söylemişlerdi ve ateşin babamın göze alabildiği kadar fazla körüklenmesiyle odanın ısısı dayanılmaz bir bunaltıcılığa yükselmişti. Buna rağmen Ava'nın dişleri öyle gürültüyle birbirine vuruyordu ki kırılıp yeryüzüne yağan dolu taneleri gibi kanlı dudaklarından düşmelerinden korkuyordum.

Fakat bu yabancı bir şifacıya benzemiyordu. Bir gemide, ana direğin tepesindeki gözcü yerinde denizden yüksekte ve yıldızlara yakın olmak için yaratılmıştı. Macera bulmak için ufku gözleriyle tararken rüzgârın koyu renkli buklelerini çekiştirdiğini hayal edebiliyordum.

"Umarım kısa sürede düzelir," derken ne yapmaları gerek-

tiğinden emin olmayan ellerim birbirine dolanıyordu. "Çabuk iyileşmesi için bu akşam Pontus'a dua edeceğim."

"Çok naziksin..." Sesi kısıldı, belli ki adımı merak ediyordu.

"Annaleigh."

Ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve içim heyecanla çırpınırken nefesim kesildi.

"Annaleigh," diye tekrarladı, dilinde adım bir dize şiir veya bir ilahi gibi coşkun ve çekiciydi.

"Thaumas," diye ekledim sormamış olduğu halde. Kekeleyen bir ahmak gibiydim ve dalgalara gömülmek istiyordum.

Soyadımı onaylarcasına gözleri aydınlandı ve babamı tanıyıp tanımadığını merak ettim. "Annaleigh. Thaumas." Sırıtışı derinleşti. "Güzelmiş." Kibar bir saray mensubu gibi kolunu uzatarak ciddi bir reverans yaptı. "Umarım yakında yollarımız yeniden kesişir."

Ben şaşkınlığımı ifade edemeden yanımdan ayrılmış ve hareketli rıhtımdan çıkış yolunu yarılayarak yaklaşan bir başka kasadan kaçmak için başını yana eğmişti.

"Bekle!" diye bağırdım ve durup bana döndü.

Konuşmaya devam etmemi beklerken yüzü beklenmedik bir keyifle kaplıydı.

Yanaklarım yanmasına rağmen ona yaklaştım. "Sana pazaryerine giden yolu gösterebilirim... istersen."

Durduğumuz yerden birkaç iskele ilerideki örtülü tezgâhlara doğru baktı. "Oradaki şu pazaryerini mi?"

Hafif ses tonu şakalaştığı hissi vermesine rağmen midem budalalığım yüzünden kıvrandı. Kendimi gülümsemeye zorladım. "Evet, şey, yolunu bulabileceğine eminim." Başımı öne eğdim. "İyi günler..." Adını bilmiyordum, dolayısıyla vedam açık uçlu hissettirdi. "Bayım," diye ekledim iki saniye geç kalarak.

Sandalıma doğru kaçarken kıpkırmızı olmuş yüzüm yanıyordu. Birdenbire bir elin gevşekçe bileğime kaydığını hissettim; beni yakışıklı yabancıyla bir kez daha yüz yüze gelmem

için hızla döndürdü. Dengemi sağlamak için önkolunu kavradım. Her nasılsa daha uzun görünüyordu ve şakağında ince, hilal şeklinde bir yara izi fark ettim. Gözlerimi dikip baktığımı biliyordum ve aceleyle iki adım gerileyerek aramızda uygun miktarda boşluk olmasına izin verdim.

"Cassius," diye tamamladı. "Adım Cassius."

"Ah."

Kıvırdığı dirseğini takdim etti. "Pazaryerini bulmama yardım edersen minnettar olurum. Selkirk'e ilk kez geldim ve yolumu kaybetmekten endişeleniyorum."

"Burası müthiş geniş bir rıhtım," dedim sanki boyutu üç katına çıkmış gibi marinaya bakınarak.

"O halde bana yardım eder misiniz, Bayan Thaumas?" Gözleri ışıldıyordu, yüzü bir başka sırıtışa teslim olmak üzereydi.

"Sanırım bunu yapmalıyım."

Cassius kısa yürüyüşü uzatarak sola, sonra sağa, sonra tekrar sola dönerek bizi bir başka iskeleye yönlendirdi.

"Yani bir şifacı mısın?" diye sordum bir kangal halatın kenarından geçerken. Rıhtım bugünlük teknesini sudan dışarı çeken balıkçılarla hızla doluyordu. "Arkadaşınla ilgilenmek için mi buradasın?"

"Babamla," diye açıklık getirdi. "Ve hayır. Özel bir eğitimim yok. Sadece ailevi bağlılık... aslında, ailevi zorunluluk." Gülümsemesi katılaştı. "Korkarım bu ilk buluşmamız olacak." Yakınlardaki bir tekneden limana çekilmiş ıstakoz tuzaklarına çarpmamak için kafasını bana doğru eğdi. Bana yaklaşırken sır verircesine fısıldadı. "Anlayacağınız, Bayan Thaumas, ben bir piçim."

Bunu beni şoke etme niyetiyle vurdumduymaz bir umursamazlıkla söylemişti.

"Bunun bir önemi yok," diye karşılık verdim dürüstçe. "Senin bir birey olarak yaptıklarının yanında, ebeveynlerinin ne yaptığının bir önemi olmamalı."

"Çok cömertsin. Keşke daha fazla insan bu fikrini paylaşsa."

Son bir dönüşten sonra limandan çıktık ve pazaryerine ulaştık. Tezgâhlar ve stantlar, yeni yakalanmış balıkları güneşin amansız ışınlarından koruyan derme çatma gölgeliklerin altına kurulmuştu. Hafif bir meltem en kötü kokuları uzakta tutuyordu ama altta iç organları çıkarılmış balıkların hiçbir rüzgârın temizleyemeyeceği keskin kokusu vardı.

Stantları işaret ettim. "İşte burası. Eminim herhangi bir balık satıcısı sana onun nerede yaşadığını gösterebilir. Bu küçük bir topluluk. Herkes herkesi tanır."

Sözler ağzımdan çıktıktan sonra ne kadar doğru olduklarını gördüm. Biz kalabalığın arasında gezinirken Dük'ün kızı olduğumu anında fark ettiklerinde bakışlar üzerimize çevrildi. Çoğu satıcı sağduyulu bir tavırla yükselmiş ellerin arkasından mırıldanma nezaketine sahip olsa bile, fısıldadıkları suçlamalarını yine de duyabiliyordum.

"Bu o Thaumas kızı."

"Ne kadar utanç verici..."

"...öleli bir ay bile olmadı..."

"...lanetli..."

Lanetten bahsedildiğinde ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bu budalaca bir söylentiydi ama söylentiler büyük ve çirkin bir şeye dönüşmenin bir yolunu bulurdu. Onunla göz göze gelemeyecek kadar utandığımı Cassius fark etmiş miydi bilmiyordum.

"Ne giyiyor? Rengi gri bile değil..."

"...gitmesini sağlamalıyız..."

"...bize uğursuzluk getirecek..."

"Hey! Sen!" diye çınladı bir ses mırıldanan uğultunun üzerinde. "Burada olmamalısın."

"Gitmeliyim," dedim Cassius'ın kolunu bırakarak. Fısıltılardan kaçma dürtüsü onunla kalmak için duyduğum tüm arzuya baskın çıkıyordu. "Umarım babanı bulursun ve kısa sürede iyileşir!"

"Ama... Annaleigh!"

Cassius beni durduramadan döndüm ve hızla sandalımın güvenliğine koştum. Suda, dalgaların arasında olmaya ihtiyacım vardı. Deniz rüzgârlarının yoğunlaşan paniğimi benden uzaklaştırmasına, okyanusun dalgalarının ritmik çekişinin zihnimi yeniden düzenlemesine ihtiyacım vardı.

Biz lanetli değildik.

Sandalıma binerken kalabalığın fısıltılarını kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım. Ama zihnimde takılı kalarak yankılandılar ve büyüdüler, ta ki az miktardaki balıkçı yuhalayan bir kalabalığa, ardından meşaleleri ve bıçaklarıyla izdiham yaratan bir topluluğa dönüşene dek.

Birinin beni takip edip etmediğini görmek için parmak uçlarıma yükselerek iskelenin kalaslarının üzerine dikkatle baktım. Ufak bir parçam Cassius'ın beni takip etmesini ummuştu fakat marinanın bu ucu sessizdi. O pazaryerindeydi, muhtemelen Thaumas kız kardeşlerle ilgili bol bol dedikodu duyuyordu. Highmoor'daki korkunç ölümleri öğrendiğinde altın gülümsemesinin solduğunu kafamda canlandırırken kalbim ağırlaştı.

Budalalığımı gören tek canlı, kalasların arasında sıçrayan küçük bir yengeç olmasına rağmen yüzüm kızardı. Cassius'ı tanımıyordum fakat hakkımda kötü düşünebileceği fikrine dayanamıyordum.

"Saçmalama." Aceleyle halatımı iskeleden çözdüm ve suya açıldım. "Yetenekli bir çapkından fazlası değildi ve endişelenecek daha büyük meselelerin var."

Limandan uzaklaştığımda bir avuç suyu ısınmış yüzüme çarpmak için durdum. Endişelenecek daha büyük meseleler *vardı.*

Madalyondaki yazı ne anlama geliyordu? Eulalie'nin utangaç bir gelin olması?

Hiç mantıklı değildi. Birçok talibi olmakla birlikte hiçbiri ona evlenme teklif etmemişti.

Etmiş miydi?

Kaşlarımı çatarak kürekleri dalgalara karşı konumlandırdım. Eulalie'nin bize nişanlısından bahsetmemesinin iki sebebi olabilirdi.

Ya babamızın asla onaylamayacağı biriydi...

Ya da Eulalie'nin onaylamadığı biri.

Bunun üzerine hayal gücüm saldırarak, Eulalie'nin ölümünü getiren son geceyi canlandırdı. Şu muhtemel taliple buluşarak adamın yakınlaşma çabalarını geri çevirip asla birlikte olamayacaklarını söylemiş olmalıydı. Tartışmışlardı ve öfkeler kabarmış, şiddetli bir seviyede alevlenmişti; öyle ki sonunda adam onu uçurumdan itmişti. Acaba karşılıksız arzusunun kanıtını silmek için mi madalyonu Eulalie'nin arkasından fırlatmıştı? Eulalie'nin düşüşü sırasında bundan kurtuluşun olmadığını, geriye dönüp durumu düzeltmenin bir yolu olmadığını fark ettiğinde yüzündeki şaşkınlığın dehşete dönüşmesini gözümde canlandırdım. Kayalara şiddetle çarpmadan önce çığlık atmış mıydı?

Bir dalga, sandalımın yan tarafına vurarak beni bir iç çekmeyle aniden şimdiye döndürdü. Bunların hepsi varsayım bile olsa, doğru yolda olduğumu hissediyordum.

Ablamın ölümü kaza değildi. Karanlık bir lanetin bir parçası değildi.

O öldürülmüştü.

Ve ben bunu kanıtlayacaktım.

6

GIRÇ.

Gırç.

Gııııırç.

Koridordaki döşeme tahtasını duyduğumda parmaklarım Eulalie'nin yazı masasının çekmecesinin kulpunda donakaldım, kalbim ağzıma gelirken yakalanmak üzere olduğuma emindim. Ölen ablalarımızın odasına girmemekle ilgili gerçek bir kural olmasa da herhangi birinin öğrenmesini isteyeceğim türde bir şeymiş gibi hissetmiyordum. Olası bahanelerden bir akın, kıyıya çarpan meddücezir dalgası gibi kafama çarptı; her biri zayıf ve akıl almaz geliyordu.

Kimse aceleyle odaya dalıp beni izinsiz girdiğim için suçlamayınca parmak uçlarımda kapıya yürüyüp koridora baktım.

Boştu.

Rahat bir nefes alarak sessizce kapıyı kapadım ve Eulalie'nin odasını incelerken bundan sonra nereye bakmam gerektiğini düşündüm.

Selkirk'ten döndüğümde neredeyse boş bir ev bulmuştum. Morella üçüzleri yine Astrea'ya götürmüştü ve Erdemler hâlâ Berta'yla derstelerdi. Camille yeni bir solo alıştırması yaparken

Mavi Salon'daki piyanodan bir dizi hatalı notanın gürültüsü geliyordu. Herkes kendi işiyle meşgulken Eulalie'nin odasına gizlice girip reddedilmiş bir âşık teorimi kanıtlayacak bir şey aramak için mükemmel zamandı.

Eulalie'nin yokluğunda her şey düzeltilip hayattayken aslında nefret ettiği derli toplu bir tertiplilik kazanmıştı. Divanının ucunda dağınık tuttuğu kitaplar, yazı masasında düzgün kuleler halinde kümelenmişti. Giysiler önemli ölçüde zeminden toplanmıştı ve beyaz mobilya örtüleri eşyalarının büyük kısmını kaplıyordu.

Pencerenin kenarındaki uzun saksıyı fark edene dek neye bakmam gerektiğinden emin olmadan odada dolaştım. Bir karabaldır bitkisiydi, soluyordu ve ilgiye umutsuzca muhtaçtı. İhmal edilmiş bitki Ava'nın bir defasında sözünü ettiğini hatırladığım gizli bir çekmeceyi perdeliyordu. Eulalie en sevdiği hazineleri onun içinde saklardı.

Kurcalama ve dürtmeyle geçen uzun saniyelerden sonra bir döner kol keşfettim ve onu gevşettiğimde çeşitli nesnelerle dolu bir zulayı açığa çıkardım. Üç ince cildi çekip çıkarırken onların Eulalie'nin günlerinin ve sırlarının anlatımlarıyla dolu günlükler olmasını umuyordum. İlk birkaç sayfaya hızla göz gezdirdiğimde bunların babamızın genç leydilerin gözlerine göre fazla ayrıntılı yazılmış bölümler barındırdığını belirterek Eulalie'nin okumasını yasakladığı romanlar olduğunu gördüm. Kitapları kenara koyarken Eulalie'nin onları yine de okumuş olması beni garip bir şekilde memnun etti.

Çekmecenin dibinde çeşit çeşit saç kurdelesi, ziynet eşyası ve güzel küçük bir cep saati vardı. Onu açtım ve bakır bir tel parçasıyla bağlanmış bir saç tutamı buldum. Parmaklarımın arasında çevirirken rengine hayret ettim. Annem ve ablalarım öldüğünde anı defterlerinde saklamak veya yas takılarımızı süslemek için hepimiz saçlarından tutamlar kesmiştik, ancak bu tutam açık sarı, neredeyse beyazdı; bir Thaumas'ın başına

ait olamayacak kadar açık renkliydi. Daha sonra kafa yormak üzere onu cebime attım.

Ayrıca bir parfüm şişesi ve Eulalie'nin koleksiyonuna ait olamayacak kadar nakış ile dantelden yoksun bir mendil vardı. Özellikle güçlü bir pipo dumanı kokan mendil burun deliklerimi yaktı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı bir ses beni irkilterek.

Sıçrarken mendili düşürdüm. İlk donda düşüp ölen bir kelebek gibi dalgalanarak yere indi. Kalbim küt küt atarak başımı kapı aralığına, elinde eskiz defteriyle dikilen Verity'nin durduğu yere hızla çevirdim. Kısa, kestane rengi bukleleri büyük bir kurdeleyle arkada toplanmıştı ve önlüğü çoktan pastel kalemlerden tozlanmıştı. Rahat bir soluk verdim, babama yakalanmadığım için minnettardım.

"Hiçbir şey. Senin derslikte olman gerekmiyor muydu?"

Omuz silkti. "Honor ve Mercy balo için pötifur hazırlayan aşçıya yardım ediyor. Berta yalnız bana ders vermek istemedi." Başını koridorun karşısındaki üçüzlerin odasına doğrulttu. "Bir portre çizmem için Lenore oturup poz verir mi diye bakmak istedim."

"Morella'yla birlikte dışarıdalar. Elbiselerinin son provaları yapılıyor." Konumumu değiştirerek sırtımın çekmeceyi kapatmasına izin verdim.

Beni incelerken Verity'nin ağzı bir gül goncası gibi büzüldü. "Eulalie'nin orada olmandan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Eulalie artık burada değil, Verity."

Bir kez gözlerini kırptı.

"Neden gidip aşçının daha fazla yardıma ihtiyacı var mı diye kontrol etmiyorsun?" diye önerdim. "Eminim pasta kremasının tadına bakmana izin verecektir."

"Bir şey mi ödünç alıyorsun?"

"Pek sayılmaz." Eteklerimin mendili kapatmasına izin vererek ayağa kalktım.

"Buraya ağlamak için mi geldin?"

"Efendim?"

Omuz silkti. "Babamız bazen öyle yapıyor. Ava'nın odasında. Kimsenin bunu bilmediğini sanıyor ama geceleri onu duyuyorum."

Ava'nın odası dördüncü katta, Verity'ninkinin hemen üstündeydi. Kımıldanarak merakla odaya bakınsa da fiilen odaya girmekte isteksizdi. "Öyleyse kimseye söylemem."

"Ben ağlamıyorum."

Elini uzatıp beni yanına çağırdı. Mendili görmeyeceğini umarak yerde bıraktım. Verity bir parmak ucuyla yanağımı baştan sona takip etti ve parmak ucu yanağımdan kuru olarak ayrıldığında hayal kırıklığına uğramış göründü. "Onu hâlâ özlüyorum."

"Elbette özlüyorsun."

"Ama başka kimse özlemiyor. Artık onu kimse hatırlamıyor. Tek konuştukları konu balo."

Verity'nin omuzlarını sıktım. "Onu unutmadık. Hayatımıza devam etmemiz gerekiyor, ne var ki bu onu özlemedikleri ve sevmedikleri anlamına gelmez."

"O böyle düşünmüyor."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Herkesin onu hatırlamayacak kadar kendi hayatıyla meşgul olduğunu düşünüyor." Birinin konuşmamıza kulak misafiri olduğundan endişe ediyormuş gibi arkasını dönüp koridora göz attı. "Elizabeth de böyle söylüyor. Hepimizin şimdi farklı göründüğünü söylüyor. Ama o aynı."

"Onu hatırladığında mı demek istiyorsun?"

Verity başını iki yana salladı. "Onu gördüğümde."

"Anılarında," diye baskı yaptım.

Bir an sonra eskiz defterini uzatarak bana sundu.

Ben onu alamadan Rosalie ve Ligeia koşturarak koridorda belirdiler, çeşitli Astrea dükkânlarının adları yazan kutulardan bir kule taşıyorlardı.

"Ah güzel, ikiniz de buradasınız!" dedi Rosalie, yatak odalarının kapısını açmak için çabalarken. "Hepimizin aşağı inmesi lazım, hemen!"

"Neden?" diye sordu Verity. Omuzları ansızın gerilmişti, yüzündeki endişe belirgindi. "Başka biri mi öldü?"

Yüzümü buruşturdum. Başka hangi altı yaşındaki çocuk bir duyurunun birinin öldüğü anlamına geldiğinden endişe ederdi?

"Tabii ki hayır!" dedi Ligeia hazinelerini yatağının ucuna yerleştirirken. "Geldiler! Peri ayakkabıları! Ayakkabıcının dükkânına uğradığımızda son kurdele çiftini dikiyordu!"

Verity'nin gözleri parladı ve eskiz defteri anında unutuldu. "Şimdi buradalar mı?"

"Gel ve gör!" Rosalie koridorda koştururken Camille'in çabucak gelmesi için üst kata doğru bağırdı. Piyano alıştırmasından sonra odasına çekilmiş olmalıydı. Ligeia hızla Rosalie'nin peşinden gitti, arka merdivenlerde ayak sesleri şiddetliydi.

"Gitmeliyiz," dedim.

"Eulalie'nin mendilini unutma," dedi Verity ben onu durduramadan önce hoplaya zıplaya koridorda ilerlerken.

Mendili yerden kaldırmadan önce bir kez gözlerimi kırptım. Odadan ayrıldığımda kapı görünmeyen eller tarafından itilmişçesine arkamdan çarptı.

Yeniden yağmur yağıyordu. Soğuk bir sağanak, kaç şömine yakılmış olursa olsun havayı serinletiyordu. Yağmur damlaları hızla pencerelere inerek aşağıdaki kayalıkların ve dalgaların manzarasını bulanıklaştırıyordu. Mavi Salon hafifçe küf ve nem kokuyordu.

Morella sırtını ovuşturarak şömineye en yakın kanepede otururken rahatsız bir ifadeyle yüzünü ekşitmişti. Ona karşı şefkat duydum. Böylesi büyük bir organizasyonu planlamak ve ev sahipliği yapmak en iyi koşullar altında bile zahmetliydi.

Bunu hamileyken yapmak çok yorucu olmalıydı. Üstelik üçüzler belli ki canını çıkarmıştı.

"Lenore, babanı bulabilir misin? Eminim ayakkabıları görmek hoşuna gidecektir. Ayak bileklerim bu fırtınayla birlikte berbat derecede şişti."

Piyanonun altında saklanan ufak bir sorguçlu pufu kavradım. "Ayaklarını yükseltmelisin, Morella. Annem hamilelikleri boyunca şişkinlik sorunu yaşardı. Bu yüzden ayaklarını mümkün olduğunca yüksekte tutardı." Onu rahat ettirmeye çalışarak tabureyi bacaklarının altına yerleştirdim. "Ayrıca esmer suyosunu ve ketentohumu yağından yapılan bir losyonu vardı. Her sabah giyinmeden önce ayak bileklerine onu sürerdik."

"Esmer suyosunu ve keten tohumu yağı," diye tekrarladı ve küçük bir teşekkür gülümsemesi sundu.

Hem ona yardım etmenin hem de Eulalie'nin cenazesinin ertesi sabahındaki patlamamı telafi etmenin bir yolunu bulduğumu sezerek duraksadım. "Senin için bir karışım hazırlayabilirim. Yardımı olabilir."

"Bu çok hoş olur... Elbisen geldi mi?"

Baloya ne giyeceğime ilk kez ilgi gösteriyordu. O da kendince deniyordu.

"Daha değil. Camille ve benim son provalarımız çarşamba günü yapılacak. Kendini bunu yapacak kadar güçlü hissedersen bizimle gelmek ister misin?"

Morella'nın gözleri ışıldadı. "Çok hoşuma gider. Öğle yemeğini çarşıda yiyebiliriz, tüm akşamüstünü buna ayırıp hakkını veririz. Elbisen ne renkti, bana hatırlatır mısın?"

"Su yeşili."

Durup düşündü. "Baban Cecilia'nın mücevher sandığından bahsetmişti. Belki orada sana uygun bir şey vardır. Onun yeşil turmalin taşlı bir takı taktığı bir portresini gördüğümü hatırlıyorum."

Hangi tabloyu kastettiğini tam olarak biliyordum. Annemin güneşli bir köşesine küçük bir yazı masası sıkıştırttığı dördün-

cü kattaki bir çalışma odasında asılıydı. Hava açıkken o odadan deniz feneri bile görünürdü. Onun ölümünden sonra babam portreyi oraya asmıştı.

"Baloda ona ait bir şeyi takmayı çok isterim. Eminim Camille de ister."

"Ben de!" diye lafa karıştı Verity, dahil edilmeye hevesliydi.

"Elbette," dedi Morella bir gülümsemeyle. "Sandığı gözden geçirmemiz gerekecek."

Mercy ve Honor hızla koşarak içeri girdiklerinde nefes nefese ve hazırlanmasına yardım ettikleri ikramlardan yapış yapışlardı.

"Rosalie peri ayakkabılarının burada olduğunu söyledi," dedi Mercy, kutuları çabucak fark ederek.

Hepimiz onları peri ayakkabıları diye adlandırmaya başlamıştık. Onların yalnızca küçük deri terlikler –güzelce boyanmış ve tasarlanmış deri terlikler– olduğunu bildiğim halde onlara bir nebze sihir akıtmıştık. Bu ayakkabılar yeni başlangıcımızın ilk adımı olacaktı. Onları giydiğimizde, ister istemez önceden olduğumuz kişilerden farklı olacaktık.

Morella, Mercy'nin ellerine vurdu. "Babanı bekle."

"Ve beni," dedi Camille, babamızla birlikte odaya dalarken.

Hepimiz kanepenin etrafında toplandık, beklentiyle başımız dönüyordu.

"Her bir kutunun kime ait olduğunu nasıl bileceğiz?" diye sordu babamız.

"Her birimiz farklı bir renk seçtik," diye açıkladı Honor.

"Biz hariç," dedi Rosalie üçüzler adına konuşurken. "Bizimkiler birbirine eş bir gümüş rengi."

"Pekâlâ, şu peri ayakkabıları bunca tantanaya değiyor mu görelim." Babamız kapağı çabucak kaldırdı ve kutu açılırken hepimiz iç çektik.

Işıltılı bir kırmızı altın rengindeki bu çift Camille'indi. Pembe deriye kabartmalı bir biçimde işlenen metalik parçacıklar

parıltılı bir ihtişam yaratıyordu. Hiç bu kadar zarif bir şey görmemiştim.

Sıradaki üçüzlerin ayakkabılarıydı. Deri, annemizin değerli gümüş gelinliği gibi parlıyordu. Kurdeleler kızların elbiseleriyle uyumlu olarak morun farklı tonlarındaydı. Ligeia'nınki açık leylak, Rosalie'ninki menekşe ve Lenore'unki neredeyse siyah görünen koyu bir patlıcan rengiydi.

Honor'ın gümüş boncuklarla pırıldayan koyu lacivert terlikleri gece gökyüzünü andırıyordu.

Mercy en sevdiği çiçek olan lavantayla eşleşmesi için soğuk bir pembe tonu seçmişti. Hatta terzilerden elbisesini o çiçeklerin ipek versiyonlarıyla süslemelerini istemişti.

Morella bir çift altın terlik seçmişti, güneşten daha parlak ışıltılar saçıyorlardı. Babam terlikleri ona nazik bir hayranlık ifadesiyle gösterirken Morella ona yüzü sevinçle parlayarak baktı. Elimde olmadan gülümsedim.

Babamız en küçük kutuyu ortaya çıkarırken Verity ona sessizce yaklaştı. Kutu açıldığı anda ayakkabıları görmek için babamızın bacağına yaslanıp ağırlığını verdi. Kapak açılırken sevinçle ellerini çırptı.

"Bunlar çok narin peri ayakkabıları," diye övdü babamız mor terlikleri çıkarırken. Altın parçacıklar, yaldızlı bir çerçeve gibi bir kenarından diğerine saçılmıştı.

"Ah, Verity! Çok güzeller!" dedi Camille. "Hepsinin arasında en güzelleri olabilirler."

Verity botlarını çıkardı ve onları giyerek mutlu bir şekilde piruet yaparken biz minik baş balerinimizi alkışladık.

"Bunlar Annaleigh'in olmalı," dedi Lenore son kutuyu uzatarak.

Ayakkabılarım lacivert kadifeden bir tabana yerleştirilmişti. Yeşim yeşili bir deri seçmiştim ve ayakkabıcı, parmak uçlarında ciddi ölçüde yoğunlaşan ve terliğin diğer tarafına yayıldıkça

azalan ışıltılı deniz köpüğü ve gümüş rengi parçacıklar eklemişti. Elbisemle mükemmel bir uyum sağlayacaklardı.

Babamız onları bana uzatırken gülümsedi. "Bunların sadece peri ayakkabıları olduğunu sanmıyorum. Bir deniz prensesine uygun görünüyorlar."

Verity kaşlarını çattı. "Denizkızları ayakkabı giyemez, baba."

"Ne aptalım!" dedi babamız Verity'nin burnuna hafifçe vururken. "Hepimiz memnun muyuz?"

Herkes memnun olduğunu belirtti ve Morella onun elini sıkıca tuttu. "Böylesi ayakkabılarla kimse gözlerini kızlarımızdan ayıramayacak. Daha biz anlamadan dans ederek evden uçacaklar, Ortun."

Camille kaskatı kesildi. "Evden uçacaklar mı? Ne demek istiyorsun?"

Morella gözlerini kırptı. "Yalnızca, evlenip gideceğinizi elbette. Tıpkı benim gibi kendi evinizi çekip çevireceğinizi."

Babam kaşlarını çattı.

"*Burası* benim evim." Camille'in sesine yavaşça bir sertlik sızdı.

"Sen evlenene kadar," diye tamamladı Morella. Camille'in katı yüzüyle karşılaştığında gülümsemesi solmaya başladı. "Bu doğru değil mi?" Morella bir açıklama isteyerek babamıza baktı.

"Thaumas vârisi olarak Camille, Highmoor'da kalacak... evlendiğinde bile. Bunun, üzerinde düşünmesi tatsız bir konu olduğunu biliyorum aşkım ama ben öldüğümde malikâne ona kalacak."

Morella sallantılı inci küpelerinden birini çekiştirdi. "Ancak ta ki..." Sesi zayıfladı, yüzü gittikçe kızarırken karnını tutuyordu. "Herhalde siz kızların olması gereken başka bir yer vardır?"

Erdemler'in hepsi gitmek üzere ayaklandı ama Camille, Mercy'nin kolunu kavrayarak onu durdurdu. "Bu onları da ilgilendiriyor. Hepimiz bunu duymak için kalmalıyız."

Babamız rahatsız görünüyordu. Morella'ya dönerek daha

özel bir konuşma yaratmaya çalıştı. "Birlikte sahip olabileceğimiz bir erkek çocuğun Highmoor'u miras olarak alacağını mı düşünüyordun?"

Morella başıyla onayladı. "Genel uygulama budur."

"Anakarada böyle yürür," diye kabul etti babamız. "Fakat adalarda mülkler cinsiyet fark etmeksizin en büyük çocuğa geçer. Salann Adaları'nda birçok güçlü kadın hüküm sürmüştür. Babası öldüğünde büyükannem Highmoor'u miras yoluyla devraldı. Vasa tersanesinin boyutunu ikiye ve kârı üçe katladı."

Morella dudaklarını mutsuz bir çizgi halinde birbirine bastırdı. Gözleri sayarak hızla üzerimizde gezindi. "Yani oğlumuz dokuzuncu sırada olacak, erkek olmasına rağmen? Bu konuda hiçbir şey söylememiştin."

Babamızın kaşları çatıldı. "Söylemem gerektiğinin farkında değildim."

Sesinde katı bir uyarı tınısı vardı ve Morella derhal başını iki yana sallayarak fikrinden vazgeçti. "Üzgün değilim, Ortun, yalnızca şaşkınım. Salann'ın, topraklar ve unvanların babadan oğula geçmesiyle ilgili Arcannia'nın geri kalanıyla aynı gelenekleri sürdürdüğünü varsaymıştım." Zoraki gülümsemesi bocaladı. "Siz adalıların farklı olacağını bilmeliydim."

Babamız ansızın ayağa kalktı. Denizcilik mirasımızla gurur duyardı ve başkentten çok uzakta yaşadığımız için diğerlerinin bizi ciddiye almaması onu incitirdi.

"Artık sen de bir adalısın," diye hatırlattı ona, odadan uzun adımlarla çıkıp bizi ayakkabı yığınımızla bırakmadan önce.

7

KORSENİN BAĞCIKLARI ÇEKİLDİĞİNDE VE KORSE BElimin ortasına gömüldüğünde yüzümü acıyla buruşturdum.

Tezgâhtar kadın boğazının gerisinden özür dileyen bir ses çıkardı. "Bir derin nefes daha alın lütfen, leydim."

Yeni balenler kalça kemiklerime baskı yaptı ve yüzümü çarpıtarak ekşittim. Tezgâhtar bana kollarımı kaldırmamı işaret etti, böylece soluk yeşil ipeği başımdan aşağı kaydırabildi. Kabarık etek belimin etrafına yerleştiğinde, Camille kumaş bir paravanın kenarından baktı ve ellerini çırptı.

"Ah, Annaleigh, çok güzel görünüyorsun!"

"Sen de öyle," dedim yarım yamalak nefesimi içime çekerken. Pembe altın rengi, saçlarındaki bronz parıltıları ortaya çıkarmış ve yanakları ışıltıyla kızarmıştı.

"İlk dans için sabırsızlanıyorum."

"Gerçekten biriyle tanışacağına inanıyor musun?"

"Babamız tanıdığı her deniz subayını davet etti."

Yüzümün rengi attı. "Ve tüm dükleri."

Camille'in gülümsemesi genişledi. "Ve tüm dükleri."

Babamız baloya birtakım muhtemel taliplileri davet etmeye söz vermişti. Genç Foresia Dükü Robin Briord'ın bir portresini

gördükten sonra Camille ormanlarla dolu o vilayetle ilgili mümkün olan her şeyi öğrenmeye alışılmadık bir ilgi göstermişti. Dükkânda dönüp dururken şüphesiz onun hayalini kuruyordu.

Selkirk'teki yakışıklı yabancıyı merak ettim. Cassius kesinlikle asil bir lord gibi davranmıştı. Babam birçok davetiye göndermişti, belki aralarından biri onun içindi. Eli benimkini sımsıkı tutarken yüzlerce mumla aydınlatılmış salonda fırıl fırıl döndüğümüzü aklımdan geçirdim. Beni daha yakınına çevirecek ve tam müzik bitmeden önce beni öpmek için eğilecekti...

"Bir düke ne söylemem gerektiğini bile bilmiyorum," diye mırıldandım hayalimi kenara iterek.

"Merak etme. Sadece kendin olmalısın ve kuyruklara dizilmiş talipler seninle evlenmek üzere babamızın rızasını isteyecek."

Kuyruklara dizilmiş talipler. Daha mahcup edici bir senaryo hayal edemiyordum.

En büyük umudum Eulalie'nin cep saatinden gelen saç tutamıyla aynı tonda saçlara sahip birini bulmaktı. Onu her yere yanımda taşıyor, karşılaştığım her sarışın adamı inceleyerek eşleşecek birini arıyordum.

Morella ve dükkân sahibi Bayan Drexel odaya girdi.

Tasarımcı beni kendi etrafımda döndürmeden önce ellerini abartılı bir hayranlıkla ağzına götürdü. "Ah, tatlım! Böyle bir kıza böyle bir elbise hiç dikmemiştim. Sıcak bir yaz günündeki okyanus dalgaları gibi görünüyorsun! Pontus Brine'dan çıkıp gelini olmanı talep etse şaşırmazdım."

"O suyla ilgili olandı, değil mi?" diye sordu Morella.

Odada bulunan geri kalanımız sıkıntılı bir şekilde başımızı salladık. Anakaralı birini ayırt etmenin en hızlı yolu, dinden bahsetmekti. Arcannia'nın diğer kısımları tanrıların çeşitli kombinasyonlarına ibadet ederdi: gökyüzü ve ışığın efendisi Vaipany, yeryüzünün hükümdarı Seland, gecenin kraliçesi Versia ve aşk tanrıçası Arina. Hayatın başka boyutlarını yöneten düzinelerce başka ilah —Haberciler ve Düzenbazlar— vardı

ama Tuz Halkı için deniz kralı Pontus, ihtiyaç duyduğumuz tek tanrıydı.

"Elbise hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Bayan Drexel tecrübeli nezaketiyle konuyu değiştirerek.

Aynadaki yansımamı inceledim. Karmaşık işleme, ipek korse boyunca dalga gibi kabarıyordu. Fistolu ufak elbise kolları dışında omuzlarım tümüyle çıplaktı. Düzinelerce uzun, incecik ipek ve tül parçaları eteğimi oluşturuyordu. Üst katmanları açık yeşilin nane ve beril gibi farklı tonlarındayken altından daha koyu zümrüt ve bakır yeşilleri parıldıyordu.

"Tıpkı bir su perisi gibi hissediyorum." Elimi metalik işlemede ve cömert yaka hattının boncuk ayrıntısında gezdirdim. "Çok çıplak bir su perisi."

Diğer kadınlar güldü.

Yakasını çekiştirerek daha yukarı kaldırmayı denedim. "Buraya bir şey ekleyebilir miyiz? İpek bir şerit veya bir dantel belki? Kendimi çok... açıkta hissediyorum."

Morella elimi kenara iterek çıplak tenimi gözler önüne serdi. "Ah, Annaleigh, artık yetişkin bir kadınsın. Kendini küçük bir kız gibi örtemezsin. O zaman şu Pontus en güzel niteliklerini nasıl görecek?"

Bayan Drexel, Morella'nın Pontus'tan saygısızca söz edişi karşısında kaşlarını çatsa bile başıyla onayladı. Dükkâna hızla göz atarak sesini alçalttı. "Size bunu söylememeliyim ama geçen gün dükkâna bir müşteri geldi... çok *özel* bir müşteri. Askıda asılı duran elbiseni gördü ve kendisine benzerini yapmamı istedi."

"Kimdi o?" Morella dedikoduya aç bir tavırla yaklaşırken gözleri büyümüştü.

Bayan Drexel'ın yüzü zevkle ışıldadı, hepimizin öğrenmeyi ne kadar çok istediğinin gayet farkındaydı. "Ah, söylemem mümkün değil. Ama kıymetli bir müşteridir. Gerçekten *güzel* bir varlık. Tek talebi elbisesini bulabildiğim en *tutkulu* pembey-

le hazırlamamdı. Ölümlü veya... başka türlü her erkeği sahiden kalbinden vuracak bir şey."

"Arina!" dedi Camille şokla. "Güzellik tanrıçası için elbise mi tasarlıyorsunuz?" Arina'nın nakışlı bir paravanın arkasından çıkıvermesini ve hepimizi şaşırtmasını bekliyormuşçasına ufak dükkâna bakındı.

"Gerçekten mi?" dedi Morella ağzı kendiliğinden açılırken.

Bayan Drexel'ın dudaklarındaki kıvrılma her şeyi ele veriyordu ama çarpıcı bir silkme hareketiyle omuzlarını kaldırdı. "Söylemeye iznim yok." Garantiye almak için bir göz kırpma ilave etti. "Ama söyleyeceğim şu ki bu elbise kusursuz bir şekilde modaya uygun. Bazısına kıyasla mütevazı bile." Başını üçüzlerin elbiselerine doğru yatırdı ve sırıtışımı gizledim.

"Bence mükemmel görünüyorsun," dedi Camille. "Tıpkı annemiz gibi."

"Onu hatırlıyorum," dedi Bayan Drexel eteğimi iğneyle uygun uzunlukta tutturmak için diz çökerken. "Çok nazik biriydi. Bir keresinde babanızın gemilerinden birinin suya indirme töreninde giyecek bir şey almak için gelmişti."

"Kırmızıydı, değil mi? Omzunun üstünde geniş bir kuşak vardı?" Camille elbiseyi elleriyle tarif etti. "Son prova için onunla birlikte gelmiştim! O elbiseyi severdi."

"O küçük kız sen miydin? Ah, zaman nasıl da geçiyor! Bahse girerim sonraki ziyaretin bir gelinlik için olacak."

Camille kızardı. "Kesinlikle haklı olmanızı umarım!"

"Bir sevgilin var mı?" diye sordu Bayan Drexel ağzındaki toplu iğnelerin etrafından.

"Pek sayılmaz. Gerçi baloda tanışmayı umduğum biri var."

"Haftalardır Foresia dilini geliştirmek için çalışıyor!" diye sır verdi Morella bir kıkırtıyla.

Bayan Drexel gülümsedi. "Genç adamın bundan etkileneceğine eminim. Şimdi, bu akşam bu ikisinde son rötuşları yaparım ve yarın Highmoor'a getirebilirim."

"Bu çok güzel olur, teşekkür ederim," dedi Morella. "Görünüşe göre yapılacaklar listemiz uzamayı sürdürüyor. Sadece bir günümüz kaldı."

Caddeden karşıya geçerken onu fark ettim.

Eulalie'nin Edgar'ını.

Kaldırımın bize göre aşağısında üç kişilik bir erkek grubuyla sohbet ediyordu ve tepeden tırnağa siyah giyinmişti. Gözlerimiz buluştu ve başımla selam verdim. Yüzü soldu ve arkadaşlarına telaşla bir şeyler söyledikten sonra aceleyle yanlarından ayrıldı.

"Bay Morris!" diye seslendim.

Birden durdu, omuzları teslimiyetle çöktü... yakalanmıştı ve kaçamıyordu.

"Bay Morris?" diye tekrar ettim.

Döndü, panik içindeki gözleri fırtınalıydı. Üzerimde hızla gezindikten sonra pelerinimin etek ucuna indiler.

"Bayan Thaumas, iyi günler. Beni bağışlayın, sizi bu kadar... hayat dolu görmeyi beklemiyordum."

Yargılaması bende bir tokat kadar sert bir etki bıraktı. Artık Highmoor'u dolduran coşkulu neşeye alışmıştım. Evimizde açık pencerelerden içeri güneş ışığı akıyordu ve taze kesilmiş çiçekler her yerdeydi. Her gün yeni elbiseler geliyordu ve gardıroplarımız birer renk cümbüşüydü.

Yasın tüm izleri yok olmuştu. Siyah örtüler her aynadan ve camdan kaldırılarak kuzey çimenliğinde büyük bir yığın halinde toplanmıştı. Ateşe verilen bombazen çelenkler ve kurdeleler, bürümcük duvar kumaşları ve koyu renkli tüm kıyafetlerimiz üç gece boyunca büyük bir ateşin yanmasını sağlamıştı.

Elbisemin mavi gabardin kumaşına sıkıntıyla kısa bir bakış atarken başparmağımı parmaklarımın iç kısmına sürtüyordum. "Highmoor'da birçok... değişim oldu."

Edgar renkli giysilerimi, örtüsüz yüzümü inceledi. "Duydum. Çok üzgünüm, gitmek zorundayım, ben..."

"Nasıl... Görüşmeyeli nasılsınız?" diye sordum sözcüklerin ağzımdan dökülmesini durduramayarak. Kararmış, değer biçen gözleri beni allak bullak ederek kekelememe yol açtı. "Sizi şeyden beri görmedik..." Cümleyi bitirmeye dilim varmadı ve aklıma gelen ilk konuya sımsıkı tutundum. "Güzel bir güz mevsimi olduğunu duyduk. Balık tutmak için! Dışarıda... Şey... suda elbette. Balık tutmak için güzel bir güz mevsimi."

Edgar bir kez gözlerini kırptı, kafa karışıklığı yüzünden okunuyordu. "Aslında ben balık tutmam. Bir saatçi dükkânında çıraklık yapıyorum."

Yanaklarım yanıyordu. "Ah, doğru. Eulalie bize demişti ki..."

"Bugünlerde Bay Averson nasıl?" diye araya dalan Camille beni ustaca kurtardı.

Cevap vermeden önce Camille'in pembe organze elbisesini incelerken Edgar'ın gözleri küçümsemeyle sertleşti. "O iyi, teşekkürler." Bir dizini koyu renkli redingotunun altında huzursuzlukla ileri geri oynattı, sohbetin sona ermesi için hazır olduğu belliydi.

Camille onun rahatsızlığından bihaber görünüyordu. "Geçen ilkbaharda tamir ettiği büyük sarkaçlı bir saatimiz vardı. Belki hatırlarsınız?"

Edgar gözlüğünü düzeltti, umutsuzluk yüz hatlarına kazınmıştı. "Evet. Sarkaç olarak Thaumas ahtapotu kullanılmıştı ve dokunaçları ağırlıklarına oyulmuştu."

Camille başını salladı. "Ta kendisi. Saatler geçtikçe kolları avına doğru iniyor."

Edgar parmaklarını büktü, eklemleri sivri ve beyazdı.

Camille gülümsedi, anlaşılan hoşbeş etmekle işi bitmişti. "Sadece kız kardeşimi takip ediyordum. Üvey annemiz bizi bekliyor."

"Elbette, elbette." Edgar başını hızla eğip kaldırdı, yavaş ya-

vaş uzaklaşmaya başladığında henüz veda etmek için şapkasını çıkarmamıştı. Bunu yaptığında güneş ışığı kafasında parıldadı.

Düpedüz açık sarı saçlı kafasında.

"Bekleyin!" diye seslendim arkasından ama âdeta bizden kaçarak kalabalığın arasına karışmıştı.

Camille koluma girerek bizi çay dükkânına doğru çekti. "Ne kadar garip bir adamcağızdı."

Kalbim umutla dolmuştu. "Sen de mi öyle düşündün?"

"Sanki bizden mümkün olduğunca hızlı uzaklaşmaya çalışıyordu." Camille'in kahkahası çarşıda çınladı. "Ama kuşkusuz herkes güz mevsimi balıkçılığı hakkında konuşmaya senin kadar hevesli değildir, Annaleigh."

8

ASTREA'DAKİ UZUN AKŞAMÜSTÜNDEN TÜKENMİŞ VAziyette, merdivenlerden yorgun argın çıktım. Öğle yemeğinden sonra aceleyle eve dönüp babama, Edgar acaba Eulalie'yle ilgilendiğinden ona hiç söz etti mi sormak istiyordum ama Morella'nın başka planları vardı. Bizi hızla dükkândan dükkâna götürerek kıymetli parçalar arayan bir karga gibi eşyalara değer biçti.

Babamı aramadan önce satın aldıklarımı yatak odama bırakmayı planlıyordum ama koridorda yürürken banyodan dalga dalga yükselen buharlı havayı fark ettim. Lavanta ve hanımeli kokusu aldım; çok belirgin bir kokuydu. Elizabeth'e dair anılar zihnime akarken durdum. Astrea'da sadece onun için yapılan özel bir sabun karışımına sahipti. Bedeninin bulunduğu günden beri sabununun kokusunu almamıştım. Erdemler'den biri bir sabun şişesine rast gelmiş ve onu bizzat denemeye karar vermiş olmalıydı.

Hakikaten ıslak ayak izleri halıda leke bırakarak onların odalarına doğru yöneliyordu.

İç geçirerek izleri takip ettim. Honor ve Mercy'nin odalarını geçerek Verity'ninkinin dışında sona eriyorlardı. Verity yere uzanmış, eskiz defteriyle yayılmıştı ve etrafı renkli pastel boyalarla çevriliydi.

"Şanslısın ki seni babamız değil ben yakaladım."

Verity doğrulup otururken mavi bir pastel boyayı düşürdü. "Ne demek istiyorsun?"

"Doğru düzgün kurulanmamış ve koridorda ıslak bir karmaşa bırakmışsın. Babamızın o halıyı ne kadar çok sevdiğini biliyorsun."

O ve annem halıyı balaylarında bir pazardan satın almıştı. Babam bir anlığına arkasını döndüğünü ve bir satıcının elle ilmek atılmış mallarını gururla göstererek ileri atıldığını söylerdi. Annem oturma odası için küçük bir halı almak istemişti ama Arpegia dilinde beceriksizdi, o yüzden Highmoor'a teslim edilen halı on beş metreydi. Gittikçe uzayan halıyı açarken babamın yüzündeki ifadeyi tarif etmeye bayılırdı.

"Ben akşamları banyo yaparım. Tüm akşamüstü odamdaydım. Bak?" Verity ellerini kaldırdı; kuru ve renkli boya lekeleriyle kaplılardı.

"Kimdi o halde? Mercy mi yoksa Honor mı? Banyodan hâlâ buhar çıkıyor."

Omuz silkti. "Bahçedeler, çiçek çalılarına kurdeleler bağlıyorlar."

Koridora bir kez daha göz attım. Ayak izleri güçbela da olsa hâlâ oradaydı. Daha yakından incelediğimde Verity'nin olamayacak kadar büyük olduklarını gördüm. "Üçüzler burada mıydı?"

"Hayır."

"Eh, biri arkasında ıslak ayak izleri bırakmış ve doğrudan senin odana gidiyorlar."

Verity eskiz defterini kapadı. "Benim odama değil." Koridora, kendisininkinin direkt karşısındaki kapıya işaret etti.

Elizabeth'inkine.

"Onun sabununu arakladığını biliyorum. Banyo hanımeli kokuyordu."

"Ben değildim."

"Öyleyse kimdi?"

Bir kez daha anlamlı bir şekilde Elizabeth'in odasına baktı.

"Orada kimse yok."

"Bunu bilmiyorsun."

Yerde onun yanına oturdum. "Ne demek istiyorsun? Kim Elizabeth'in odasında olur ki?"

Verity beni uzun bir an inceledi. Düşüncelerinin baskı yaptığını görebiliyordum. Sonunda eskiz defterini yeniden açtı ve sayfaları çevirdi, ta ki doğru resmi bulana dek.

Bu, Elizabeth'in bir portresiydi. Hemen göze çarpmayan bir köşeye karalanmış tarihi fark ettim. Verity bunu kısa bir süre önce çizmişti.

"Yine kâbus mu görüyorsun? Rüyanda Elizabeth'i mi görüyorsun?"

Verity sık sık korkunç karabasanlara katlanırdı. O kadar yüksek sesle çığlık atardı ki babamız bile Doğu Kanadı'ndaki çalışma odasından koşarak gelirdi. Anlatması için baskı yaptığımızda ne hakkında olduklarını asla hatırlayamazdı.

"Bu bir rüya değil," diye fısıldadı.

Üzerime çöken ürpertiye aldırmadım. "Orada kimse yok. Gel de gör."

Kestane rengi bukleleri yılan gibi sıçrarken Verity başını iki yana salladı.

Hüsran dolu bir etek hışırtısıyla yeri itip ayağa kalktım. "Ben giderim öyleyse."

Halıdaki ayak izleri solarak neredeyse yok olmuştu. Üst kata sadece bir dakika geç çıksaydım onları görmeyecektim. Parmaklarım koyu ceviz ağacından kabartı yapan cilalı bir deniz atı şeklindeki kapı kulpunun etrafında kapandı. Arkamda bir hışırtı oldu. Verity geniş ve yalvaran gözlerle kapısının eşiğinde duruyordu.

"İçeri girme."

Minik eliyle kapıyı itince göğsüme hızla ilerleyen soğuk bir şimşek gönderdi. Ensemdeki tüyler görünmeyen dehşet karşı-

sında bir savunmayla kabararak diken diken oldu. Saçmaydı ama Verity'nin gözlerindeki korku ifadesini atlatamıyordum.

Kararlılıkla kapıyı itip açtım fakat içeri girmedim.

Hava yetersiz ve tozluydu. Elizabeth'in cenazesinden sonra hizmetçiler nevresimini kaldırmış ve mobilyaları ince kumaşlarla örtmüştü. Odayı temizlemek için geri gelmemişlerdi.

Odayı gözlerimle üstünkörü taradıktan sonra Verity'ye döndüm. "Burada kimse yok."

Koyu yeşil gözleri tavana sürüklendi. "Bazen Octavia'yı ziyaret eder."

Bir başka örtülü, el değmemiş mabet olan Octavia'nın odası dördüncü katta, babamızın odaları ile Morella'nın oturma odasının arasındaydı.

İstemsiz bir titreme beni Verity'nin dokuduğu ürkütücü trans halinden hızla çıkardı. "Kim ziyaret eder, Verity? Bunu söylemeni ve kulağa ne kadar manasız geldiğini anlamanı istiyorum."

Yaralı bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Elizabeth."

"Elizabeth öldü. Octavia öldü. Birbirlerini ziyaret edemezler çünkü onlar öldü ve ölüler ziyaret etmezler."

"Yanılıyorsun!" Odasına koşup eskiz defterini kaptı ve koridora girmeye isteksiz bir şekilde uzattı.

Sayfaları çevirerek bu çizimlerin sunacağına inandığı kanıtı aradım.

"Neye bakmam gerekiyor?"

Siyah ve gri pastel boyalarla çizilmiş bir sahneyi hızla açtı. Verity yastıklarının arasına büzülmüşken gölgeler içindeki bir Eulalie yatak örtülerini ondan zorla çekiyordu. Başını doğal olmayan bir biçimde arkaya atmıştı. Delice güldüğü mü farz ediliyordu yoksa garip açı uçurumdan düşüşünün sonucu muydu bilemiyordum.

Dehşete kapılarak içime sertçe bir nefes çektim. "Bunu sen mi çizdin?"

Başıyla onayladı.

Küçük kız kardeşimi inceledim. "Balıkçılar Eulalie'yi geri getirdiklerinde onu gördün mü?"

"Hayır." Sayfayı çevirdi. Kırmızı bir mürekkep birikintisinde süzülen bembeyaz bir Elizabeth gece banyosu için hazırlanmış bornozlu bir Verity'yi gafil avlıyordu.

Başka bir sayfayı çevirdi. Octavia bir kütüphane iskemlesinde kıvrılmıştı, görünen o ki yüzünün yarısının ezilmiş ve kolunun bir kitabı dik tutamayacak kadar kırık olduğundan habersizdi. Verity de oradaydı; ufak, korkmuş bir siluet olarak kapının kenarından bakıyordu.

Bir başka sayfa çevrildi.

Defteri kız kardeşimden alarak Ava'ya uzun uzun baktım. Highmoor'da asılı duran tek bir portresine sahiptik. Orada küçüktü; kısa bukleli ve çilli, dokuz yaşındaki haliydi. Bu... bu ona hiç benzemiyordu.

"Ava'yı hatırlayacak kadar büyük değilsin," diye mırıldanırken gözlerimi Ava'nın boynunun iltihaplı derisinin cerahatle şişmiş lenf bezlerinden veya siyah yamalarından alamadım. En rahatsız edici yanı gülümsemesiydi. Tıpkı vebadan önce olduğu gibi yumuşak ve genişti. Ava hastalandığında Verity daha iki yaşındaydı. Ava'nın eskiden böyle göründüğünü bilemezdi.

Sayfayı çevirdiğimde dördünün birden bir çizimini gördüm; Verity'yi uykusunda seyrederlerken bedenleri ilmiklerden sarkıyordu. Tiksintiyle defteri düşürdüm ve sayfalarca gevşek kâğıt –kız kardeşlerimin düzinelerce eskizi– serbest kaldı. Koridor boyunca dehşet verici bir konfeti gibi havaya uçtular. Resimlerde sıradan şeyler, hayatım boyunca yaptıklarını gördüğüm şeyleri yapıyorlardı fakat her çizimde şüphe götürmez ve dehşet verici bir şekilde ölüydüler.

"Bunları ne zaman yaptın?"

Verity omuz silkti. "Onları ne zaman görürsem."

"Neden?" Geriye, görünürde boş olan odaya bir göz atmaya cesaret ettim. "Elizabeth şimdi burada mı?"

Verity tekrar bana bakmadan önce odada göz gezdirdi. "Onu görüyor musun?"

Kollarımdaki tüyler kabardı. "Hiçbirini görmedim."

Defteri aldı ve yatak odasına geriledi. "Eh... artık bakmayı bileceksin."

9

"O AVA'YDI, PONTUS'UN ÜÇ DİŞLİ MIZRAĞI ÜZERİNE yemin ederim."

Hanna mor düğünçiçekleriyle dolu sepeti bir yan sehpaya kaldırdı. Yanakları elma gibi al aldı. Bugün için fazladan bir grup hizmetkâr bile tutmuştu. "Verity'nin hayalet gördüğünü mü söylüyorsun? Ablalarınızın hayaletlerini?"

Yemek odasında Hanna'yı takip ederken ona Verity'nin defterindeki korkutucu resimleri anlatmıştım. Üçüzlerin balo günü, gri ve kapalı bir havayla başlamıştı. Yoğun, kalın bir sis adayı sarıp sarmalıyordu. Vakit öğleni epey geçiyor olsa bile, parlak bir şekilde yanan gaz lambaları konuklar gelmeden son görevlerini tamamlamak için çırpınan hizmetli ordusunu aydınlatıyordu.

"Evet." Bunun mümkün olduğuna inanmak istemiyordum ama Verity'nin Ava'yı çizerken kullandığı ayrıntılar beni sarsmıştı.

"Bunlar antredeki kameriyeye eklenecek," diye bilgilendirdi Hanna portatif merdivendeki iki adamı.

Avizeye mor kristal damlalar eklerlerken uşaklar etraflarında çalışarak servis takımlarında son dokunuşları yapıyorlardı. Gümüş çerçeveli tabakların yanı sıra gümüşle kaplı düzinelerce cam şamdan ziyafet masasına yerleştirilmişti; yemek devam ettiği sırada sivri uçlu kalın mumlar camın üstüne mor balmumu

damlatarak konuklara görsel bir şölen yaratacaktı. Mumlarla dolu sepetimi Roland'ın durmaları gerektiğini işaret ettiği yerdeki bir sandalyeye bıraktım.

"Hayalet diye bir şey yoktur. Ablaların Tuz'un derinlerinde ebedi uykularındalar. Buraya gelemezler. Verity'nin hayal gücü çılgınca çalışıyor. Bunu biliyorsun."

Hayal kırıklığına uğradım. Dün gece resimlerden bahsettiğimde Camille de benzer bir tepki vermişti. Ardından partiden önce iyice dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyleyerek beni odasından atmıştı. Bana bir mum bile vermeden kapısını kapatarak beni kararmış koridorda, Elizabeth'in odasından çıkıp beni yakalayacağından emin halde koşmaya mecbur bırakmıştı.

Hanna evin arka tarafındaki camla çevrili güneşli odanın yolunu tuttu. "Kızlar burada en az yüz dilek mumu istediklerini söylediler," diye bilgilendirdi uzun palmiyelerin ve egzotik orkidelerin altında gizlenmiş hizmetkârları. "Aralarında eşit miktarda boşluk bıraktığınızdan emin olun ve Pontus aşkına, onları bitkilerin fazla yakınına yerleştirmeyin! Bu akşam yangın çıkmasına ihtiyacımız yok." Koridora geri döndüğünde bana çarptı. "Bulunman gereken başka bir yer yok mu?" diye sordu bıkkınlıkla.

"Meşgul olduğunu biliyorum ama dinle lütfen. Verity, Ava'nın nasıl göründüğünü bilmiyordu. Ava öldüğünde o çok küçüktü."

Hanna omuzlarımı kavrayarak beni kendine çekti, yüz yüzeydik. "Hepiniz birbirinize benziyorsunuz hayatım. Herhangi bir kız kardeşinin siyah beyaz bir resmi seninle karıştırılabilir. Bence görmek istediğin şeyi görüyorsun."

Ağzım kendiliğinden açılırken incinmiştim. "Neden bunu görmeyi *isteyeyim*? Korkunç görünüyorlardı." Bedenlerinin berbat açılarını hatırlarken bir tiksinti ürpertisi hızla yayıldı. "Üstelik Eulalie'nin boynunu kırdığını bilmiyordu."

"Kız uçurumdan aşağı otuz metre düştü. Boynuna başka ne olacaktı?"

Mutfaklardan bir şangırtı duyuldu ve Hanna o ânı beni kenara itmek için kullandı. "Annaleigh, çocuğum, tepemi attırmak üzeresin. Yatak örtülerini cilalamam mı yoksa gümüşleri katlamam mı gerekiyor hatırlayamıyorum. Dahası Fisher her an burada olabilir. Üst katta yapman gereken birçok hazırlık var. Verity hakkında daha sonra konuşacağız, söz veriyorum. Lütfen şimdi ayak altından çekil."

Ürkütücü eskizler ve hayaletlerle fırıl fırıl dönen zihnim söyledikleriyle yatıştı. "Fisher geliyor mu?" Birdenbire o gün ilk kez gülümsedim.

Başını olumlu anlamda sallarken Hanna'nın yüzü aydınlandı. "Baban onu baloya davet etti. Onu kaptanlara ve lordlara tanıtmak istiyor. Onunla çok gurur duyuyor." Bana hızla vurdu. "Şimdi fırla. Birazdan saçlarını yapmaya başlamak için yanına geleceğim."

Antrenin çılgınlığından kaçınmak için dar ve bir deniz kabuğu kadar sarmal arka merdivenleri kullandım. İkinci kata yaklaşırken üçüzlerin en iyi aynalar ve kimin hangi dudak boyasını çaldığı konusunda didiştiklerini duydum. Rosalie bir çift yerinde durmayan tokayı aramasına yardım etmesi için bir hizmetçiye bağırırken hızla sıvıştım.

Odama varır varmaz iç çamaşırlarımı hazırlama niyetiyle şifoniyerimi açtım. Çekmecenin arkasına sıkışan yıpranmış bir zarf gözüme ilişti.

Bu Fisher'dan gelmiş, Hesperus'ta çıraklığa başladıktan sonra yıllar önce yazılmış bir mektuptu. Parmak uçlarımı tanıdık el yazısının üstünde gezdirdim.

Lord Thaumas beni sıradaki Işık Bekçisi olarak seçtiğinde büyük olay çıkardığından dolayı aslında sana yazıyor bile olmamalıydım ama annem doğru yolu izlemem ge-

rektiğini söylüyor. Bana sorarsan bu oldukça aptalca. Ne Salten'da ne de Hesperus'ta doğru bir yol mu var sanki?

Burası sessiz ve Silas, İhtiyar Maude'un pencerelerini temizlemem için beni gecenin herhangi bir saatinde uyandırıyor. Bundan nefret ediyorum. En azından bu seni keyiflendirmeli. Keyiflendirmiyorsa da fark etmez. Annemin yapmam gerektiğini söylediği gibi sana yazdım. O kadar.

Ama sen de bana yaz, Golyan balığı. Evi tahmin ettiğimden daha fazla özlüyorum. Özellikle de seni.

İyi dileklerimle,

Eskiden Fisher olarak Bilinen Rezil Hain

"Banyo yapıyor musun yapmıyor musun?" Camille paldır küldür odama girerek beni şaşırttı. Mektubu yün bir külotlu çorabın altına ittim. "Tüm akşamüstü seni bekledim."

Bir çift uzun çorap kapıp herhangi bir kaçık arıyormuş gibi elimi ipeğin üzerinde gezdirdim. "O zaman gir."

"Sen banyo yaptın mı?"

Çorapları kenara fırlattım. "Hayır. Yapacak mıyım emin bile değilim."

Camille surat astı. "Sorun Verity'nin çizimleri mi? Elizabeth küvette seni boğmayacak ama geç kalmama neden olursan ben boğabilirim. Ben seni bizzat içine atmadan önce banyoya gir."

"Gidip banyonu yap işte, Camille."

"Bu akşam en iyi halinden başka bir şekilde görünmene izin vermeyeceğim. İkimiz de talipler bulacağız." Bir askıdan çabucak bornozumu aldı ve bana fırlattı.

"Sadece kendim olmam gerektiğini söylediğini sanıyordum," diye söylendim hırçın bir tavırla koridorda yürürken. Camille, zannedersem gerçekten banyoya girdiğimden emin olmak için beni takip ediyordu.

"En iyi kendin, banyo yapmış kendin," diye açıklığa kavuşturdu.

Bir parça tatminle kapıyı suratına kapadım ve Camille zorla içeri girip daha fazla emir veremeden kilitledim. Endişeyle yüzümü küvete döndüm. Bu aptalcaydı. Elizabeth öldüğünden beri burada birçok defa banyo yapmıştım.

Pirinç vanaları çevirip suyun dolmasını beklerken borular Elizabeth'in bedenini bulduğunda Eulalie'nin attığı çığlıkların yankısı gibi gıcırdadı ve takırdadı.

Biraz sabun serptikten sonra gündüz elbisemi çıkardım ve boy aynasında kendimi inceledim. Eğri çizgiler halinde kenarlardan ilerleyen koyu renkli benekler aynadaki yansımamı bulandırıyordu. Bunlar aynaya bulaşarak onu sonsuza dek lekeleyen Elizabeth'in kanının damlaları mıydı?

Sıcak suyun gergin kaslarımı gevşetmesine izin vermeyi denesem bile yararı yoktu. Hayal gücüm fazla çalışıyordu. Evdeki sesler, onlara katılmam için hazır olan merhum kız kardeşlerimin gölge gibi içeri süzülmesine dönüştü. Bir sabun kalıbı kalçama çarptığında neredeyse çığlık atıyordum.

"Saçmalıyorsun," diye kendimi azarladım saçlarımı ovarak yıkamadan önce. Sabun, sümbül kokuyordu ve onu içime çekerken bedenimin gevşediğini, endişelerini bıraktığını hissettim.

Fisher geliyordu.

Onu yıllardır, Ava'nın cenazesinden beri görmemiştim. Yas tutarken malikâneden ayrılmamıza izin yoktu ve Silas onu sık sık evi ziyaret edemeyeceği kadar meşgul ediyordu. Bununla birlikte Fisher çocukluğumun sabit bir bütünleyici parçasıydı; saklambaç oynamaya veya hava güzelse babamızın kullanmamıza izin verdiği küçük sandalla balık tutmaya gitmeye hep istekli olurdu.

Şimdi yirmi bir yaşındaydı. Ne kadar denersem deneyeyim onu yetişkin bir adam olarak hayal edemiyordum. Fisher dağınık açık kahverengi saçlı ve haylazlığa daima hazır parıltılı gözlü hantal bir fasulye sırığıydı. Onu yeniden görmek için sabırsızlanıyordum.

"Hâlâ orada mısın? Acele et!"

"Sadece saçlarımı durulamam gerekiyor!" diye bağırdım Camille'e.

İnledi ve ayaklarını yere vurarak uzaklaştı.

Suyun altına batarken kafam küvetin arkasına vurdu. Darbe beni soluksuz bıraktı. Acıyla bağırarak suyun üstüne çıktım ve yıldızlar gözlerimin önünden dağılırken tiz bir haykırış kopardım.

Su koyu mora, neredeyse siyaha dönüşmüştü. Bulanık tuzlu su burun deliklerimi yakıyordu, keskin ve acıydı. Kendimi itip küvetten çıkmak için mücadele ettim. Zemin ipeksi bir yapışkanlıkla kaygandı. Ayağa kalkmaya çalıştım ama ayaklarım kaydı ve yere siyah su sıçratarak şaşırtıcı bir gümbürtüyle düştüm. Şimdiden bir morluk hissederek kalçamı ovuşturdum.

Camille'den yardım istemeye çalıştım fakat ansızın, görünmeyen bir güç tarafından suyun altına çekiliyordum. Koyu renkli su hızla ağzıma akın ederek onu tuzlu bir acılıkla doldururken tükürükler saçarak yardım için çığlığı bastım. Balık kokulu keskin tat boğazımı tıkarken kendimi yukarı doğru ittim.

Şaşırtıcı ölçüde tanıdık bir tattı bu. Aşçının yaz aylarında yaptığı gözde yemeklerinden midye, arpacık soğanı ve iri karidesle dolu siyah bir risottoydu. Pirinç, mürekkepbalığının mürekkebiyle boyanmış, egzotik obsidyen renginde olurdu.

Mürekkep! Küvet imkânsız bir biçimde mürekkeple doluydu.

Birdenbire bir dokunaç sudan fırlayarak gövdemin çevresine yılan gibi kıvrılıp şiddetle sıkıştırdı. Kırmızı ve mor alacalıydı, turuncu çizgili vantuzları beni esir almıştı. Bir başka kol hiddetli bir sahiplenmeyle beni sarıp sarmalayarak bacağıma saldırdı. Çırpındım ve tekme attım ama hiçbir şey yaratığı benden koparamıyordu.

Bir ahtapotun soğanı andıran başı yüzeye çıktı, zeki kehribar gözleri yarık gibi gözbebekleriyle beni inceliyordu. Beni serbest bırakması için dua ederek serbest ayağımla o gözlere saldırdım.

Yaratık irkildi ve kaslı alt kısmını görebildim. Düzinelerce vantuz doğrudan, kesici siyah ağzını işaret ediyordu. İlk önce hangi parçama saldıracağını düşünüyormuşçasına ağzı bir kez, iki kez açıldı.

Bana doğru atıldı ve hemen ardından musluğun ağzının uyluğuma battığını hissettim, uyandım. Kalbim küt küt atıyor, ben nefes almaya çalışırken hızlı ritmi göğsümden yukarı ve boğazıma yankılanıyordu.

Uyuyakalmıştım.

Bu bir rüyaydı.

Korkunç, korkunç bir rüya.

Soğuyan suya tekrar gömülürken rahat bir nefes aldım ancak kapının gürültüyle vurulması karşısında derhal sıçradım.

"Annaleigh, geç kalmama neden olursan yemin ederim seni öldürürüm!"

"Geliyorum!"

Kendimi yukarı itip sudan çıkarırken ne kadar süre kestirdiğimi merak ediyordum. Kurulanırken beyaz porselen küvete baktım ve neden o kadar çok korktuğumu hatırlayamadım. Bu sadece bir küvetti. Elizabeth'in orada ölmesi bunu değiştirmezdi.

Aynanın önünde dikilirken ıslak saçlarımı dolayıp yukarı kaldırdım ve sırtımda bir şey fark ettim. Bir dizi kırmızı iz tırmalanmışım gibi omurgamdan aşağı yayılıyordu.

"Camille?" Kapının kilidini açtım.

"Nihayet!" Kolları havlular, sabunlar ve yağlarla dolu içeri daldı.

"Buna bir bakar mısın?" Dönerek ona çıplak sırtımı gösterdim. "Sence bu neye benziyor? Aynadan çok iyi göremiyorum."

Hassas bölgeye dokunan parmak uçları soğuktu. "Kaşınmışsın."

"Ama yapmadım."

"Hımm?"

"Kaşınmadım."

Tekrar bana döndüğünde yüzü duygusuzdu. "Bunu Elizabeth yapmış olmalı öyleyse."

"Camille!"

"Eh, ne söylememi istiyorsun. Bu bir çizik. Bende her zaman olur. Büyük ihtimalle kendini fırçayla ovarken oldu." İç gömleğini kafasından yukarı çekti ve durdu. "Kendini fırçayla ovdun, değil mi?"

Elimde olmadan dudak büktüm. Ben Verity değildim. "Elbette."

Camille dolu küveti fark etti. "Küvetin suyunu boşaltmamışsın."

Tıpayı bulmak için eğilirken bir el sudan dışarı uzandı, Camille'in boynunu kavrayarak onu suyun altına çekti. Çalkalanan suda Elizabeth yüzeye çıktı, gözleri iğrenç, yeşil bir tabakayla kaplıydı.

"Camille!" diye feryat ettim korkunç görüntüyü tuzla buz ederek. Bıkkın bir iç geçirmeyle küvetten aniden uzaklaştı.

"Şimdi ne var?"

Gözlerimi kırpıştırarak görüşümü düzelttim. Bu dokunaçlı canavar gibi değildi. Uyuyakalmamıştım. Artık bakmayı bildiğimden, tıpkı Verity'nin söylediği gibi bir hayalet görmüştüm.

"Ben..." Camille dün gece küçük kız kardeşimizin görüleriyle alakadar olmak istemediğini fazlasıyla belli etmişti.

Sabırsızlıkla ayağını yere vuruyordu. "Ee, o zaman? Dışarı. Banyo yapmam gerekiyor. Dahası senin, üçüzlerin saçlarını yapmaya başlamadan önce Hanna'nın sana uğradığını garanti etmen gerekiyor. Rosalie'nin en az üç kez fikir değiştireceğini biliyorsun."

Camille beni dışarı atmadan bornozumu güçbela giymiştim. Koridor boyunca bir dizi büyük gümüş ayna vardı. Daha küçükken Camille ve ben koridorun ortasında durur, kıkır kıkır gülüşlerimizden başımız dönene dek yansımalarımızın yansımasına bakardık.

Şimdi, ikiz yansımayı kullanarak bornozumun arkasını indirdim. Camille yanılıyordu. Kırmızı izler bir dizi çizgi değildi.

Kusursuzca yuvarlak berelerdi. Sanki biri dikkat çekmek için vururken parmak uçlarını bastırmıştı.

Bornozumu yukarı çekip aceleyle yatak odama gittim ve kapımı çarparak kapattım.

10

GÖZ ALICI TÜL ETEKLERİN ŞIKLIĞININ ALTINDA AYAKlarımı esnetirken peri ayakkabılarının düz, keçeyle kaplı tabanlara sahip olduğuna memnundum. Saatler gibi gelen bir süredir karşılama sırasında ayakta dikiliyorduk. Ayakkabılar topuklu olsaydı akşam yemeğine topallayarak giderdim. Camille sert dirseğini kaburgalarıma batırdı.

"Dikkatini ver," dedi ses çıkarmadan dudaklarını oynatarak.

"Bu, karım Morella ve büyük kızlarım Camille ile Annaleigh," dedi babamız bir başka çifti selamlarken. Soylu adamın elini sıktı ve kadının parmak uçlarını öptü. "Ve doğum günü kızları Rosalie, Ligeia ve Lenore."

Yüzümüze bir posta daha gülümseme yapıştırıp bir merhaba mırıldandık ve geldikleri için teşekkür ettik.

Rosalie yelpazesini sabırsız bir dalgalandırmayla aniden açarak babamızın arkasındaki karşılama sırasına gizlice göz attı. "Asla dans etmeye başlayamayacağız," diye tısladı.

Balo salonuna bakınırken konuklardan bazısının malikânenin diğer kısımlarını keşfe çıktığını umut ettim. Biz bundan daha fazla kişiyi selamlamamış mıydık? Rahatlıkla üç yüz kişiyi barındırabilecek salonun ancak yarısı doluymuş gibi geliyordu.

Bir yaylı çalgılar orkestrası kalabalığın mırıltısının altında çalarak salona gerçekte olduğundan daha canlı bir hava katıyordu.

Belki de sis, konukların bir kısmını anakarada alıkoymuştu.

En azından balo salonu hayal kırıklığına uğratmıyordu. Gümüşi izlere sahip lacivert kadife perdeler oda boyunca sanatsal bir şekilde salınarak romantik buluşmalar için kusursuz gizli köşeler yaratıyordu. Gösterişli mor çiçekler oluklu sütunlardan sarkıyordu. Kristal damlaları kıvrılıp sarkıyor, Thaumas ahtapotunun kollarını şekillendiren avize parıldıyor ve ışık saçıyordu. Avizenin, hayvanın bedenini oluşturan orta kısmı, yanan bin mumun ışığını kırıp yansıtıyordu. Devasa hayvan tavanın yarısını kaplıyordu.

Yine de en muhteşem manzara mozaik cam duvardı. Salt varlığı, yaslı bir ev için uygun olandan daha fazla neşe uyandıracakmış gibi yıllarca siyah perdelerle örtülmüştü. Mavi ve yeşil kare camlar yükseldikçe camgöbeği ve deniz mavisine yol verirken tepede buzlu beyazla balonun bir duvarını sahici bir tsunamiye dönüştürüyordu. Verandadaki düzinelerce uzun mangalın ışığı, duvarı parlak bir mücevher gibi aydınlatarak konuklara gök mavisi ve beril parıltılar yöneltiyordu.

Kalabalıkların arasında Lysbette Hala'nın mini minnacık kaniş köpeğini kovalarken çılgınca bir neşeyle kıkırdayan Erdemler gözüme ilişti.

Camille bana doğru eğilerek fısıldadı: "Pontus'a şükür, bunlar son konuklardı. Açlıktan ölüyorum."

"Bu insanların arasından isimlerini hatırladıkların var mı?" diye sordum hepimiz içeri doğru hareket ederken.

"Akrabalar dışında mı? Sadece onunkini." Başıyla, dikkat çekmeden Robin Briord'ı işaret etti. Kafalarını kaldırmış avizeye bakan bir grup genç adamla birlikte duruyordu. Camille'in yanakları yaklaşan akşam yemeğimizle hiçbir ilgisi olmayan bir açlık görüntüsüyle kızardı. "Ne zaman gidip onunla konuşmalıyım?"

Birisi omuzlarımıza hafifçe vurdu. "Benim için büyük, şatafatlı karşılamalar yok mu yani?"

Arkamı döndüğümde elimde olmadan sevinçle ciyakladım. "Fisher! Bu gerçekten sen misin?"

Hesperus'ta çalıştığı yıllar onu değiştirmişti. Yetişkin bir erkeğe dönüşürken boyu uzamış ve kilo almıştı, sıcak ve tanıdık kahverengi gözlerini çerçeveleyen kırışıklıkları vardı. Beni kardeşçe bir kucaklamayla sararken tüm yeni kaslarının arkasındaki gücü hissettim.

"Geleceğini bilmiyordum!" dedi Camille. "Annaleigh, sen biliyor muydun?"

"Hanna bu sabah söz etmişti ama sana söylemeyi unuttum."

Camille muzip bir bakışla bana tek kaşını kaldırdı. Küçük kızlarken ikimiz de Fisher'a sırılsıklam âşıktık, karşılık bulamadıkça tüm hevesimizle umutsuzca onun peşine takılırdık. Şimdiye dek gerçekten kavga ettiğimiz tek konu buydu.

"Unutulmayacak kadar önemli bir habermiş halbuki. Eminim kasıtlı değildir." Sesi şakacıydı ama sözlerine gölge düşüren bir tınısı vardı. "Burada ne kadar kalacaksın?" diye sordu dikkatini Fisher'a çevirerek. "Seni görmeyeli uzun zaman oldu. Evde olman Hanna'yı çok mutlu etmiştir."

Fisher başını salladı. "Babanız Çalkalanma'ya kadar kalmamı teklif etti. Büyük İlk Gece yemeğinde bulunmamı garanti etmek istiyordu."

Yalnızca birkaç hafta sonra gerçekleşecek İlk Gece, Çalkalanma Festivali'nin başlangıcıydı. Pontus'un üç dişli mızrağıyla okyanusları karıştırmasıyla mevsimlerin değişimi kutlanırdı. Aşağıdaki soğuk su yukarıdaki soğuk havayla karışırdı. Balıkların kışı, yarı kış uykusu evresinde geçirmek üzere daha derine dalmasıyla kasabalılar bu zamanı teknelerini tamir etmek, ağlarını onarmak ve aileleriyle zaman geçirmek için kullanırdı. Festival on gün sürerdi ve ilerledikçe barbarlaşırdı. Babamın en iyi kaptanlarının aileleri denizin dönüşünü Highmoor'daki bir

ziyafetle karşılamaları için davet edilirdi. En derin yasımızın ortasında bile her zaman yerine getirdiğimiz tek kutlama buydu.

Camille'in yüzü sevinçle parladı. "Şahane. İhtiyar Maude'daki tüm maceralarını duymak için sabırsızlanıyorum. Ama önce yerine getirmem gereken bir görev var." Uzun adımlarla yönünü değiştirerek Briord'a doğru dolambaçlı bir yol izledi, gözleri genç adamın her hareketine dikkat ediyordu.

Fisher elimi tutarak beni kendi etrafımda döndürdü. "Bu akşam müthiş güzel görünüyorsun, küçük Golyan balığı. Nasıl da büyümüşsün. Dans kartında bana bir yer ayırır mısın? Yoksa şimdiden tamamen doldu mu? Annem her zaman harekete geçmemin çok uzun sürdüğünü söylerdi."

Güzel kâğıt yelpazemi açarak onu Fisher'a uzattım. Aynı zamanda dans kartı görevi de görüyordu ancak katları şaşırtıcı bir biçimde boştu. Lysbette Hala'nın epey bir teşvikinden sonra Wilhelm Amca ilk dansımı ona ayırmamı istemişti ve uzak bir kuzen bir fokstrotta bana eşlik etmeyi talep etmişti. Akşam yemeği bitene dek kartımın dolacağını varsayıyordum. Sonuçta onur konuklarının ablasıydım.

"Ne şanslıyım," dedi Fisher boş alanlara bakarken. "Bir vals isteme cüretini gösterebilir miyim?" Gösterişli bir hareketle adını karaladı.

"Hepsi senin olsun," dedim yalnızca kısmen şaka yaparak. Kız kardeşlerim ve ben dans sanatında eğitilmiştik –Berta beni her zaman yönlendiren pozisyona koyarak Camille'le birlikte kabul salonunda bize vals yaptırırdı– ama esprili bir sohbet veya kibar flörtleşmeler konusunda hiç yeteneğim yoktu. Zoraki havadan sudan konuşmalarla geçecek bir gece ihtimali yüzünden beni ter basardı.

Bir polka şarkısı seçmeden önce kartı inceledi. "Korkarım tüm sunabileceğim bu kadar, Golyan balığı. Çoktan Honor'a ve üçüzlere dans sözü verdim."

"Eh, bu onların doğum günü," diye kabul ettim bir gülümsemeyle. "Yıllardır kimse bana böyle hitap etmemişti."

"Eminim son zamanlarda iç çamaşırlarına kadar soyunup okyanus kıyısındaki kayalık havuzlarda yüzmeye gidemeyecek kadar ağırbaşlı bir hanımefendi olmuşsundur." Bir an sonra gözleri ciddileşti. "Eulalie'nin haberini duymak beni gerçekten üzdü... Cenazeye gelmeyi istedim ama şu fırtına vardı. Silas tek başına yakalanmak istemedi."

Başımla onayladım. Birlikte Eulalie'yi anacak birinin yanımda olması güzel olurdu fakat bu akşam değil.

"Akşam yemeğinde seni nereye yerleştirdiler?" diye sordum sohbeti neşeli ve anlamsız bir konuya geri çekerek.

"Henüz yer kartlarını karıştırma fırsatım olmadı."

Elimi dirseğine yerleştirerek bizi salonun iç taraflarına yönlendirdim. "Bir göz atalım mı?"

Mercy soluk soluğa yanımdaki iskemleye çöküverdi. Gümüş güllerle yanlardan tutturulmuş bukleleri gevşemişti. Saklamaya çalışsa bile elinin arkasında esnediğini fark ettim.

"Neden yatağa girmiyorsun?" diye sordum. "Neredeyse gece yarısı oldu. Üçünüzün çoktan yukarı gönderilmemiş olmasına şaşırdım."

"Babamız, *bu akşam küçük kızlar olmak zorunda değilsiniz,* dedi. Ayrıca bu partiyi kaçıramam! Camille veya sen ölebilirsiniz, o zaman asla başka bir parti göremeyiz."

"Mercy!"

Somurttu. "Ne var? Bu doğru olabilir."

Duyarsızlığı karşısında iç geçirdim. "Sen kiminle dans ediyordun?"

"Lord Asterby'nin oğlu Hansel'la. *On iki* yaşında," dedi rakamı fazlasıyla önemseyerek.

"Eğleniyormuşsun gibi görünüyordu."

Mercy'nin kaşları çatıldı. "Bana beş nesil öncesine kadar tüm atalarını saydığı atlarından bahsediyor sadece. Dans etmeyi hiç istemediğini ama ebeveynlerinin onu mecbur ettiğini söyledi."

"Hansel Asterby bazı görgü kurallarını öğrenmeye ihtiyacı olan birine benziyor. Onunla anlaşamadığın için üzgünüm."

"Tüm oğlanlar böyle sıkıcı mıdır?"

Omuz silktim. Çok şaşırtıcı olmamakla birlikte Cassius konuklar arasında değildi. Netice itibariyle, diğer tüm erkekler ona kıyasla bir ton daha donuk görünüyordu.

"Pek fazla dans etmedin," diye gözlemde bulundu. "Ayrıca Camille huysuz görünüyor."

Bakışını Camille'in Lord Briord'ı kuşatan kalabalığın yakınında durduğu yere doğru takip ettim. Yüzü rahatsız, kahkahaları fazla gürültülüydü. "Adam henüz kendini takdim etmedi."

Mercy çenesini elinin içine doğru itti; orkestra daha yumuşak bir ezgi çalıyor olsaydı anında uyuyakalırdı. "Ona neden ağırdan aldığını sormalıyız. Babamız dışında içimizden hiç kimseyle konuştuğunu sanmıyorum. Camille'i beğenmediyse bile, bu üçüzlerin doğum günü. Hiç değilse onlara mutlu yıllar dilemeliydi."

Bu kadarını fark etmiştim. Ayrıca dans kartımın asla dolmadığının da fazlasıyla farkındaydım. Fisher'ın nezaketi olmasaydı aksi bir kız kurusu gibi görünürdüm.

"Biri onu zorlamalı." Mercy avucunun kenarının üstünden kızgınlıkla baktı.

Lenore bize katıldı, kabarık etekleri iskemlenin kollarının üstüne erik renkli bir şelale gibi yığıldı. Bir kadeh şampanyayı tek dikişte içti. "Octavia'nın taziye ziyareti bundan daha hareketliydi."

"Sen de mi dans etmiyorsun?" diye tahmin yürüttüm.

"Sadece Fisher'la. Bu benim doğum günüm. Birinin beni dansa kaldırması için ısrar edemez miyim?"

Mercy bana çok bilmiş bir bakış attı.

"Bunu anlamıyorum," dedi Lenore. "Hepimiz güzel görünüyoruz."

"Haklısın," diye kabul ettim.

"Hepimiz terbiyeliyiz ve zarif, hayranlık uyandıran niteliklere sahibiz," diye devam etti, bir Arcannia'lı anakaralının yapmacık aksanına tutunarak.

"Hımm."

"Zenginiz," dedi öfkeyle ve bunun birinci veya ikinci kadeh şampanyası olmadığından şüphelenmeye başladım.

"Öyleyiz."

"O halde neden dans partnerinden yoksun olarak bir köşede oturuyoruz?" Masaya vurduğu kadehi devrildi ama kırılmadı.

"Lord Briord'a tamı tamına bunu sorma niyetindeyim!" Biz onu durduramadan Mercy haklı bir güceniklikle çiftlerin arasından zikzak çizerek dans pistinin diğer tarafına ilerledi.

"Peşinden gitmeliyiz." Lenore ayağa kalkmak için hiçbir çaba sarf etmedi. "Kendini utandıracak."

"Camille'i utandıracak," diye öngördüm.

"Bu eğlenceli olmaz mı?"

Lenore elini sallayarak soğuk şampanya kadehleriyle dolu bir tepsi taşıyan bir hizmetkârı durdurdu. İki kadeh kaparak ikincisini bana verdi. Onu bir el hareketimle reddettim.

"Sırf dans edecek biri olsun diye bir Düzenbaz çağırmama ramak kaldı!" diye inledi içkisini kafaya dikerken.

"Böyle şeyler söylememelisin," diyerek onu uyardım. "Ailemizle ilgili zaten yeterince dedikodu var. Hem babamız seni yakalarsa başın ciddi derde girer." Sanki planlamışçasına o ve Morella vals yaparak yanımızdan geçtiler, birbirlerine ışık saçarcasına gülümsüyorlardı. Sadece birkaç hafta önce Eulalie'nin cenazesine katıldıklarına inanmak zordu.

Boş kadehi kenara koyan Lenore bana vermeyi amaçladığı kadehi eline aldı. "Ne?" diye sordu iğneli bakışımı görünce. "Bu benim doğum günüm. Dans etmiyorsam bol bol şampan-

ya içebilirim. Bak," dedi işaret ederek. "Camille bile benimle aynı fikirde."

Dans pistinin karşı tarafına göz attığım sırada Camille cesaret kazanmak için bir kadeh içki içiyordu. Derin bir nefes aldı, yanaklarını çimdikleyerek yüzüne yer yer renkli bir ışıltı kazandırdı. Dudakları hareket ediyordu, belli ki Lord Briord için konuşmasını prova ediyordu.

Ona doğru ilerlerken Camille'i şimdiye dek bundan daha güzel görmediğimi düşündüm.

Lord Briord'ın grubunun dış kenarına ulaştığında durup başını sohbetlerine doğru eğdi. Bir an geçti, sonra bir an daha ve Camille'in yanaklarındaki pembemsi ton uçup gitti. Bir elini ağzına kaldırdı ve midesinin bulanıyor olabileceğinden korktum.

Gruptan uzaklaşırken geriye doğru sendeledi ve vals yapan bir çifte çarptı.

"Onun nesi var?" diye sordu Lenore.

"Üzgünüm, çok üzgünüm," diye özür diledi Camille bize doğru yolunu bulmadan önce. Beni çekip ayağa kaldırdı ve geçen bir geminin girdabına yakalanmış bir yüzücü gibi beni sürükledi. "Buradan çıkmak zorundayız!"

"Demin ne oldu?"

"Şimdi, Annaleigh, *lütfen*!"

Biz bahçenin iç taraflarına ulaşana dek Camille durmadı. Binlerce minik mum, güzelce budanmış ağaçların içine gizlenmiş çıkıntılara yerleştirilmişti. Sis bir kalksa, sihirliymiş gibi görünürdü. Ufak ışıklar sisle birlikte garip bir şekilde oynaşarak bir yanıp bir kaybolan gölgeli siluetler yaratıyordu.

"Camille, sakinleş." Çeşmenin kenarına oturdum.

Eve doğru bir yumruk salladı. "Bu aptal bir maskaralıktan fazlası değildi!"

"Sorun ne anlamıyorum. Bana orada ne olduğunu anlat!"

Kollarımı göğsümün etrafına sardım, çıplak tenimden bir ürperti geçti. Dışarıda olmak için hava fazla soğuktu ama ayaz

Camille'in duyularını keskinleştiriyormuş gibi görünüyordu. Hiç değilse volta atmaya son vermişti.

Sessizce Highmoor'u inceledi. İçeride ışıl ışıl parlayan balo salonu güçbela görülebiliyordu. Orkestranın müziği siste ürkütücü bir şekilde yankılanıyordu.

"Bu akşam kaç erkek seninle dans etti?"

İç geçirdim. "Herkes aynı şeyleri tekrarlayıp durmayı kesecek mi?"

"Kaç kişi?" Hızla dönüp omuzlarımı yakaladı. Gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. Sisli mum ışığında Camille yarı çıldırmış görünüyordu. Kendimi sertçe çekerek elinden kurtuldum ve parmaklarının battığı yerleri ovdum.

"Üç."

"Üç. Tüm gece mi?"

"Şey, evet ama..."

Bunu önceden biliyormuş gibi başıyla onayladı. "Akrabalar, değil mi? Ve onlardan bile pek azı."

"Sanırım." Dişlerim birbirine vurmaya başladı. "Briord'la konuşmaya çalıştığını gördüm. Bana ne dediğini söyle. Burada, dışarıda fena üşüteceğiz."

Homurdandı. "Lanet yeniden saldırıyor."

Ayağa kalktım. "Lanet falan yok. Ben geri dönüyorum."

"Bekle!" Beni sımsıkı tutarak tırnaklarını kolumun yumuşak etine geçirdi. "Tüm gece gelip kendini takdim etmesini bekledim ama bunu katiyen yapmadı. Hal böyle olunca... yanına gidip ona dans etmeyi kendim teklif etmeye karar verdim."

"Ah, Camille."

Kaşlarını çattı. "Daha küçük erkek kardeşlerinden biriyle konuşmasına kulak misafiri oldum. Kardeşi onu teşvik ediyor, Ligeia'ya dans teklifi yapması için cesaret veriyordu. Ancak istemedi. Kardeşi ona nedenini sordu, ne de olsa Ligeia çok güzel, dedi."

"O ne söyledi?"

Camille titrek bir nefesi dışarı verdi. "Evet, dedi, Ligeia güzel. Bir buket *belladonna*[*] kadar güzel."

Bu sözcüğe aşina değildim ve bildiğim şeylere ayırmayı denedim. "Güzel hanımlar mı?"

"İtüzümü. Zehir. Bizim lanetli olduğumuzu düşünüyor, bize fazla yaklaşan herkesi lanetleyeceğimize inanıyor. Bu yüzden hiçbirimiz dans etmedik!"

"Bundan olamaz..."

"Ah, Annaleigh, tabii ki öyle! Düşünsene. Lanet olsun olmasın, insanlar buna inanıyor. Kamuoyu tarafından yargılandık ve suçlu bulunduk. Hiçbir şey fikirlerini değiştirmeyecek, babamız ne kadar güzel partiler verirse versin. Biz lanetliyiz ve kimse aksine inanmayacak."

Yeniden otururken Selkirk pazaryerindeki fısıltıları hatırladım. Hızla yuhalamalara dönen asılsız görüşleri.

"Bu büyük haksızlık."

Camille başıyla onayladı. "Üstelik Briord soyağacının hiç de kusursuz olmadığını söylemek lazım. Onun hakkında bilgi toplarken ailede birbirine aşırı düşkün birçok birinci dereceden kuzen olduğunu gördüm... Bu kadar büyük kulakları olmasına şaşmamak gerek."

Gülümserken Camille'in bir saat önce o sözde büyük kulaklara nasıl umut bağladığını çok iyi biliyordum. "Bu bizim için her şeyin bittiği anlamına gelmez. Başka erkekler de var. Başka vilayetlerde başka dükler var. Thaumas Düzinesi'ni hiç duymamış vilayetler. Arcannia uçsuz bucaksızdır."

Camille bıkkınlıkla inledi, sonra çeşmenin kenarında yanıma oturdu. Bedeninin yan tarafı benimkine baskı yaparken piyanonun başında oturuyor gibiydik. O günleri özlüyordum.

"Şu uzaklardaki diğer dükleri bulabilsek bile buraya geldikleri anda her şeyi öğreneceklerdir. Ekselanslarını talihsiz bir

---

[*] (İng.) Güzelavrat otu. –(ç.n.)

evlilikten kurtaran kişi olma şerefine ulaşmaya hevesli herkes onlara anlatacaktır."

"O halde belki biz onlara gideriz."

"Babamız böyle bir fikri asla kabul etmeyecektir." Elini benimkinin etrafına sararak donmuş parmaklarımı içlerine bir parça hayat kıvılcımı bırakana dek sıktı. "En azından her zaman birbirimize sahip olacağız. Sonuna kadar kız kardeş ve arkadaşız. Bana söz ver."

"Söz veriyorum."

Bir figür bize yaklaştı, gölgesi mümkün olandan daha büyük bir boyutta sisten duvara düşerken bir pelerin, bedeninin etrafında girdap gibi dönüyordu. Topuklu ayakkabıları bahçe taşlarında tıkırdayarak bize doğru hareket ediyordu. Bir an babamızın bize bakmak için geliyor olabileceğini düşündüm ama gölgeli form şekil değiştirdi. Kabarık etekli bir kadındı bu. Sisten bir perde etrafımızda fırıl fırıl dönerken ardını göremeyeceğimiz kadar yoğunlaşıyordu fakat kaygısız ve şen şakrak kahkahayı duydum.

Bu Eulalie'ydi. Hayatım üzerine bahse girerdim.

Öldüğü uçurumda bir sonsuz döngüde yürümeye mahkûm edilmiş hayaletini hayal ettiğimde ağzım kurudu. Sisten set dağıldığında Camille ve ben bahçede yalnızdık.

Onu sımsıkı tutarken eklemlerim bembeyazdı. Artık Verity'nin çizimlerini ciddiye almak zorunda kalacaktı. "Onu gördün, değil mi?"

"Neyi gördüm mü?"

"Gölgeyi. Kahkaha... kulağa tıpkı Eulalie gibi gelmiyor muydu?"

Camille bana bakarken sorgulayan bir kaşını kaldırdı. "Çok fazla şampanya içmişsin." Eteklerinin bir hışırtısıyla dönerek eve geri yöneldi ve beni sisin içinde yalnız bıraktı.

Bahçe boş olduğu halde topuklu ayakkabılar arkamda yeniden tıkırdadı ve Camille'in peşinden aceleyle koştum.

11

GÖZLERİM TİTREŞEREK AÇILIRKEN KENARLARINDA biriken uykuyu kırpıştırarak kovdum. Uyanık olmak için saat çok erkenmiş gibi hissediyordum. Parti üçten sonra bitmişti, zamanı konukları Astrea'ya geri göndermek için gelgitlerle kusursuzca denk getirilmişti. Işık veren su yosunlarıyla dolu renkli cam şamandıralar iskeleleri aydınlatarak topuklu ayakkabılarının kendilerini taşıyabildiği kadar hızla Highmoor'dan uzaklaşırlarken partiye katılanlara büyüleyici bir manzara sunuyordu.

Camille'le bahçede yaptığımız konuşmadan sonra söylediklerini dikkate almamak zordu. Kız kardeşlerimin teker teker bir sohbete yanaşmalarını ancak yarım gülümsemeler ve donuk gözlerle karşılaşmalarını izlemiştim. Babamız ve Morella bundan bihaber görünüyordu.

Örtülerin sıcaklığının altına saklanmak isteyerek bir iniltiyle yatakta yuvarlandım. Derken makyaj masamın üstündeki bir parıltı dikkatimi çekti.

Eulalie'nin cep saati.

Onu babama günler önce göstermeyi amaçlamıştım fakat Verity'nin eskiz defterini gördükten sonra aklımdan çıkıvermişti. Şimdi bile o korkutucu çizimleri hatırladığımda bir huzursuzluk ürpertisi omurgamdan hızla aşağı iniyordu.

Saç tutamını saatten ayırarak parmaklarımın arasında döndürdüm ve altın tellerini inceledim. Tel parçası başta bende şaşkınlık uyandırmıştı, her zaman saçların kurdeleler veya dantellerle bağlandığını görmüştüm, ama cep saatinin içsel mekanizmasına bakarken birdenbire anlamlı geldi.

Edgar bir saatçi çırağıydı.

Bobinler, teller ve yaylarla çalışıyordu.

Acaba bir parça saçını kesip bir aşk hediyesi olarak Eulalie'ye veren o muydu?

Kaşlarımı çattım. Eulalie'nin katili kuşkusuz reddedilmiş bir talipti, ilgisine karşılık almadığında sinirlenmiş biriydi. Eulalie bu saati ve saç tutamını saklı tuttuysa, onun duygularını paylaşmış olması mantıklı geliyordu. Başka neden bunları saklasındı?

Öte yandan çarşıda adamdan çok büyük, telaşlı bir huzursuzluk yayılmış, Edgar bizden elinden geldiğince çabuk uzaklaşmaya çalışmıştı.

Edgar bir şey biliyordu. Bilmek zorundaydı.

Cep saatini kurcalarken bundan sonra ne yapacağıma kafa yordum. Onunla konuşmam gerektiği açıktı ama ne söyleyecektim? Bu mesele tek başıma başa çıkamayacağım kadar büyüktü. Saati azimli bir çıt sesiyle hızla kapattım ve babamı bulmak için alt kata indim.

Yemek odasına aceleyle girdim ama yanlış bir anda geldiğim belliydi.

Çatalı saran parmakları bembeyaz kesilmiş olan Camille, tütsülenmiş balıklarını bir kahvaltıdan çok bir katliama benzeyene dek paramparça ediyordu. Rosalie asık suratla bir fincan çayı yavaş yavaş içiyordu ve endişeyle dolup taşan Ligeia gümüş rengi ojeli tırnaklarını kemirip duruyordu. Lenore hâlâ yataktaydı, muhtemelen hak edilmiş, fazla şampanya içmeye bağlı bir baş ağrısını uyuyarak atlatıyordu.

Babamız masanın başında oturuyordu. Çenesi perçinlenmişti ve gergin bir bitkinlik gözlerini çevreliyordu. "Bu herkesin ilk sosyal etkinliğiydi. Belki bir anda sizi bu kadar kalabalık görmek insanları huzursuz etmiştir."

Camille kaşlarını çattı, dudakları ince ve soluktu. "Seninle aynı fikirdeyim, baba. Lanetli Thaumas kız kardeşler insanları huzursuz etti." Çatalını porselen tabağın başından sonuna sürterek tiz bir ses çıkardıktan sonra tabağı bir kenara itti.

Dün akşam duyduğu her şeyi babamıza anlatmış olmalıydı.

Babamız Camille'in suçlamasını elini sallayıp reddederek iç geçirdi. "Köydeki gülünç köylüler dışında kimse lanetlere inanmıyor."

Camille bir öfke kriziyle masaya vurdu. "Robin Briord kesinlikle bir balıkçı değil ve bunu onun ağzından duydum! Asla bir eş bulamayacağız, hiçbirimiz! Hepimiz ablalarımızın ölümleriyle lekelendik."

Rosalie'nin gözlerinde yaşlar vardı. "Gerçekten böyle mi söyledi?"

Camille başıyla onayladı. "Sanırım iyi talihimizi göz ardı etmemeliyiz. Her zaman Highmoor'a sahip olacağız. Babamız öld... Ben Düşes olduğumda burada her zaman bir eviniz olacak." Burnundan soludu, gözleri kasvetli ve karamsardı. "Lanetli Kız Kuruları Evi."

Yanımdan ufak bir ses geldi. Morella sessizce yaklaşmıştı, üzerinde hâlâ sabahlığı vardı. Ne kadarına kulak misafiri olduğunu bilmiyordum ama kanın ıstıraplı yüzünden çekilmesi için yeterliydi. Ona ufak bir gülümseme sunsam da Morella karnını tutarak geri çekildi.

"Benim oğlum da mı lanetli olacak?" diye bir umutsuzluk zerresiyle sorduğunda kırılgan sözleri kahvaltı masasının üzerine sürüklendi.

Babam iskemlesinden sıçrayarak kalktı. "Aşkım senin daha uyuyor olman gerekirdi. Öylesi heyecan verici bir geceden sonra dinlenmelisin."

"Baba, seninle konuşmam gereken bir şey var," dedim, babam bize yaklaşırken söze girebildiğimde.

"Şimdi olmaz, Annaleigh."

"Ama bu önemli. Konu..."

"Şimdi olmaz dedim! Bu sabah herkesin önemli haberleri burama kadar geldi." Camille'e uyaran bir bakış attıktan sonra Morella'ya eşlik ederek odadan çıktı.

Onlar ayrılırken telaşla nefesim kesildi. Saati cebime tıktım. Mor çiçek düzenlemeleri hâlâ dağınık bir şekilde masayı kaplıyordu ve solan zambakların kokusu midemi ekşitti. Kendime süt eklemediğim bir fincan kahve koydum ve bir iç geçirmeyle oturdum.

"Ne dramatik," diye söylendi Camille.

Parmağımı fincanın kulpunda gezdirdim. "Kimse içinde bulunduğumuz durumdan hoşlanmıyor fakat ona bununla eziyet etmemeliyiz."

Camille bana döndü. "Ne zamandan beri onun destekleyicisi oldun? Ondan sen de nefret ediyordun."

Rosalie ve Ligeia odayı sağ salim terk edebilirler mi diye kapıyı süzüyorlardı.

"Ondan asla nefret etmedim. Yeni erkek veya kız kardeşimizi taşıyor ve bu konuda gittikçe daha da zor günler geçiriyor. Bir parça nezaketi ona hoş görmemeli miyiz?"

"Küçük güneş tanrısı miras olarak Highmoor'u alsaydı, o bize ne kadar nezaket gösterirdi? Onun sekiz kız kurusuna yiyecek ve yatak vereceğine içtenlikle inanıyor musun? Zephyros'un oklarından daha hızlı kapı dışarı edilirdik."

Verity son basamaktan hoplayarak inerek içeri girdi. "Kim Zephyros'un oklarından daha hızlı? Kimse rüzgâr tanrısına karşı bir yarışta galip gelemez!"

Camille'e uyaran bir bakış attım. Bizimle Morella arasındaki herhangi bir uyuşmazlığı Erdemler'in bilmesine gerek yoktu.

"Bu ayakkabıları giydiğinde sen muhakkak galip gelirdin," diye haykırdım elbisesinin altından açığa çıkan peri ayakkabı-

larını fark edince. Geldikleri günden beri Verity onları giyiyordu. Onlarla uyuduğunu öğrensem şaşırmazdım.

Verity onları en iyi şekilde göstermek için dönerken gülümsedi, sonra hızla büfeye ilerleyip hamur işlerine dikkatle bakmak için parmak uçlarında yükseldi. Camille bir tabak hazırlamasına yardım etti. Verity'nin işaret ettiği böğürtlenli tartı eklemeden önce cömert bir porsiyon tütsülenmiş ringa balığı koydu.

"Canım yatağa dönmek istiyor," diye itiraf etti Rosalie kollarını masaya serip başını indirirken. "Tüm geceyi dans etmeden geçirmek çok yorucuydu."

"Hiç adil değil! Benim yine de derslerim var," diye bağırdı Verity. İskemlesine tırmandı ve tabağını getirmesi için Camille'i beklemeye koyuldu.

"Önce balık."

Verity ona ters ters baktı. "Seninki hâlâ tabağında."

"Ben en büyüğünüzüm," diye hızla karşılık verdi Camille.

Verity dilini çıkardı ama sonuç olarak yemeğe yumuldu. "Bu sabah ne yapıyorsun, Annaleigh?"

Saat cebimde yanıyordu ancak onu şimdi gündeme getiremezdim. Yüzeyin hemen altında bir kavga patlak vermek üzereyken olmazdı. "Daha fazla esmer suyosunu bulmak için sahile gitmem lazım. Morella'nın losyonu tükenmek üzere."

"Sahile mi?"

Hepimiz kemerli girişte dikilen Fisher'a bakmak için döndük. "Arkadaş ister misin? Tekneyle seni kayalık havuzlarıyla kaplı okyanus kıyısındaki küçük adacığa çıkarabilirim. İhtiyacın olan her şeyi orada bulabilirsin."

Camille'in gözlerini üzerimde hissetsem de başımla onaylayarak Fisher'a gülümsedim. "Kahvaltıdan sonra?"

Fisher sırıttı.

Uzun adımlarla odaya giren babamız, "Konuşmamız gerek," dedi. Odaya üstünkörü bakınırken Verity gözüne ilişti. "Tatlım,

neden bugün kahvaltını yukarı götürmüyorsun? Bunu özel bir eğlence sayabilirsin."

Verity'nin gözleri parladı. "Başları belada mı? Camille tütsülenmiş ringa balığını yemedi."

"Öyle mi? Belki onunla bu konuyu konuşurum."

Memnun olmuş Verity odadan çabucak çıkarken turtası elindeydi. Balık arkada bırakılmıştı.

"Fisher bize izin verir misin? Kızlarımla konuşmam gerekiyor. Özel olarak."

Fisher koridorda gözden kayboldu.

Babamız bizimle uğraşmaya başlamadan önce bir an bekledi. "Morella çok üzgün," dedi. "Teselli edilemez durumda."

Camille dikleşti, belli ki geri çekilmeyecekti. "Bizim nasıl hissettiğimizi hayal et. Bebek doğmadan çok önce, teker teker ölme tehlikesiyle karşı karşıya olan biziz."

Babamız iç geçirdi. "Kimse ölmeyecek."

"Öyleyse endişelenmesi gereken hiçbir şey yok, değil mi?" Camille iskemlesinde geriye yığıldı. "Onunla ilgili olmayan, kulak misafiri olmayı seçtiği bir konuda konuştuğum için özür dilememi istediğini farz ediyorum?"

Babamız parmaklarıyla saçlarını taradı. "Sadece bunu yeniden gündeme getirmeyin. Ne onun yakınında ne de kendi aranızda. Lanet konusuna geçici bir yasaklama getiriyorum. Zaten öyle bir şey yok," diye ekledi. "Bu akşamüstü başkente gitmek zorundayım. En azından bir hafta, belki daha fazla, burada olmayacağım. Kral Alderon'un Danışma Meclisi'nin ilgilenmesini istediği çirkin, ufak bir problem var." İç geçirdi. "Morella belli ettiğinden daha yorgun ve ben yokken biraz ilgilenilmek ona iyi gelebilir. Hatta şımartılmak. Beni anlıyor musunuz?"

Rosalie, Ligeia ve ben başımızı salladık. Uzun bir andan sonra Camille de aynısını yaptı.

"Güzel," dedi babamız ve arkasına bakmadan uzun adımlarla odadan çıktı.

Babamın peşinden koşup ona saati göstermeye can atıyordum ama dinlemeyecek kadar kötü bir ruh halindeydi. Bana çıkışırdı ve ciddiye alınma şansımı kaybederdim. Bundan sonra ne yapacağımı düşünürken gözlerimi kahvemin derinliklerine diktim.

Fisher koridordan kafasını uzattı. "Annaleigh? Hazır mısın?"

Fincanı kenara ittim. "Geliyorum!"

12

BİZ SALTEN'IN UZAK KIYISINDAKİ KÜÇÜK ADACIĞA doğru yola çıkarken geniş mavi gökyüzü berraktı. Bir haftadan uzun zamandır güneş görünmemişti ve şimdi uzun yokluğu için özür dilercesine ışık saçan bir görkemle bastırıyordu.

Fisher ufak tekneyi idare ederken ben açık suyun enginliğine dikkatle bakarak denizkaplumbağalarını sayıyordum. Bu devasa hayvanlar benim favorilerimdi. İlkbahar mevsiminde dişileri kendilerini sahillerimize çıkararak yumurtlarlardı. Yavruların yumurtalardan çıkmalarını seyretmeyi severdim. Güçlü göğüs yüzgeçleri ve dev, bilge gözleriyle küçük kaplumbağalar ebeveynlerinin mükemmel minyatürleriydi. Yumurtaları çatlatıp serbest kalır ve Tuz Halkı gibi denize çekilerek sahilden yavaş yavaş aşağı inerlerdi.

"Bak!" Metrelerce uzakta suyun yüzeyinde beliren büyük, kösele gibi tümseği işaret ettim. "On iki etti."

Fisher bu ânı kürekleri indirerek mola vermek için kullandı. "Aynı zamanda şimdiye kadarki en büyüğü. Kabuğunun boyutuna baksana!"

Ağzını açıp derin bir nefes almasını, sonra suyun altına dalmasını izledik. Rüzgâr Fisher'ın saçlarını güneşten açılmış

tutamlarına dikkat çekerek dağıttı ve Highmoor'dan ayrıldığından beri ne kadar çok değiştiği beni bir kez daha etkiledi. Çarpık bir şekilde gülümserken benimle göz göze geldi.

"Çok güzel, değil mi?" Çenesini kaldırarak arkamdaki adayı işaret etti.

Arkama dönüp Highmoora'a göz attım. Dört katı kayalık uçurumun tepesinden dik bir biçimde yükseliyordu. Taş cephesi sarmaşıkla kaplı yumuşak bir griydi. Üçgen çatıya serilmiş mavi ve yeşil padavralar, bir denizkızının tacındaki değerli bir mücevher gibi ışıldıyordu.

Gözlerim uçurum yoluna sürüklendi. "Sanki orada kötü hiçbir şey olamazmış gibi görünmüyor mu?"

Fisher başıyla onaylarken kaşları çatıldı. "Galiba sabah yanlışlıkla bulaşmamam gereken bir şeye şahit oldum."

"Al benden de o kadar."

Sessizliği daha fazla bilgi vermem için nazik bir teşvik gibi hissettirdi.

"Babamla konuşmak istediğim bir mesele vardı ama o ve Camille lanetle ilgili şu saçmalık üzerine bir kavgaya girişmişti ve ona söyleme fırsatını bulamadım. Üstelik şimdi başkente gitmek için evden ayrıldı ve kimbilir ne zaman dönecek."

"Bu sahiden çok mu acil?"

"Bu sabah öyle hissediyordum."

"Ya şimdi?"

Omuz silktim. "Öyle ya da değil, sanırım beklemek zorunda."

Fisher parmaklarını küreklerin üzerine kaydırmakla birlikte kürek çekmeye devam etmek için hiçbir hamlede bulunmadı. "Bu her neyse, bana bundan bahsedebilirsin. Belki yardım edebilirim?"

Elimi cep saatinin üzerine gezdirdim ama onu çıkarmadım. "Bence... bence Eulalie öldürülmüş olabilir."

Gözleri kısıldı, kehribar renkleri karardı. "Annem uçurumdan düştüğünü söyledi."

Rüzgârda uçuşan saç tutamlarını kulağımın arkasına kıstırarak başımla onayladım. "Öyle."

"Bunun bir kaza olduğuna inanmıyorsun," diye tahmin etti.

Kafamı kaldırıp bakmaya cesaret ederek onunla göz göze geldim. "Değildi."

Ağır bir dalga teknenin yan tarafına çarparak ikimizi de ürküttü.

"Neden Ortun'a hiçbir şey söylemedin? Oldum olası herhangi bir sorunda koşarak ona giderdin."

"İstedim ama... şimdi durum farklı. Babam farklı. Çok fazla yöne çekiliyor," dedim Fisher'dan çok kendime söyleyerek. "Artık kızlarıyla dolu bir malikânesi olan bir dul değil. Yeniden bir eş. Sadece keşke..."

"Devam et," diye kibarca ısrar etti cümlemi tamamlamayacağım açıklık kazanınca.

Dudaklarım çok da içimden gelmeyen bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sadece keşke icabına bakması için bunu ona bırakabilseydim. Tek başıma benim için fazla büyükmüş gibi hissettiriyor."

Fisher gülümsedi. "Başına ne geldiğini Eulalie'ye soramamamız çok fena. Kısa bir hikâyeyle asla yetinmezdi, değil mi?"

"Asla," diye ona katıldım.

Gözlerimiz buluştu ve paylaştığımız samimiyetin kıvılcımı içimi ısıttı. Eulalie'yi gerçekten tanıyan biriyle yeniden onun hakkında konuşmak güzeldi. Tüm balo hazırlıklarıyla birlikte sanki Eulalie nasıl olduysa unutulmuş gibi geliyordu.

"Hatırlıyor musun bir seferinde o..." Sesim canlılığını yitirdi, boğazım ansızın gözyaşlarıyla tıkanmıştı.

"Ah, Annaleigh," dedi Fisher tereddüt etmeden kollarını bana dolarken.

Yüzümü göğsüne bastırarak beni ve ıstırabımı sarmasına izin verdim. Parmaklarını sakinleştirici daireler çizerek ensemde dolaştırdı ve içimde kesinlikle keder olmayan bir his açığa çıktı. Kulağıma dayalı kalbi benimkine uyum sağlayarak tem-

posu hızlandı. Kalp atışlarını sayarak, sonraki adımı atmasına izin verirsem ne olacağını merak ederek orada oyalandım. Ama Hanna'nın onaylamayan *cık cık* sesini aniden kafamın içinde duyunca geri çekildim.

Uzun, sessiz bir an boyunca beni inceledikten sonra kürekleri eline aldı. Onları dalgalara karşı çevirerek bizi bir kez daha adacığa doğru çevirdi.

Dudağımın kenarını ısırırken aramızdaki havayı dağıtmaya can atıyordum. Birdenbire, muğlak bir anlamla fazla yoğun, fazla ağır gelmişti.

"Fisher, hayaletlere inanır mısın?"

Bunu iyice düşünmeden kelimeler ağzımdan çıktı ve deli olduğuma inanacağından korksam bile Fisher'ın gözleri bir eğlenmeyle kırıştı.

"Şey gibi hayaletler mi..." Ürpertici görünmeye çalışarak parmaklarını bana doğru salladı.

"Hayır, sahici hayaletler. Ruhlar."

"Ah, onlar."

Uçurumu geçerken etrafımızdaki dalgalar karardı. Martılar adacığın her köşe başına tünemişti. Tepemizde amaçsızca süzülerek yavrularına yiyecek bulmak için etrafı tarıyorlardı.

"Küçük bir çocukken inanırdım. Hikâyeler uydurmanın ve mutfaklardaki daha küçük çocukları korkutmanın çok eğlenceli olduğunu düşünürdüm. Bir keresinde aşçının kızına öyle korkunç bir hikâye anlattım ki bir hafta boyunca kâbus gördü ve sonunda beni ispiyonladı. Annem hiç de memnun olmadı."

"Ya şimdi?"

"Bilmiyorum. Sanırım hayatın belli bir noktasından sonra hayaletler artık eğlenceli gelmiyor. Sevdiğin insanlar öldüğünde... babam, annen ve ablaların gibi... burada hapsolmuş olabilecekleri düşüncesi... bu katlanılmaz, değil mi? Daha kötü bir yazgı düşünemiyorum. Görülmez, duyulmaz olmak. Seni gün geçtikçe daha az hatırlayan insanlarla kuşatılmış olmak. Aklı-

mı oynatırdım, sen oynatmaz mıydın?" Kürek çekmeyi bıraktı. "Bir süredir uzaktaydım ama yüzündeki o ifadeyi hâlâ ayırt ediyorum. Canını sıkan bir şey var. Sadece Eulalie'nin başına gelen değil. Başka bir şey." Uzanıp dizimi sıktı. "Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun."

"Verity hayaletler görüyor." Bu cümle bir uçurumun kenarından hızla akan bir nehir gibi telaşla ağzımdan döküldü. "Ava ve Elizabeth'i, Octavia'yı ve hatta şimdi Eulalie'yi."

Fisher derin bir nefes aldı. "Gerçekten mi?"

Bu konuşmayı önemsememeyi isteyerek elimi salladım. "Kulağa saçma geliyor, biliyorum."

"Hayır, hayır gelmiyor. Ben sadece... Nasıl görünüyorlarmış?"

Ona eskiz defterinden, veba kabarcıklarından ve kırılmış boyunlardan, tuhaf bir açıyla çarpılmış uzuvlardan ve kanlı el bileklerinden bahsettim.

"Ah, Verity." İç geçirdi. "Ne korkunç."

Kaşlarımı çattım. "Sorun şu ki... şimdi bana onları anlattığı için banyoya girdiğimde Elizabeth'i kanlı bir küvette yüzüstü süzülürken göreceğime veya çalışma odasında Octavia'nın kemikleri kırılmış bedenini göreceğime eminim. Resimleri kafamdan atamıyorum. Her yerde ablalarımı görüyorum."

Başparmağı dizimde sıcak bir çember çizdi. "Kulağa feci geliyor. Ama demek istediğim..." Soluklandı. "Aslında onları gerçekten görmüyorsun."

"Bana inanmıyorsun." Kollarımı göğsümde kavuşturdum, birdenbire aydınlık güneşe rağmen üşüyordum.

"Huzurunu kaçırdıklarına inanıyorum... ve bu tamamen doğal; bundan utanmana gerek yok. Fakat Verity'nin gerçekten hayalet gördüğüne inanmıyorsun... değil mi?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Gerçek değillerse, neden öyle korkunç şeyler çizsin?"

Fisher omuz silkti. "Belki onun için çok da korkunç değillerdir. Bunu bir düşün. Doğduğu günden beri yas tutuyor. Hiç ke-

derle kuşatılmadığı bir dönem oldu mu?" Fisher darmadağınık saçlarını gözlerinden çekti. "Bunun insanda bir etkisi olmak zorunda, sence de öyle değil mi?"

"Sanırım."

Bir kez daha bacağımı sıktı. "Ben olsam çok endişelenmezdim. Büyük olasılıkla geçici bir durumdur. Hepimiz garip dönemlerden geçtik."

"Seninkini hatırlıyorum," derken beklenmedik bir gülümseme dudaklarıma yayıldı.

İnlerken yeniden dalgalara karşı kürek çekiyordu. "Bana hatırlatma, bana hatırlatma."

"Nasıl çığlık attığını asla unutmayacağım." Fisher sırıttı ancak bir anlığına neden bahsettiğimi bilmediğine dair çok garip bir hisse kapıldım. "Denizyılanı," diye hatırlattım kaşlarımı kaldırarak.

Fisher'ın gözleri parladı. "Ah, o. O kadar büyük bir yılan gördüğünde çığlık atmanın hiçbir yanlış tarafı yoktur. Bu sadece kendini korumaktır."

"Ama o sadece bir parça ipti!" diye haykırdım o anıya kahkahayla gülerken. Biz deniz kabuğu ararken bir ağ parçası kıyıya vurmuştu. Fisher elimi sımsıkı tutup çabucak kaçarken zehirli yılanlar ve yaklaşan korkunç sonumuzla ilgili bağırarak kafa ütülemişti. Biz kızlar da o yazın geri kalanında Fisher'ın bulması için etrafta ip parçaları bırakmıştık.

"İp, yılan, hepsi aynı," dedi benimle birlikte gülerken.

Tekne adacığın siyah kumlarına vurduğunda, gümbürtüsü bizi konudan uzaklaştırdı. Tekneden sıçrayarak indim ve Fisher'a, onu karaya çekmesinde yardım ettim. Sahilin hayli ilerisinde, kayalık çıkıntıların yakınında bir dizi kaya havuzu vardı. Deniz kabardığında adacık tamamen su altında kalırdı ama su çekildiğinde arkasında bazalt taşına hapsolmuş her türden hazine bırakırdı. Her zaman denizyıldızı ve gökkuşağı renginde denizşakayığı bulabilirdiniz, hatta bazen gelgit tekrar başlayana dek mahsur kalan denizatları olurdu. Esmer su yosunla-

rının uzun kümeleri sıklıkla çentikli kenarlara dolaşırdı. Kaya havuzları daha fazla malzeme bulmak için mükemmel yerlerdi.

"Dün gece baloda eğlendin mi?" diye sordum yosunu ararken.

"Kesinlikle katıldığım en görkemli davetti. Ya sen?"

"Orada olduğun için minnettarım. Aksi halde hiçbirimiz dans edemezdik."

Aniden bir şeyi fark etmiş gibi göründü. "Baban ve Camille'in lanetle ilgili kavga ettiğini söyledin. İnsanlar buna gerçekten inanıyor mu?"

"Belli ki."

"Ailen bir dizi talihsizlik yaşadı ama bu demek değil ki..." Fisher bir parça esmer suyosunu için bir yengeçle savaşırken eliyle ona vurdu. "Üzgünüm."

"Benim için pek önemli değil. Gelgelelim Camille şimdi vâris. İyi bir evlilik yapması bekleniyor ve katıldığı her baloda kenarda otururbut asla bir koca bulamayacağından endişe ediyor."

Fisher düşüncelere dalarken kafasını eğdi. "Keşke herkesi adadan göndermenin... sizi Salann'dan, kimsenin Thaumas lanetini duymadığı yeterince uzak bir yere götürmenin bir yolu olsaydı."

"Dün gece ben de aynen böyle söyledim. Ama bunun imkânsız olduğunu düşünüyor."

Fisher yavaşça adayı inceleyerek gömülü bir anıyı hatırlamaya çalışıyormuşçasına Salten kıyılarını seyretti. "Acaba..." Kendine gülerken omuz silkti. "Muhtemelen bu sadece başka bir söylentidir. Boş ver."

"Neymiş o?" diye sordum topladıklarımı sepete bırakmak için onun yanına giderek.

"Mutfaklarda büyüdüğünde birçok hikâye duyarsın. Ve büyük ihtimalle bunlar sadece hikâyedir."

"Fisher," diye teşvik ettim.

İç geçirdi. "Kulağa biraz delice geliyor, tamam mı? Ama bir geçitle, gizli bir kapıyla ilgili bir şeyler duyduğumu hatırlıyorum. Tanrılar için."

"Tanrılar için mi?" Tanrıların Highmoor'da ne işi vardı ki?

"Uzun, çok uzun bir zaman önce ölümlülerin meselelerine daha fazla karışıyorlarmış. Sanattan politikaya her konuda kendilerine danışılmasından hoşlanırlarmış. Bazıları hâlâ hoşlanıyor. Arina'nın başkentteki opera ve tiyatrolarda boy gösterdiğini bilirsin. Önemli bir ilham perisi olduğu söylenir."

Başımla onayladım.

Fisher ensesini ovdu. "Eh, Kutsal Yer'den bir at arabasına binip gelemezler ya? Dünyamıza gelmeleri için bir yola ihtiyaç duyuyorlar. Bu kapılar bu yüzden varmış. Uşaklardan birinin Salten'da bir yerde bir kapı olduğunu söylediğini hatırlıyorum; seyahat ederken Pontus'un kullanması içinmiş. Birtakım sihirli sözcükler söylüyormuşsun ve seni bir yerlere, uzak yerlere götürüyorlarmış." Parmaklarını şaklattı. "Ama bu sadece bir hikâye."

Böyle bir kapı özel olarak işaretli olmalıydı ve ben Salten'da kesinlikle böyle bir şey görmemiştim. Bu büyük ihtimalle safsataydı. Ancak...

"Pontus'un kapısının nerede olduğunu hiç söyledi mi?" diye sordum sesimdeki umudu duyduğumda büzülerek.

Fisher başını iki yana salladı. "Boş ver, Annaleigh." Sepeti kaldırdı ve içindekileri salladı. "Sence bu yeterli midir?"

"Yeter de artar, teşekkürler. Eminim Morella bunu takdir edecektir."

Tekneyi sahilden iterek suyla buluşmasına izin verdik. Güneş, ışık saçarak her şeyi altın bir parıltıyla ısıtıyordu. Gözlerim Fisher'a çevrildi. Koyun bir ucundan diğerine kürek çekerken ön kol kaslarının sertleşmesini inceledim ve beni sararlarken nasıl hissettirdiklerini hatırlamaya cüret ettim.

Önümüzden gelen bir su sıçrama sesi hayalimi dağıttı. Yeşil bir yüzgeç dikkatimi çekti.

Bir denizkaplumbağası!

Fisher önümüzdeki suları bakışlarıyla tararken irkildi. "Annaleigh, bakma."

Kırmızı bir dokunaç sudan dışarı çıkarak saldırırcasına sağa sola sallandı. Gülümsemem soldu. Bu kırmızı, mürekkepbalığı anlamına gelirdi ve kocaman görünüyordu.

Tekne yanından geçerken ağlamak istiyordum. Denizkaplumbağası yaşam savaşı veriyordu. Mürekkepbalığı ona dolanarak onu sımsıkı tutup kıvrandırıyor ve kabuğu ayırmaya çalışıyordu. Mürekkepbalıkları, bunun kadar büyük olsalar bile, kaplumbağa yemezdi.

Sadece kötülük için onun peşindeydi.

13

YENİ BİR NOTA DİZİSİNİ ÇALIŞIRKEN PARMAKLARIM piyano tuşlarının üzerinde yavaşça geziniyordu. Hızla alçalan notaları ve aniden değişen ritimleri olan karmaşık bir parçaydı, mutlak odaklanma gerektiriyordu. Ne yazık ki zihnim tamamıyla parçada değildi ve çıkan ses benim bile irkilmeme yol açıyordu.

Babam gideli bir haftayı geçmişti. Varışının ardından derhal haber yollamamıştı ve lanetin iş başında olduğuna inanan Morella'nın üstüne tedirgin bir panik çullanmıştı. Sonunda bir mektup aldığımızda onu gümüş tepsiden kapıp babamın yazdıklarını özel olarak okumak için üst kata koşturmuştu.

Karnında belli olmaya başlayan küçük tümsek çabucak şişerek yuvarlak bir kıvrıma dönüşmüştü. Bebek fazla hızlı büyüyordu. Astrea'dan bir ebe çağırmıştık ve Morella'nın odasından çıktığında kadının endişeyle kaplı yüz ifadesi ciddiydi.

"İkiz," dedi. "Ayrıca pek hareketliler."

Ebe bana günde iki defa Morella'nın karnına sürülmesi gereken bir merhem verdi ve ayaklarını yüksekte ve duygularını kontrol altında tutarak mümkün olduğunca fazla dinlenmesi gerektiğini söyledi.

Bir parti daha yanlış nota çaldıktan sonra tuşlara pat diye vurarak bitirdim ve ne yapmam gerekirdi diye incelerken nota kâğıdına vurdum.

Bir hizmetçi kafasını Mavi Salon'a uzattı.

"Bayan Annaleigh?" dedi ve küçük bir reverans yaptı. "Bay Edgar Morris diye biri geldi."

Nefesim kesildi. Edgar, Highmoor'da mıydı? "Benim için mi?"

"Sizi ve Bayan Camille'i görmek istiyor."

"Camille'i kahvaltıdan beri görmedim ama odasında olduğunu zannediyorum." Balodan beri kapalı kapıların arkasına gizlenmiş, onu rahatsız etmeye yeltenen herkese çıkışmıştı.

Titreyen parmaklarımı eteğime bastırdım. Fisher'la yaptığımız tekne yolculuğundan sonra babama bir düzine mektup yazarak şüphelerimi açıklamaya çalışmış ve yardım etmek üzere hemen eve gelmesi için yalvarmıştım. Deli bir kadının korkuları gibi yorumlanabilecekleri için hepsi ateşi boylamıştı. Tercih etmem gereken yöntem mektup yazmak değildi. Basit sözcükler midemde büyüyen karanlık duyguları nasıl iletebilirdi?

"Bayan Thaumas, merhaba," dedi Edgar odaya girerken. Bir kez daha simsiyah giyinmişti, hâlâ yas kurallarını ciddiyetle yerine getiriyordu.

Piyano taburesinde dönerek Edgar'ın odanın yas sonrası halini incelemesini izledim. Duvar şamdanları aynaları ışıldatıyordu ve bu bulutlu sabahta bile oda Edgar'ın son gördüğünden epey neşeli görünüyordu.

"Bay Morris."

Saygısızlığın zirvesi olmasına rağmen piyano taburesinde kaldım, hareket edemeyecek kadar şaşkındım. Sanki onu ilk defa görüyormuşum gibi önceden hiç fark etmediğim ayrıntıları seçiyordum. Ufak bir yara izi üstdudağının hemen yukarısını kesiyordu; Eulalie bu dudakları öpmüş olmalıydı. Edgar ona gizlice evlenme teklifi ederken Eulalie kuşkusuz bu elleri sımsıkı tutmuştu. Acaba ablam parmaklarını o açık sarı saçların

arasından geçirmiş miydi? Kısılmış ela gözlerinin içine bakmak için kemik çerçeveli gözlüğünü çıkarmış mıydı?

Bu adam onun hangi sırlarını saklıyordu?

"Bay Morris, ne kadar beklenmedik bir sürpriz." Odaya girmeden önce Camille'in sesini duyduk. Edgar hâlâ kapı eşiğinin yakınında dikiliyordu, ne yapması gerektiğinden emin değildi. "Annaleigh, çay getirmelerini söyledin mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Gerçekten sorun değil, Bayan Thaumas, uzun kalmayı planlamıyorum," diye kekeledi Edgar elini sanki ona engel olmak için uzatırken.

"Martha?" diye seslendi Camille onu önemsemeyerek. "Aşçıya çaya ve dün yaptığı limonlu kurabiyelerden bir tabağa ihtiyacımız olacağını söyle."

"Evet, hanımefendi."

"Lütfen oturun, Bay Morris. Annaleigh?"

"Efendim?" diye sordum inatla piyano taburesinde kalarak.

"Bize katılacaksın, değil mi?"

Uzun bir duraksamadan sonra ayağa kalktım. "Elbette."

Martha üstünde bir çay takımı olan servis masasını iterek içeri girdi. En büyük ev sahibi olarak Camille herkesin fincanını hazırlamaya girişti. Hepimize servis yaptıktan sonra sırtını dikleştirerek konuğumuzu süzdü. "Size bugün nasıl yardımcı olabiliriz, Bay Morris?"

Adam bir yudum çay içerek yaklaşan konuşma için kendini hazırladı. "Çarşıdaki davranışım için özür dilemek istedim. Korkarım o gün pek kendimde değildim. Benim için şaşırtıcıydı, ikinizi birden dışarıda, toplum içinde görmek ve sizin öylesine..." Çenesi kenetlendi. "Şey... yüzleriniz bana Eulalie'yi hatırlattı. Bu beni hayli gafil avladı. Ben de... sizinle konuşmayı umuyordum. O gece hakkında..."

Camille şaşırdıysa bile bunu saklamakta benden çok daha becerikliydi.

"Konuşacak ne var ki?" diye sorarken çayını öyle sakin bir şekilde karıştırdı ki kaşığı bir kez bile tıngırdamadı.

Edgar rahatsızca kıpırdandı. "Sanırım bunu şimdi itiraf edebilirim ama oradaydım... bunun gerçekleştiği gece."

"Biliyorum," diye mırıldandım, sesim öyle kısıktı ki konuştuğumdan tamamen emin değildim.

Edgar'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Eulalie size benden söz etti mi?"

Başımı iki yana salladım. "Madalyondaki yazı..."

Edgar mendilini hafif hafif alnına dokundurdu. O bile siyahtı. "Onu cenazede görmek beni şaşırttı. Hayattayken Eulalie onu asla takmazdı. Bu bizim sırrımızdı."

"Herhalde düşerken üzerindeydi ama kimsenin onu fark ettiğini zannetmiyorum... Onu bulan balıkçılar oyma yazıyı okumuş. Okumasalardı Eulalie'nin nişanlı olduğunu asla bilmeyecektim."

"Nişanlı!" diye homurdandı Camille. "Saçmalama. Eulalie nişanlı değildi."

Edgar koltuğunun kenarına kayarken dikkatini sinir bozucu bir yoğunlukla bana odakladı. "Ben olduğumu nasıl anladınız? Biz çok dikkatliydik."

"Sakladığı cep saatiyle birlikte saç tutamını buldum. Çarşıda şapkanızı çıkarana dek bilmiyordum, sonra saçlarınızın tamamen uyduğunu fark ettim."

"Saati buldunuz mu?"

"Hangi saati? Annaleigh, neler oluyor?"

Ziyaret boyunca ilk kez Edgar sahiden gülümsedi. "Onun Tuz'da kaybolduğunu düşünüyordum. Eulalie'ye onu bir yüzük yerine vermiştim."

Camille'in ağzı kendiliğinden açıldı. "Bir yüzük mü?"

Alnımı ovdum. "O gece Eulalie... Edgar'la kaçmak için Highmoor'u terk ediyormuş."

Camille kahkahayı bastı. "Bu bir tür şaka mı?"

Edgar başını iki yana salladı.

"Size inanmıyorum. Eulalie, Highmoor'un vârisiydi. Bunu bırakmazdı. Burada bir sorumluluğu vardı."

"Bunu istemiyordu. Bunu asla istemedi."

Edgar yalan söylemiyordu. Vasa'daki tersaneleri ziyaret etmesi için babamın onu âdeta sürüklemesi gerekirdi ve hesap defterlerini incelemesi için baskı yapardı. Ben piyano başında otururken, babamın ailemizin tarihini anlattığı derslerinde Eulalie'nin uyuyakaldığını kaç kez izlemiştim?

"Bu doğruysa bile, asla mevkice aşağı bir saatçi çırağıyla evlenmezdi. Hayattan daha iyi şeyler istiyordu."

"Camille!"

Beni bir hançer kadar öldürücü bir bakışla susturdu.

Edgar onun hakaretine aldırmadı. "Biz âşıktık."

Camille bir kahkaha patlattı. "O halde seninle kaçmazdı. Usule uygun bir törenle seninle evlenirdi."

"Korkuyordu."

"Neden?" diye tersledi Camille.

Edgar omuz silkti. "Bunu sizin bilebileceğinizi umuyordum. Gece yarısı uçurum yolunda buluşmamız gerekiyordu. Saatlerce bekledim ama hiç gelmedi. Gitmeye karar verdim ve sabahleyin geri dönmeyi planladım. Teknemi uçurumun altından itip uzaklaştırdığım sırada..." Bir hıçkırığı bastırırken yüzünü acıyla buruşturdu. "Yaşadığım müddetçe o sesi asla unutmayacağım... Etin kasabın kesme tahtasına inerken çıkardığı şaplamaya benziyordu." Bir kez daha alnını silerken gözyaşları yüzünden aşağı sel gibi akıyordu. "Sürekli onu duyuyorum. Şimdi bile kulaklarımda çınlıyor. Beni delirtmesinden korkuyorum."

"Onun düşüşünü gördünüz mü?" diye sordum dehşet içinde. Gözlerim kocaman açılmıştı ve korku hızla omurgamdan aşağı hareket ediyordu.

Perişan bir halde başıyla onayladı. "Kayalara çarptığında yakınlarında kürek çekiyordum." Gürültülü bir sümkürmeyle

burnunu sildi. "Başta kayıp düştüğünü düşündüm. Karanlıktı, sadece hilal vardı. Belki yolu görememişti. Ama kafamı kaldırıp baktığımda... uçurumun tepesinde dikkatle bakan bir gölge duruyordu. Teknemi gördüğünde aniden uzaklaşıp çalılığın arkasına saklandı."

"Bir gölge!" diye feryat ettim.

Camille çayından bir yudum aldı, görünüşte Edgar'ın bu acı hikâyesinden etkilenmemişti. "Sonra ne oldu?"

Sesi gittikçe kısılırken Edgar bakışlarını çevirdi. "Oradan ayrıldım."

"Ablamızın bedenini kayalıklarda bıraktınız." Camille'in yüzü korkutucu bir uysallık maskesiydi.

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Hiçbir şey onu kurtaramazdı. Çarpma anında ölmüştü. Başka şansı yoktu."

Camille'in sükûneti parçalandı, gözleri hiddetle parlıyordu. "Kontrol etmediniz mi?"

Onu sakinleştirmek için elimi uzattım. "Camille, kimse o düşüşten sağ kurtulamazdı. Bunu biliyorsun." Edgar'a döndüm. "İtildiğini mi düşünüyorsunuz? O gölge şahıs tarafından?"

"Evet."

"Bir erkek miydi? Bir kadın mı? Herhangi bir dikkat çekici özelliğini gördünüz mü?"

"Bilmiyorum. Kayalıklara çok yakındım ve dalgalar teknemi itip duruyordu. Görmek zordu. Fakat Eulalie'yi hayattayken gördüğüm son gün gözlerindeki ifadeyi unutamam. Çok korkmuştu. Kazara bir şey keşfettiğini ve kaçması gerektiğini söyledi. O zaman bunun sadece kaçışımızı desteklemek için dramatik bir teşvik olduğunu düşündüm, bildiğiniz gibi sürekli o eski püskü romantik romanları okurdu, oysa şimdi merak ediyorum..." Gözlüğünü çıkardı ve onu bir kez, iki kez, üç kez silip temizledi.

Camille'in ince bir çizgi halini alan dudakları âdeta gözden kayboldu ve gözlerindeki bakışı tanıyamadım.

"Evimize girip hâlâ yasını tuttuğumuz ablamızın öldürüldüğünü ima etmeye nasıl cüret edersiniz!"

"Yas tutmak mı?" Edgar kolunu küçümseyerek odaya yöneltirken doğruldu. "Evet, bunun tüm kanıtını görüyorum. Taze kesilmiş çiçekler ve limonlu kurabiyeler. Parlatılmış aynalar ve balolar. O şen şakrak elbise, perişan bir umutsuzluğun pençesinde olmanıza rağmen moralinizi düzeltmiş olmalı!"

"Defol!" Camille çabucak ayağa kalkarken fincanı yere düştü. Dökülen çay halının pelüş dokumasına süzülerek bir kan lekesi kadar kırmızı iz bıraktı.

"Annaleigh?" Edgar bana dönerek rica etti. "Bir şey biliyorsun, bilmek zorundasın!"

Kederli gözleriyle buluşmaya yeltendim ama Camille önüme geçerek görüşümü engelledi.

"Roland!" diye bağırdı.

Edgar'ın gözleri genişledi. "O olmaz... hayır! O olmaz!"

Fisher aceleyle odaya girdi, belli ki patırtıyı duymuştu. "Camille? Siz iyi misiniz?"

"Ah, Fisher, Pontus'a şükür!" diye yanıt verirken Camille onun yanına koştu. "Lütfen Bay Morris'e Highmoor'dan ayrılırken eşlik et. Korkarım ikimizi de son derece üzüyor."

Edgar ellerime yapıştı, parmakları kaygan ve tedirgindi. Böyle beklenmedik bir istila karşısında kaskatı kesildim.

Roland ortaya çıkarak derhal harekete geçti. "Bizimle gelin, efendim." Edgar'ın bileklerini kavradı.

"Yavaş," dedi Fisher, Edgar'ı geri çekmek için girişimde bulunurken.

"Ellerini üzerimden çek!" diye çıkıştı Edgar. "Annaleigh!"

Başımı iki yana salladım ve kendimi Edgar'ın havayı döven uzuvlarının darbesinden korumak için koltukta daha derine gömüldüm. Odadan kaba kuvvetle çıkarılırken feryatları küfürlere dönüştü. Koridordaki bir anlık kargaşadan sonra ön kapı çarpılarak kapatıldı.

Fisher geri döndüğünde sıyrılmış gömleğinin kolu yırtılmıştı. "Burada ne oldu? O da kimdi?"

"Söylediğine göre, Eulalie'nin nişanlısı. Ben inanmıyorum," dedi Camille düşmüş fincanını kaldırırken.

Fisher, Edgar'ın sıçrayarak kalktığı koltuğa oturdu ve Camille'in çay teklifini kabul etti. "Yetkilileri ikaz etmeli miyiz? İkinizden birini incitti mi?"

"Bunun gerekli olduğundan kuşkuluyum," diye yanıt verdi Camille. "Büyük ihtimalle fevkalade delice bir şey yapıp onlara bizzat gidecektir."

Camille bana bir bakış attı. "Sen iyi misin, Annaleigh? Rengin tamamen solmuş."

Koltuğa kök salmış gibi hissediyordum, hareket etmeye gücüm yetmiyordu. Daha önce hiç öyle bir keder ve hiddet galeyanına kapılmış birini görmemiştim. "İyi olacağım, ben sadece... Sence o gölge kimdi?"

Camille homurdandı. "Gölge falan yoktu. Eulalie uçurumdan itilmedi." İç geçirirken çay fincanıyla oynuyordu. "O adamdaki cürete inanamıyorum. Yüzümüze karşı yalan söyledi."

Fisher kaşlarını çattı, hâlâ parçaları bir araya getiriyordu. "Yalan mı söyledi? Bir gölge hakkında mı?"

"Eulalie'yle kaçması hakkında. Eulalie asla kaçmazdı, özellikle de onunla. Başka birçok talibi vardı, çok daha iyileri."

Fisher çayını gürültüyle höpürdetirken tepsiden iki kurabiye aldı. Camille'in gözleri onun hareketlerini takip ediyordu. Tek kelime etmeden bir tatlı tabağı alıp ona uzattı.

Fisher'ın gözlerinin çevresi bir gülümsemeyle kırıştı. "Galiba Hesperus terbiyesi bu kadar zarif leydilerin karşısında yemek yemek için uygun değil."

"Hiçbir şey demedim."

Fisher onu bir erkek kardeş samimiyetiyle dürttü. "Demen gerekmiyordu, Camille. Asla gerekmez."

Zihnim devrik bir bal kabı gibi hissettiriyordu. Birbirlerine takılmalarına ben de katılmak istiyordum ama düşüncelerim Edgar'ın teorisine saplanıp kalmıştı. Bunu boş veremiyordum. "Görüşmemesi gereken biriyle görüştüğünü hiç söylemiş miydi? Bir şeye kulak misafiri olduğunu?"

Camille kaşlarını çatarken gözlerindeki ışık kayboldu. "Hayır. Ayrıca Eulalie'nin bize her konuda güvendiğini biliyorsun. Saatçi hayattaki en iyi kısmetini kaybettiğini fark etti ve şimdi sinsice aramıza girmeye çalışıyor."

"Bu söylediğin korkunç bir şey. Onu sevdiği açıktı."

Camille'in gülüşü keskin, kuru bir öksürüğü andırıyordu. "Kimse bizi sevmeyecek. Balo bunu fazlasıyla açıklığa kavuşturdu. Birisi bir ilgi gösteriyorsa, bu paramız içindir. Konumumuz içindir. Bizden koparabilecekleri içindir."

"Buna inanıyor olamazsın."

"Senin inanmamana inanamıyorum. Edgar sadece laneti önemsemeyecek kadar açgözlüydü."

Kurabiyeyi ısırırken donakalan Fisher ne yapması gerektiğine dair kararsız kalarak bakışlarını aramızda gezdirdi. Bir el hareketiyle ona gitmesini işaret ederek odadan çıkmasına izin verdim. Büyüyen kavgamıza tanıklık etmek zorunda kalmamalıydı. Minnettar bir gülümsemeyle tabağını indirdi ve toz oldu.

"Ne?" diye sordu Camille biz bize kalır kalmaz. "Yanıldığımı mı düşünüyorsun?"

Odanın diğer tarafındaki piyanonun başına gittim ve nota kâğıtlarımı topladım. "Kesinlikle yanıldığını umuyorum."

Arkamda burnunu çektiğini duydum. Döndüğümde yüzü buruşmuştu ve sıcak, kızgın gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

"En azından Eulalie birisine sahipti. Böylesi acınası bir adamcağız olsa bile yine de bir erkek."

Bir an sonra nota kâğıtlarını geri indirdim ve kavganın hareketi beni terk ederken Camille'in yanına gittim

"Ah, Camille. Birini bulacaksın. Bulacaksın, bunu biliyorum."

"Nasıl? Durum büsbütün umutsuz. Sevilmemiş, el değmemiş yaşlı bir kız kurusu olarak öleceğim. Hatta kimse tarafından asla öpülmemiş olacağım." Hıçkırıklara boğuldu.

Saçlarını okşadım ve yakınmalarını dinledim. Kalbimde haklı olduğunu biliyordum. Hayatımızda dedikodulardaki tehlikeyi göze alacak kadar cesur bir erkek olacak mıydı? Keşke her şeyi yeniden yoluna koyacak sihirli sözleri söyleyebilseydim fakat nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Hareketsizleştim.

Sihirli sözler.

Sihirli kapı için sihirli sözler. Fisher'ın söz ettiği kapı. Bu aptalca bir masal olsa bile Camille'in dertlerini kafasından atacaktı. En azından bir süreliğine.

"Hiç Pontus'un kapısı hakkında bir şey duydun mu?"

Burnu kırmızı ve yüzü al al olan Camille gözlerinin kenarlarını sildi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Fisher, Salten'da bir yerde tanrılar için bir kapı olması gerektiğini söyledi. Krallıkta hızla yolculuk yapmak için onu kullanıyorlarmış. Krallık boyunca uzak, çok uzak mesafeleri katetmek için..." Anlamlı bir şekilde sesim gittikçe kısıldı.

Camille kaşlarını çattı. "Kulağa imkânsız geliyor."

"Eh, elbette öyle. Ama imkânsız değilse eğlenceli olmaz mıydı? İstediğimiz her yere gidebilirdik. İstediğimiz her şeyi yapar, akşam yemeğinden önce geri dönerdik."

Camille bir saç tutamını kenara itti. "Fisher gerçek olduğunu mu düşünüyor?"

"Bana kapıdan bahseden oydu." Aynı zamanda onu bir saçmalık olarak değerlendirip ciddiye almadığına değinmeme gerek yoktu.

"Şu kapının nerede olması gerekiyor?"

Omuz siktim. "Bilmiyordu."

Camille büyük sarkaçlı saate göz attı ve yumuşak bir gülümseme yüzünde büyüdü. Onu günlerdir gördüğümden daha

mutlu görünüyordu. "Erdemler kısa süre içinde derslerden kurtulmuş olacak. Sanırım bunu bir hazine avı oyununa dönüştürmek istiyorlar mı diye bakabiliriz."

Sevinçle gülümsedim. "Ben üçüzleri bulurum."

Ben koridora girerken Camille'in kanepede kahkahayla güldüğünü duydum. "On dokuz yaşındayım ve bir sihirli kapı aramak için hazine avına çıkıyorum." Kafasını kaldırıp bana baktı. "En azından Erdemler heyecanlanacak."

14

"SİHİRLİ BİR KAPI MI?" DİYE TEKRARLADI İDDİAMDAN kuşku duyan Honor. Gözleri Camille'e kaydı.

Sekizimiz birden güneşli odada Fisher'ın ayarladığı doğaçlama çay partisinin tadını çıkarıyorduk. Üçüzleri orada bulmuştuk, hasır divanlara boylu boyunca uzanmış, şiir okuyup kahkahayla gülüyorlardı. Son iki dizesini yakalamıştım ve görünüşe göre Eulalie'nin kaçak kitap ciltlerinden daha fazlasını bulmuşlardı. Erdemler'i fark eden Rosalie kitabı eteklerinin içine kaydırmıştı.

Mercy bir bisküviyi katır kutur yerken kız kardeşinin kuşkuculuğunu taklit ediyordu. Bir kurdeleyle arkada toplanmış koyu renk saçları ipek gibi yan tarafına dökülüyordu. "Peri masallarındaki gibi mi?"

"Evet ama tanrıların kullanması için," dedi Camille. "Ve kapı her yerde olabilir, o yüzden büyük bir gayretle aramamız gerekecek."

"Neye benziyor?" diye sordu Verity. O bile şüpheci görünüyordu.

Üçüzleri ikna etmenin en zoru olacağını ve Erdemler'i dizginlemek zorunda kalacağımızdan emindim zaten.

"Eğlenceli olacak!" diye söz verdi Fisher. "Yoksa burada Berta'yla kalmayı mı tercih edersiniz? Eminim biz dışarıdayken kopyalamanız için daha fazla dize bulup çıkarabilir."

Erdemler hızla ağız değiştirdi ve çaylarını hevesle içtiler.

"Nereden başlamalıyız?" diye sordu Rosalie, Lenore ve Ligeia'nın ayağa kalkmasına yardım ederken. "Bir tanrı, kapısını nereye saklar?"

"Pontus'un onu önemli konularda toplantılara katılmak için kullandığını söylediniz. Belki babamızın ofisindedir?" diye mantık yürüttü Mercy.

Lenore'un yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi. "Babamız orayı her zaman kilitli tutar. İçeri giremeyiz."

"Adanın uzak tarafındaki koya ne dersiniz?" diye ortaya attı Ligeia. "Belki doğrudan denizden ortaya çıkıyordur."

Honor gözlerini devirdi. "Suya girmek için hava çok soğuk. Hem öyle olsaydı kapı açıldığında tüm okyanus sel gibi içeri dolardı."

Fisher başıyla onayladı. "Doğru düşündün, Honor."

Camille parmaklarını fincanının kenarında sektiriyordu. "Bir şekilde gizlenmiş olmalı... aksi takdirde şimdiye dek görmüş olurduk."

Rosalie'nin yüzü aydınlandı. "Galiba nerede olduğunu biliyorum!" Göz açıp kapayıncaya dek eğreltiotları ve alçağa sarkan asma bitkilerinin arasından geçerek yol boyunca koşturmaya başladı.

Geri kalanımız daha acelesiz bir tempoyla peşinden gittik. Güneşli oda koşmak için fazla nemliydi.

"Hadi, hadi," diye baskı yaptı merdivenlerin tepesinden. "Pelerinlerimize ihtiyacımız olacak!"

"Çok soğuk!" diye ciyaklarken Verity pelerinin kanatlarını bedeninin üzerinde sımsıkı tutuyordu.

Güçlü bir rüzgâr Salten boyunca sertçe eserken tuzlu suyu etrafa püskürtüyordu. Uzun çimler sarı ve kuruydu ve çeşmeyi bir yanından diğer yanına kaplayan ince buz tabakası çatlamıştı. Çalkalanma'ya az kalmıştı.

"Nereye gidiyoruz Rosalie?" diye seslendi Camille şiddetli rüzgâra karşı sesini duyurmak için uğraşarak.

"Beni takip edin!"

Rosalie'nin arkasında doğrudan rüzgâra karşı, güçlükle tek sıra halinde yürüdük. Kafamı eğik tutup önümdekilerin ayakları tarafından bırakılan izi takip etmek daha kolaydı. Çimenler solmuştu ve siyah kayalıklardaydık. Rüzgârın üflediği kum ve tuz parçacıkları gözlerime batıyordu.

Kafamı kaldırıp bakmaya cesaret ettiğimde Oyuk'un yolunu tuttuğumuzu gördüm. Dar bir patika uçurum yolundan sapa-rak bizi aşağı, aşağı, aşağı, kayalığa oyulmuş ufak bir mağaraya götürüyordu. İçinde ailemizin Pontus tapınağı vardı. Yılda dört defa, mevsim değişimlerinde, balık ve inci gibi adaklar götürüp onları gümüş sunakta bırakırdık.

Bu yolculuklardan nefret ederdim.

Patika tehlikeliydi. Tek bir yanlış adımla aşağıdaki köpüklü dalgalara düşüverirdiniz.

Küçük oyunumuz ansızın korkunç bir hata gibi göründü.

Gözlerim, denizden kızgın bir yumruk misali yükselen bir kaya tabakasına çevrildi. Eulalie'nin bedeni orada bulunmuştu. Edgar'a inanacak olursak, uçurumun şimdi durduğumuz yere uzak olmayan bir noktasından itilmiş ve katili kayıplara karışmıştı.

Mağaranın içine girdiğimizde rahat bir nefes aldım. Eve geri dönmeden önce sadece tapınağı aramamız gerekiyordu. Zayıf da olsa hâlâ patikayı görmemize yetecek kadar güneş ışığı olacaktı. Herkes oyundan sıkılana kadar, aramaya güvenle Highmoor'da devam edebilirdik.

"Nereden başlamalıyız?" diye sordu Rosalie. Buraya bizi

azimle getirmiş olmaktan gururluydu. Şimdi bu sıkış tıkış alanda dururken yüz hatlarına şüphe sızıyordu.

Burada kapı falan yoktu.

"Büyük olasılıkla gizlenmiştir dediniz, doğru mu?" dedi Fisher keyfimizin kaçtığını hissederek. "Etrafa bakalım. Belki garip bir kaya veya bir sembol ya da... bir şey vardır."

Oyuk'un sunağın arkasındaki uzak duvarı, deniz camı parçalarıyla kaplıydı, bir Pontus heykelinin üstünde zirveye ulaşan bir dalga şeklini alıyorlardı. Fisher'dan bile uzun olan ve altından yapılma deniz tanrısı, üç dişli mızrağını saldırmaya hazırmışçasına kafasının üzerine kaldırmıştı. Büyük ölçüde insana benziyordu. Göğsü geniş ve kaslıydı ama alt yarısı dokunaçlardan bir karmaşaydı.

Bükülen kollar bana üçüzlerin balo günündeki korkunç küvet rüyasını hatırlattı. Şimdi bile bacaklarımda yapışan ve çeken dizi dizi vantuzu hissedebiliyordum. Bir ürpermeyle altın heykele sırtımı döndüm.

"Herhangi bir şey gören var mı?" diye sordum odağımı kız kardeşlerime geri çevirerek.

Verity ve Mercy taş bankların yan taraflarından iyice alçağa eğilmişlerdi. Honor yanlarında diz çökmüş, parmaklarını alt kısımları süsleyen deniz kabuklarının üzerinde gezdiriyordu.

"Henüz bir şey yok."

Rosalie başını iki yana salladı. O ve Camille elleriyle taş duvarları bir uçtan bir uca takip ederek kilit mandalı veya gizli menteşeler arıyordu. Ligeia mağaranın ağzındaydı, girişi çevreleyen kayalıklara bakıyordu. Fisher da dengesini kaybederse diye yakalamaya hazır halde onun yakınında duruyordu.

Sunağın gümüş üst yüzeyine nazikçe dokunan Lenore'un yanına gittim. "Başka nerede olabilir?" diye sordum. "Belki galeridedir. Orada Brine'ın bir resmi var. Veya dördüncü kattaki banyoda? Küvet büyük bir istiridye kabuğu... belki Pontus kapıyı oraya koymuştur?"

"Burada kesinlikle bir şey bulacağımızı düşünüyordum," dedi Rosalie. Başını yana yatırırken gözleri kısıldı, bakışları küçük alanı taradı. "Herhangi biri heykeli yokladı mı?" Her açısını değerlendirerek heykelin etrafında çember çizdi. "Bana mı öyle geliyor yoksa mızrak hareket edebilirmiş gibi mi görünüyor? Parmaklarının arasındaki boşluğu görüyor musunuz?"

Onu esaslı bir biçimde inceleyebilecek kadar uzun olan tek kişi Fisher'dı. "Sanırım sahiden hareket edebiliyor..." Parmak ucunda uzandı ve metal çubuğu kavradı. Paslı tiz bir sesle üç dişli mızrak döndü ve değerli taşlarla süslü ön tarafı sunağın arkasına çevrildi.

Ardından duvar yer değiştirmeye başladı.

Deniz camı parçaları solan akşamüzeri ışığında ışıldar ve parıldarken başlangıçta bir göz yanılsaması gibi göründü. Fakat parçalar hareket ediyor, görünmeyen iğneler üzerinde dönüyorlardı. Duvardan kurtulana dek döndüler de döndüler, bir kıvılcım yağmuruyla taş zemine saçıldılar ve ağzı açık bir tünel girişini gözler önüne serdiler.

Dönüşümü sersemlemiş bir sessizlikle izledik ta ki Verity ileri fırlayıp eğilerek elini zemine bastırana kadar.

"Islak," diye bağırdı. "Deniz camları suya dönüşmüş!"

"Bu imkânsız," dedi Fisher öne çıkarak. Verity'nin etrafından bölgeye eliyle hafifçe vurdu. Kafasını kaldırıp baktığında kahverengi gözleri hayretle genişlemişti. "Bu nasıl oluyor?"

"Orada gerçekten bir kapı vardı," diye fısıldadı Camille ve sırıtmaya başladı. "Kapıyı bulduk!"

"*Bir* kapı bulduk," diye netlik kazandırdım, önümüzdeki açık ağıza gözlerimi dikmiş bakarken. "Ama nereye çıkıyor?"

Honor yavaşça daha yakına sokularak uzunluğuna baktı. "Meşaleler var..."

Bir trans halindeymiş gibi sesi tekdüzeydi. Girişe yaklaşırken Fisher onu kollarından kaparak havaya kaldırıp yolunu kesti. "O kadar hızlı değil, ufaklık." Onu üçüzlerin güvenli kol-

larına taşıdı. "Sanırım içeri ilk giren ben olmalıyım. Her ihtimale karşı."

İlerlerken elleri birer yumruk şeklini aldı. Nefesi düzensizdi ve bir anlığına havada onun buharını görebildiğimi düşündüm, sanki tünel tapınaktan çok daha soğuktu. Fisher arkasına dönüp bize baktı. "Tünelden geçerken bir yeri mi düşünmem gerekiyor?"

Camille başıyla onayladığı halde dehşete kapılmış görünüyordu. Arzusunun yol açtığı şey sanki onu rahatsız etmişti. "Sanırım?"

Bize son kez baktıktan sonra Fisher alçak tavanın altında başını eğerek tünele girdi.

"Aa!" diye soluduğunu duyduk, sesi şaşkınlıkla boğuktu.

Sonra gitmişti.

Verity geçide girmeden, yapabildiği kadar yakından baktı. "Orada değil!"

Hepimiz bizzat bakmak için öne çıktık ama haklıydı. Tünel kayalıkların arasında kilometrelerce uzanıyormuş gibi görünüyordu. Yan taraflarda asılı duran meşalelerin alevleri kuvvetliydi ve dalgalanıyordu ama Fisher'dan iz yoktu.

"Biz ne yaptık?" diye mırıldandı Lenore eliyle göğsünü tutarken. Yüzü soldu, gözleri kocaman açılmıştı. Geriye doğru sendeleyerek tapınağın banklarından birine oturdu. "Nerede o?"

"Çok yakında geri gelecektir, eminim," dedi Camille.

"Bunu bilmiyorsun! Ya asla geri gelmezse?" diye hıçkırdı Verity. Kendini eteklerime bastırırken titriyordu. "Ya onu öldürdüysek?"

Titreyen parmaklarımın gittiği kadar elimi tünele uzattım. Elim, önümde gözden kaybolurken bir çığlık boğazımı tıkadı. Kolum, dirseğim oradaydı ama bileğimden itibaren sona eriyordum. Parmaklarımı salladım; onları hareket ettirdiğimden emin olsam da hiçbir şey görmüyordum.

Eksik elimi gören Honor avazı çıktığı kadar bağırarak Ligeia'nın kollarına koştu. Birdenbire diğer taraftaki bir şeyin beni içeri çekebileceğinden ürkerek kolumu hızla geri çektim.

Korkunç bir an boyunca bükülmüş parmaklarım bir yabancıya aitmiş gibi göründü.

"Sen iyi misin, Annaleigh?" Ligeia, ona elimin hâlâ koluma bağlı olduğunu göstermek için Honor'ı çevirdi.

"Galiba?" Tek parça halindeydi ama garip hissettiriyor, karıncalanıyordu.

"Fisher nerede? Neden geri dönmedi?" diye sordu Rosalie. Dakikalar geçerken girişin önünde volta atıyordu. "Biri peşinden gitmeli." Odaya bakındı, her birimize gözlerini dikti. "Gitmemeli miyiz?"

Rahatsız bir sessizlik ânı geçti. Verity'nin buklelerini okşarken gönüllü olacak kadar cesaret göstermediğim için utanç duyuyordum.

"Peki, ben yaparım," dedi Rosalie bir homurtuyla ve hiçbirimiz onu durduramadan önce açıklıktan içeri girmişti.

Tıpkı Fisher gibi, bir an oradaydı ve sonrakinde yoktu.

"Rosalie!" diye çığlık attı Ligeia kendini tünele atarken.

Göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu ve Lenore uludu. O da kendini büyük bilinmeyene savuramadan önce Camille onu yakaladı. Çaresizlik çığlıkları tapınakta yankılandı.

"Soğuk, çok soğuk," diye inledi Lenore dişleri takırdarken.

Üçüzler sık sık birbirlerinden ne kadar uzak olurlarsa olsunlar diğerlerinin hissettiği şeyleri hissedebildiklerini iddia ederdi. Ailenin çoğunluğu buna çocuksu bir oyun olarak bakarak alay ederdi ancak hatırlıyordum da bir defasında, Mavi Salon'da ona ölçekleri öğretirken Ligeia şaşkınlıkla elini kavrayarak bir parmağına yapışmıştı. Rosalie babamızla balık tutmaya gitmiş ve ilk avının içini istekli bir şekilde temizlerken serçeparmağını kesmişti.

Camille bileğini Lenore'un alnına yerleştirdi. "Ateşi falan yok."

"Neredeler?" diye ağlamaya devam etti Lenore. "Derhal geri dönmeleri gerekiyor. Bir terslik var. Bunu hissedebiliyorum. Bir şey korkunç derecede..."

"Neler oluyor?" diye araya girdi Rosalie, birdenbire yoktan var olduğunda yüzüne boydan boya yapıştırılmış vahşi bir sırıtış vardı. "Sanki daha önce sihirli bir kapı görmemişsiniz gibi davranıyorsunuz!"

Sonra Ligeia belirdi, hemen arkasından da Fisher. İkisi de sersemlemiş ve mutlu görünüyordu.

"Neredeydiniz?" diye sordu Lenore kız kardeşlerini telaşla kucaklamak için yerinden fırlarken. "Sizi hissedemiyordum. Çok soğuktu, buz gibiydi!"

"Başta soğuktu," diye kabul etti Ligeia. "Ama aynı zamanda... harikuladeydi."

"Nereye gittiniz?" diye sordu Camille girişe doğru yan yan giderken. Sanki bizzat görmek istiyormuş gibi bakıyordu.

"Size göstereceğiz. Bu akşam!" dedi Rosalie gözlerinin içi gülerek.

"Bu akşam mı?" diye tekrarladım.

Cebine uzanarak bir yığın gümüş zarf çıkardı ve onları dağıttı. "Evet! Baloda. Hepimiz davetliyiz."

"Balo mu?" Camille zarfını döndürdü ve parmaklarını kenarının altında gezdirdi. İçindeki kalın, krem rengi kâğıdı inceledi. Köşeleri yaldızla pırıldıyordu. Kaşları birdenbire yükseldi. "Bu gerçek mi?"

"Burada karşında duran ben kadar gerçek," dedi Fisher genişçe gülümseyerek. "Gerçekten işe yaradı! Bir sevgili bulmak istediğini söyledin, bu yüzden kapıdan girerken şık bir balo düşünmeye çalıştım... müziği, elbiseleri, dansı. Gözlerimi açtığımda bir saray avlusunun ortasındaydım, şimdiye dek gördüğüm en büyük avluydu ve parti için hazırlanıyorlardı."

"Ve *ben* bizi davet ettirdim!" diye böbürlendi Rosalie şaşkınlık dolu yüzlerimize gülerek. "Eh, acele edin! Hazırlanmamız gerekiyor! İlk valsi kaçırmaya niyetim yok!"

15

KORİDORDAKİ SAAT ON BİRİ VURDUĞUNDA PERİ ayakkabılarımı giydim. Deri hâlâ yepyeniymiş gibi ışıldıyordu.

"Tam olarak uymuyorlar, değil mi?" diye sordu Camille kıyafetimin tam etkisini incelemek için başını yana yatırarak.

"Giyecek başka bir şeyim yok. Diğer tüm ayakkabılarım botlardan ibaret," dedim ayakkabıyı lacivert eteğimin altından dışarı uzatırken. "Onları kimse görmeyecek, sen ne düşünüyorsun?"

Camille dudaklarını büzdü. "Haklı olduğuna eminim. Hem bu elbise senin için mükemmel. Onu değiştiremezsin."

Dönüp yatak odasının aynasına baktım. Hanna'nın gizlice kaçtığımızı bilmesini istemediğimizden elbiselerimizi giyerken birbirimize yardım ediyorduk. Üçüzler çoktan koridordaydı, Erdemler'in elbiselerinin düğmelerini ilikliyor ve renkli karton kanatlarını iliştiriyorlardı.

Highmoor'a döner dönmez aceleyle çatı katına çıkarak annemizin eski elbise sandıklarını yağmalamıştık. Aralarından seçebileceğimiz düzinelerce elbise vardı. Ava ve Octavia'nın küçükken kullandığı elbiseleri bulan Erdemler hevesle en sevdikleri renkleri ararken onları karmakarışık etmişlerdi.

Sandıktan yanardöner saten şelaleyi ortaya çıkardığımda

zarifliği karşısında ciyaklamıştım. Yüksek, mütevazı bir yakası olsa da arkası derin bir V'yle alçalarak tenimi sergiliyor ve bu akşam korse giymeyeceğimi kesinleştiriyordu. Boncuklar ve metalik iplikle nakış işlemeli, altın ve gümüş yıldızlardan unutulmuş bir galaksi, korsajın üzerine benek benek dağılarak ve kuyruklu eteğe yayılarak bana davetiyenin ilk cümlelerini düşündürüyordu.

Makyaj masasından kartı kaptım ve kabartmalı yazıya bir kez daha göz gezdirdim:

Yıldız ışığıyla yıkanmış ve ay ışığıyla boğulmuş
Tüm hayalperestler şatoya yönelsin.
Saat gece yarısını vurduğunda çözülürken
Yumuşak veya zalim fantezileri açığa çıkaracağız.
Bana yozlaşmış kâbusları
veya umut verici düşlerini göster.
Olduğun gibi değil ama görülmeyi dilediğin gibi gel.

"Bu bir temalı balo," diye belirtmişti Camille, biz ne anlama geldiğini bulmak için kafiyeleri ayrıştırıp davetiyeleri tekrar tekrar okurken. "Kâbuslar ve Düşler."

Verity kaşlarını çattı. "Korkutucu bir kılıkta mı gitmemiz gerekiyor?"

Eskiz defteri zihnimde bir an görünüp kayboldu ve açıklamak için acele ederek hızla korkularını yatıştırdım. "Hayır! Bazı insanlar öyle yapacak ama bak: 'En umut verici düşler.' Mutlu bir kılıkla da gidebiliriz."

"Peri gibi mi? Ayakkabılarımız gibi mi?"

Başımla onayladım ve Mercy ile Honor derhal kendilerinin de peri olmak istediğini söyleyerek lafa karıştı.

"Sen ne olacaksın?" diye sordu Verity ellerimdeki elbiseyi şüpheyle gözden geçirirken.

Mavi satenin bedenimin üzerinde salınmasına izin vererek onu omuzlarıma kaldırdım. "Gökyüzünün parlayan yıldızlar ve ateşböcekleriyle dolu olduğu bir yaz dönümü gecesi."

Çatı katındayken bu hoş bir fikir gibi görünmüştü ama şimdi elbiseyi giyerken tereddüt içindeydim. Ellerimi parlak kumaşta gezdirirken belimdeki her kıvrımı ve oyuğunu hissetmek beni şoke etmişti. Önceden gece elbiselerini yumuşak alıştırma korseleriyle giymiştim ama onlar yoğun dantellerden ve pilili ipeklerden yapılmışlardı; bu çapraz kesimli satenle hiçbir alakaları yoktu. Bu her parçamı bir âşığın okşayışı gibi kuşatıyordu.

"Sence insanlar bunu anlar mı?" diye sordu Camille kendini son bir defa incelerken ve yelpazesini gösterişli bir etkiyle açarken. Bayan Drexel'ın son provamızda bahsettiği elbiseyi bulmuştu. Silueti belli belirsiz eskimiş olmasına rağmen kan kırmızısı saten öyle baş döndürücüydü ki kimse fark etmeyecekti. Geniş bir kuşak Camille'in omzundan dalga dalga dökümlenerek çiçek biçimindeki süsler ve kurdelelerle bezeli ağır bir tarlatanla buluşuyordu. Boğazına yakut bir kolye taktı ve mum ışığının üzerinde nasıl oynaştığını görmek için kolyeyle oynadı.

Camille küçüklüğümüzden beri yangınlardan aşırı korkardı. Her sonbaharda Salann Adaları şiddetli fırtınaların saldırısına uğrardı ve Highmoor'da her biri Thaumas ahtapotunu taşıyan bol bol yıldırımsavar bulunsa bile evimiz tümüyle dokunulmaz değildi. Yıllar önceki sert bir kasırga sırasında çocuk odasında bir yangın patlak vermişti. Gerçek anlamda hatırlayamayacak kadar küçüktük fakat Camille ozon ve alazlanmış tahta kokusunu hatırlayabildiğine yemin ederdi.

"Belki makyajına azıcık alev eklersen?"

Camille'in gözleri parladı. "Bu dâhice!"

O odanın karşısındaki makyaj masasına ilerlerken üçüzler koridorda yarı saydam, lavanta rengi, ince ipekli kombinezonlarla koşuşturuyordu. Su perileri olduklarını iddia ediyorlardı ve ansızın babamız burada olmadığı için hayli minnettardım.

Bizi yakalarsa bir daha Highmoor'dan dışarı adım atmamıza asla izin vermezdi.

Elbisemin arkasını aynada bir kez daha süzdüm. "Belki de yeşil elbisemi giymeliydim."

"Ne? Hayır, güzel görünüyorsun." Camille bir parça turuncu simi gözlerinden yukarı doğru hafifçe dokundurdu. "Senin yüzünden geç kalmamıza izin vermiyorum."

"Bu sadece çok..." Parmaklarımı bir kez daha kumaşta gezdirdim.

Camille'in dişleri hınzır bir sırıtışın altından parıldadı. "Şehvetli."

"Aynen."

Kapı yumuşakça tıklatıldı. "Camille? Annaleigh?"

Camille hızla kapıya gitti. "Burada, yukarıda olamazsın," diye tısladı Fisher'a.

Fisher eşiği geçmeye yeltenmeyerek geriledi. "Biliyorum, biliyorum ama size bir şey getirmek istedim." Ellerini kaldırarak bir çift ışıl ışıl, gösterişli aksesuarı takdim etti.

"Maske mi?" diye sordu Camille birini alırken.

"Sarayın dışında bunlardan satıyorlardı. Bu akşamki dans bir maskeli balo. İçeri girmek için onlara ihtiyacımız olacak."

"Ah! Teşekkürler, Fisher." Siyah yarım maskeyi seçti. Kenarlarında gümüş pullar ışıldıyordu, bir tarafında bir tavus kuşu tüyü vardı.

Aynada kendine baktı. "Bu harika."

Fisher üçüzlerin balosuna giydiği takım elbiseyi giyiyordu ama Rosalie ceketinin koluna metalik bir yeşil kumaş parçası dolamıştı. Fisher'ın eline çizilmiş yılan yüzünde Verity'nin de bir dokunuşu vardı.

"Kâbusu seçmişsin," dedim çocukluk korkusunu hatırlayarak.

Fisher bir gülümsemeyle döndü, hemen sonra nefesini tuttu. "Ah, Annaleigh..." Gözlerini üzerimde hissederek anında kızardım. "Sen çok..." Yutkundu ve bir maske uzattı. "Bu iş görür mü?"

Sim serpilmiş, tülden, ışıltılı bir banttı bu. Gözlerimi ve elmacıkkemiklerimi örtmeye ucu ucuna yetti. Camille bana yaklaşıp uçlarını saçlarımın arasına sokarak kumaşı yerine tutturdu. Gölgelerde fısıldanmış bir vaat gibi tenime hafifçe değiyordu.

"Herhalde hepimiz hazırız," dedi Camille.

Fisher koridora göz atarken yaklaşan hizmetkârlara karşı tetikteydi. "Bir şey daha var." Ok gibi koridora fırladı ve üç kadeh şarapla geri döndü. "Bunları mutfaktan aşırdım... bir parça cesarete ihtiyacımız olabileceğini düşündüm." Kadehini kaldırdı. "Gece yarısı balolarına."

"Ve saten elbiselere," diye ekledi Camille kadeh kaldırarak.

İkisi de beklentiyle bana döndü.

"Ve dansa. Daima dansa!"

Dev bir mavi hilal şeklindeki ay, çimenlik boyunca ve uçurumdan aşağı yolumuzu aydınlatıyordu. Gökyüzünde öyle alçakta asılı duruyordu ki suyu, dalgaları, hatta bizi çekiştiren ısrarcı sürüklemesini hissedebiliyordum. Yüz bin yıldız sanki yaklaşan parti için heyecanla titreşerek tepemizde parlıyordu.

İçtiğim birkaç yudum şarap bana cesaret vererek adımlarımın daha emin hissetmesini sağlamış ve sahip olduğum tüm endişelerimi defetmişti.

Oyuk'a geldiğimizde Fisher, Pontus'un üç dişli mızrağını döndürdü ve dalga duvarının dönüp bir tünel girişine çözülmesini izledik.

"Unutmayın, tünele girerken bir düşünceye tutunmanız gerekiyor," diye uyardı Fisher. "Baloyu, davetiyeyi düşünün. Bu sizi oraya götürecektir ama zihninize başka bir şey sızarsa nereye gidersiniz kimbilir."

"Belki içeri birlikte girmeliyiz," dedim geçidin ağzına hepimizi yiyip yutmak üzere olan bir canavarmış gibi bakarken. "El ele tutuşarak. Her ihtimale karşı."

Erdemler başlarıyla onayladı, gözleri dantel ve sahte mücevherli maskelerin altında gümüş floretler kadar genişti.

"İlk sen gitmelisin, Fisher," diye sonuca vardı Camille. "Doğru yere yöneldiğimizi garanti edersin."

Fisher elini Rosalie'ye uzattı ve o da Ligeia'nınkini kavradı. Ardından gelen Lenore'du, sonra Honor ve Camille. Camille, Verity'nin elini tutan Mercy'ye tutundu. Küçük kız kardeşim elimi sıkmadan önce başını kaldırıp bana baktı.

"Hazırız," diye duyurdu Verity.

Fisher başını eğerek tünele girdi ve derhal gözden kayboldu. Kız kardeşlerimin teker teker geçide girmesini ve önümde kaybolmasını izledim. Verity bir sevinç ciyaklamasıyla ortadan kaybolurken donakaldım. Bir an sonra elime asılarak beni görünmeyenin içine çekti.

Sanki bin parmak ucu gıdıklayarak ve dürterek, kurcalayarak ve dalgalanarak tenimin üstünde zıplıyordu. Hızla ilerleyen istilaları karşısında gözlerimi kapadım. Durduklarında baş döndürücü ağaçlarla dolu bir ormandaydım. Tepedeki yüksek dallarıyla üzerimizde sessiz nöbetçiler gibi duruyorlardı. Altın ve gümüş rengi kabukları huş ağacı gibi ince spiraller halinde yükseliyordu; en üst katmanların altında pembe altın özleri bulunuyordu. Metalik yapraklar hışırdıyor, sesleri çanların meltemde çınlamasını andırıyordu.

"İşe yaradı mı?" diye sordum. Şüphesiz burası güzel bir ormandı ancak beklediğimiz balo değildi.

Fisher ayın aydınlattığı ormanı araştırarak etrafında döndü. Zümrüt rengi yosunların meydana getirdiği pelüş halılar yerini çakıllı bir patikaya bırakıyordu. "Bunu takip edelim."

Erdemler patikada sekerek, dönerek ve neşeyle kahkaha atarak yıldızlarla pırıl pırıl gökyüzünün altında hızla koşuyordu. Neşeleri bulaşıcıydı ve biz de onların peşinden koşarken eteklerimiz arkamızda dalgalanıyordu. Evden ne kadar uzakta olduğumuza veya nasıl geri döneceğimize dair hiçbir fikrim

yoktu ama bu mest edici anda umursamıyordum. Coşku neredeyse elle tutulacak kadar somuttu: Havada tadını alabiliyordum. Tatlılığı ağzımı kapladı ve şampanya gibi doğrudan içime işledi. Lenore ve ben kol kola girmiş, daireler çizerek dönerken gittikçe kendimizi daha fazla kaptırıyor, kahkahalarımız daha yüksek sesli ve vahşi bir hal alıyordu.

Ayın aydınlattığı bir gölün kıyısına gelirken ağaçlar gittikçe azalarak son buldu. Kıyıya vuran dalgalar denizimizin keskin tuzu değil, yoğun bir yeşil suyosunu kokuyordu. Gölün diğer tarafında, bir tepenin üzerinde yüksekte, kusursuzca tasarlanmış bir şato vardı. Bir peri masalından çıkma gibi görünüyordu. Kırmızı sancaklar hafif rüzgârda süzülürken tepelerinde parlak havai fişekler patlıyordu. Suyun diğer tarafından beğeni mırıltıları ve akort yapan bir orkestranın seslerini duyuyorduk.

"İşte bu!" diye haykırdı Rosalie. "Bu akşamüstü oradaydık."

"Oraya kadar tüm yolu yürümemiz mi gerekiyor?" diye sordu Camille gözlerini kısıp mesafeye bakarak. "Biz varana kadar balo bitmiş olacak."

Lenore sesli soluk verdi. "Hayır, bakın!"

Gölün üstünde bize yaklaşan, kıvılcım saçan bir parıltıyı işaret etti. Bu her biri sadece bir yolcu taşıyacak büyüklükte olan ufak bir kayık kafilesiydi. Kocaman kuğulara benziyorlardı; yolcuları tayfasız, büyü yoluyla taşıyorlardı. Üçüzler çabucak bindi, büyük kuşlar tehlikeli bir şekilde bir o yana bir bu yana yatarken kahkahaları kulağa neredeyse çığlık gibi geliyordu.

Fisher, Camille ve Erdemler'in sıradaki dört kayığa binmesine yardım etti.

"Siz ikiniz, acele edin!" diye seslendi Ligeia. Üçüzler çoktan gölü yarılamışlardı.

Fisher gecenin düpedüz olanaksızlığına gülerek bana döndü. "Gerçekten bunu yaptığımıza inanamıyorum! Gidelim mi?" diye sordu elini uzatarak.

Başparmağı avucumu keşfederken karnımda rahatsızlığın

kıvranan filizleri baş gösterdi. Her ne kadar gülümsemesi neşeyle dolu olsa da bakışları fazla şevkliydi. Böyle harikulade bir gecede Fisher'ın bakışlarında yatan dile getirilmemiş vaadi değil, dans etmeyi, yıldızları ve şampanyayı istiyordum.

"Seninle yarışırım!" diye meydan okudum dev kanatların arasına yerleşirken.

Kuğu beni duymuş gibi sarsılarak iskeleden hızla uzaklaştı. Kürek, dümen, kayığı yönlendirmek için kullanabileceğim hiçbir şey yoktu ama rotasını çok iyi biliyormuş gibi görünüyordu. Salten'da böyle bir şey dehşet verici olurdu, halbuki gümüşi ağaçlardan bir korunun yakınında ışıl ışıl bir maske takarken bunu heyecan verici buldum.

Gölün diğer tarafına çabucak ulaştık. Tepemizde yükselen şato bir uçurumun doruğundaydı. Doğrudan iskeleden başlayıp tepe boyunca zikzak çizen bir dizi merdiven saray kapılarına yükseliyordu. Önümüzdeki tırmanışı değerlendirmek için kısa bir süre durduktan sonra mermer basamaklardan hızla yukarı çıkmaya başladık.

"İki yüz on dokuz, iki yüz yirmi..." dedi Mercy zaman geçirmek için her basamağı sayarken. Üç yüzde üçüzler durmak için yalvardı. "Üç yüz kırk sekiz, üç yüz kırk do-kuzz..." Kelimeyi uzattı, ardından bir oflamayla son basamağa sıçradı. "Üç yüz elli!"

Ana kapıların dışındaki alana ulaştığımızda mola vererek soluklanırken hafif bir esinti yaratmak için yelpazelerimizi salladık. Obsidyen bloklardan inşa edilmiş saray, her köşedeki sivri uçlu küçük kuleleriyle yedi kat yükseğe çıkıyordu. Uzun mangallar ana girişe götüren kan kırmızısı halıyı aydınlatıyordu. Ön cephe dalgalanan ateşleri yansıtırken alev almışçasına parıldıyordu.

Zirvelerinde kar olan ve gür ormanlarla kaplı dağlar gölün etrafında yükseliyordu. Suyun üstüne yerleşmiş sis manzaraya gizemli bir yumuşaklık katıyordu.

"Neredeyiz biz şimdi?" diye sordu taş korkuluğun yanın-

da duran Fisher soğuk gece havasını içine çekerken. Görünüşe göre tırmanışın etkilemediği tek kişiydi. İhtiyar Maude'un sarmal merdivenlerini günde kaç kez hızla çıkmak zorunda kaldığını merak ettim.

"Hiç evden bu denli uzakta hissetmemiştim," diye itiraf etti Camille onun yanına giderken.

"Çünkü Astrea'nın ötesine hiç geçmedik," dedi Ligeia.

"Hiç mi?" Fisher döndü ve bize gülümsedi. "O halde anakaraya ilk yolculuğunuz ne güzel bir macera olur."

Ağır bir çan çaldı, öyle yüksek sesli bir gümbürtü çıkardı ki göğsümün derinlerinde hissettim.

"Neredeyse gece yarısı oldu!" diye bağırdı Rosalie. "Hemen içeri girmeliyiz yoksa her şeyi kaçıracağız!"

Pelerin ceplerimizden davetiyeleri arayıp çıkararak içeri girmeye çalışan insanlardan oluşan kuyruğa katıldık. Herkes mücevher tonlarında ve pırıltılı siyahlar giyinmişti. Maskeler, basit yarım maskelerden ayrıntılı bir şekilde tüylerle süslenmiş ve değerli taşlar iliştirilmiş sanat eserlerine kadar çeşitlilik gösteriyordu. Bazılarının boyanmış yüzleri onlara gizemli bir bakış veya büzülmüş dudaklar armağan ediyordu. Boynuzlar ve balık pulları, alevler ve sim vardı. Herkes sarayın ihtişamını bastırmak için rekabet ediyordu.

İçeride giriş salonları her biri üzerine nakışla uluyan bir kurt işlenmiş kırmızı flama zincirleriyle süslenmişti. Bu, aşina olduğum bir arma değildi ve Highmoor'a döndüğümde bunu araştırmayı aklıma not ettim. Ürkütücü oniks renkli koridorlarda ilerlemek beni rahatsız hissettiriyordu. Hava bile burada daha karanlık kokuyordu; karartılmış çamsakızı, misk ve yanan tütsü kokusu vardı. Bu ortam biz Thaumas kızlarının şimdiye dek gördüğü her şeyden çok daha azametliydi.

"Sen bir dükün kızısın," diye fısıldadım kendime. "Sen buraya aitsin."

Lenore bana kulak misafiri oldu ve elime hafifçe vurdu. "Ben de korkuyorum," diye itiraf etti küçük bir gülümsemeyle.

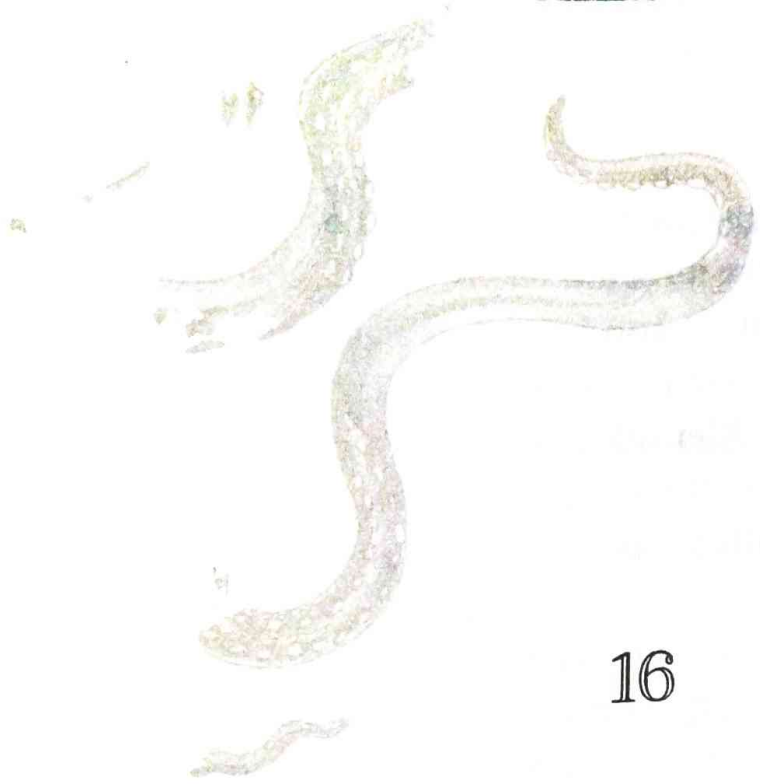
Zırh takımları sıralanmış koridorlarda kalabalıkları takip ediyorduk. Kırmızı kuş tüyleri ve kötücül kılıçlar donmuş şövalyeleri donatıyordu ve içlerinden biri aniden canlanırsa ne kadar yüksek sesle çığlık atabileceğimi merak ettim. Mercy uzandı ve marazi bir keyifle bir çift çizmeye dokunduktan sonra elini geri çekti.

Solumuzda bir yerden müzik yayılıyordu. Orkestra ilk parça için hazırlanıyordu. Köşeyi dönünce büyük bir salon gözler önüne seriliyordu. Bir dizi sivri uçlu kemer balo salonunun bir kenarını baştan sona kuşatıyordu.

İnsanlar konuşup gülerek etrafta dolanıyordu. Herkes diğer herkesi tanıyor gibiydi. Kimse bizimle ilgilenmedi. Birbirimize soluksuz bakışlar attık. Hayalini kurduğumuz ânın eli kulağındaydı, yine de hiçbirimiz içeri girmek için bir girişimde bulunmadık.

"Bayan Camille Thaumas." Fisher gösterişli bir reveransla öne çıktı. "İlk dansınızı bana lütfeder misiniz?"

Bir anlık duraksamadan sonra Camille başını sallayarak görünür bir biçimde rahatladı. İçeri girdiler ve dans başlarken izlemek için hepimiz duvarların yanından geçerek onları takip ettik.

16

"BENİMLE DANS EDER MİSİNİZ?"

Lacivert takımlı bir adam Rosalie'ye bir elini uzattı. İstekli bir gülümsemeyle Rosalie hızla kalabalık dans pistine götürüldü. Çok geçmeden Lenore ve Ligeia onu takip etti. Şimdiye dek gördüğüm en rahatsız edici freskin altında dönerlerken elbiseleri hafifçe dalgalanıyordu.

Fresk, kasvetli ve koyu resmedilmiş bir ormandı. Bir kurt sürüsü siyah ağaçların arasında koşarak iri bir geyiği kovalıyordu. Arka bacaklarının üzerinde yükselirken geyiğin gözleri dehşetle parlıyor, kendini bir dikenli çalı karmaşasından kurtarmaya çalışıyordu. Gerçek dövme demir sarmaşıklar boyalı tavanın bir ucundan diğer ucuna bükülerek uzanıyordu. Bazısı aşağı sarkarak tepemizde kıvrılıyordu. Diğerleriyse birbirine düğümlenmiş şekilde küçük parlak kırmızı ışık küreleri taşıyordu.

"Zavallı geyik," dedi Verity bakışlarımı takip ederek.

"Neden salondaki en güzel kız bu dansa katılmıyor?" diye araya girdi Fisher yanımıza gelerek.

Camille, alevlerden fırlayan bir anka kuşunu anımsatan kırmızı deri maskeli bir adamın kollarında dönüyordu. Maske, elbisesiyle kusursuz bir uyum içindeydi. Adamın söylediği her

kelimeyi dikkatle dinlerken Camille'in başı ona doğru eğikti. Birlikte göz alıcı görünüyorlardı: Hareketli hükümdarlıklarını yöneten bir kral ve kraliçe.

Fisher, Verity'yi yakaladı ve onu dans pistine götürerek, küçük kız katılarak gülene kadar onu etrafında döndürüp durdu. Bana sıradakinin ben olacağımı vaat eden bir tavırla göz kırptı.

Dans pistinin yan tarafları boyunca ilerlerken manzara beni büyülüyordu. Salonun uzak ucunda bir şömine neredeyse tüm duvarı kaplıyordu. Bütün bir domuzun bir şişte döndüğü obsidyen haznede muazzam bir alev kükrüyordu. Daha fazla metal filiz, kolonların etrafına ve kemerlere dolanmıştı. Her birinin ortasında ufak bir dilek mumu olan parlak kiraz renkli çiçekler üzerlerine serpiştirilmişti. Taçyaprakları mozaik camla titizlikle birleştirilmişti.

Arkamdan bir sesin, "Büyük bir mühendislik harikası, ne dersin?" dediğini duydum. "Üstelik tek bir mumun söndüğünü görmedim. Hizmetkârlar tüm o alevleri yenilerken deliye dönüyor olmalı."

Döndüm ve kalbim göğsümde vahşice gümbürdedi.

"Cassius!" diye haykırmak, onu burada görmenin şaşkınlığını yüksek sesle ifade etmek istedim ama dışarı çıkan kelimelerim soluksuz bir fısıltıdan ibaretti.

Bedenine göre, kusursuzca dikilmiş simsiyah yünden kaliteli bir takım elbise giymişti. Koyu renkli bir maske yüzünü alnından burnuna kadar gizliyordu. Kenarlarında minik oltutaşı boncuklar ışık saçıyordu.

Çabuk bir gülümseme sundu. "Bu kadar emin misin? Bir maske takıyorum."

Alay etmesine rağmen o mavi gözleri her yerde tanırdım. Gümüş beneklerle deniz kadar koyu gözleri, Selkirk'teki karşılaşmamızdan beri her gece rüyalarıma dadanmıştı.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Seninle aynı şeyi diye tahmin ediyorum. Onların hepsiyle aynı şeyi." Eliyle tüm salonu gösterdi.

"Hepsi dans ediyor," diye belirttim. Maskenin kimliğimi gizlemesi mi yoksa şatonun abartılı ve baştan çıkarıcı çekimi mi sebep olmuştu bilmiyordum fakat hayatım boyunca bu denli küstah hissetmemiştim. Neredeyse benimle dans etmesini teklif etme cüretinde bulunmuştum.

"Biz etmiyor muyuz?" diye sordu, sanki sabit durmaları onu şaşırtmış gibi aşağı, ayaklarımıza bakarak. "Bunu düzeltmeliyiz."

Parmaklarım kayaların üzerindeki su gibi, uzattığı ellerine kaydı. Yeni ezgi başlarken beni salonun ortasına götürdü. Serbest kolumu usulca omzuna kaldırdım ve Cassius diğer elini belime koyduğunda nefesimin kesildiğini hissettim. Sıcak bir arzu kurdelesi içimde çözüldü ve parmaklarının çıplak tenimde nasıl hissettireceğini düşünmeye cüret ettim.

Çok geçmeden de bunu keşfettim.

Karmaşık dönüşler ve kıvrılmalarla dolu hareketli bir dansı. Cassius alışıldık olmayan adımlarda beni ustalıkla yönlendirirken gülümseyişi parlaktı. Şarkı sona ererken beni kendine çekti, öyle yakındık ki ince saten elbisemi yakan göğsünün sıcaklığını hissedebiliyordum. Sonra beni çevirip çarpıcı bir hareketle aşağı eğdi. Sırtıma yayılmış avucu ağırlığımı usta bir zarafetle destekliyordu. Maskenin arkasından bana bakan gözleri yakıcıydı.

Kalabalık ansızın orkestrayı alkışlamaya başladı ve birinin omzuma hafifçe vurduğunu hissettim.

"Bu dans için hazır mısın, Golyan balığı?" diye sordu Fisher. "Tabii çoktan başka bir plan yapmadıysan..."

İçime derin bir nefes çekerek soluklandım. "Fisher, bu Cassius. Babası Selkirk'te bir kaptan." Cassius'a tekrar döndüm. "Fisher..."

"Bir aile dostu," diye müdahale etti Fisher. Dirseğimi sıyırarak beni nazikçe kendi yanına çekti. "Çok yakın bir dost."

Birbirlerini tartarlarken bakışları hararetli ve kesinlikle erkeklere özgüydü. İkisinin arasında kapana kısılmak garip bir histi. Gururumu okşasa da, etrafı iki köpekbalığı tarafından kuşatılmış bir yüzücü gibi hissederek ilk kimin saldıracağını merak etmekten de kendimi alamıyordum.

Bir an sonra Cassius gözlerini bana yönelttiğinde yüz ifadesi yumuşadı. "Sonraki valsi bana ayırır mısın?"

"Çok sevinirim..." diye başladım ama Fisher yeni bir şarkı başlarken beni başka tarafa döndürdü ve Cassius'un beni duyup duymadığını bilmiyordum.

Fisher'ın belimdeki eli sıcak ve emindi, adımlarda bana üçüzlerin balosunda gösterdiğinden çok daha büyük bir özgüvenle rehberlik etti. Dansın büyük bölümünde yüz yüze olmamıza rağmen gözleri asla tam anlamıyla benimkilerle buluşmadı, sanki Cassius'un izlediğinden emin olmak için odayı arıyormuşçasına her zaman omuzlarımın hemen üzerinden arkama bakıyordu.

"Fisher?"

Yüzünde birdenbire muzaffer bir sırıtış belirdi ve döndüğümüzde Cassius'un balo salonundan ayrıldığını fark ettim.

"Efendim?" Yükselmiş kaşlarımı gördüğünde güldü.

"Az önce ne oldu?"

Omuz silkti, sonra müzik ani bir tempo artışıyla yükselirken beni dışarı doğru döndürdü.

"Fisher!"

"Bilmiyorum. Salonun karşı tarafından seni gördüm, onunla dans ediyordun ve ben sadece... Gelip araya girmem gerektiğini hissettim."

Duraksadım. "Neden?"

Kulaklarının uçları kızardı ve bakışlarını kaçırdı. "İtiraf etmek zor, Annaleigh."

"Biz her zaman birbirimize her şeyi anlatabildik," dedim bakışlarını kendime geri çekerek. "Anlatmadık mı?"

"Şey, evet ama... Bu sadece..." Bıkkınlıkla nefesini bıraktı. "Doğrusu, seni başka bir adamın kollarında görmekten hoşlanmadım."

Adımlarım bocaladı ve Fisher boynunu ovarken tıpkı âşık olduğum on iki yaşındaki oğlan gibi göründü.

"Bunu duymak garip mi? Söylemek garip hissettiriyor. Hayatım boyunca seni bir kız kardeş olarak gördüm... bazen çileden çıkaran bir kız kardeş ama her zaman sevgili küçük kız kardeşimdin. Ancak Salten'a geri dönüp seni böylesine büyümüş ve güzel görünce... artık kız kardeşimmişsin gibi hissetmek istemedim."

"Ya."

Daha fazlasını söylemeliydim, daha fazlasını söylemem için bana sessizce yalvardığını hissedebiliyordum ama sözcükler orada değildi. Fisher fırıl fırıl dönen çiftlerden oluşan bir kalabalığın içinde donakalmıştı. Bakışları üzerimde dolaşırken endişeli kehribar gözleri gayretle benimkilerde bir şey arıyordu. Fakat istediklerini bulamadılar ve Fisher aniden dans pistini terk etti.

Peşinden giderken midem titreşen düğümlerden bir girdaptı. Küçük bir kızken bu ânı hayal etmiş, gelmesini dileyip dua etmiştim. Oysa şimdi gelip çatmışken sönük hissettiriyordu. İtirafından sonra bile, kulak misafiri olmasından endişe ederek Cassius'ı bulmak için odayı aramayı çok istiyordum.

"Fisher, bekle!" diye bağırdım salonun dışına kadar onu takip ederek.

"Unut bunu, Annaleigh. Söylediğim her şeyi unut."

Eline yapışarak onu durmaya zorladım. "Nereye gidiyorsun?"

Kolunu savurarak kendini tutuşumdan kurtardı. "Buradan başka herhangi bir yere. Peşimden gelme."

"Sen... beni şaşırttın." Sözcüklerim cılız ve kuvvetsiz bir şekilde döküldü.

Parmaklarını saçlarından geçirdi. "Sessiz kalmalıydım... Özellikle Camille'in o saatçi hakkında söylediği şeyden sonra."

"Edgar'ın bununla ne ilgisi var?"

Fisher başını yana eğdi, yüzünde keskin bir inanmazlık vardı. "Bir Işık Bekçisi'yle evlenmeyeceksin. Bunu biliyorum. Bunu biliyordum. Ama bu akşam seni o elbiseyle görünce..." Uzanıp gevşek bir bukleyi kulağımın arkasına itti. Başparmağı yanağımı okşadı. "Başka türlüsünü hayal etmeye cüret ettim." Başını iki yana salladı. "Beni bağışla. Bu akşam her şeyi berbat ettim. Ben sadece... Benim yapmam gereken sadece..." Döndü ve odadan aceleyle çıktı.

"Fisher!" diye seslendim arkasından ama gitmişti.

"Âşık kavgası mı?" İnanılmaz uzun ve ince bir yabancı tepemde belirdi. Frakı şatafatlı bir şekilde zümrüt rengi kalın bir ipekten dikilmişti. Saldırmaya hazırmış gibi pençelerini kaldırmış üç başlı bir ejderha, ceketinin yakalarına nakışla işlenmişti. Çiçekli mumun acayip ışığında gözlerini kırpıyormuş gibi görünüyordu ama dengemi tümüyle bozan, adamın maskesiydi. Berrak reçineden yapılmıştı, tüm yüzünü kaplayarak altındaki adamı gizliyordu. Kendi gözlerinin üzerine kocaman gözler boyanmıştı; yalnızca sahte irislerin içindeki iğne deliği kadar aralıklardan adamı görme imkânı tanıyordu. Arzuyla çıldırmış fırça darbeleri kıskançlıkla doluydu.

"Pek sayılmaz."

"Harika. Öyleyse farklı bir meşguliyetiniz yoksa..." Alışılmadık ölçüde uzun bir parmağını kaldırdı. "Bir dans?"

Arkaya, Fisher'ın dışarı koştuğu kapıya göz attım ama ondan bir iz görmedim. Kendimi sefil hissederek yabancının kolunu kabul ettim.

"Güzel bir gece, öyle değil mi?" diye sordu ejderha adam sessizce dans ederek geçen uzun bir andan sonra.

"Daha iyilerini gördüm," diye itiraf ettim.

Adam kahkaha attı. "Hadi, hadi. Neşelenin. Bu bir parti, değil mi?"

"Sanırım haklısınız," dedim bir dizi adımda onu takip ederken. "Kiminle dans etme zevkine erişiyorum?"

Yine o uzun parmağı kaldırarak karanlık bir gülümsemeyle salladı. "Cık cık cık. Böyle bir akşamın hazzı, bir yabancıyla birlikte bütünüyle kendiniz olabilmenizde yatar, öyle değil mi? En özel düşüncelerinizi, günün aydınlığında asla söylenemeyecek kadar karanlık ve derin düşüncelerinizi dökmek; tutku ve zevk günahlarınızı itiraf etmek; hatta belki edepsizlik etmek... Üstelik bunların hiçbir önemi olmaz çünkü kiminle oynadığınızı bilmezseniz bunun ne zararı vardır?" Kolu cömertçe açıktaki sırtıma kıvrılarak beni kendine çekip dayadı. "Söyleyin bana güzel hanımefendi, sizin en karanlık sırlarınız nedir?"

Gerçek gözlerini göremiyor olduğum halde tüm bedenimi istila ettiğini hissettim.

Şarkının sonu gelirken kemanlardan birinin bir teli koptuğu için final garip bir notayla noktalandı. O ânı kıvranıp ejderha adamın sıkı tutuşundan kurtulmak için kullandım.

"Korkarım gidip arkadaşımı bulmak zorundayım," diye kekeledim.

Gergin bir andan sonra komik bir şey söylemişim gibi adam kıkırdadı. "Daha sonra sizi bulmak için geri geleceğim." Uzun parmağını hafifçe bileğime dokundurdu. "Emin olabilirsiniz."

İzini kaybetmemek için nereye gittiğine bakmak istedim ama salonda çok fazla yeşil tonu vardı ve ejderha adam kalabalığa karışarak bir anda kayboldu. Orkestra neşeli bir fokstrot parçası bulmadan önce nota kâğıtlarını altüst etti.

"İşte buradasın!" diye haykırdı Cassius birdenbire yanımda biterek. Sonraki dans için elini uzattı.

"Buna katılmasak olur mu?" Dantel yelpazemi ileri geri salladım. Zihnim çok fazla düşünceyle karmakarışıkken dans edemeyecek kadar bunalmıştım.

"Biraz dolaşalım mı? İçeri girerken bir avlu gördüğümü hatırlıyorum."

Minnetle başımı salladım.

"Bu taraftan."

Cassius beni balo salonunun yanındaki geniş kemerlerin altından geçirerek hatırlayabileceğimden daha fazla dönüş yaptırdı. Sonunda üç tarafı kule gibi yükselen kemerlerle çevrili sessiz bir avluya çıktık.

Sertçe esen rüzgâr saç tutamlarını yüzümün önüne getiriyordu. Buraya hâlâ sonbahar kokusu hâkimdi. Çam iğneleri ve soğuk, temiz hava, şenlik ateşleri, çürüyen yapraklar, yeniden doğmaya hazırlanırken ölen dünya. Keskin kokunun tadını çıkararak derin bir nefes aldım.

Tüyler ürpertici bir haykırış havayı yardı. Ona bir başkası ve bir başkası katıldı ve ansızın gece titrek ulumalarla doldu.

"Pelage kurtları," diye açıkladı Cassius ben gerilince. "Geceleri ormanlarda dolaşırlar, daima av peşindelerdir."

Pelage. Pelage'daydık. Babamın çalışma odasında asılı, Arcannia'nın tüm bölgelerini gösteren haritayı gözümde canlandırmaya çalıştım. Pelage, krallığın en kuzey kısmındaydı, Salann'dan olabildiğince uzaktı.

"Sesleri adamızdaki balinaları anımsatıyor. Sular durgunken yaz akşamlarında şarkı söylediklerini duyabilirsin." Salann'ı düşünmek zihnimi Cassius'la karşılaştığımdan beri kaçındığım tek soruya geri döndürdü. Ama bilmem gerekiyordu. "Geçen sefer seni gördüğümde, Selkirk'teydin..."

Gözleri maskenin altında parladı. "Hatırlıyorum. Rıhtımdaki en güzel kız sendin."

Durdum açıkça kur yapması karşısında şaşkındım. "Burada ne arıyorsun?"

Bir başka uluma serisi başlarken Cassius gökyüzüne baktı. "Senin de evden aynı şekilde uzak olduğuna dikkat çekebilirim."

"Haklısın ama..."

"Seninle aynı sebepten geldim," diye devam etti Cassius şatoyu başıyla işaret ederek. "Dans."

"Dans mı?" diye tekrarladım. "Pelage'a kadar tüm yolu dans için mi geldin?"

"Sen dans için gelmedin mi?"

Gözlerimiz buluştu ve her nasılsa bende görmesi gerekenden fazlasını gördüğü gibi belirgin bir izlenime kapıldım.

"Kızarıyorsun," diye mırıldandı tül maskenin altındaki yanağıma dokunurken. "Bunu beklemezdim." Elbisemin kolundaki yıldızlardan birini parmağıyla takip ederken meraklıydı. "Tam olarak ne olmayı amaçladın?"

Ellerimi elbisemden aşağı indirirken sıcaklık, yanaklarımdan tüm bedenime hızla ilerliyordu. "Ben... ben yıldızlardan hoşlanırım. Bir yaz gecesi göğüne benzediklerini düşündüm."

Bakışı tenime ağırlık yapıyordu sanki. "Sana yakışıyorlar."

"Ya sen?" diye sordum tepeden tırnağa siyah kılığını işaret ederek. "Karanlıktan korkar mısın?"

"Ben mi?" Bakışlarını indirdi. "Ben en korkunç kâbusum."

Kaşlarımı kaldırarak detaylandırmasını bekledim.

"Pişmanlık."

Gülümsediğim halde bu komik değildi. "Bu gerçekten bir kâbus mu?"

"Daha korkutucu bir şey aklına geliyor mu?"

Bir başka keskin uluma geceyi yardı, onu hırıltılar izledi. Kurtlar bir şeyin kokusuna rastlamış olmalıydı. Av peşindelerdi.

Bakışlarımızı ormana dikerek sürünün yerini belirlemeyi denedik fakat çok fazla gölge vardı.

Cassius'ın parmak uçları elimin arkasına hafifçe değerken, omurgamdan aşağı ürpertiler gönderen şey fısıldanan bir sorudan fazlası değildi. Kafamı kaldırdığımda Cassius'ın bana baktığını gördüm ama etraf, gözlerindeki niyeti seçemeyeceğim kadar karanlıktı. Bir anlığına sanki dünya birbirimize gittikçe yaklaşmamızı istiyordu. Soluğunu yanağımda hissettim ve ona doğru bir adım atarsam beni öpeceğini biliyordum.

"Bu akşam en büyük pişmanlığım ne olurdu bilmek ister misin, güzel Annaleigh?" diye mırıldanırken dudakları şakağıma dokunuyordu.

Varlığımın her zerresi heyecanla beklerken Cassius'ın aramızdaki boşluğu kapatması için yanıp tutuşuyordu. Dilim düzgün bir yanıt veremeyecek kadar dolanmış gibiydi ve eli benimkinin üzerine kayarken kalbimin mutluluktan paramparça olacağını düşünüyordum.

"Balonun geri kalanını seninle birlikte dans pistinde geçirmemek."

Beni nazikçe içeri, balo salonuna doğru çekiştirdi. Yeni bir vals başlarken aniden Cassius'ın burada ne yaptığı hakkındaki soruma asla cevap vermediğini hatırladım.

17

ÇIĞLIK ATARAK VE KENDİMİ DOLAŞMIŞ ÇARŞAFLARdan kurtarmak için boğuşarak uyandım.

Yarı kapalı perdelerden geçerek zorla içeri giren erken öğleden sonra güneşine karşı gözlerimi kırpıştırarak güçbela doğrulduğumda midem bulanıyordu ve kusmak üzereydim. Midem sarsıldı. Çarşaflar terden sırılsıklamdı ve geceliğim ıslak ve soğuk bir kefen gibi üzerime yapışmıştı. Ekşi bir koku odaya sinerek ağzımı kaplıyor ve nefesimi kesiyordu. Sendeleyerek pencerelere gittim, kızarmış yanaklarımı soğuk cam panellere bastırarak tuzlu meltemi içime çektim ve yavaşça kendime gelmeye başladım.

Üst üste kâbus gördüğüm üçüncü geceydi bu.

Pelage'daki gecemizden dönüp mutfak çalışanları uyanmadan hemen önce gizlice Highmoor'a girdikten sonra kahvaltıya dek uyanık kalmayı başarmış, arkasından bitkin bir sersemlikle yıkılmıştım. Ben uyurken Camille ve üçüzler Mağara'ya geri dönüp sonraki balo için davetiye aramıştı. Ve sonraki balo için. Ve ondan sonraki için.

Bir hafta boyunca her gece dans etmeye gitmiştik.

Ancak hepimiz değil. Erdemler o denli geç saate kadar ayakta kalamazdı. Berta'yla dersleri vardı ve öğretmenleri kızların gözlerinin altındaki koyu halkaları dert edinerek Hanna ile Morella'yı da endişelendirmişti. Onlar oldukça somurtkan yüzlerle arkada kalırlarken, geri kalanımız saçlarını tarayarak ve pudralanarak gecenin temasına uygun olarak annemizin elbiselerinden giyinmiştik. Kunduracı Gerver'ın peri ayakkabılarının bütün bir sezon dayanacağı hakkındaki iddiaları çılgınca abartılı çıkmıştı. Bir haftalık danstan sonra dikişleri sökülüyor ve tabanları aşınıyordu. Ayak başparmaklarımızı annemizin altın rengi terliklerine ve sandaletlerine sıkıştırmaya mecbur kalmıştık. Ne var ki yıllanmış deri daha da hızlı yıpranıyordu ve yataklarımızın altındaki eskimiş ayakkabı yığınları büyüyordu.

Başlangıçta yeni yerler görüp yeni insanlarla tanıştığımız dansları çok eğlenceli buluyordum. Yeni bir balo salonuna adım attığımda bir heyecan omurgamdan aşağı hızla inerken Cassius'ı görmeyi umuyordum. Ama asla orada değildi ve uykusuz gecelerin üzerimde nahoş sonuçları oluyordu. Uykudan gittikçe daha geç kalkıyordum fakat garip rüyalar, hakiki dansların uzantıları uykumu bölüyordu.

Her zaman göz kamaştırıcı elbiselerle, güzel salonlarda yeterince normal başlıyorlardı. Yakışıklı bir adam kalabalıktan çıkarak elini uzatıyordu.

"Benimle dans eder misiniz?" diye soruyor, biz de fırlayıp giderek bir dizi dans adımı atıyor ve etrafımızda dönüyorduk.

Ama rüya devam ettikçe müzik farklı bir perde benimserken notalar sönükleşiyor ve buruklaşıyordu. Kendi etrafımıza tekrar tekrar dönüyorduk ve garip bir ışık belirerek odaya mide bulandırıcı ve yeşilimsi bir renk veriyordu. Benden başka kimse bunu fark etmiyordu. Kalabalıklar sadece dans etmeye devam ediyordu. Kimse asla durmuyordu.

Ben deniyordum; kendimi hız kesmeye zorluyor, partnerime bir dinlenme süresi için yalvarıyordum ama ayaklarım asla

dinlemiyordu. Ben ne yaparsam yapayım partnerimin adımlarını izlemeye devam ediyorlardı.

"Benimle dans edin," diye rica ediyordu partnerim ama sesi asla bedeniyle eşleşmiyordu. Sesi kulak tırmalayıcı ve kaba geliyordu; sanki kelimeleri söyleyen birden çok ses vardı ve karışıp bir sesi oluşturmak isteseler de tam olarak senkronize olmuyorlardı.

Geri çekilerek başımı iki yana sallıyordum her defasında. Bu doğru değildi. Bir şey feci biçimde yanlıştı. Dans pistini derhal terk etmek istiyordum ve kadın o zaman beni yakalıyordu.

Teni fazla büyümüş ve yumuşamış bir mantar gibi soluk ve alacalıydı. Siyah saçları etrafında girdap gibi dönerek ağırlıksız ve kıvrılan kat kat gri şifon elbisesine dolaşıyordu. En kötüsü, gece kadar karanlık, düşmanca bakan ve zift karası yaşlar döken gözleriydi. Çıplak gri ayaklarına damlayan gözyaşları, arkasında yağlı izler bırakarak yüzünden aşağı dökülüyordu. Kadın beni daha yakına çekerken keskin, sivri uçlu dişler sinsi bir sırıtışla parlıyordu.

"Benimle dans et," diye fısıldıyordu Ağlayan Kadın ve soluk soluğa uyanıyordum.

"Üzerinde hâlâ geceliğin olduğunu söyleme bana," dedi Hanna ansızın odama girdiğinde. Bir sepet dolusu onarılacak çamaşır taşıyordu ve ıslık gibi çıkan nefesini dışarı üfleyerek onu indirdi.

"Kötü bir gece geçirdim."

"Sen ve belli ki diğer herkes. Camille hâlâ uyuyor. Bir çift zille odasına paldır küldür girmeme ramak kaldı, onu nasıl uyandıracağımı bilmiyorum." Şifoniyerime dönerek sepetteki çorapları ayıklamaya koyuldu.

Sızlayan ayaklarımı büküp gevşettim. Annemin terliklerinden son çifti de parçalamıştım ve küçük ayak parmaklarımın yan tarafındaki su toplamış yakıcı kabarcıkları hissedebiliyordum. Yeni ayakkabılara ihtiyacımız vardı.

"Babanız bugün eve geliyor," diye devam etti Hanna.

"Bugün mü?" Çok sevindim. Belki saraydan keyfi yerinde dönerdi ve sonunda ona Eulalie'nin son gecesiyle ilgili öğrendiklerimi anlatabilirdim.

"Madam Morella dün akşam yemeğinden sonra bir mektup aldı. Saatlerdir ayakta, evin içinde neşeyle dolaşıyor ve dinleyecek herkese haberi şakıyor." İç geçirdi. "Eğer bir kez daha o bebeklerle ilgili bir şey dinlemek zorunda kalırsam... Sence gerçekten bebekler erkek mi?"

Uykunun son kalıntılarını gözlerimden uzaklaştırdım. "Bilmiyorum. Annem de hepimizin erkek olacağını düşündüğünü söylerdi."

Hanna odanın diğer tarafındaki gardırobuma yürüdü ve mavi bir elbise çıkardı. "Karnının şişkinliği çok yukarıda, bebekler kız olmalı. Öte yandan o çok emin..." Hanna başını iki yana salladı. "Korkarım hayal kırıklığına uğramaya mahkûm." Ne dediğinin farkına vardı ve bana gülümsedi. "Herhangi birinizin bir hayal kırıklığı yarattığını ima etmiyorum tabii."

Sırılsıklam geceliği kafamın üzerinden çıkardıktan sonra Hanna'nın uzattığı elbiseyi giydim.

"Oğullardan bahsetmişken..." Hanna'nın gülümsemesi belli belirsiz bir üzüntüyle sönükleşti. "Geri döndüğünden beri Fisher'la zaman geçirdin, değil mi?"

"Azıcık," diye mırıldandım sıkıntıyla.

Doğrusu onunla Pelage'daki o geceden beri konuşmamıştım. Yollarımız kesiştiğinde yalvarmalarıma kulak asmadan ansızın bir başka koridora sapmıştı. Onu yatak odasında kıstırmak için gizlice hizmetkârların kanadına girmeye çalışıyordum ama her seferinde sanki geldiğimi işitiyordu. Odayı her zaman karanlık ve boş buluyordum.

Üçüzlerin en gayretli yakarışlarına rağmen balolara gelmeye bile son vermişti.

Elbisemin düğmelerini iliklerken makyaj masamın aynasını kullanarak Hanna'nın yüz ifadesini izliyordum. Alnında her zamankinden fazla endişe çizgisi türemişe benziyordu. "Her şey yolunda mı, Hanna?"

"Ah, yolunda, yolunda. Sanırım bu beklenmeliydi. Yıllardır sahip olduğu ilk serbest zaman bu. Her boş saniyesini benimle birlikte geçirmek isteyeceğini düşünmek aptallıktı."

Kaşlarımı çattım. Balolara katılmıyorsa ve Hanna'yla da değilse, tüm zamanını nerede geçiriyordu?

Hanna bir elini sırtımdan aşağı indirerek korsajı düzeltti. "Ama artık küçük bir çocuk olmadığını unutuyorum." Yanağımı okşadı. "Annen bu kadar çok kız çocuğuna sahip olduğu için şanslıydı. Morella, Pontus'a ona kız evlatlar vermesi için dua etmeli."

"Eve döndün! Eve döndün!"

Verity, Mercy ve Rosalie merdivenlerden aceleyle inerken birbirlerine çarparak doğrudan babamızın kollarına koştular.

"Bugün küçük yelkenliyi kullanabilir miyiz?" diye sordu Rosalie konuya bir giriş yapmadan.

"Bu yoğun siste olmaz. Sen dışarıda değil miydin?" Durakşayıp Rosalie'yi kısaca gözden geçirdi. "Hâlâ geceliğin üzerinde." Bana döndü. "Hasta mı o?"

Ağzımı açtım ama donup kaldım. Yalan söylemekte berbattım.

"Sadece bu sabaha bir parça yavaş başladım," diye tamamladı Rosalie.

"Bu sabah mı? Saat üçü geçiyor. En azından siz ikiniz giyiniksiniz," diye karşılık verdi babamız ciyaklayıp kıkırdayan küçük kızları kuşaklarından tutup kaldırırken. "Yelkenliye neden ihtiyacınız var?"

Rosalie'nin benzi attı. "Kasabaya gitmemiz lazım... malzeme almak için."

"Malzeme mi?"

Babamız onu döndürdükçe çığlık atan Mercy, "Ayakkabı!" dedi soluk soluğa.

Babamız kızları indirdi, onlar kadar nefes nefeseydi. "Ayakkabı mı? Kim için?"

"Hepimiz!" Verity koridora doğru koştu, heyecanı o kadar küçük bir bedenle sınırlanamayacak kadar büyüktü. Hızla onu takip eden Mercy ve Rosalie arkalarında kahkaha yankıları bırakıyordu.

Babamın profiline göz attım, sonunda sadece ikimiz kaldığımıza memnundum. "Baba, seninle konuşmak istediğim bir şey var."

Hâlâ yanında olduğumu görmek belli ki onu şaşırttı. "Herhalde senin de ayakkabılara ihtiyacın yoktur?"

Çıplak ayak parmaklarım mozaik döşemelerde kıvrıldı. "Var ama söyleyeceğim o değil... Bu Eulalie'yle ilgili..."

Babamın yüzü sertleşti. Dikkatli konuşmalıydım. Bu duymak isteyeceği türde bir şey değildi.

"Ne olmuş ona?"

Tırnaklarım keskince avuçlarıma battı. Suskunluğu bırakmam ve bunu söylemem gerekiyordu. "Onun talipleriyle ilgili."

"Eve hoş geldin, baba!" dedi Camille yataktan aceleyle kalkmamış da saatlerdir piyanoda alıştırma yapıyormuş gibi bir havayla Mavi Salon'dan ortaya çıkarak.

"Bir dakika, Camille. Babamız ve ben konuşuyorduk..."

"Sadece merhaba demek istedim." Ona sarılmak için parmak uçlarında yükseldi. "Yolcuğun nasıldı? Kral nasıl? Acaba sen..."

"Camille!" diye feryat ettim.

Babamız ellerini kaldırarak, başlayamadan kavgayı durdurdu. "Yolculuk iyiydi. Kral Alderon sıradaki konsey toplantımıza katılmanı umuyor, Camille. Yerleşir yerleşmez sana ayrıntılar hakkında bilgi vereceğim."

Camille'in yüzü sevinçle parladı, istediğini elde etmekten hoşnuttu.

Babamız tekrar bana döndü. "Şu talip meselesi nedir, Annaleigh?"

Camille'in gülümsemesi soldu. "Talip mi? Kim için?"

"Eulalie," derken babamızın ses tonu öfkeli bir hal aldı.

Bakışlarının ağırlığı yoğun bir şekilde bana çevrildi.

"O saatçiyle mi ilgili bu? Sana bunun onun uydurduğu aptalca bir fantezi olduğunu söyledim..."

"Saatçi mi?" diye lafını kesti babamız.

"Mesele Edgar'la ilgili ve lütfen, Camille, bizi yalnız bırakır mısın?" diye rica ettim onların konuşmaları üzerinden duyulmak için sesimi yükselterek.

Camille ağır adımlarla Mavi Salon'a ilerledi, fakat eteğinin bir parçası kemerli girişten dışarı fırlıyordu. Gizlice dinlediği açıktı.

"Eulalie hakkında düşünüp duruyorum," dedim babama dönerek. "Bence o akşam uçurum yolunda yalnız değildi."

Babam iç geçirdi. "Birisi beklenmedik bir şekilde öldüğünde suçlayacak birini aramak normaldir."

"Öyle değil... Bu yalnızca keder değil, baba. Gerçekten birinin Eulalie'ye zarar verdiğine inanıyorum. Kasten." Cesaretimi topladım ve hikâyeyi telaşla anlattım. "Eulalie o gece evden kaçacakmış. Saatçinin çırağı Edgar'la kaçıp evleneceklermiş ama orada Eulalie'yi bekleyen başka biri varmış."

Babam bir kahkahayı bastırdı ve tüm umudum suya düştü.

"Edgar Morris mi? O gözlüklü adamcağız mı?" Babamın dudakları bir eğlenmeyle seğirdi. "Onda en büyük kızımla kaçıp evlenmek bir yana, bir kaldırım taşında unutulmuş bakır bir floreti alacak cesaret yoktur."

Mavi Salon'a dalıverip kız kardeşlerime katıldı.

"Baba, beni dinle, lütfen!" diye bağırarak onun arkasından koştum. "Edgar ona evlenme teklif etmiş... Eulalie'ye, gömülür-

ken üzerinde olan madalyonu vermiş, şu çapalı olan; içinde bir şiir varmış. Onu götürmek için geldiğinde, uçurumda bir gölge gördüğünü söyledi. Eulalie düştükten hemen sonra görmüş. Oradan aşağı itilmiş olmalı."

"Saçmalık." Babam elini sallayarak teorimi rahatlıkla reddetti.

"Değil! Orada biri varmış. Eulalie'nin Edgar'la evlenmesini istemeyen biri."

"Bu herkes olabilirdi," diye lafa karıştı Camille. "Daha olasılık dışı bir evlilik düşünemiyorum."

Babam kıs kıs gülerek koltuğuna çöktü. "Tamamen doğru. Edgar'ın Eulalie'yi kaçırmaya muktedir olduğundan biraz bile şüphelenseydim *adamı* bir uçurumdan ben iterdim. Memnuniyetle." Gözlerini ovdu. "Bu kadar yeter, Annaleigh."

"Ama nasıl bu kadar emin olabiliyorsun..."

"Yeter dedim." Babamın sesi konuşmayı bitiren bir giyotin baltası gibi sert ve çabuktu. "Şimdi, ayakkabılarla ilgili bu duyduklarım ne demek oluyor?"

Herkes birbirine gergin bakışlar attı. Sonunda Honor kalabalığı yararak öne çıktı ve eteklerini kardırarak hayli yıpranmış terlikleri gözler önüne serdi. Tabanları yırtık pırtıktı ve lacivert boyası bütünüyle aşınmıştı. Gümüş boncukların çoğu ufalanmış ve kurdeleler tamamen parçalanmıştı.

Babam şaşkınlıkla bir ayakkabıyı Honor'ın ayağından çıkardı. "Hepsi böyle mi?"

Üçüzler eteklerini kaldırmadan önce birbirlerine kısaca baktılar.

"Ayakkabıcı bunların sezon boyunca dayanacağını garanti etmişti. Yüz tane balo görmüşe benziyorlar."

Lenore dudağını büktü, rahatsızlığı fark edilirdi. "Belki deride bir sorun vardır."

"Peki başka ayakkabınız yok mu?" diye sordu babamız apa-

çık bir şüpheyle. "Bir ay dayanmayan bir ayakkabı serisi için üç yüz bin altın floreti daha yeni ödedim."

"Diğer ayakkabılarımızı yaktırdın," diye hatırlattı Camille ona. "Yas kıyafetleriyle birlikte, unuttun mu?"

Babamız alnını ovarak iç çekti. "Kasabaya bir yolculuk yapmanız gerekeceğini sanıyorum. Ama beklemek zorundasınız. Yarından sonraki gün şafakta Vasa'ya gitmek için evden ayrılıyorum. Büyük yelkenlinin gövdesiyle ilgili bir sorun çıktı. Kalitesiz işçiliğe para ödemeyeceğim." Honor'ın terliğine tekrar göz attı. "Ne gemilerde ne de ayakkabılarda. Gelecek haftanın başlarında kasabaya gidebilirim."

"O zamana dek yalınayak gezemeyiz," diye feryat etti Rosalie. "Küçük sandalı alabilir miyiz? Yarın gidebiliriz. Hepimiz nasıl kürek çekildiğini biliyoruz."

"Ama hepiniz içine sığmazsınız." Babamız arkamıza baktı. "Ah, Fisher."

"Eve hoş geldiniz, efendim," dedi Fisher kapı aralığında oyalanarak. Yüzü kirliydi ve saçı terden nemliydi. Kalın lacivert bir kazak giyiyor ve tekneleri temizlemek için jilet dolu bir kova taşıyordu. Kehribar rengi gözleri bir kez bana yöneldikten sonra çabucak başka tarafa döndü.

"Ziyaretinden keyif alıyor musun? Silas'ın pişirdiği yemeklere bir ara vermenin hoş olduğunu tahmin ediyorum," dedi babamız koltuğunda arkasına yaslanırken.

"Öyle, elbette. Annemle bu kadar çok zaman geçirme fırsatı bulmak müthiş."

Gözlerimi kırpıştırdım, Hanna'nın üzüntüsü zihnimde hâlâ tazeydi.

"Bugün beni çalıştırıyor," diye devam etti Fisher kovayı kaldırarak.

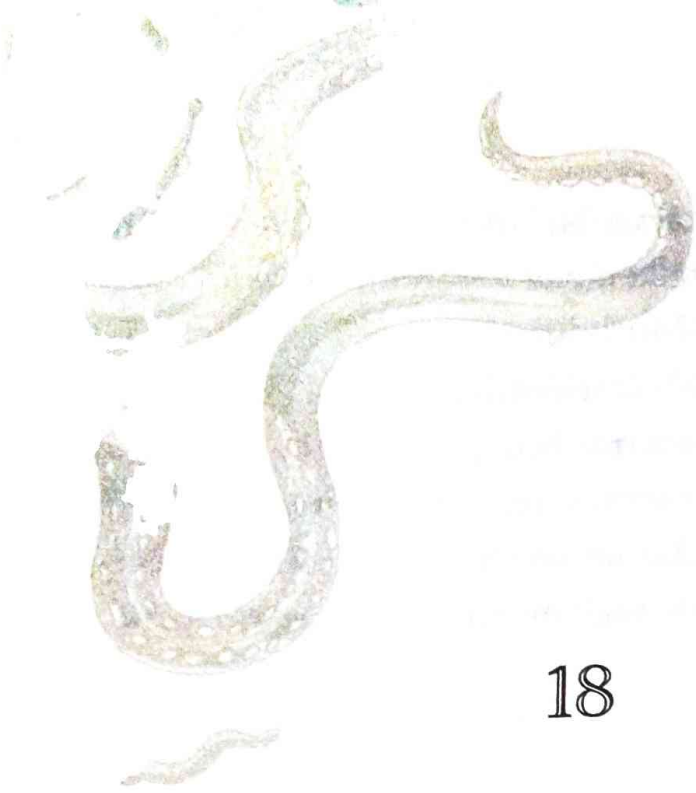
Babam bir kahkahayla yüzünü buruşturdu. "Küçük bir oğlan gibi kaya midyelerini kazıyıp temizliyorsun. Bunu duyduğuma üzüldüm." İç çekti. "Aslında işine yarayacak bir görev

verebilirim sana. Sis kalkarsa, kızların yarın Astrea'ya gitmesi gerekiyor. Onları küçük yelkenliyle götürebilir misin?"

Fisher başını salladı. "Mutluluk duyarım."

"Ah, teşekkürler, baba! Teşekkürler, Fisher!" diye haykırdı Ligeia kollarını hızla babamızın boynuna sararken.

Babamız hepimizi uyarmak için bir parmağını kaldırdı. "Her hafta yeni ayakkabılar almayı alışkanlık edinmeyeceğim. Hiç değilse kışı atlatacak sağlam bir şeyler seçin. Artık peri ayakkabısı yok."

18

"ACELE ET VE ARTIK BİR ŞEY SEÇ, ROSALIE." HONOR bir sağ bir sol ayağının üzerinde sırayla sekerken sesindeki huysuz sızlanma artıyordu. Babam bize rıhtıma yakın depolardan birinde bulduğu denizci çizmelerini vermişti, gelgelelim biz büyük kızlar için bile fazla büyüklerdi. Erdemler için komik bir biçimde uyumsuzlardı.

Bir saatten fazladır ayakkabıcının dükkânındaydık. Fisher yıpranmış terlik kutularını taşımış ve içindekileri Reynold Gerver'ın masasına boşaltarak ayakkabıların neden bu kadar çabuk eskidiğini öğrenmeyi talep etmişti.

Zavallı ayakkabıcı eserini incelerken kem küm ederek, kafası karışmış bir şekilde böylesi bir yıpranmanın asla bu kadar çabuk meydana gelmemesi gerektiğini söyledi. Standart ücretin çok altında hepimize yeni ayakkabılar önerdi.

"Bunlar son derece hoş." Rosalie son moda topuklu modelden bir çift saten ayakkabıyı eline aldı.

"Ve kullanışsız," dedi Fisher ayakkabıları ondan koparırcasına alırken. "Babanız narin ve güzel bir şey satın almanıza izin vermemem gerektiği konusunda oldukça açık konuştu. Kendine kız kardeşlerinin geri kalanı gibi bir şey bul."

Göz göze geldik ve boğazım düğümlendi. Onu kenara çekip Pelage'daki karışıklığı tatlıya bağlama fırsatını hasretle bekliyordum ama biz Highmoor'dan ayrıldıktan kısa süre sonra bir sağanak yağmıştı. Yağmur, kısa Astrea yolculuğunu zehir ederek bizi sırılsıklam ıslatırken Fisher odaklanma ihtiyacını belirterek elinin bir hareketiyle beni uzaklaştırmıştı.

Honor sahneye layık bir baygınlık gösterisiyle kendini bir koltuğa attı; Verity de camekânda üst üste duran kutuları devirmeye tehlikeli derecede yakındı.

"Neden Rosalie karar verirken ben Erdemler'i bir fincan çay içmeye götürmüyorum?" diye teklif ettim.

"Veya elma şırası?" diye sordu Verity, Fisher'ı dürterken umutlu bir gülümsemeyle.

Fisher bana birkaç madeni para verdi.

"Kapüşonlarınızı taktığınızdan emin olun," diye talimat verdim dükkân kapısını açmadan önce.

Su birikintilerinin etrafından geçerek kaldırım taşları boyunca koşturduk ve tavernanın geniş tentesinin sığınağında toplandık.

"İşte, bunları al," diyerek madeni paraları Honor'ın eline sıkıştırdım. "Yapmam gereken bir şey, bir ayak işi var, bu yüzden siz üçünüz içeri girin. Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Verity, benimle gelmek istediği açıktı.

"Şıra olan bir yere değil," dedim onu büyük meşe kapıya doğru hızla iterken. "Dışarısı soğuk ve ıslak. Hemen gir, donmak istemezsin!"

İçeri seğirttiler ve ben tekrar fırtınaya atılarak Bay Averson'ın saat dükkânının yolunu tuttum.

Edgar'ın Highmoor'dan ne kadar kabaca uzaklaştırıldığını hatırladığımda midem suçlulukla bulandı. Camille'i durdurmam, Edgar'la temas kurmak için daha fazla gayret etmem gerekirdi. Dikkatimin bu kadar kolayca dağılmış olması beni utandırdı.

Balolar gecelerimden fazlasını tüketiyordu. Bütün sabahlarım uykuda geçiyordu. Çoğunlukla sonraki parti için süslenip püslenme vaktinden önce uyanmıyorduk. Ağırbaşlı siyahlar içinde ve donuk tavırlarla geçen onca yıldan sonra balolar heyecanlıydı. Mest edici. Maskeler ve sahte mücevherler, ipek ve tüllerin fısıltısı, yakışıklı dans partnerlerinin vaadi... hepsi gözlerimi kamaştırarak beni gerçek amacıma karşı köreltmişti.

Eulalie'yi unutmuştum.

Ve dürüst olacaksam şimdiye dek eve, Salann'a, Tuz'a tekrar sımsıkı kök salana dek bu beni rahatsız etmemişti.

Edgar'ı bulup ondan özür dilemem gerekiyordu. Camille'in ne düşündüğüne aldırmıyordum. Edgar'ın uçurumdaki gölge hakkındaki hikâyesine inanıyordum ve birlikte onun kim olduğunu ortaya çıkaracaktık.

Yağmurdan kurtularak dükkâna girerken gümüş bir çan tepemde çınladı.

"Geliyorum, geliyorum," diye seslendi neşeli bir ses atölyeden. Veya belki de köşedeki metal ibre istifinin arkasından gelmişti. Benden daha uzun olan bu ibreler, kasaba meydanlarındaki saat kulelerinde kullanılırdı.

Dişli çarklar dükkândaki mevcut her yüzeye saçılmıştı ve sıra sıra saat, duvarları kaplıyordu. Geçen saniyelerin tıkırtıları çakışarak bir ritim senfonisi oluşturuyordu. Yumuşak, güç algılanan bir sesti ama tıkırtıları bir kez fark ettiğinizde duymazdan gelmek imkânsız oluyordu.

"Bugün size nasıl yardım edebilirim..." Edgar atölyeden çıktı. Beni gördüğünde birdenbire durdu, neredeyse cep saati ve zincirlerin sergilendiği bir kutuya çarpacaktı. "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sorarken sesi değişti. "Beni kendi işyerimden dışarı atmaya mı geldiniz? Thaumas etki alanının buraya kadar uzanmadığını keşfedeceksiniz. İyi günler."

"Edgar... bekle! Bu konuda çok üzgünüm. Seni savunmalıy-

dım, Camille'i durdurmalıydım. Özür dilemek ve... ve konuşmak için geldim."

"Konuşmak mı?" Minik gözlük camlarının arkasından bana dik dik baktı.

"Eulalie'yle ilgili, o gölgeyle ilgili."

"Bildiğim her şeyi zaten anlattım." Eli çift taraflı açılıp kapanan kapıya doğru yükseldi.

"Her şeyi değil," diyerek köşesine çekilemeden önce onu durdurdum. "Camille, Roland'a seslendiğinde nasıl tepki verdiğini gördüm." Şahsi uşağın adını andığımda kaskatı kesildi. "Neden?"

Edgar geri döndü, isteksizliği yüzünden okunuyordu. Gözlüğünü çıkardı ve kanvas önlüğünün kenarıyla onu parlatarak doğru ânı kolladı.

"Gölge o olabilir mi?" diye tahmin yürüttüm.

Hâlâ kirlilermiş gibi merceklerinin ardında gözlerini kıstı. "Gölge kimdi bilmiyorum... ama kabul etmek zorundayım, ilk tahminim o olurdu." Parmak uçları sanki gözlüğünü yeniden temizleme dürtüsüyle savaşıyormuşçasına titriyordu. "Bay Averson'a yardım etmek, tamir edilmiş bir cep saatini veya bir şömine rafı saatini teslim etmek için Highmoor'da olduğum her defasında sinsi sinsi dolaşarak, dinleyerek daima etraftaydı. Eulalie bunun sadece işinin parçası olduğunu, kendisine ihtiyaç duyulmasını beklediğini söylerdi ama bundan fazlasıymış gibi gelirdi... Sanki..."

"Evet?" diye fısıldadım ona doğru eğilerek.

"Bir takıntı gibi."

Yağmurun dışarıda iyice ıslanmış çarşıya düşüşünü izlerken Highmoor'daki gündelik hayatımızı düşündüm. Doğruydu, Roland her zaman yakınlarda, yardıma hazırdı ama babamın en güvenilir hizmetkârlarından biri olduğu için bu bana hep doğal görünürdü. Edgar'ı çok tanımadığım halde aile üyelerin-

den daha fazla hizmetkârla dolu bizimki gibi bir evde büyümediğini tahmin ediyordum.

"Eulalie günlük tutar mıydı?" diye sordu Edgar farklı bir yaklaşım deneyerek. "Öğrenmemesi gereken bir şey öğrenmişti. Belki hakkında yazmıştır."

Eulalie, Lenore ve Camille'in yaptığı gibi sayfalara içini döken türde biri değildi. Biz küçükken el yazısı derslerinden nefret ederdi ve halalar ile kuzenlere mektup yazması için ikna edilmesi gerekirdi.

"Onu hiç günlük yazarken görmedim."

Edgar'ın soluk kaşları çatıldı. "Bu konuda düşündükçe gölgenin Roland olduğuna daha fazla emin oluyorum," dedi öncekı konuya dönerek. "Benden asla hoşlanmadı. Eğer bir şekilde kaçıp evleneceğimizi öğrendiyse..."

"O zaman Eulalie'yi değil de *seni* durdurmaya çalışmaz mıydı?" diye sordum. Edgar'ın suçlaması bana hiç doğru gelmedi. Çok fazla boşluk vardı. Roland, Eulalie'ye çılgınca âşık olsaydı bile bunun hiçbir yere varmayacağını bilmesi gerekirdi. Eulalie, Highmoor'un vârisiydi. Babamız onun hizmetkârlardan biriyle flört etmesine asla izin vermezdi.

Üstelik... Roland çok yaşlıydı...

Saatlerin dişli çarkları teker teker dönerek çeyrek saati vurdular. Kakofoni, dişlerimi kamaştırarak bana şimdiden geç kaldığımı hatırlattı. Kapıya uzandım.

"Bayan Thaumas, bekleyin! Benim... benim bilmem gerek... Bana inanıyorsunuz, değil mi? Gölgeyle ilgili? Eulalie'nin ayağı takılmadı ve kendine asla zarar vermezdi. Bunu biliyorsunuz."

Bir an sonra başımla onayladım.

"Bunu ona kimin yaptığını ortaya çıkarmak istiyorum. Onu kimin... öldürdüğünü." Sözcüğü, kekelememeye çalışıyormuşçasına yoğun bir vurguyla söyledi. "Bana yardım edecek misiniz? Lütfen?" Birdenbire dürüst bir şevkle parlayan gözleri

beni camlı bir panonun içine raptiyeyle tutturulmuş bir kelebek gibi yerime mıhladı.

"Evet," diye fısıldadım.

Edgar bir kez daha gözlüğüyle oynuyordu. "Roland'ın buna karıştığını düşünmediğinizi biliyorum ama bunu araştıracağınıza söz verir misiniz? Birilerine sorun. Eğer o değilse bile, bir şey görmüş olmalı. O her şeyi görür."

Son saat ahenkle çaldığında hafifçe tiz notaları Edgar'ın fikrine garip bir etki kazandırdı.

"Görür," diye tekrarladım hemfikir olarak.

"Güzel. Teşekkür ederim. Aileniz herhangi bir Çalkalanma etkinliğine gelecek mi?"

Festival yalnızca bir hafta sonraydı. Yakında Highmoor on günlük kutlamaya hazırlanırken altüst olacaktı.

"İlk Gece'den sonra her zaman törensel oyuna gideriz."

Üzerimizde bir döşeme gıcırdayınca gözlerim tavana fırladı. Yalnız olduğumuzu varsaymıştım. Acaba biri konuşmamızı dinliyor muydu?

"Yukarıda ne var?"

"Sadece depo... Bay Averson?" diye seslendi Edgar.

"Efendim, Edgar? Sadece pelerinimi çıkarıyorum," diye seslendi bir ses arkamızdaki atölyeden. "Bu yağmur yakın zamanda dinmeyecek."

"Oyundan önce benimle burada buluşun," diye fısıldadı.

Ona bunu yapacağımın sözünü verdim. "Artık kız kardeşlerimin yanına dönmek zorundayım."

Edgar saçlarını arkaya iterken bir gülümseme yüzünü ısıtıyordu. "Güzel. Memnun oldum ki... Bana inandığınız için teşekkür ederim, Bayan Thaumas."

"Annaleigh," diye önerdim, ufak bir arkadaşlık göstergesi sunarak.

"Annaleigh."

Tavernaya dönerken en hızlı rotayı kullanarak yolu koşturarak kat ettim; su birikintilerine aldırmadım.

Kapıyı açıp Erdemler'i bir masada gördüğümde rahat bir nefes aldım, ardından aniden durdum.

Yalnız değillerdi.

"Annaleigh!" diye seslendi Honor.

Genç bir adam masalarından kalktı ve kız kardeşimin selamlamasıyla döndü. Cassius. Beni fark ettiğinde yüzünde bir gülümseme belirdi. "Yeniden karşılaştık."

Yanakları soğuktan pembeydi ve koyu renk bukleli saçları bir örgü berenin altından fışkırıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Anında soruyu geri alabilmeyi diledim. Kulağa fazla suçlayıcı, fazla nezaketsiz geliyordu. "Baban nasıl?" diye yumuşatarak bir kez daha denedim. Baloda sormayı unutmuştum.

"Korkarım aynı. Aslında Astrea'ya bazı ihtiyaçlarımızı almak için geldim. Kökler ve otlar. Yolun aşağısındaki bir şifacı bunların yardımı olacağını söylüyor."

"Kızıl hastalığına yakalandığında gözlerinden kanadığın doğru mu? Bu sebeple mi buna kızıl diyorlar?" diye sordu Honor masanın karşısından marazi bir keyifle eğilerek.

"Honor!" diye utançla bağırdım.

Cassius etkilenmemiş görünüyordu. Eğilerek Honor'a yaklaştı. "Daha da kötüsü!" Doğruldu, kızlar kıkırdarken benim çatık kaşlarımı fark etti. "Burada ufak bir öğle yemeği yiyordum ve bu güzel hanımların bir masaya yerleştirilmek için uğraştığını gördüm. Yardım teklif edebileceğimi düşündüm."

"Tezgâhın üzerinden bizi göremiyorlardı," diye açıkladı Mercy.

"Çok naziksin."

"O zevk tümüyle bana ait. Ne kadar nefis olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu bu... Bu içtiğim şey nedir?"

"Karamelli elma şırası!" diyerek araya girdi Verity.

"Karamelli elma şırası nasıl bu kadar nefis olabilir? Senin de bundan bir tane içmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyor," diye teklif etti madeni bir para çıkarırken.

"Ah, siparişini ben verebilir miyim?" diye sordu Mercy, Cassius kabul etmeden önce parayı kaparak. "Lütfen?"

"Ben de!" Honor hızla atıldı. "Beklerken büyük taburelerde oturmana izin veriyorlar."

"Ve ben!" diye haykırdı Verity altta kalmayarak.

Böyle bir yetişkin görevini yerine getirmelerine izin verildiği için saf bir sevinçle hızla yanımızdan ayrıldılar.

"Nasılsın?" diye sordu Cassius, kızlar işitme mesafesinden çıkar çıkmaz. "Burada bir yorgunluk var," dedi gözlerimin çevresini işaret ederek.

Endişesini geçiştirdim. "İyi bir gece uykusunun çözemeyeceği bir şey değil. Ya sen? Baban nasıl, gerçekten?"

"İyi değil." Cassius bana yarım bir gülümseme sergiledi. "Bitmesi bir lütuf olacak." Dudağını ısırdı. "Bu kulağa yanlış geliyor."

Ava'nın son birkaç saatini, nefessiz kalışlarını, kurtulmak için ağlamalarını hatırladım. "Hayır, ne demek istediğini anlıyorum. Ablam..."

Sessizliğim üzerine başını eğdi. "Küçük kız kardeşlerin çok sevimliler. En küçük olan –Verity mi?– sana çok benziyor."

"Kafanı şişirmediler, değil mi?"

"Hiç de bile. Bana eşlik etmelerinden keyif aldım. Son birkaç haftam büyük ölçüde arkadaştan yoksun geçti."

Anladığıma dair bir şey mırıldandım, sonra duraksadım. Tam olarak bütün zamanını Selkirk'e saplanıp kalmış vaziyette geçirmiş değildi. Pelage'a gitmişti. Baloya. "Umarım *hepsi* tatsız olmamıştır."

Gülümsediğinde koyu mavi tonlarının titreştiği gözleri ışıldadı. "Elbette değil."

"Seni görme fırsatım olacağından emin değildim, sonrasında... Yeniden karşılaşmamızı umut ettim."

"Öyle mi?" Cassius hoşnut bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Arkasına saklanacak ışıltılı maske olmadan sözlerim fazla cüretkâr, fazla utamaz hissettirdi ama Cassius'ın baloda söylediği şeyi hatırladım. Pişmanlık hepsinin içinde en karanlık kâbustu. "Gerçekten umut ettim."

Gülümsemesi büyük bir sırıtışa dönüştü. "Bunu duyduğuma sevindim."

Yanaklarım sevinçle yanıyordu ve Cassius'la göz göze gelemeyecek kadar utangaç hissederek bakışlarımı kaçırdım.

Arkasındaki duvarda Arcannia'nın büyük bir resimli duvar halısı vardı. Her bölüm farklı renkte bir iplikle dokunmuştu.

Onu işaret ettim. "Senin evin nerede?"

Cassius haritayı incelemek için döndü. "Biraz orada biraz burada. Neredeyse her yerde yaşadım."

"Denizci misin?" diye tahminde bulundum.

"Onun gibi bir şey."

"En sevdiğin yer hangisi?"

İskemlesini kaydırıp benimkine yaklaştırarak ikimizin de halıyı daha rahat görmesini sağladı. "Sanırım hepsinden hoşlandım." Krallığın ortasındaki koyu sarı bir parçayı gösterdi. "Orası Lambent. Çocukluğumda kısa bir süre oradaydım. Sen hiç orada bulundun mu?" Başımı iki yana salladım. "Gözün görebildiği kadar uzağa yayılan kum tepeleriyle engin, sıcak bir çöldür. Güneş her şeyi tamamen kurutarak şiddetle parlar."

"İnsanlar öyle nasıl yaşıyor? Sudan tamamen mahrum kalarak?"

"Tek tük vaha pınarları var. Dahası, kocaman kamburlara sahip ve biçimsiz bacaklı, deve diye adlandırılan büyük hayvanlar var. Aynı böyle yürürler." Masanın bir kenarından diğerine

yürüyen dört bacaklı bir hayvanı taklit etmek için parmaklarını kullandı. "Işık Halkı'nı, Vaipany'ye ibadet edenleri, kumlarda bir yerden bir yere taşırlar." Çentikli ve kan kırmızısı ilmiklerle dikilmiş bir dağ sırasını işaret etti. "Ben sekiz yaşındayken Cardanian Dağları'nda kısa bir zaman geçirdik."

Nefesimi içime çektim. "Orada Düzenbazlar var, değil mi?"

Cassius başıyla onayladı. "Ve kötü pazarlıkların tanrısı Viscardi."

Yüzümü buruşturdum. O ismin yüksek sesle söylendiğini duymak bile başımı ağrıttı. Düzenbaz bunu bize katılmak için bir davet olarak kabul eder miydi? "Nasıl bir yer?"

"Halkı fakir. Oradaki insanlar geçimlerini Nyxmist bitkisini toplayarak kazanır. Çiçekleri turnagagası gibi canlı bir kırmızıdır. Yalnızca orada, çok yüksekte, kar hattı yakınında büyürler. Yağına şifacılar büyük değer verir ve neredeyse her hastalığı iyileştirdiği söylenir. Köyde çiçekleri kimlerin hasat ettiğini anında anlayabilirsin. Elleri bitkinin salgıladığı bir boya tarafından kalıcı olarak kırmızıya boyanmıştır."

"Ne fena," diye mırıldandım kanlı elleri olan insanlarla dolu bir yer hayal ederken. "Böyle mi adlandırılıyorlar? Çiçek Halkı?"

"Kemik Halkı," diye düzeltti Cassius.

Yüzümü buruşturdum. "Ziyaret etmek isteyeceğim bir yer olduğunu düşünmüyorum. Siz neden oradaydınız?"

Cassius kahkaha attı. "Pazarlık yapmıyordum, eğer düşündüğün buysa!" Sesini alçalttı. "Annemin ilgilenmesi gereken bir işi vardı."

Annemin bizi krallığın her yanına beraberinde götürdüğünü, etkin biçimde kendi geçiminin peşine düştüğünü hayal edemiyordum, hemen merakım uyandı. "Ne iş yapıyor..."

"Bu en sevdiğim," diyerek lafımı kesti ve haritanın en kuzey kısmına hafifçe vurmak için ayağa kalktı. "Zephyros'un bölgesi. Papaz adayları evlerini kayalık yüzeylere kurar. Köylerini mavi flamalar, bayraklar ve sancaklarla donatırlar. Gün boyunca dü-

zinelerce yeldeğirmeni döner, kanatları büyük bir tıkırtı senfonisi oluşturur."

Acaba sorumu heyecandan mı bölmüştü, yoksa ondan bilerek mi kaçınmıştı? "Fırtına Halkı," diye tamamladım anlattıklarını, onu inceleyerek.

"Evet, kesinlikle!" Barın üzerinde asılı bir saat, saat başını vurdu. "Saat sahiden üç mü oldu?" diye sordu gözlerini kısarak. "Korkarım gitmek zorundayım. Bir komşunun teknesiyle geldim. Geç kalırsam beni arkada bırakacağına yemin etti."

"Cassius, ben..." Gözleri benimkilerin üzerine konarken düşüncelerim kafamdan uçup gitti. Onun hakkında daha fazla, çok daha fazla şey öğrenmek istiyordum ama Cassius yağmurluğunu giyerken birdenbire aklımın karışık ve ağzımın boş olduğunu hissettim. "Strudel sever misin?"

Gözleri bir eğlenmeyle parladı ve utançtan büzülmek istedim. Beni ele geçiren neydi böyle? Büyülenmiş hissediyordum, sanki bedenimin kontrolü başkasındaydı. Hiçbir şeyi, parmaklarını Cassius'ın koyu renkli saçlarının arasında gezdirmekten fazla istemeyen birinde. Buklelerle dolu o başı kendisine çekmek ve sonunda öpülmek isteyen birinde. Onun istediği... Zihnim uygunsuz düşüncelerle hızla çalışırken yanaklarım yanıyordu.

"Şey, bu değişir," diye cevap verdi Cassius, sesi hafif ve muzipti. "Beni strudel yemeye mi davet ediyorsun, Annaleigh?"

"Hayır!" Elbisemin yakası tarif edilemez derecede sıkı hissettiriyordu ve yanaklarımın elma kırmızısı rengine döndüğünden emindim. "Ben sadece... Yolun ilerisinde strudel'ıyla meşhur bir pastane var... eğer o tür şeyleri seviyorsan."

"Strudel severim," diye itiraf etti. "En sevdiğim vişneli olanı ve hoş bir arkadaşla paylaşıldığında daha da fazla beğenirim. Ama bugün gerçekten gitmek zorundayım. Yarın seninle burada buluşabilir miyiz?"

Kabul etmeye can atarak ağzımı açtım ama bir çığlık beni

böldü. Dışarıdan geliyordu, bunu yardım çağrısıyla bağırışlar takip etti.

Cassius bana doğru eğilerek pencereden baktı. Kısa bir an, sıcak ve kehribar kokan parfümünü hissettim. Geri çekilirken onu yeniden koklamaya özlem duydum.

Cassius ve birçok müdavim tavernadan dışarı koştu. Bir başka çığlık duyulduğunda kanım dondu. Camille'in sesine benziyordu. Üçüzlerden birine mi bir şey olmuştu? Erdemler bar taburelerinden aşağı atladı, sokağa koşmak üzereymiş gibi görünüyorlardı.

"Burada kalın," dedim onlara, pelerinimi omzuma atarken. "Masada. Hemen dönerim."

Bir grup caddenin daha ilerisinde, saat dükkânının dışında toplanmıştı. Camille ve üçüzlerden üçünü de kalabalığın dışında gördüğümde rahatladım. Birbirlerine tutunmuşlardı, gözlerinde yaşlar vardı.

"Neler oluyor? Burada ne olmuş?" diye sordum hepsinin iyi olduğunu sağlama almak için kendimi engelleyemeden kollarını sıkarak.

"Ölmüş," diye hıçkırdı Camille titreyen ellerini bana sararken. "Gerçekten ölmüş."

Fisher'ı bulmak için kalabalığı araştırırken kalbim durdu. "Nerede o?"

Camille başını iki yana salladı ve gözyaşlarını silerek kendini tekrar Rosalie'nin kollarına bıraktı.

"Fisher?" diye seslendim sıkıştıran kalabalığı yararak ilerlerken. "Fisher?" Sesim çatladı, insanları itip ön tarafta kendime yer açarken acı bir feryada dönüştü.

"Annaleigh, hayır!" dedi Cassius. Birdenbire yanımdaydı; beni geriye, yağmur birikintisinden uzağa çekiyordu.

Aşağı baktığımda çığlık attım.

Bu yağmur değildi.

Edgar gittikçe yayılan bir kan gölünde yatıyordu, kaldırım taşlarının üzerindeki bedeni yarılmış ve ezilmişti. Mercekle-rinden biri çatlamış olan gözlüğü bir iki adım ötedeydi. Fis-her, yanında diz çökmüş, herhangi bir yaşam belirtisi bulmak için kulağını Edgar'ın göğsüne bastırıyordu. Uzun bir andan sonra kafasını kaldırıp kalabalığa baktı ve üzüntüyle başını iki yana salladı.

Bir kadın bayıldı; kendinden geçtiğinde arkadaşları onu ya-kalamaya çalışırken telaşlı bir karmaşaya sebep oldu.

"Ne oldu?"

"İkinci katın penceresindeydi ve öylece... düştü," dedi yakı-nımızdaki bir adam, parmağını dükkânın ön tarafından yukarı doğrultarak.

Cassius kendini siper edip beni kaostan korumaya çalışı-yordu. Beni cesedi görmeyeyim diye başka tarafa çevirdi ama kıvranarak kurtuldum.

"Atladı mı?"

Adam omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Kısa bir süre önce sevgilisinin öldüğünü duydum," dedi yanımızdaki bir kadın konuşmamıza kulak misafiri olarak. "Za-vallı adama fazla gelmiş olmalı." Kendi işine dönmeden önce üzüntüyle dilini şaklattı.

Bu hiç mantıklı değildi. Onunla biraz önce konuşmuştum. Gelecek hafta buluşmak için bir planımız vardı. Eulalie'nin ba-şına ne geldiğini ortaya çıkarmak istiyordu. Onu kimin...

Onu kimin öldürdüğünü ortaya çıkarmak istiyordu.

Yukarı, dükkânın çatısının dik eğimine ve açık pencereye bakarken gıcırdayan döşemeyi hatırladım. Birisi orada, onunla birlikteydi. Edgar yalnız değildi.

Eulalie'yi uçurumdan iten her kimse, düşmeden önce Ed-gar'laydı. Bundan emindim. Cassius'tan kurtularak, itirazlarına aldırmadan dükkâna doğru koştum. Derhal ikinci kata çıkmaz-sam katili kaçıracaktım.

Edgar'ın yattığı yere değmeden geçerken Fisher'ın göğsüne çarptım.

"Annaleigh, ne yapıyorsun?" diye sordu, beni durdurmak için bileklerimi kavrarken.

"İçeri girip üst kata çıkmalıyım. Fisher, bana yardım etmen lazım!"

"Ne için yardım etmeliyim?"

"Katili bulmam için! O içeride!"

"Katil mi?" diye tekrar etti. Tutuşundan kurtulmak için debelenirken beni bırakmamaya gayret ediyordu. "Annaleigh, orada bir katil yok. Ne olduğunu gördüm. O atladı."

"Biri onu itti."

"Hayır itmedi."

"Bırak beni!" diye cırlarken ayağına bastım.

Fisher'ın kolları beni kuşatarak çırpınan kollarımı kontrol altına aldı. "Sakinleş, Annaleigh. Dikkat çekiyorsun."

Fisher beni göğsüne çekerken gözleri korkuyla açılmış kız kardeşlerimi fark ettim. Cassius'ın kaşları endişeyle çatılmıştı. Edgar'ın cesedini çevreleyen düzinelerce seyirci kriz geçirmemi izliyordu. Titrek bir nefes bırakırken kendimi mahcup hissettim.

Üzerimdeki bakışlarına dayanamayarak arkamı döndüm. Yalvarırcasına Fisher'ın gözlerine bakmak için kafamı kaldırdım. "Fisher, bana kızgın olduğunu biliyorum ama lütfen. Benimle birlikte gelip bir bakar mısın? Öncesinde Edgar'ı ziyaret ettim. Üst kattan bir döşeme gıcırtısı duyduk. Orada biri vardı. Biri bizi dinliyordu! Kim olduğunu öğrenmek zorundayım."

"Sana kızgın değilim, Annaleigh. Ben... ben olanlar yüzünden utanç duydum ama kızgın değilim. Sana asla kızgın olamam."

"Öyleyse yardım et bana, lütfen? Sıvışmadan önce onu bulmalıyız."

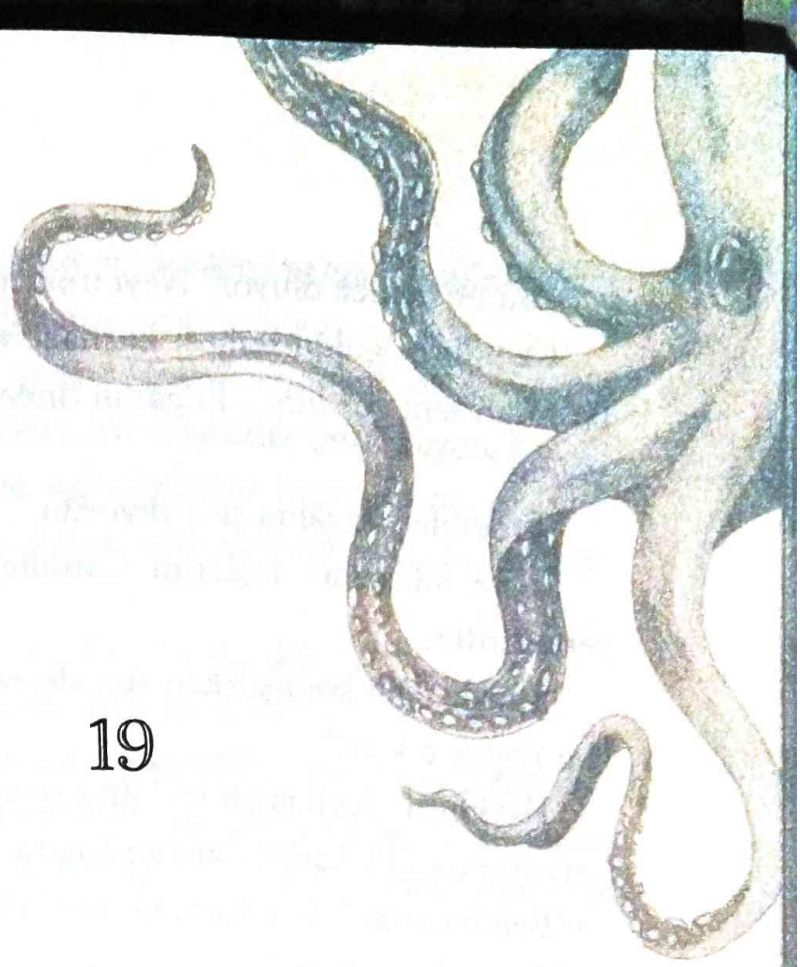
Sesli bir iç çekişle Fisher parmaklarını saçlarının içinden geçirdi. "Gidip bakacağım. Ama emin ol, pencerede Edgar dışında kimse yoktu. Burada kal."

"Dikkatli ol!" diye seslendim arkasından.

Dükkânın basamaklarında yalnız kalınca ne yapacağımı bilemedim. Bir grup adam Edgar'ın cesedini bir çarşafla örtüyordu ve kalabalıkları geriye, kaldırıma itiyordu. Kız kardeşlerim ile Cassius'ın yanına gitmek istememe rağmen aniden cesede çok fazla yaklaşmak beni dehşete düşürdü. Beyaz çarşaf hızla kırmızıya boyandı. Arkamı döndüm ve gözlerimde yaşlar belirirken vitrindeki cep saatlerini inceledim.

Edgar aşağı atlamamıştı. Atlamış olamazdı.

Fisher çok geçmeden geri döndü, başını iki yana sallarken gözleri kasvetliydi. "Üzgünüm, Annaleigh. Orada kimse yoktu."

19

"ORADA BİRİ VARDI!" DİYE TEKRARLADIM SAATLER sonra bıkkınlıkla âdeta bağırarak. Camille makyaj masasında oturmuş yeni bir renk allıkla ilgileniyordu. Fırçayı yanaklarında döndürerek onlara şeftalinin kremsi bir rengini veriyordu. "Bu akşam dans etmeye gidiyor olamazsın."

"Neden? Edgar kendini öldürdüğü için mi? Hayattayken asla aklıma gelmezdi; ölümünün yasını tutmam katiyen beklenemez."

"Daha bugün ağlıyordun. Seni gördüm!"

"Üzücü bir olaydı. Her çarşıya gidişimde insanlar bir yerden atlayıp ölmüyor."

Boya kabını ondan aldım. "Lütfen gitme. Evde benimle kal."

Camille tek kaşını yükseltti. "Kalmayacağım. Hem sen de kalmamalısın. Bizimle birlikte gel ve her şeyi unut." Dudaklarına cömert bir miktarda şatafatlı boya sürerken sırıttı. "Tabii, bugünle ilgili her şeyi unutmak istemeyeceğini farz ediyorum." Bana ışıltılı bir kolye uzattı. Bu akşamın teması Sarayın Mücevherleri'ydi ve Camille üçüzlerin balosundaki pembe altın renkli elbisesini giyiyordu. "Onu benim için kapatır mısın? Kopçası çok minik."

"Bu ne demek oluyor? Neyi unutmamalıyım?"

Camille'in gülümsemesi kurnaz ve bilmişti. "Taverna camlarından seni gördüm... Edgar'ın öncesinde. O çocukla baş başaydın."

"Erdemler tezgâhta şıra alıyordu."

Sahte mücevher taşlarını Camille'in boğazının çukuruna yerleştirdim.

"Şırayla ilgili konuşurken son derece mutlu görünüyordun. Her neyse, o kim?"

"Hâlâ hazır değil misiniz?" diye sordu Ligeia uzun adımlarla içeri girerek. "İlk kadril dansını kaçıracağız!"

"Ben hazırım," dedi Camille ayağa kalkıp hızla dönerken.

"Ben gelmiyorum."

Ligeia'nın yüzü düştü. "Neden ki?"

Allığı bir kenara bıraktım. "Bugün bir adamın öldüğünü gördük. Nasıl dansa gitmek isteyebilirsiniz?"

"Onun öldüğünü gerçek anlamda *görmedik*. Çoktan ölmüştü. Ayrıca, sonunda yeni ayakkabılarımız var."

Parmağımdaki küçük şeytantırnağıyla oynuyordum. Onu yerinden sökerken büyük bir kan damlası oluştu. "Henüz hiç kullanılmadıklarından dolayı sertler. Ayaklarınız su toplayacak."

Camille bana bir mendil verdi. "O halde ayaklarımız su toplasın. Yatağa git, oyunbozan." Yanağıma bir iyi geceler öpücüğü kondurdu. "Sabaha daha iyi hissedeceksin."

Son bir taktik denedim. "İyi bir gece uykusunun sana da yararı olurmuş gibi görünüyor."

Yanaklarına yayılmış renkli allığa rağmen gözlerinin altındaki mor ve benek benek görünen koyu renk halkalar aynen duruyordu.

"Uyuyacağım. Yarın."

Camille el çantasını kaptı ve duvar lambalarını söndürerek koridoru mumumun parıltısı dışında hepten karanlığa gömdü.

O ve Ligeia gizlice arka merdivenlerden inerek Rosalie ve Lenore'la buluşmak için bahçenin yolunu tuttu.

Mercy'nin odasından şüphe uyandıran kıkırtılar sızıyordu. Mutlaka o, Honor ve Verity bir haylazlık peşindeydi. Bir an kapıyı dinledim ve acaba eğlencelerini bitirmeli miyim diye düşündüm. Mırıltı ve kahkaha vardı ve tüm seslerin üstünde Mercy ritimleri sayıyordu.

"Ve bir, iki, üç. Bir, iki, üç. Bir, iki, üç, dön."

Bu akşam onlar bile dans ediyordu.

Yatağımın her iki yanındaki şamdanı yaktıktan sonra akşamki elbisemi çıkardım ve temiz bir gecelik giydim. Yumuşak vualdendi, yaka hattını ve kollarını kaplayan nakışlı kardelen şeritleri vardı.

Makyaj masama oturup bir avuç firketeyi çıkardım ve kıvrılmış saç tutamlarımı taradım. Annem yatmadan önce saç fırçalamanın yalnızca saçları parlatmakla kalmadığını, aynı zamanda günün bastırılmış düşüncelerini çözmeye yardımcı olduğunu, rahat ve huzurlu bir uyku sağladığını söylerdi. Bu dolaşıklığı çözmenin kaç fırça darbesi gerektireceğinden emin değildim. Korkarım Edgar'ın kırık gözlüğünün görüntüsünü zihnimden asla uzaklaştıramayacaktım.

Gümüş fırça, koyu renkli saç tutamlarıma takılırken mum ışığını kendine çekerek aynadan yansıyor ve beni hipnotize ediyordu. Kız kardeşlerimle birlikte gitmeyerek hata mı etmiştim? Burada düşüncelerimle fazla yalnızdım. Dansa gitseydim hiç değilse endişelenemeyecek kadar meşgul olurdum.

Biri koşarak kapımın önünden geçtiğinde ansızın derin düşüncelerimden sıyrıldım.

Başımı dışarı uzatarak karanlık koridora baktım. Arka merdivenlerden bir kıkırtı patlaması duyuldu. Yorgun bir iç geçirmeyle merdivenlere yöneldim. Erdemler'i oynadıkları oyunun ortasında yakalayıp yataklarına gönderecek, sonra kendim de yatmaya gidecektim. Böyle bir saçmalık için vakit çok geçti.

Koridorda hızla ilerlerken tüm evi uyandırmadan onları durdurmayı umuyordum. İlk basamağa adımımı attığımda arkamdan gelen kahkahayı duydum. Hızla dönüp mumumu uzattım ama orada kimse yoktu. Karanlığa bakarak gözlerimi kıssam da gölgeler hareketsiz kaldı.

"Verity?" İlk onun kendini ele vereceğine her zaman güvenebilirdim.

Sessizlik.

"Mercy? Honor? Bu hiç komik değil."

Aşağıdan, merdivenlerden koşarak inen çıplak ayakları andıran sağlam gümbürtüler geliyordu. Bana yakalanmadan merdivenlere nasıl geri gitmişlerdi? Kızgınlığım artarken peşlerinden koşturdum.

Ben zemin kata ulaştığımda her şey yerli yerinde görünüyordu. Saksıdaki eğreltiotları mutfağa çıkan kemeri iki yanından kuşatıyordu. Kimse yaprak cümbüşlerinin bir o yana bir bu yana sallanmasına sebep olmadan onları geçemezdi. Halbuki kıpırtısızlardı. Erdemler evin ön tarafına yönelmiş olmalıydı.

Ana koridorda ilerlerken yemek odasını kontrol ettim, güneşli odaya göz attım. Zemin katın ne kadar loş olduğu fark ettim. Kızların mumlarının parıltısını göremiyordum. Honor karanlık korkusuyla yaşardı; ışık olmadan aşağı inmeyeceği kesindi.

Hangi yöne gittiklerini belli edecek bir gürültü duymak için kulak kabarttım. Sanki onlar da nefeslerini tutarak, parmak ucunda, gülmemek için çabalayarak duraklamıştı.

Bir köşeyi dönünce karanlık bir figüre çarptım. Boğuk çığlığım koridorda yankılandı.

"Bayan Thaumas!" diye haykırdı Roland beni sabitlemek için uzanarak.

Temasından silkinip kurtulurken Edgar'ın şüpheleri zihnimde hızla dönüyordu. "Ben iyiyim," diye onu temin ettin. "Sadece beni şaşırttın."

Geç saate rağmen hâlâ kusursuz, jilet gibi görünüyordu;

üniforması titizlikle ütülenmiş ve düğmelenmişti. Boyunbağı bile sıkı bir kesinlikle bağlanmıştı.

"Ayakta olmanız için hayli geç bir vakit," derken geceliğimin farkına vardığını belli etmekten dikkatle kaçınan bakışları benimkilere doğrultulmuştu. "Bir şeye ihtiyacınız var mı? Bir bardak su? Sıcak süt? Aşçı çoktan yatmaya gitti ama eminim size çay hazırlayabilirim. Uyumanıza yardımcı olması için biraz papatya çayı?"

Önerilerini elimi sallayarak reddettim. "Erdemler'i arıyordum. Onları gördün mü?"

"Onlar da mı uykuda değil?" diye sordu, onları bize gizlice yaklaşırken yakalayacakmış gibi omzumun üstünden etrafı gözleriyle tararken.

Bir cereyana yakalanan ince mumun alevi, gölgelerin Roland'ın ince, sivri yüz hatlarında ileri geri sıçramasına yol açtı. Bir an kötücül bakışlı bir canavarken sonrakinde güvenilir aile dostuydu.

"Bir oyun oynuyorlar. Babam duymadan onları yatırmayı umuyordum."

"Yardım etmeleri için hizmetkârları uyandırmalı mıyım?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır... hayır, elbette hayır. Eminim buralarda bir yerdedirler."

Roland'ın uçuk renkli gözleri tekrar benimkilere odaklandı. Ona gitmesi için izin vermemi beklediğini biliyordum ama bir anlığına sanki aklımda Erdemler'den başka meselelerin olduğunu sezmişti.

"Sen... sen o geceyi hatırlıyor musun, Eulalie'nin..."

Söz konusu geceyi tahmin ederek gümüş rengi kaşlarını çattı. "Çok iyi hatırlıyorum, leydim."

"O gece evin civarında onu... veya olağandışı bir şey gördün mü?"

Roland'ın yüzü düştü. "Maalesef, görmedim. Ben... ben o gece annemin doğum günü için izinliydim. Sekseninci doğum günüy-

dü. Astrea'da küçük bir kutlama vardı. O akşamüstü hazırlıklara yardım etmek için buradan erken ayrıldım. Ağabeyim Stamish bile, bildiğiniz gibi Kral Alderon'ın şahsi uşağıdır, kutlamaya katılabildi. Güzel bir eğlenceydi." Dudaklarını büktü. "Eulalie'nin ölümü yüzünden kendimi suçluyorum. Eğer buradan ayrılmamış olsaydım, şayet burada olsaydım, onu vazgeçirebilirdim."

"Onu neyden vazgeçirebilirdin?"

Uzun parmakları bedeninin yanlarında büküldü. "Ben babanız gibi onun sadece ay ışığında bir yürüyüş yapmak için dışarıda olduğuna inanmıyorum... Hizmetçiler arasında korkunç bir dedikodu var ve o gece Eulalie'nin kaçtığına ikna olmuşlar. Evlenmek için kaçtığına," diye ekledi güçbela duyduğum alçak bir fısıltıyla. "Eulalie'nin odası temizlenirken küçük bir bavulun yanında giysilerinden ve özel eşyalarından bir kısmının eksik olduğunu fark ettim." Gözleri karanlık bir ifade aldı. "O kaçıyordu, Bayan Thaumas, bunu biliyorum."

"O halde eşlikçisi... onu kayalıklardan mı itti?" diye sordum kendi bilgimle onun teorisini bulandırmaktan kaçınmaya dikkat ederek.

Roland boğazını temizledi, aniden gürültülü bir öksürük boş koridorda yuvarlandı. "Kesinlikle hayır! O akşam rüzgârlıydı... ağır bir bavulla dışarıda, uçurum kenarında olmak için fazla rüzgârlıydı. Daha en başından orada olmamalıydı... Ölünün arkasından kötü konuşmak bağışlanmaz ama o Astrea'lı saatçi bir oyun çeviriyordu. Bu aileye utanç getirecekti. Eulalie'ye utanç getirecekti. Belki adamın seçimi daha hayırlı olmuştur..." Sesi canlılığını yitirirken başını iki yana salladı. "Beni affedin, Bayan Thaumas. Yerli yersiz konuşuyorum. Sizce duvar lambalarını yeniden yakmalı mıyız?"

"Duvar lambaları mı?" diye tekrarladım.

"Küçük kızları daha kolay bulabilmek için."

Görünüşe göre Eulalie'yle ilgili konuşmamız sona ermişti.

"Ah... hayır. Eminim oyundan usanıp yatmaya gitmişlerdir. Belki sen de aynısını yapmalısın?" diye önerdim.

"Sizin için yapabileceğim daha fazla bir şey olmadığından emin misiniz?"

Başımı iki yana salladım. "Zaten çok yardımcı oldun. İyi geceler, Roland."

"Tatlı rüyalar, Bayan Thaumas."

Merdivenlerin yolunu tutmuş gibi başka bir koridora saptım fakat mumumun ışığının görülmeyeceği bir yerde durdum.

Edgar'ın kesin fikrine rağmen Eulalie'nin öldürüldüğü gece Roland, Highmoor'da değildi. İçimden ağlamak geliyordu. Taziye akşamında olduğumdan daha ileride değildim ancak şimdi dikkate almam gereken Edgar'ın ölümü de varken tamamen kendi başımaydım. Bundan sonra ne yapmalıydım?

Gözlerimi silerek duvardan uzaklaştım. Yatmaya ihtiyacım vardı. İyi bir uykudan sonra her şey daha iyi görünecekti.

Galeriyi geçerken bir hışırtı dikkatimi çekti.

Belli ki Erdemler üst kata dönmemişti.

Uzun odaya girdim. Uzak akrabaların portreleri süslü, ağır çerçevelerden bana dik dik bakıyordu. Kaç yıl geçerse geçsin, zaman yağlı boyaların ve verniklerin burnumu yakan keskin kokusunu silemezdi. Ufak heykeller, önceki düklerin mermer tabanlardaki büstleri odayı kaplıyordu.

Büyük bir büstün yakınına geldiğimde birden durdum. "Verity?"

Cevap vermedi ve odaya göz atarken acaba beni şaşırtması için Mercy ve Honor mı onu buraya gizlediler diye merak ettim.

Bir ay ışığı huzmesinin ortasında oturmuş zemine yayılmış resimleri parmak uçlarıyla takip ediyordu.

"Verity?" diye tekrar ettim soğuk içime işlerken. Ve ansızın, bunun katiyen benim küçük kız kardeşim olmadığına inandım. Sonunda yanına ulaştığımda onun yerine bir yabancıyı bulacağımdan korkuyordum.

Yüzünden siyah gözyaşları akan bir yabancı.

Ama o bukleleri ve yuvarlak yanaklarıyla Verity'ydi.

"Çizimime bak, Annaleigh!" diye haykırdı.

Yere baktım. Ne kâğıt ne de pastel boyalar vardı.

"Uykunda gezdiğini düşünüyorum, canımın içi," diye nazikçe mırıldandım.

Başını iki yana salladı, gözleri berrak ve parlaktı. "Buraya gel." Yanındaki zemine yumuşakça vurdu.

Diz çöktüm. Mercy ve Honor'ın beni ürkütmek için karanlık bir köşeden aceleyle çıkmak üzere hareketsiz durduğuna emindim. Bunu yapmadıklarında aramızdaki kareli döşemeyi işaret ettim. "Bana resmini anlat."

"Bu Edgar," deyip boş bir kareyi işaret ettiğinde kalbim duracak gibi oldu.

"Efendim?"

"Bak, bu düştüğü yer..." Parmağı bir kan gölünü taklit etti.

Kafamı sallayarak reddettim. "Bunu görmedin."

"...ve bu da gözlüğü..."

"Bunların hiçbirini görmedin."

Verity şaşkınlıkla kafasını kaldırıp baktı. "Görmeye ihtiyacım yoktu. Eulalie bana anlattı." Yüzümdeki dehşet ifadesini yanlış değerlendirerek sıcak elini benimkinin üstüne yerleştirdi. "Edgar için üzülme, Annaleigh. O şimdi Eulalie'yle. Onlar birlikteler."

"Bunu sana Eulalie mi söyledi?" diye tekrar ederken midem acı verici düğümlerle bükülüyordu. Bu normal değildi. Bu geçici bir durum değildi. Kız kardeşimin feci, çok feci bir sorunu vardı.

Başıyla onaylarken kaygısızdı ve içimde bir anı tetiklendi. Fisher'ın söylediği bir şey.

Kısa bir hikâyeyle asla yetinmezdi, değil mi?

"Verity... Eulalie ziyaret ettiğinde, onunla nasıl konuşuyorsun? Ona sormak istediğimiz bir şey varsa... sorabilir miyiz?"

"Tabii."

"Onu nasıl buluyorsun? Onun ortaya çıkmasını mı beklemek zorundasın?"

"Eulalie'yle mi konuşmak istiyorsun?"

Duraksadım. Bu tamamen delilikti. Bunu teşvik etmemeliydim.

Buna karşın başımla onayladım.

Verity'nin gözleri benimkileri geçerek omzumun ilerisine dikildi. "Eğer istersen ona şimdi sorabilirsin."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Tam orada. İkisi de orada."

Parmağını takip ederek pencerede iki karanlık siluet ayırt ettim, sonra boynumu hızla yana çevirerek Verity'yle yüz yüze geldim. Bu ışığın bir oyunuydu, sütun tabanlarının odaya düşürdüğü uzun gölgelerdi. O Eulalie değildi.

Derken onu duydum.

Yumuşak bir hışırtıydı; mermer döşemeleri sıyırarak geçen ipek eteklere, bir adamın kösele ayakkabılarının tıkırtısı eşlik ediyordu.

Bana doğru hareket ediyorlardı.

Ayak sesleri arkamda durdu ve bir araya gelmeden önce bile sürüsünü sezmek için eğitilmiş bir balık gibi, birdenbire onları hissettim, varlıklarını hissettim. Göğsüm sıkıştı, düzgün bir nefesi içine alamayacağı kadar gergin bir baskı vardı. Verity kafasını kaldırıp ziyaretçilere gülümsedi ama dönüp aynısını yapmaya kendimi ikna edemedim. Ablamı görmek istemiyordum. Böyle değil. Öne eğilerek kararlılıkla gözlerimi yerde tuttum.

"Neden ona bakmadığını bilmek istiyor," dedi Verity, sesi yumuşak ve mesafeliydi.

"Eulalie?" diye zayıf bir sesle fısıldarken kendimi delirmiş gibi hissediyordum. Kendimi yeraltı mezarında, heykelinin önünde otururken hayal etmeye çalıştım. O zaman ne söylerdim? "Seni... seni çok özledim."

"O da seni özlemiş."

"Bana o akşamı, uçurum kenarındaki yolda neler olduğunu anlatır mısın? Edgar seninle buluşmayı planladığını söyledi... ama orada başka biri varmış?"

Görüş alanımın kenarından Verity'nin yavaş bir baş onayı verdiğini gördüm. Gözleri tarif edilemez biçimde genişlemişti.

"O kimdi? Seni kim öldürdü?"

Tenim karıncalanırken Eulalie'nin bana daha da yaklaştığını sezdim. Sıcak bir günün sonunda bir balık pazarındaki ekşimiş ve bozulmuş etin pis kokusu gibi iğrenç bir koku burun deliklerimi istila etti.

Bir çift soğuk el omzumu kavradı ve dişlerimi altdudağıma batırırken geriye doğru çekildim. Eulalie'nin tırnakları neşeli bir mercan rengine boyanmıştı ama uçları pütür pütür sıyrılmıştı ve suyla dolmuş etinde iki tırnağı eksikti. Ağzımdan güçlü bir inilti kaçarken gözlerimi sımsıkı kapadım.

"Sen!" diye tiz bir sesle bağırdı Eulalie, sonra beni öyle bir güçle öne itti ki kafamı mermer döşemelere çarptım.

Gözlerimi kırparak önümde beliren yıldızları kovarken Verity'yi kapıp kaçmaya hazırdım ama oda boştu.

"Verity!" diye seslendim, ardından sesimi alçalttım. "Eulalie?"

Odanın uzak ucundan, pencerelerin yanından yeniden etek hışırtısı geldi. Verity'yi yakalayıp onu gizlice perdelerin arkasına kaçırmış olmalıydı. Eulalie saklambaç oynamayı her zaman severdi.

Ağır ağır yutkundum ve ağır kadife perdelere yaklaştım. Ne bulmak üzere olduğumu öngörürken hayal gücüm dehşet verici görüntülerin saldırısıyla dolup taşıyordu.

Odaya dökülen ay ışığı gümüşi ve öyle yoğundu ki neredeyse ona dokunabilirdim. Titreyen ellerle perdenin bir kanadını sonra diğerini geri çektim fakat kız kardeşlerim orada değildi.

Bir hareket dikkatimi çekti. Hemen hemen elim büyüklüğünde bir kelebek bir pencere camına yapışmıştı. Camın üstünde çaba harcayarak kanatlarını çırpıyordu.

İkinci bir kelebek, perdelerin katlarından gizlice çıkarak kıvrımlı yüzeyde yavaşça ilerledi. Minik, kötü bakışlı kafatasları gibi garip lekeler kanatlarına benek benek dağılmıştı. Bir üçüncü aşağı indi. Sonra bir dördüncü. Pencereden geri çekildim ve bir tanesi şaşırtıcı bir ağırlıkla omzuma kondu. Saçıma takılarak dolandı ve kıvrıldı. Onu kurtarmayı umarak parmaklarımı saçımdan geçirdiğimde elim tüylü bir şeye değdi.

Tiksintiyle saçlarımı silktim. Haşere, bir böceğin çıkarması gerekenden çok daha büyük bir gümlemeyle yere kondu. Onu incelemek için eğildiğimde şimdiye dek gördüğüm en büyük güveyi bulmak beni tiksindirdi. Kanatları paramparça ve tozluydu; kendini doğrultmak için mücadele ederken döşemelerde çırpınıyordu. Kaslı ve kıvranan altı bacak öfkeyle eğilip bükülüyordu. Pörtlek siyah gözlerinin hemen altında büyük antenler güvenin kafasını süslüyordu.

"Verity?" diye bir kez daha haykırdım ama yanıt yoktu. Küçük kız kardeşim burada değildi ve asla burada bulunmadığını düşünmeye başlıyordum. Başıma gelenleri birleştirmek için çabalarken kafam dağınık ve tutarsız bir his veriyordu.

Tepede uçan bir başka güve, birincisinin yanına indi. Geri geri uzaklaşırken bir tanesinin üstüne bastım. Kanatlarının ayak parmaklarımın altında çatırdadığını hissettiğimde panikledim ve hiçbiri arkamdan gelemeden odadan fırladım.

Arkama bakmaya cesaret ettiğimde bir güve sürüsü gördüm; yüzlercesi heykellerin, resimlerin, şömine rafının, istedikleri her yerin üzerine yerleşmişti. Merdivenlerden yukarı koşarak dördüncü kata çıktım.

"Baba! Uyan!" diye feryat ettim yatak odasına aceleyle girerken.

Yataktan gelen seslerden, neyse ki yatağın perdeleri kapalıydı, babamın uyumadığı çabucak, acı verici bir şekilde belli oldu. Morella'nın zevk çığlıkları boğuk bir hüsran iniltisine dönüştü.

"Çık git, Annaleigh," diye emretti sıktığı dişlerinin arasından.

"Ama orada..." Sesim kısıldı. Göğsümde savaşan duygulardan acı verici bir karmaşa hissettim. Alt katta hissettiğim korku düpedüz küçük düşmenin cehennem kadar yakıcı asidi tarafından geçici olarak bastırılmıştı.

Bir başka yüksek sesli iç geçirmeyle yatak çarşafları açıldı. Babamın başı perdeden dışarı uzandığında, hakkında düşünmeyi hiç istemediğim bir aktivite yüzünden yüzü kızarmıştı. "Ne oldu, evlat?"

"Verity'yi bulamıyorum ve orada güveler var. Yüzlercesi. Galerinin her yanında."

Uzun bir sessizlik ânı oldu. Ben fırtına gibi içeri dalmadan önce neler olduğunu hayal etmemeye çalışıyordum ancak sesleri kafamdan silemiyordum. Bir el perdeleri kenara itti ve babam karyola direğinden bir sabahlık çekerek duyamadığım bir şey mırıldandı. Perdeleri çekip kapamadan önce Morella'nın beyaz bedenini kısa bir anlığına gördüm.

"Hadi göster," diye buyurdu sabahlığına bir düğüm atarken.

Zemin kata ulaştığımızda yüzündeki ifade korkunç sertti. Galerinin kapılarının dışında durdum, içeri giremeyecek kadar korkuyordum. Her şeyin üstünde sürünen tüylü bedenlerini görmeye dayanamazdım.

"Annaleigh, neden öyle davrandığını açıkla."

İçeri bakmaya cesaret ettim. Galeri boştu. Babam birkaç gaz lambasını yakarak sürüden bir iz aradı ama hiçbir şey yoktu.

"Anlamıyorum." Perdeleri silktim. Belki bazısı katların arasına gizlenmişti. "Buradalardı. Her yerde. Tam şurada bir tanesinin üzerine bastım."

Şömineye ilerledim. Acaba hepsi baca deliğine uçup mağaradaki yarasalar gibi kararmış tuğlalara mı yapışmıştı? Yukarı bakarken büyük, çürüyen kanatların saldırısına uğrayacağıma emindim.

Boştu.

Babam ay ışığının, ana hatlarını ortaya çıkardığı pencere-

den baktı. Bedeninden hiddet dalgaları yayılıyordu. "Bu komik değil, Annaleigh."

"Ama, baba, gerçekten buradalardı..."

"Sizin, büyük kızlarımın Morella'yla ilişkime bayılmadığınızı biliyorum ama o benim karım ve bir daha gecelerimizi böyle bölmenize izin vermeyeceğim."

Ağzım istemsizce açıldı. Hakikaten bunun kötü niyetli bir şaka olduğuna mı inanıyordu? "Bu öyle değildi... ben bilmiyordum bile sizin..." Durdum, yanaklarım yanıyordu. Hiçbir pişmanlık bana bu cümleyi tamamlatamazdı.

"Yatağa git, Annaleigh."

"Fakat Verity..."

"Verity odasında uyuyor. Bununla Vasa'dan döndüğümde ilgileneceğiz." İtiraz etmek için ağzımı açtıysam da derhal lafımı kesti. "Tek kelime daha etme."

Artık beni dinlemeyeceği anlaşılınca odadan ağır adımlarla çıktım. Babam benden kaçınmak için antreye ilerleyerek uzun yoldan yukarı çıktı. Onun gidişini izlerken midem düğümlendi.

Demin ne olmuştu? Önce Verity ve Eulalie, sonra güveler. Merdivenlerin dibinde durdum, sonra dönüp galeriye geri gittim. Uçan canavarlarla kaynarken bulacağıma emindim.

Boştu.

Galeriden ayrılırken şakağımı ovuyor ve aklımı yitiriyormuşum gibi hissediyordum. Önceden asla uyurgezerliğe meyilli değildim, ama belki de bu kâbusu ben uydurmuştum.

Diğer yandan çok gerçek hissettirmişti.

Elizabeth ölümcül banyosunu yapmadan önce korkunç şeyler gördüğünü söylerdi. Orada olmayan gölgeler. Çay yapraklarında kehanetler. Bir defasında tüm bir akşamüstünü odasında geçirmişti, oradan ayrılamayacak kadar korkuyordu çünkü güpegündüz bir baykuşun uçtuğunu görmüştü ve bunun ölümün habercisi olduğunu iddia etmişti. Hizmetkârlar onun delirdiğinin dedikodusunu yapardı.

Üçüncü kata ulaştığımda hemen Verity'nin odasına gittim; boş olacağına emindim. Ama tıpkı babamın öngördüğü gibi onu yatağında ve derin uykuda buldum.

Göğsünün ağır ağır inip kalkmasını izledim. Uzunca bir süredir uyuyor olmalıydı; alt katta ölü ablamızla konuşmuyordu. Gözlerimi ovarak faydasız düşüncelerden bir izdihamı geriye ittim.

Yorgundum. Hepsi buydu. Bitkin bir zihin dümen çevirmeye eğilimli olurdu: Gece nöbetinde uykulu denizcilerin hayalet gemiler veya denizkızları gördüğüne dair yeterince hikâye vardı.

Hepsi buydu.

Dönüp kendi odamın yolunu tuttum. İyi bir uykudan sonra her şey daha iyi görünecekti.

20

UYANMADAN ÖNCE ÇIĞLIKLARI DUYDUM. AMA BU kez benim kâbusum değildi.

Bu Morella'ydı.

Dördüncü katta Roland yatak odasının dışında volta atıyordu; kadınlara özgü krizlerde erkeklerin durması gereken yerle ilgili saçma bir inanç yüzünden içeri girmesi yasaklanmıştı. Kız kardeşlerim yatağın etrafını kuşatmıştı; ortasında yatan, inleyen figürün karşısında yüzleri çaresizdi.

"Durdur şunu! Ah, lütfen, Annaleigh, durdur şunu!"

Morella'nın geceliği şiş karnının üzerine çıkmıştı, kadın acı içinde kıvranırken kumaş, bedeninin etrafında bir yılanbalığı gibi dolanıyordu. Her yanından ter damlıyordu ve dokununca alev alev yandığını hissettim. Yatakta ona katılarak debelenmesini yatıştırmaya çalıştım.

"Neresi acıyor?"

Hızla büyüyen karnını ovdu. "Sanki parçalara ayrılacakmışım gibi hissediyorum."

"*Şşş*," diye yatıştırırken alnını okşuyordum. "Sakinleşmen gerek. Panik, bebekler için iyi değil. Rosalie, bir kâse su ve birkaç temiz havlu getir," diye komut verdim kontrolü ele alarak

çünkü başka kimse bunu yapmamıştı. "Lenore, biraz losyon ve lavanta yağı getir. Verity ve Mercy, aşçının hiç papatya çayı var mıymış bir bakın. Honor, temiz bir gecelik bulur musun?"

Başlarıyla onaylayıp hızla odadan ayrıldılar. Camille bir karyola direğine yaslanmıştı, parmaklarını birbirine kenetlemişti. "Ben ne yapmalıyım?"

Morella'nın sırılsıklam geceliğini çıkardım ve onu Camille'e verdim. Onu taşırken vebalıymış gibi kendinden uzakta tutuyordu.

"Ne oldu?"

"Sancı beni uyandırdı. Tekmelediklerini hissedebiliyordum ama daha kötü bir şeye dönüştü. Sanki kavga ediyorlardı. Ve cildim aşırı gergindi, tıpkı bir davul gibi. Beni ikiye ayıracaklar." Hıçkırmaya başladı.

Rosalie bir tepsi taşıyarak geri döndü. Morella'nın alnını bir havluyla kurularken onu sakinleştirmek için yumuşak sesler çıkarıyordum.

"Bir terslik var. Bir terslik olmalı," diye inledi.

Şimdi burada olsalardı, Ava ve Octavia ne yapardı diye düşünmeye çalışırken beynimi iyice kurcaladım. "Kulağa senden daha hızlı büyüyorlarmış gibi geliyor," diye tahmin yürüttüm. "Kimse ebeyi çağırttı mı?"

Biri bunu yapmayı düşünmüş olmalıydı... ama kimse yanıt vermedi.

"Hanna!" diye bağırdım. Aceleyle odaya girdi, kolları çarşaf ve yastık kılıflarıyla doluydu. "Roland'a ebeyi çağırtmasını söyle *hemen*!" Ebenin Astrea'dan buraya gelmesi en az yarım gün sürerdi.

Hanna hızla odadan çıkarken içeri giren Lenore'u neredeyse deviriyordu. Kız kardeşim yağ şişesini bana verdi.

"Ensesine soğuk bir havlu tut," dedim Lenore'a suyu uzatırken. Yağı Morella'nın karnına yaymadan önce ellerimin arasında ısıttım. "Lavanta rahatlamana yardımcı olacak," dedim ona. "Kokusunu içine çek. Sana güzel bir ilkbahar gününü hatırlatmıyor mu?"

"Ben küçük bir kızken evimin yakınında çiçek tarlaları vardı," diye fısıldadı Morella, yüzünde bir gülümseme belirtisi vardı. "O taçyapraklarının arasında koşmayı severdim."

Yağla masaj yaparken sert bir tekme elimi dürttü ve Morella tekrar inledi.

"Ölümüne dövüşüyorlar mı?" diye sordu.

"Büyük ihtimalle alan için didişiyorlardır. Orası oldukça konforlu olmalı, ne dersin?"

Hırıldayarak iki büklüm oldu.

"*Şşşş.*" Masaj yapmaya devam ettim. Uzun ve kaygan bir şey, belki bir sırt veya bir bacak, elimin altında dalgalandı ve bunun yılan benzeri bir şeyin kamçılaması olduğu fikrini itip uzaklaştırdım.

Bebekler sağlıklı, bebekler normal, diye sessizce, tekrar tekrar yineledim.

Cömert bir miktar losyonu avucuma alarak onu gergin cilde yaydım; bu sırada onu yumuşatmaya ve rahatlatmaya çalıştım. Verity kapıyı açtı, Mercy bir çay tepsisi taşıyordu.

"Sevdiğin zencefilli çöreklerden getirdik, Morella," dedi Mercy tepsiyi komodine kaydırırken. Papatya çayının yatıştırıcı kokusu küçük çaydanlıktan süzüldü. "Bebekler belki açtır diye düşündük."

"İkiniz de çok düşüncelisiniz," diye mırıldandı Morella ikizlerin bir başka sert hareketi esnasında. "Teşekkür ederim."

Karnı rahatladığında ve iyice nemlendiğinde ona temiz bir gecelik giydirdik ve Hanna ile üçüzler yatak çarşaflarını değiştirebilsin diye, Morella'yı oturma alanına taşıdık. Morella onların çalışmasını izlerken bir çöreği kemiriyor, Honor uzun, rahatlatıcı darbelerle saçlarını fırçalıyordu.

Gözlerinin kenarlarına dolan yaşları fark ettim. Tombullardı ve kirpiklerine yapışmışlardı; yanaklarından hızla akan, özgür kalarak ıstıraplarını yaymaya can atan daha önceki acı gözyaşlarından farklılardı.

"Morella, sorun nedir?"

"Çok nazik davranıyorsunuz. Bunu asla beklemezdim."

Elini sıktım. "Biz aileyiz, birbirimizle ilgileniriz. Şu anda mümkün olduğunca iyi hissetmeni istiyoruz. Hepimiz."

Morella'nın boğazı düğümlendi ve başını sallarken bakışlarını pencereye çevirdi. "Keşke Ortun burada olsaydı."

"Yarın evde olacak, sanırım."

Vasa'ya gitmek için evden ayrılırken hepimiz ona veda etmek için antrede sıralanmıştık. Babam yanımdan yürüyüp geçerken çenesi gergin bir şekilde kenetliydi.

Morella'nın gözleri kederli bir ifade aldı. "Çok uzakta."

"Evde olsaydı bile, bahse varım koridorda durur, Roland'la birlikte saklanırdı," dedim ona. "Hamilelik meselelerinde oldukça hassastır. Annem, babamın küçük bir sandalda oturup on iki metrelik bir dalgaya kılını bile kıpırdatmadan gözlerini dikebileceğini ama ufak bir sabah bulantısı nöbetinin, kaçıp saklanması için yeterli olduğunu söyleyerek alay ederdi."

Morella saçlarını arkaya doğru attı. "Çok yorgunum. Biriniz yatağa dönmeme yardım edebilir mi?"

Rosalie kollarını Morella'ya sardı, birlikte ayak sürüyerek yatağa gittiler. Morella temiz çarşaflara yatarak kuştüyü yorganı çenesine kadar çekti.

"Sadece dinlenmeye ihtiyacım var," diye mırıldandı.

"Uykuya dalarken seninle kalmamızı ister misin?" Yüzünün rengi büyük ölçüde geri gelmişti ve gözleri parlaktı. Yine de ateşi olduğundan endişe ediyordum.

Gözlerini kırparak yukarıya, yatak çerçevesini oluşturan büyük ahtapota uzun uzun baktı. Onu incelerken çenesi titreşti.

"Morella?" diye teşvik ettim.

"Hepinizin kalmasına ihtiyacım yok ama... sizden bir şey yapmanızı isteyebilir miyim diye merak ediyordum?"

Karnını dürtmemeye özen göstererek yanına oturdum. "Ne istersen."

"Çalkalanma Festivali'ne yalnızca birkaç gün kaldı." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Hâlâ yapılacak çok iş var. Daha iyi hisseder hissetmez işe koyulmayı planlamıştım ama son haftalarda çok yorgundum. Ben... ben bunun bir felakete dönüşeceğini hissediyorum. Bunlardan hiçbirini nasıl yapacağımı bilmiyorum. Yemekleri, eğlenceyi planlamak... Henüz konuklar için odaları bile belirlemedim." Elimi tuttu. "Annaleigh... ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Kapıdan kısık bir onaylamama sesi duydum. Camille dönmüştü ve kapı çerçevesine yaslanmış dinliyordu.

"Tabii ki yardım ederiz. Sende konukların bir listesi var mı?"

Başını olumlu anlamda salladı. "Yazı masamda."

Honor hemen koştu ve kâğıtları yatağa getirdi.

"Aşçıyla birlikte İlk Gece için akşam yemeğini gözden geçirdik ama hâlâ planlanması gereken başka yemekler var. Korkarım benim boyumu aşıyor. Asla bu ölçekte bir şey planlamamıştım." Morella kahkaha attı ama kulağa zayıf ve üzgün geldi. "Daha önce asla böyle bir şeyin içinde bulunmadım. Beklentiler nedir bilmiyorum. Ortun'ı utandırmak istemem."

"Bu konuda bir endişen olmasın," dedim hissettiğimden daha fazla güvenle. "Şimdi biraz dinlen. Biz aşağı inip her şeyle ilgileneceğiz."

Camille anında topuklarının üzerinde dönüp odayı terk etti. Diğer herkes, teker teker çıkmadan önce baş selamı veriyor ve cesaret aşılayan bir iki çift laf ediyordu. Verity, Morella'nın yanağına bir öpücük kondurmak için yatağa geri döndü. Ben kâğıtları ve notları toplayıp ayrılmak üzere döndüm.

Omzumun üzerinden baktığımda Morella'yı yatağa yerleşmiş karnını tutup bebeklerle konuşurken görünce gülümsedim. O kadar değerli bir şeyi kaybedebileceğinizi hissetmek korkunç olmalıydı.

Verity arkamdan, "Annaleigh?" diye seslendi.

Morella başını kaldırdı, yalnız olmadığına şaşırmıştı. Küçük bir gülümseme sunarak beni uğurladı.

Sabahlığımı alıp saçlarımı hızla taradıktan sonra Mavi Salon'un yolunu tuttum. Morella'nın notlarında birçok tanıdık isim vardı. Sterland Henricks ve Regnard Forth konuk listesinin tepesindeydi.

O ikisi babamın en eski arkadaşlarındandı ve Thaumas sancağı altında kaptandı. Gençken üçü birlikte deniz harp okuluna gitmişti. Onları görmek güzel olacaktı. Bizim için amca gibilerdi.

Yalnızca ismen tanıdığım başka birkaç kaptan daha ve babamın Vasa'daki bürolarından bir çift kâtip vardı. Babamın an itibariyle yoluna koymaya çalıştığı hadiseden sonra hâlâ hoş karşılanacaklar mı merak ettim.

Parmağımı listedeki son ismin üzerinde gezdirirken donakaldım. "Kaptan Walter Corum."

Cassius'ın babası! Davete hastalanmadan önce yanıt vermiş olmalıydı. Ama belki Cassius'ın topladığı ilaçlar işe yaramış ve adam gelecek hafta yolculuk yapmaya hazır olacaktı. Hatta Cassius'ın, bakıcısı olarak babasına eşlik etmesi gerekebilirdi.

Koridoru baştan aşağı süzerek Cassius'ın orada yürüdüğünü hayal ettim. Highmoor arazisinde dolaştığını. Cassius ve benim devasa eğreltiotu örtüsü altında kaçamak öpüşmeler için gizlice güneşli odaya girdiğimizi...

Bu düşünceleri kenara ittim. İncelenecek bir yığın kâğıt vardı ve mümkün olduğunca bol zamana ihtiyacımız olacaktı. Daha sonra, her şeyin icabına bakıldığında kendimi ateşli hayallere kaptırabilirdim.

Mavi Salon'a döndüğümde pat diye duruverdim. Kız kardeşlerim, herkesi en iyi ışıkta yakalamaya çalışan bir portre ressamı tarafından düzenlenmişçesine odanın her tarafına yayılmıştı.

Hepsi birlikte.

Camille piyanonun başında duruyordu, eli kapağa dayanmıştı. Rosalie ve Ligeia çift kişilik koltuktaydı, kolları samimi bir şekilde sırtlarının arkasında birbirlerinin beline dolanmıştı. Arkalarında duran Lenore'un parmakları Rosalie'nin omzuna tünemişti. Elinde açık ama ters duran bir kitapla Honor pencereye yerleşmişti. Mercy ve Verity kalın bir halının üstünde şöminenin yanına yayılmıştı. Beştaş oyununa dalmış görünüyorlardı ama önlerinde hiçbir şey yoktu.

Ben içeri girdiğimde herkes bana baktı, kafaları sarsak biçimde aynı anda döndü. Anormal hareket karşısında gözlerimi kırpıştırdım ve korkunç bir saniye boyunca diğer kız kardeşlerim de önümde belirdi. Octavia, Honor'ın önünde dikilerek sağ taraftan, yukarıdan kitabı okuyordu. Elizabeth piyanonun başında oturuyor, Camille'in şarkı söylemesi için bir parça çalıyordu. Eulalie, Verity ile Mercy'nin arasındaydı, bir avuç taşı kapmıştı. Ava ise Lenore'un yanındaydı, Ligeia'nın omzundaki parmak uçlarıyla tüyler ürpertici tablolarını tamamlıyordu.

"Biz her şeyle ilgileniriz, Morella," diye taklit etti Camille o ânı bozarak.

Her şey normale döndü. Şimdi yalnızca kız kardeşlerimden yedisi odadaydı. Gözlerimi kısarak korkunç görüntüyü yeniden yaratmayı denedim ama gitmişti.

"Bugün ne kadar da saygılı bir evlatsın öyle. Perişan, eli ayağı tutmayan üvey annenle ilgileniyor, İlk Gece'yi yönetmek için el atıyorsun. Göz açıp kapayıncaya kadar Thaumas ev sahibesi görevine gönüllü de olursun."

İğneleyici sözlerine aldırmadan üçüzlerin yanına giderek sehpanın üzerindeki not kâğıtlarının içinden seçmeye koyuldum. "Yardım etmek için yarıştığını görmedim."

"Yardım etmeyeceğim de," diye küçümsedi. "Bunu kendi başına kendi açtı."

"Bebeklerin ne yaptığını kontrol edemez."

Camille omuz silkti. "Tüm bu hırslar boşuna. Bu mülkü yönetmeyi düşlüyordu, oysa Çalkalanma kutlamasını toparlamakla bile başa çıkamıyor. Ona yardım etmeyeceğim. Bırakın çuvallasın da babamız nasıl sefil ve faydasız bir yaratıkla evlendiğini görsün."

"Camille!" diye bağırdı Rosalie. "Ondan hoşlan ya da hoşlanma, üvey annenle ilgili bu şekilde konuşamazsın."

"O hiçbir şekilde benim annem değil." Salondan hışımla çıktı. Zemini döven ayak sesleri koridorda yankılandı.

Rosalie kapıya öfkeyle bakarken bir saç tutamını yüzünden üfledi.

"Ne onu böyle ateşledi?"

"Pek fazla uyumuyor," diye mırıldandı Lenore.

Burnumu çektim. "Dans yüzünden mi? Neden bir gece ara vermiyor?"

Lenore eteğini çekiştirdi. "Bir sevgili bulmak için can atıyor. Dün gece senin çoktan Astrea'da birini bulduğunu ve kendisinin hayatının geri kalanı boyunca bir kız kurusu kalacağını söyleyip durdu."

"Ah, Camille." Yanağımın içini çiğnedim. An itibariyle ilgilenmem gereken daha büyük meseleler vardı. Babamın dönüşünü beklerken o büyük yatakta yalnız bırakılmış Morella'yı düşündüm. Onu hiç o kadar küçük ve kaybolmuş görmemiştim.

Başımı iki yana salladım. "Çalkalanma haftaya başlıyor. İlk Gece için her şeyin hazır olmasını sağlamak adına yalnızca altı günümüz var."

Ligeia omuz silkti. "Ee?"

"Dansa gitmeye bir ara verelim..."

"Ne? Hayır!" diye patladı Rosalie.

"Sadece bu hafta, böylece güzelce dinlenip bunun mümkün olduğunca sorunsuz yerine getirilmesine odaklanabiliriz. Morella'nın ne kadar acı çektiğini gördünüz. Bu kadar büyük bir projeyle uğraşamaz."

"Hepsini yapıp yine de dansa gidebiliriz," diye karşı çıktı Ligeia.

Bir kaşım kalktı. "Gerçekten yapabilir misin? Bugün hepimiz öğleden sonraya dek uyuduk. Yine."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş Lenore bile kızgın görünüyordu. "Yani?"

"Dinlenmeye ihtiyacımız var. Hepimizin gözlerinin altında halkalar oluştu ve birbirimize çıkışıyoruz. Bu dünyanın sonu değil. Yalnızca bir hafta."

Rosalie gözlerini kıstı. "Ve Çalkalanma'dan sonra hepimiz dansa gidecek miyiz?"

Ona gideceğimizin sözünü verdim.

"İyi," dedi Rosalie, beni ciddi olduğuna tamamen ikna etmeyen bir huysuzlukla.

"Bizden ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu Lenore.

"İlk Gece planlanıp hallolduysa, o zaman geriye konuklarımıza vereceğimiz –gecelerini Astrea'da geçirmeyeceklerini varsayarsak tabii– dokuz akşam yemeği daha kalıyor. Menüleri düzenlememiz gerekecek. Mercy, Honor, siz mutfakta aşçıyla birlikte çok zaman geçiriyorsunuz. Bununla siz ilgilenebilir misiniz?"

Hevesle başlarını salladılar.

"Ya ben?" diye sordu Verity.

"Doğu Kanadı'nda bana yardım edebilirsin. Odaların hazırlandığından emin olacağız. Güneşli odada çiçek açmış kış hercaimenekşeleri olmalı. Geldiklerinde aileleri karşılamak için küçük buketler hazırlayabilirsin."

"Onlar için bir şeyler çizebilirim de!" diye haykırdı.

Verity'nin yarattığı son resim serisini hatırlayarak ona cesaretlendirici bir gülümseme sunmakla birlikte hiçbir söz vermedim.

Başka ne vardı? Geçmiş Çalkalanmaların anılarını elekten geçirdim. "Bir eğlenceye ihtiyacımız olacak. Belki ormanda atla gezintiler düzenleyebiliriz? Karda çok güzel görünür. Ayrıca Ast-

rea'daki tüm festival etkinlikleri için konukları getirip götürecek tekne ve mürettebatımızın el altında olduğunu kontrol etmeliyiz."

Her Çalkalanma'da Pontus'un büyük üç dişli mızrağıyla okyanusları karıştırdığını gösteren bir oyun olurdu. Oyuncular metrelerce uzunlukta yanardöner kumaş kullanarak dalgalar yaratırdı. Bir sene, bir dalga yerdeki ışıklara fazla yakın dalgalanarak tutuşmuştu. O sene Acacia, Çalkalanma'ya gelmişti. Pontus'un kızlarından biri olarak, alevlerin üzerine hiddetini yağdırması için bir sağanak çağırmıştı. Yangın söndüğünde sahne su birikintileri ve isle darmadumandı fakat herkes tanrıçanın hızlı düşünmesine yüksek sesle tezahürat ediyordu.

"Aklına başka bir şey geliyor mu?" diye sordu Lenore.

İşaretparmağımdaki gümüş yüzüğü çevirdim. "Biz küçükken annemizin en iyi kardan kale için bir yarışma düzenlediğini hatırlıyor musunuz?"

"Kardan kale mi?" diye sordu Honor, o zaman katılamayacak kadar küçüktü. "Kumdan kale gibi mi?"

"Bahçedeydi," dedi Lenore bir kahkahayla. "Kaleler, deniz kabukları, süslemeler, hepsi kardan yapılmak zorundaydı!"

"Bir kale hendeği oluşturmaya çalışırken neredeyse ellerim kopuyordu," dedi Rosalie anılarına dalarak. "Tüm suyumun donduğunu hatırlıyor musunuz?"

Ligeia başıyla onayladı. "Sonra Greigoff ona çarpmıştı ve tüm kale dağılmıştı!"

"Kim?" diye sordu Verity.

"Greigoff. Annemizin kurt köpeğiydi. Bacakları neredeyse benimkiler kadar uzundu ve daima o dev patilerine takılırdı," dedi Rosalie kıkırdayarak. "Hiç ondan daha hantal bir köpek görmedim."

"Ona ne oldu?"

"Mercy doğmadan hemen önce öldü. O zamana kadar grileşmiş bıyıkları ve sakalıyla yaklaşık on beş yaşındaydı."

Bir ölümün daha çetelesini tutarken oda hüzünlü bir havaya büründü.

İlk Verity konuştu. "Karda kumdan kaleler inşa etmek isterim."

"Biz de öyle," dedi Ligeia üçüzlerin adına konuşarak.

Mercy ve Honor başlarıyla onayladı.

Gülümsedim. "Güzel. Neden kahvaltı etmiyoruz? Sonrasında planlamaya başlayabiliriz."

"Sence Morella iyi olacak mı?" Honor'ın sesi acılı geliyor ve kaygıyla tırnaklarını avucuna batırıyordu.

"Sadece dinlenmeye ihtiyacı var. Bir bebeğin büyümesi yeterince zordur, ondaysa iki tane var."

"Onun ölmesini istemiyorum," diye itiraf etti usulca. "Aramızdan başka birinin ölmesini istemiyorum."

"Ebe yakında burada olacak," diye hatırlattı Lenore ona. "Eminim Morella'nın sancısına yardımcı olacak bir şeyi vardır. Ayrıca geri kalanımız iyiyiz."

"Eulalie de iyiydi, ta ki öyle olmayana dek."

"O bir rastlantıydı. Berbat, korkunç, feci bir rastlantı."

"Ya diğerleri?" Sesi tiz bir tınıyla çınladı.

Lenore yardım isteyerek bana baktı ve çaresizce omuz silkti.

Ben bir cevap veremeden Verity bakışlarını parmakları kızarana dek ellerini büktüğü kucağına indirdi. "Belki de çekip gitmeliyim."

Kaşlarımı çattım. "Bunu neden söyledin?"

Kafasını kaldırdığında gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Lanet benim. Her şey benimle başladı. Annemizi ben öldürdüm."

Üçüzler aceleyle yanına giderek ayaklarının dibinde diz çöktü.

"Böyle bir şey yapmadın."

"Bu senin hatan değildi, canım kardeşim."

"Lanet falan yok. Böyle düşünme."

Verity ellerini daha sıkı kenetledi, minik tırnakları beyazladı. "Ben olmasaydım, o hâlâ burada olurdu."

"Bunu bilemeyiz," dedim saçlarını okşayarak. "Pontus onu denize geri çağırırdı. Ne olursa olsun bunu yapacaktı. Ayrıca annemiz için çok üzülsek de hepimiz sana kavuştuğumuza çok sevindik. Babamız seni beşiğinden kaldırıp, 'Mutlu kızıma baksanıza, şu güzel gülümsemeye bakın,' derdi. Sen olmasan, hayatlarımızda sadece bu korkunç üzüntüye sahip olurduk. Sen bize neşe getirdin."

Dudakları titredi ve bu sözlere inanmaya muhtaç göründü. "İyi ki doğmuşum," dedi sonunda. "Ve iyi ki benim ablalarımsınız."

Hepimiz büyük bir grup kucaklaşmasıyla bir araya geldik. Kollarım Verity'yi sararken bir daha hiçbirimize bir şey olmaması için dua ettim.

21

ÇALKALANMA, LAPA LAPA BİR KAR YAĞIŞIYLA GELDİ.

Babam antrede konukların gelmesini bekliyordu. Morella üst katta dinlenerek akşam yemeğini atlatmak için güç topluyordu. Gerçek ve düzgün bir ev sahibesi gibi görünmek için can atsa da ikizlerin farklı fikirleri vardı.

Ebe onda hiçbir sorun bulmamıştı. İkizler iri hissettirmekle birlikte ebe bunun sebebini temiz deniz havasına ve sağlıklı beslenme düzenimize bağlıyordu. Morella'nın belindeki gerginliği rahatlatmasına yardımcı olması için esnetme hareketleri gösterdi ve yağ ile losyonu kullanmaya devam etmesini söyledi. Verity hepsini büyülenmiş vaziyette izledi. Elinden gelen yardımı yapmaya hazırdı.

Babam karşılama sıramıza bakarken kaşlarını çatarak bizi saydı. "Camille nerede?"

"Geliyorum, geliyorum." Camille içeri dalıp kolayca yerine yerleşti. Saçları rüzgârdan dağılmıştı ve ne kadar denerse denesin gülümsemeden duramıyordu.

Ona kaşlarımı kaldırıp baktım. Oyuk'tan daha şimdi mi geliyordu? Çalkalanma faaliyetlerine yardım etmeme tehdidine sonuna kadar sadık kalmıştı. Bunun yerine her gece dansa git-

miş ve çoğunlukla akşamüstü üçten sonraya dek uyanmamıştı. Babamız fark edemeyecek kadar işle ve Morella'yla meşguldü ancak geri kalanımız yokluğunu şiddetle hissetmiştik.

Kapı kar ve konuklarımızdan bir sağanağı içeri alarak açıldı. Kaptan Morganstin, eşi Rebecca ve iki kızları ilk gelenlerdi. Erdemler kızları o akşamüstü daha sonra oynayacakları bebeklerin ve beştaş oyununun vaadiyle anında aralarına aldı.

Sonraki Kaptan Bashemk'ti. Karısı lohusaydı ve yolculuk yapamıyordu ama yanında ikinci kaptanı Ethan'ı getirmişti. Rosalie daha genç adama gözlerini kırpıştırdı, sonra denizcinin yüzü kızarırken utangaç bir gülümsemeyle gözlerini indirdi.

Birlikte gelen Sterland ve Regnard birbirlerine hikâyeler anlatıyorlardı ve babamı şamatalı kucaklamalarla selamladılar. Regnard'ın karısı Amelia arkalarındaydı, Morella'nın sağlığını sordu.

Soğuktan gelen iki genç adam, Highmoor'un ihtişamlı antresine açık bir huşuyla bakıyordu. İçlerinden biri neredeyse beyaz görünecek kadar sarı saçlarıyla kısa boylu ve yakışıklıydı. Kız kardeşlerim ve beni fark ettiğinde arkadaşını kaburgalarından dürttü. Diğeri onun tümüyle zıddıydı. Simsiyah saçlarıyla ve hayatı boyunca en az iki defa kırılmış olabilecek kadar çarpık burnuyla arkadaşından çok daha uzundu. Beni gözlerimi dikmiş bakarken yakaladı ama gülümsemek yerine gözlerinin bedenimde yukarı aşağı dolaşmasına izin verdi. Bu bir böceğin cildimde yavaşça ilerlemesi gibi bir histi ve bakışlarımı kaçırdım.

"Jules, Ivor!" diye haykırdı babam kâtiplerini selamlarken. "Kızlarımla henüz tanışmadınız mı?" Sohbet etmek için müsait birini bulmak amacıyla odayı araştırdı. Derhal giriş alanına dalarak sandıkları indiren hizmetkâr çocukları denetlemekle meşgulmüşüm gibi yaptım. Kaptan Corum geldiğinde müsait olmak istiyordum.

Kaşlarımı çattım. Atlı kızaklar boştu, görünüşe göre tüm konuklar içerideydi. Onun içeri girdiğini gözümden mi kaçırmıştım? Antreye dönerek kişileri saydım.

"Kaptan Corum teknede sizinle miydi?" diye sordum Amelia'ya yanaşarak. Zavallı Lenore uzun boylu kâtiple bir konuşmanın içine kısılmıştı. Corum'la tanıştıktan sonra onu kurtarmaya ant içtim.

Amelia şapkasını çıkararak gümüş rengine dönen saçlarını parmaklarıyla taradı. "Ah! Haberi duymadın mı? Corum birkaç gün önce vefat etti."

"Ah hayır!" Zavallı Cassius. Babasını uzun zamandır tanıyor olmasa bile onu kaybetmek yine de canını yakmış olmalıydı.

Amelia bir fısıltıyla bana yaklaştı. "Görünüşe göre kızıla yakalanmış. Ne dehşet verici bir hastalık. Buna rağmen oğlu geldi. Buralarda bir yerlerde olmalı." Girişe doğru bakındı. "İşte orada."

Döndüm ve kalbim durdu.

"Aa."

Bu Cassius'tı. Burada, Highmoor'da babamla konuşuyordu. Gözleri benimkileri yakaladığında yüzünde mutlu bir ifade belirdi.

Bir sıcaklık dalgası üstümden geçti. Ağzımı açtım, bir ev sahibesinin karşılamasını yapmaya hazırdım ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Babam bocalamamı gördü ve tanıştırmak için onu yanıma getirdi.

"Bu ikinci en büyük kızım..."

"Annaleigh," diye tamamladılar aynı anda.

Babam hızla değerlendirircesine bize baktı. "Annaleigh, bu Kaptan Corum'un oğlu Cassius. Bu hafta babasının yerine o katılacak."

"Biz daha önce tanıştık," diye itiraf ettim hem babamı hem de Cassius'ı şaşırtarak. "Selkirk'te pazaryerinde. Babanın vefatını duyduğuma çok üzüldüm."

"Ben de," dedi babam güven verici bir tavırla Cassius'ın omzunu sıvazlarken. "Baban muhteşem bir adamdı ve yerini doldurmak çok güç."

Boğazını temizleyerek odaya döndü. "Hanımlar ve beyler, Highmoor'a hoş geldiniz. Bu kutlamada bizimle birlikte olabil-

meniz ailemi çok memnun etti. İlk Gece bizim için her zaman özel olmuştur. Şölen başlamadan önce yerleşebilmeniz için uşağımız Roland size Doğu Kanadı'na kadar eşlik edecek."

Oda hareketle canlandığında Cassius dirseğimi tutarak beni koşturmadan uzağa çekti. Babamdan uzaklaştığında rahatlamış göründü. Sesi kısık ve ahengi yumuşaktı. "Zarfta Thaumas armasını gördüğümde sırf seni yeniden görmek için gelmek zorunda olduğumu biliyordum. Geçen hafta seni çarşıda öylece bırakmak istemezdim ama babamın yanına dönmek zorundaydım." Bir kez yutkundu. "Gerçi pek de işe yaramadı. Ben döndükten saatler sonra öldü."

"Ah, Cassius. Çok üzgünüm. İyi ki onunla birlikteydin."

Kafasını kaldırdığında mavi gözleriyle benimkileri süzdü, çok geçmeden odanın karşısında biri dikkatini çekti. "Şu çarşıdaki adam. Saatçinin cesedini bulan."

Döndüm ve Camille'le konuşan Fisher'ı gördüm. Bakışlarını kaldırdığında beni kendisini izlerken yakaladı. Uzun bir an gözlerini benimkilerden ayırmadan ablamın kulağına bir şey mırıldandı. Camille sırıttı.

"O Fisher. Hesperus'ta deniz fenerinde bir çırak olarak eğitim görüyor."

Cassius onu inceleyerek Fisher'ın elinin Camille'in omzuna dolanmasını izledi. "Deniz fenerinden bu denli uzakta... garip bir eğitim biçimi."

Pelage'daki baloda karşı karşıya gelmelerini hatırlayarak gülümsemekten kendimi alamadım. "Kıskanıyor gibisin."

"Hiç de değil. Ve neden biliyor musun?" Başımı iki yana salladım. "Çünkü odadaki en güzel kızla bir köşede fısıldaşan benim."

Ardından Cassius yanımdan ayrıldı, üçüzlere merhaba dedikten sonra grubun geri kalanının peşinden üst kata çıktı. En üst basamağa ulaştığında döndü ve beni ona uzun uzun ba-

karken yakaladı. Çabucak bana göz kırparak köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

Gözünden asla bir şey kaçmayan Rosalie hemen yanıma geldi. "O kimdi?" Ligeia ve Lenore da fazla geride değildi.

"Cassius Corum."

"Babamız için mi denize açılıyor?"

Başımı iki yana salladım. "Eskiden babası denizciymiş."

"Eh, babamızın davet ettiği kâtiplerden daha üst bir seviye kesinlikle," diye mırıldandı Ligeia konuklar odayı boşalttığında. "Küçük olan tam göğsüme geliyor. Tüm konuşmayı doğrudan dekolteme bakarak yaptı."

"Orada bakacak pek bir şey olduğundan değil," dedi Rosalie onu gıdıklayarak.

"Diğerinden daha iyidir. Adı Ivor'du galiba?" diye ekledi Lenore. "Koca bir hilkat garibesi gibi bana pis pis baktı." Korkutucu bir yüz ve çengelli pençeleri taklit etti. "Beni oracıkta yiyip bitireceğinden korktum."

"Öte yandan Cassius," dedi Ligeia. "Cassius'ta kuşkusuz potansiyel var."

Rosalie somurttu. "Boş versene. Bana Kaptan Bashemk'in getirdiği denizci gibi büyük, gür bıyıklı bir adam verin. İşte o çekici bir kısmet! Evi okyanusun üstünde olan bir erkeğe ihtiyacım var. Dalgaların kıvrım ve kabartılarıyla başa çıkabilen birine." Bir elini kendi kalçasının kıvrımına indirerek sesini abartılı bir şekilde alçaltıp boğuklaştırdı. "Gemisini, ne kadar çalkantılı olursa olsun, her limana ustaca yönlendirebilen birine."

Ligeia ağzını örterek güldü.

"Çok büyük, çok kalın, çok sert bir... mizana direğine sahip olmalı."

Üçüzler kıkırtılara boğuldu ve gözlerimi devirdim.

"Babamız böyle konuştuğunuzu duyarsa, romantik romanlarınızın hepsini elinizden alır ve onları yakar."

"Gıcıklık yapma, Annaleigh. Çalkalanma dönemindeyiz. Bir parça utanmaz olmaya iznimiz var, değil mi?" dedi Rosalie. "Üstelik senin de kendini bir mizana direğinden koruman gerekebilir. Cassius denizci olmayabilir ama hiç de fena görünmüyor."

"Ben sanmıyorum ki o..."

"Hayır, kesinlikle sana ilgi duyuyor," diye atladı Ligeia. "Amelia'yla konuştuğun için sen görmedin ama babamızın yanında olduğu süre boyunca gözlerini senden alamadı."

"Akşam yemeğinde kimin yanında oturuyor?"

"Benim," dedi Camille aramıza sokulurken. "Kaptan Corum'un oğlunun hepinizin elini ayağına dolaştırdığını farz ediyorum. Oturma planını gördüm. Annaleigh beni kaptanın yanına koymuş. Şimdi onun yerine oğlu olduğu için yerleri değiştirmeyeceksin, değil mi?"

Bana bir kaşını kaldırarak öyle yapacağımı söylemem için meydan okudu ve kendimi küçükken yaptığım gibi örgüsünü güzelce çekivermeyi arzularken buldum. Ne kadar yorgun olduğu umurumda değildi. Tüm zor işi bize bırakırken bunu kendine o yapmıştı.

"Bunu hayal bile edemem," diye homurdandım.

"Harika. Bu halledildiğine göre akşam yemeği için hazırlanmaya başlamam gerekiyor. Şüphesiz göz kamaştırmak isterim." Kayıtsız bir biçimde merdivenlerden çıkarken kendi kendine ufak bir şarkı mırıldanıyordu.

"Kafana takma," dedi Lenore. "Daha fazla yardım edemediği için üzgün."

"Hiç yardım etmedi."

Lenore başıboş bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Üstelik en büyük kız olarak yardım etmesi gerektiğini biliyor. Babamızın, hakkında kötü düşünmesinden endişe ediyor."

İkinci kat sahanlığına eriştiğimizde Ligeia başıyla onayladı. "Bizimle birlikte hazırlanmak ister misin? Böylece onunla uğraşmak zorunda kalmazsın?"

"Hayır. Beni rahatsız etmesine izin vermeyeceğim. Zaten Erdemler'in de hazırlandığından emin olmam gerekiyor."

"Bu akşam yeşil elbiseni giymelisin," dedi Rosalie.

"Sizin balonuzda giydiğimi mi?"

Başını evet anlamında salladı. "Tam doğru tonda ve onun içinde bir deniz kızına benziyorsun. Çalkalanma için daha kusursuz ne olabilir?"

Zihnim hızla çalışıyor, ben o elbiseyi giyerek büyük salona süzülürken Cassius'ın yüzünü hayalimde canlandırıyordum. Göğsümü bir sıcaklık kapladı ve beni tepeden tırnağa inceleyen gözlerini aklımda resmederken yanaklarıma bir kızarıklık hücum etti. "Fazla abartı olacağını düşünmüyor musunuz?"

"İlk Gece için değil," dedi Ligeia. "Cassius, aşağı indiğinde Camille'in ne giydiğini fark etmeyecek bile."

Heyecanla konuştum. "Aklımdaki o değil..."

"O elbiseyi giy, Annaleigh," dedi Lenore beni merdivenlere doğru iterek.

22

"BİZ, TUZ HALKI, BU ÖZEL GECEDE," DEDİ YÜCE DEnizci ahenkli bir tonlamayla, "kudretli Pontus'a büyük cömertliği için, bizi bir bolluk mevsimiyle kutsadığı için şükranlarımızı sunmak amacıyla bir araya geldik. Balıkçılarımızın ağları... içlerinden balıklar fışkıracak kadar dolu. Rüzgârlarımız... güçlü ve mutlak. Ve yıldızlar... berrak ve sadık. Şimdi Pontus, suları çalkalayarak mevsimi değiştirip bir dinlenme zamanına çeviriyor; denizi tekrar dolduruyor, binlerce yıldır yaptığı gibi bizimle ilgileniyor."

"Pontus, sana şükrederiz," diye birlikte tekrarladık.

Büyük salondaki uzun masada oturmuş, merasimin sona ermesini ve yedinci yemeğin servis edilmesini bekliyorduk. Babam ile Morella masanın başındaydı ve kız kardeşlerim ile ben konukların arasına dağıtılmıştık. Ne yazık ki Ivor benim solumda oturuyordu. Şimdiden onu iki defa dekolteme kaçamak bakışlar atarken yakalamıştım.

Yüce Denizci kendi masasının arkasında ayakta duruyordu. Masada boydan boya çeşitli eşyalar diziliydi. Bir kez daha tuzlu suyla dolu istiridye kadehini ayırt ettim. Büyük deniz kabuğu pembe içini göstererek duruyordu. Mor ve dikenli denizkestane-

leri ile uzun zaman önce ölmüş ama muhafaza edilmiş ve turuncu kolları ışıldayana dek parlatılmış büyük denizyıldızları vardı.

"Biz, Tuz Halkı, bu özel gecede zamanından evvel bizden koparılmış, şimdi dalgaların güçlü kucaklamasında ebedi istirahatte olan ruhları anmak için bir araya geldik."

Fırtınalarda veya balıkçılık kazalarında kaybolan denizcileri kastediyordu ama aileme bir göz gezdirdiğimde, hepimizin eksik ablalarımızı düşündüğümüzü biliyordum.

"Kıymetli sevdiklerimiz, anınızı yaşatıyoruz."

"Biz, Tuz Halkı, bu özel gecede bir araya geldik," diye tekrar etti hitabesinin özüne inerek, "kim olduğumuzu hatırlamak için. Evlerimizi Salann Adaları'na kuran bizler, onurlu bir tanrı tarafından yönetilen onurlu bir halkız. Tuz ve yıldız ışığından doğduk. Şimdi nereden geldiğimizi ve, Pontus'un izniyle, nereye gideceğimizi hatırlamak için buna içelim."

İlk Gece'nin tek nefret ettiğim kısmı buydu.

Herkes su bardakları ve şarap kadehlerinin arasına dikkat çekmeden sokulmuş küçük kadehleri kaldırdı. Karşı sırada, iki kişi ötemde oturan Cassius, Yüce Denizci'nin çağrısına tepki vermekte gecikti. Bir adalı olmadığı açıktı.

Yüksük dolusu tuzlu suyu kafama diktim ve hızla yutarak acı tadı dilime değdirmemeye çalıştım. Mayhoş ve keskin tat gitmek bilmedi. Masanın büyük çoğunluğunun yaptığı gibi yüzümü ekşiterek kadehi geri bıraktım. Cassius bir peçeteyle ağzını siliyordu ve görünüşe göre suyu içine tükürmüştü. Beni gözlerimi dikmiş bakarken yakaladı ve hızla bir parmağını dudaklarına koyarak beni sırrını saklamam için uyardı. Neredeyse son sözümüzü söylemeyi unutuyordum.

"Hatırlıyoruz."

"Ve şimdi, Tuz Halkı, kutlamalara başlıyoruz!" diye haykırdı Yüce Denizci.

Kusursuz zamanlamayla kapılar açıldı ve dört uşak omuzlarının üzerine kaldırılmış bir tepsiyi taşıyarak içeri girdi. Ne-

redeyse üç metre uzunluğunda, fırınlanmış bir yelkenbalığı, göğüs yüzgeçlerinin üzerine dayanmış bir şekilde gümüş bir servis tabağındaydı. Koyu mavi sırt yüzgeci genişçe yayılarak aşçının maharetini gösteriyordu. Gümüş beden parıldıyordu ve herkes bu büyük avcı hayvanı vahşi hayatta, kaslı zarafetiyle sudan fırlarken bir anlığına gözünde canlandırabilirdi.

Aşçı gelip teşekkürleri kabul etti. Babam ilk filetoyu törensel olarak kesip çıkardığında Kaptan Bashemk balığı bir düelloya davet ediyormuş gibi yaparak balığın uzun kılıç burnuna tereyağı bıçağıyla vurdu. Şarap tüm gece serbestçe aktı. Kadınlar kendilerini dizginleyerek yudumluyordu, oysa erkekler çoktan biraz sarhoştu ve hâlâ servis edilecek altı yemeğimiz vardı.

Babam sevecen bir bakışla filetoyu Morella'nın tabağına koydu. Balığın ilk parçasını ona takdim etmesi ona odadaki diğer herkesten daha fazla değer verdiğinin bir işaretiydi. Altdudağını somurturcasına sarkıtan Camille aksilik yapmaya tehlikeli biçimde yakındı. Cassius'a döndü ve onu güldüren bir şeyler fısıldadı.

Herkes gürültüyle balığın güzelliği hakkında konuşurken aşçı diğer porsiyonları paylaştırdı. Sadece yirmi dört kişilik bir grup için bütün bir yelken balığını fırınlamak tam bir israftı. Balığın geri kalanının bu akşam daha geç vakitte İlk Gece kutlamaları için hizmetkârlara servis edileceğini biliyordum fakat gururlu hayvana baktığımda yakalandığı için üzüntü hissediyordum. Işıldayan sebze ve meyvelerin arasında değil, Tuz'un açıklarında olmalıydı.

Yüce Denizci yemek için oturduğunda masadaki sohbet yeniden başladı.

"Geçenlerde kızlarından birkaçının bir doğum günü balosu vardı, ha, Ortun?" diye sordu Regnard şarap kadehini gereksiz bir cakayla döndürerek.

"Üçüzlerimin," dedi babam. "Güzel bir partiydi. Kaçırdığın için üzgünüz."

"Antinopally'den geri gelen ani bir fırtınaya rastladık. Lanet fırtına bizi üç gün rotadan saptırdı." Masaya baktı. "Hepiniz şimdi on dört yaşında mı oldunuz?"

"On altı, Regnard Amca," diye düzeltti Rosalie ona gülümseyerek.

"On altı! Ve hepiniz hâlâ Highmoor'da mısınız?"

Sesi bir şakalaşma tonu barındırıyordu, yine de bir karıncalanma omurgamdan aşağı dalga dalga yayıldı.

"Öyleyse hiçbiriniz nişanlı değil mi?" diye sordu Jules, Camille'e çabucak göz atarak.

Ivor beni yeniden süzerken kaşlarını kaldırdı.

Sterland kıs kıs güldü. "Ortun, onlar seni evsiz barksız bırakmadan önce bu güzellikleri evlendirmelisin!"

"Hiçbir fikriniz yok, iyi yürekli bayım. Masraflar... Bakın, bununla ilgili bir hikâyem var." Babam herkesin dikkatini kendine çekmek için ayağa kalktı. "Daha doğrusu, bu bir gizem." Şarap sesine coşku katmıştı, babam günlerdir olduğundan daha rahattı. "Bildiğiniz gibi sekiz güzel, sevimli, yetenekli kızım var. Doğru, masrafları hızına yetişilmeyecek kadar fazla ama bu önceden beni hiç rahatsız etmezdi. Pontus ailemizi zenginlikle kutsadı ve bunu kızlarımın mutluluğu ile güzelliği için harcamak bir ayrıcalık. Bununla birlikte son olaylar bir durup dikkatle düşünmeme yol açtı. İşin özü, kızlarımın ayaklarında bir sorun var."

"Kızların... ayaklarında mı?" diye sordu Yüce Denizci sırayla her bir kız kardeşime bakarak.

Konuklar birbirlerine gergin bakışlar attı; herkes masanın altını dikizleyerek eteklerimizin altında nasıl korkunç pençeler olduğunu görmek istiyordu.

"Ayakkabılarını tanıdığım herkesten daha hızlı tüketiyorlar. Onlara üçüzlerin doğum gününden hemen önce yeni ayakkabılar, pahalı terlikler, satın aldım. Hepsi eskidi. Bunun üstüne yeni ayakkabılar almaları için kasabaya gitmelerine izin verdim;

şimdiden onlar da yıprandı ve söküldü. Gün aşırı yeni ayakkabı almak için kasabaya gitmeyi rica ediyorlar ve şimdi kendi hizmetkârlarımdan, üçüzlerin hizmetçilerden yedek ayakkabılarını ödünç istediklerini duyuyorum."

Rosalie'ye hızlı bir bakış attım. Hepsi Çalkalanma döneminde dansa gitmeyi bırakacağına söz vermişti. Bakışlarımdan kaçınarak kucağına baktı. Erdemler bile ketum görünüyordu.

"Başta bunun son modayı takip etmek, koleksiyonlarına daha fazla ve daha fazla çeşit katmak amacıyla olduğunu düşündüm ama hayır. Ayakkabıların derisi çatlamış ve aşınmış, dikiş yerlerinden parçalanmıştı."

"Ne garip," dedi Amelia. "Belki ayakkabıcının mallarında bir sorun vardır."

"Ben de böyle düşündüm, ben de böyle düşündüm!" diye bağırdı babam şaraptan büyük bir yudum içerek.

Morella onu iskemlesine çekmek için uzandı ama babam onun tutuşundan sıyrıldı. Hikâyesine devam etmek için hevesliydi.

"Birkaç gün önce Vasa'dan eve döndüm ve kızlarıma kötü ayakkabılar sattığı için o zavallı ayakkabıcıya sövüp saymak gayesiyle Astrea'ya acil bir yolculuk yapmam gerekti. Fakat suç onda değildi. Anlayacağınız kusur kızlarda."

Konuklar bize doğru döndü. Babamın sözlerini ölçüp tartan Cassius gözlerini bana dikti. Yanaklarıma ani bir sıcaklık yayılırken bakışlarımı indirdim. Bir çatalı filetoma bastırıp geriye tel tel bir yığından başka bir şey kalmayana dek balığı didikledim.

Yelken balığının soğuk, ölü gözleri de bana dik dik bakıyordu sanki.

"Ayakkabıcı, 'Başka hiçbir müşteri şikâyet etmedi,' dedi. Bir tane bile. Sadece benim kızlarım. Onları sabote ediyor olmalılar fakat nasılı ve nedeni konusunda kafam karışık vaziyetteyim. Belki bunu onlardan siz öğrenebilirsiniz."

"Şu ayakkabıları bir görelim!" diye bağırdı Kaptan Bashemk.

"Evet!" diye tezahürat etti içkinin cesaretlendirdiği ikinci kaptanı. "Bize ayakkabılarınızı gösterin!"

"Hanımlar?" diye talep etti babamız.

Ona boş gözlerle baktık. İlk Gece böyle ilerlememeliydi. Ayağa kalkmamızı işaret ederek kolunu sertçe salladı. Bir tereddüt anından sonra elbiselerimizin eteklerini kenara çekerek ayakkabılarımızı gösterdik. Astrea'dan aldığım ikinci çift ayakkabımı giyiyordum. Edgar'ın ölümünden beri dansa gitmemiştim, dolayısıyla deri hâlâ sağlam ve çiziksizdi.

Regnard eğilerek Lenore'un ayaklarını inceledi. "Ortun, haklısın. Ayakkabılar iyiden iyiye yıpranmış. Onları ayağında nasıl tutuyorsun, çocuğum?"

Lenore bu kadar çok kişinin önünde böyle adlandırılmaktan dehşete düşerek donakaldı. "Babam başka bir çift almayacak," diye itiraf etti büzülerek.

"Ortun, herhalde şaka yapıyorsun," dedi Amelia. "Kış mevsimindeyiz. Kızlarının karda yalınayak dolanıp durmasına izin veremezsin."

Babam kızgından çok eğlenmiş görünüyordu. "Nasıl bir hınzırlık peşinde olduklarını bulup bunu düzelteceğim. Sana bile bir çift ayakkabı alacağım, Millie! Tüm Salann'ın en güzel terliklerini!"

Herkes kahkahayla güldü.

"Hayır, ciddiyim, ciddiyim!" diye neşeyle bağırdı. "Neler döndüğünü bulabilirseniz tüm masaya ayakkabı alacağım!"

"Bayan Annaleigh'inkiler kadar zarif ayakkabıların bana yakışacağını sanmıyorum," dedi Kaptan Morganstin kıs kıs gülüp ayakkabılarımı incelemek için eğilirken. "Ama Ortun, çok abartıyorsun. Bu ayakkabılar bana iyi göründü. Üzerlerinde tek çizik bile yok."

"Doğru, doğru. Yalnızca Annaleigh yeni ayakkabılar istemek için yanıma gelmedi," diye kabul etti babam bakışları gittikçe donuklaşırken. Morella önüne bir bardak su koydu ama babam açıkça onu görmezden geldi.

"Ne kadar ilginç!" dedi Amelia. "Sen daha farklı ne yapıyorsun, Annaleigh?"

Camille'in sabit bakışı üzerimde ağırlık yapıyordu. Hiçbir şeyi doğrulamadan omuz silktim.

"Gördünüz mü? Hiçbirinden tek kelime alamıyorum!" Babamın oturup dirseklerini masaya dayaması Morella'yı rahatlattı. "Bu beni deli ediyor. Neredeyse tüm bunların arkasında ne olduğunu ortaya çıkarana tüm mülkümü sunmaya gönüllüyüm!"

"Bak aklıma ne geldi!" diye haykırdı Kaptan Bashemk, Ethan'ı kaburgalarından dürterek. "Bir taşla iki kuş! Gizemi her kim çözerse, kızlardan biriyle evlenmek için rızanı alır! Eminim herkes kazananın kimi seçeceğini biliyordur!"

Seçimini belirtmek için kafasını sağ tarafına eğmesine gerek yoktu, yine de bunu yaptı. Camille. Besbelli. O en güzelimiz ve en akıllımızdı. Dahası babamızın mirasını alacağı belirlenmiş kızı oydu. Salann Adaları küçük de olsa kudretliydik ve bunun yok sayılamayacak kadar cezbedici olduğu kesindi.

Babam şarabının sonunu yuvarladı ve yeniden doldurulması için elini salladı. Yeni kadehin yarısı, tek bir büyük yudumda içildi. Ağır ağır gözlerini kırpıştırırken bağlantıları kurmaya çalışıyordu. Sonunda kafasını kaldırdığında gülümsüyordu. "Fena bir fikir değil, ha?"

Üçüzlere gizlice baktım. Benim hissettiğim kadar sersemlemiş görünüyorlardı. Neler oluyordu? Elbette babamız ciddi olamazdı.

"Sevgilim, belki bu fikri başka bir zamana saklamalıyız," diye önerdi Morella tatlılıkla. "Pontus'u ve İlk Gece'yi kutlamamız gerekiyordu, değil mi? Saygıdeğer Yüce Denizci'mizi gücendirmek istemem..."

Rahip elini sallayarak onu geçiştirdi, bu heyecanlı olaylar dizisini sonuna kadar izlemeye istekliydi.

"Arcannia'nın diğer lordlarına bir haberci gönderebiliriz,"

derken babam hâlâ düşünüyordu. "Haberin yayılmasına yardımcı olabilirler. Krallıkta şansını denemek isteyen herkesin gelip görmesine izin vereceğiz."

"Herkes mi?" diye sordu Fisher şarap kadehini ağır bir pat sesiyle masaya yerleştirirken. Sırrımızı bilen tek kişi oydu. "Unvan sahibi olmak zorunda değiller mi?" Camille'e bakarak kaşlarını yukarı aşağı oynattı.

Ligeia, kaburgalarına dirseğini sertçe geçirdi.

Regnard hemfikir olduğunu belirtirken başı büyük bir dikkatle yukarı aşağı hareket ediyordu. Amelia, Morella'ya özür dilercesine baktı. Masada sarhoş olmayan bir erkek var mıydı? Cassius tamamen hareketsiz oturmakla birlikte gözleri masanın çevresinde sekerken tartışmayı ilgiyle takip ediyordu.

"En iyisi, en iyisi!" dedi Kaptan Bashemk heyecanla bağırarak. "Bu masada dalyan gibi beş delikanlı oturuyor. İlk deneme fırsatını onlara verelim!"

"Altı," diye düzeltti Sterland şarap kadehinin derinliklerinden.

"Hadi ama, Henricks, genç hanımların peşinden koşmak için biraz yaşlı değil misin sence?" dedi Kaptan Bashemk bir kahkahayla.

Ağzı sarhoşluktan gevşemiş Sterland iskemlesinde geriye yaslanarak gözlerini bizim bulunduğumuz sıraya dikti. Gözleri benimkileri bulduğunda başka tarafa baktım. Kan bağımız olmadığından gerçek amcamız olmamasına rağmen bu yine de bana yanlış hissettiriyordu.

"Hiç de değil. Gerçek şu ki, işin ucunda sahiden Highmoor varsa, onun için evvela şansımı denemem gayet uygundur. Bana bu kadarını borçlusun, Ortun."

Regnard geçici olarak ciddileşirken bakışları arkadaşları arasında gidip geldi. "Sterland," diye uyardı. "Bu akşam olmaz."

"Ben mi... sana borçluyum?" Babam sinirlenmişti, eli şarap kadehinin sapında kasılıyordu. "Sana hiçbir şey borçlu değilim."

"İşte yine başlıyoruz," diye söylendi Regnard.

Ancak Sterland bir kavgadan geri çekilen biri değildi. "Sen olmasaydın..."

"Ben olmasaydım, ne?" diye patladı babam, sesi yükselirken yanaklarındaki kırmızılık da artıyordu. "Ben olmasaydım, sen bir hiçtin. Ne bir eğitimin ne de bir kariyerin olurdu. Seni benim ailem yarattı ve bana karşılığını bu şekilde mi ödüyorsun? Öyleymiş gibi algıladığın adaletsizlikleri dilinden düşürmeyerek mi? Hayali bir geçmişte yaşayarak mı? Yetti artık!"

Kadehi sıkarken parmak eklemleri bembeyaz kesildi, ta ki kadeh parıltılı parçacıklar yağdırarak kırılana kadar. Babamın yüzüne boydan boya kan boşandı. Uçan parçalardan biri yanağına isabet ederek onu derinden kesmişti.

"Ortun!" diye feryat etti Morella peçetesini suya batırıp kesiği temizlemeye çalışarak.

"İşime burnunu sokmayı kes!" diye kükredi babam sertçe savurduğu koluyla Morella'nınkine çarpıp onu yana iterek. Ağır tabaklar masadan kaydı ve yerde kırıldı.

"Ben... ben özür dilerim," dedi Morella iskemlesine gömülürken. Küçük ve olduğundan çok daha genç görünüyordu.

"Ortun, sakinleş," diye emretti Amelia. "Sarhoşsun."

"Öyleysem ne olmuş? Burası benim evim. Benim evim! Beğenmiyorsanız hepiniz çekip gidebilirsiniz." Sallanan bir parmağını Morella'ya doğrulttu. "Sen dahil." Şarap kadehini iki yudumda bitirdi. "Daha!" diye talep etti.

Bir uşak aceleyle emri yerine getirirken Morella gözyaşlarını zapt ederek gözlerini kuruluyordu. Sık sık meydana gelmese bile, babam çok fazla içtikten sonra tehlikeli bir şekilde hiddetlenerek kendini kaybedebiliyordu. Bu duygu değişimleri, Kaleic Denizi'nin üzerindeki, çok şiddetli rüzgârlarla ve acıtan yağmurla mükemmel bir güneşli günü mahveden fırtınalara benzerdi; çok geçmeden son bulurlardı. Morella adına üzülüyordum ama hiçbir şeye karışmamak ve babamın öfkesinin geçmesini beklemek daha iyiydi.

Acı verici uzunlukta, anlayışlı bir sessizlik anından sonra Ethan çekinmeden açıkça konuştu, sesi gösterişle çatlıyordu. "Eğer ciddiyseniz, lordum, gizemi çözmeyi denemek isterim."

Bu şaşırtıcı değildi. Geldiğinden beri Highmoor'un güzelliğini kocaman gözlerle –âdeta kafatasından pörtlemişlerdi– incelediğini görmüştüm.

"Ben de," dedi Ivor, sesi bir timsahınki kadar pürüzlüydü. Bana göz kırptı ve kafamı başka yöne çevirdim.

"Şahane!" Babamın sesi konukların üzerinde sarhoşlukla çınladı.

Jules neşeyle ellerini çırptı. "Ne zaman başlıyoruz?"

Ve birdenbire babamın keyifli ruh hali geri döndü. Morella'nın sırtını sıvazlarken ona özür dileyen, yaşlı gözlerle fısıldadı. Morella onun yanağındaki kesiğe hafifçe dokunurken görünüşe göre her şey affedilmişti.

"Ah, evlat, büyük zenginlikler senin olabilir," diyen Kaptan Bashemk gizli tavsiyeler vermek için kolunu Ethan'a sardı.

Rosalie kadehini odayı sessizleştirecek kadar sertçe masaya indirdi. "Bunda hiçbir söz hakkımız yok mu?"

Babamızın gözleri kısıldı. "Fırsatınız vardı ve sessiz kaldınız."

"Neden bozulduğunu anlamıyorum," diye çıkıştı Camille. "Kazananla evlenmek zorunda olan benim. Baba, ciddi olamazsın! Onlara hepsinin bir şaka olduğunu söyle."

"Neden senin seçileceğinden bu kadar eminsin?" diye lafa karıştı Ligeia, öfke gözlerinde ışıldıyordu. "Böyle bir gizemi çözecek kadar marifetli birinin, herhangi birimize ilgi duyabileceğini farz ediyorum."

Kız kardeşlerim aniden atışmaya, birbirlerine hakaretler savurmaya ve kışkırtmaya başlarken oturduğum yerde arkama yaslanarak keçeyle kaplı iskemlenin beni bütün olarak yutmasını diledim. İlk Gece bir felaketti. Kaptanların eşleri, sirki dehşete kapılmış bir sessizlikle sonuna kadar izlerken, kocaları bağırıp tezahürat ediyordu. Tüm bu deliliğin içinde Ivor ayak-

kabıları daha fazla incelemek için sürünerek masanın altına girdi. Eli ayak bileğimi sıyırdığında ve baldırıma yükseldiğinde vurduğum yerin göğsü mü yoksa yüzü mü olduğunu önemsemeden sertçe tekmeledim.

Babam iskemlesinde geriye yaslandı ve kıs kıs gülmeye başladı. Yüz ifadesi tümüyle dengesiz görünene dek kahkahası gittikçe daha gürültü bir aldı. Morella bir elini onun koluna koydu ama babam onu kovalayarak masaya vurdu.

Kafa karışıklığı tüm yüzüne işlemiş Verity dikkatimi çektiğinde çabucak harekete geçtim. Aceleyle masanın uzak ucunda Erdemler'in ve Morganstin kızlarının oturduğu yere ilerledim. Bir sürü yetişkinin bu kadar saçmalığına tanık olmaları gerekmiyordu.

"Hadi, hanımlar." Sesimi soğukkanlı tutmaya çalıştım. "Bu akşam özel bir sürprizimiz var."

"Nedir o?" diye sordu Verity uzun iskemleden kolayca kalkarken neşelenerek.

"Derslikte sizi bekleyen tatlılar," diye uydurdum babamızın ve konukların eğlencelerini evin o bölümüne taşımayı düşünmemesi için dua ederek.

Gözleri ışık saçan Honor, "Aaa!" diye haykırdı. "Hadi, size nerede olduğunu göstereyim!" Kızlardan birini elinden yakaladı ve hepsi dışarı koşturdu.

Peşlerinden giderken bir konyak sürahisiyle koridorda aceleyle ilerleyen bir kâhyayı fark ettim.

"Aşçıya çocukların bu akşam tatlılarını derslikte yiyeceğini haber verir misin?"

Adam sürahinin boğazına yapışırken bir parça paniğe kapılmış görünüyordu. "Konyağın yemek sonrasında kütüphaneye geçilene dek servis edilmemesi gerekiyordu." Dudağını ısırdı.

"Bunu babam mı istedi?" Kâhya başıyla onayladı ve iç geçirdim. Odadakilerin ihtiyacı olan son şey, tüm o şarabın üstüne sert bir içkiydi. "Neden bununla benim ilgilenmeme izin vermiyorsun?" dedim sürahiyi kavrarken. "Aşçıdan konuklar için

kahve ve deniztarağı şeklindeki tatlı çöreklerden hazırlamasını iste. Kahveyi özellikle koyu yapmasını söyle."

Kâhya hızla mutfağa döndü. Bir anlığına koridorda dikilip sonraki hamlemi düşünürken sürahiye hafifçe vuruyordum.

"Bunu ustalıkla idare ettin," dedi bir ses arkamdan. Cassius kemerli bir pencerenin altında duruyordu. "Şimdi onu alıp kaçmayacaksın, değil mi?" diye sordu konyağı işaret ederek.

Ufak bir kahkaha attım ama içten değildi. "Hayır. Babamın, içkinin yokluğunu fark etmesini nasıl engellerim diye düşünüyordum."

"İçerisi biraz... hararetli."

Bu kez kahkaham gerçekti.

"Sterland iyi olacak mı, ne dersin?"

Başımla onayladım. "Highmoor'u her ziyaretinde böyle bir şey yaşanır."

Cassius bana yumuşak bir gülümseme sundu. "Yeniden çıkagelme riskini almaktan asla geri kalmaması şaşırtıcı."

Geçmiş kavgaların anıları yüzeye çıktı: Sterland'ın dargın öfkeyle parlayan gözleri, babamın hiddetle titreyen yüzü.

"O ve babam çok uzun zamandır, çocukluklarından beri, arkadaşlar. Bu sadece... kendilerine engel olamadıkları bir şey. Hatta Sterland, halam Evangeline'le nişanlıydı."

"Evli olduğunu fark etmemiştim..."

"Değil. Evangeline onlar evlenmeden önce öldü. Sterland bunu asla atlatamadı. Highmoor onun için daima ikinci bir evdi... Yarışma ve ayakkabılarla ilgili saçmalık için özür dilerim."

Cassius endişemi elinin bir hareketiyle geçiştirdi. "İnsanların kendilerini eğlendirecek yöntemlere ihtiyacı var. Bu, Çalkalanma'da yapabilecekleri en kötü şey değil, en azından benim duyduğum kadarıyla."

"Bu senin ilk Çalkalanma festivalin mi?"

Yemek odasından bir kahkaha tufanı duyuldu ve Cassius beni koridorun ilerisindeki bir banka, gürültüden uzağa çekti. Sürahiyi

aramızda bırakarak oturdum ama hemen sonra bunu yapmamış olmayı diledim. Tutacak bir şeyim olmadan ellerim fazla serbestti ve onlarla ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Onun ellerini inceledim, dizlerinin üstünde gevşek ve rahatlardı. Kendi ellerimi benzer bir şekilde yerleştirdim. Yine de yanlış hissettiriyorlardı.

"Öyle. Camille esas şenliklerin yarın başladığını söyledi."

"Evet. Akşamüstü Astrea'ya gideceğiz. Pazar kurulur ve yarışmalar olur. Birçok satıcı yiyecek satar. Törensel oyun alacakaranlıktan sonra başlar. Çok güzeldir. Denizanasına benzeyen kuklalar ve tiyatronun üstünde süzülen kâğıt fenerlerden balinalar olur. Sözcükler bunu anlatmakta yetersiz kalır."

"Ya sonrasında?"

"Daha fazla kutlama. Babam ne kadar kalmak ister emin değilim... Eğlence bir parça kontrolden çıkar ama Batı Rüzgârları'ndan sonra bu, balıkçılar ve denizcilerin ilk paydosudur."

"Balık avlama sezonunun başlangıcı mı?"

"Zephyros buzu çözmek için sıcak rüzgârlar getirerek Pontus'u uyandırır. Pontus üç dişli mızrağını kullanarak akıntıları tekrar bize çevirir. Balıklar geri döner ve su yosunları yeşil ve gür büyür."

Cassius eğilirken bir eli benimkine çarptı. "Biliyorsun, çoğunluk buna ilkbahar der."

"Salann'da değil," diye kekelemeyi başardım. Cassius'ın eli dizine geri döndüğünde parmak eklemlerim yokluğunu şiddetle hissetti.

"Burada her şeyin farklı yapıldığını fark ettim." Yüksek tavana bakıyordu. Highmoor'u incelerken onda Ethan'ın aleni açlığı yoktu. "Bunların hepsi Camille'e miras kalacak, değil mi?"

Cassius'la karanlık bir koridorda konuşmayı istediğim en son kişi Camille'di.

Babamın yükselen sesi koridorda gürledi. "Bu kahveye ve bu çöreklere lanet olsun! Konyağım nerede? Ben konyak getirilmesini istedim!"

İç çekerek ayağa kalktım. Konuşmamızı bitirmek istemiyordum ama benim yaptığım bir şey yüzünden hizmetkârların suçlanmasını da istemiyordum. "Belli ki yeterince oyalandım."

Cassius uzun bacaklarını önüne uzattı. "Bir dakika içinde geri dönerim."

"Bir gece için ayakkabılarla ilgili yeterince şey duymadın mı?"

Gülümsedi ve ona geri koşmak istedim. "Neden tek hasarsız çift seninki?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Neden soruyorsun? Babamın bu meydan okumasını kabul etmeyi planlamıyorsun, değil mi?"

Cassius bakışlarını tekrar tavana yükseltti. "Kabul edebilirim. Burası müthiş güzel bir ev."

"Ya."

Mideme bir yumruk yemiş gibi hissettim. Elbette Camille'in peşinde olacaktı. Diğer türlüsünü varsaymak aptallıktı. Aramızda bir çekim vardı, bunu biliyordum ama bu Highmoor malikânesinin ve Salann unvanının cazibesiyle karşılaştırılamazdı.

"Konyak nerede?" diye kükredi babam. Büyük bir takırtı ve şangırtı duyuldu. Zavallı kâhya büyük ihtimalle sıcak kahvelerin dökülmesiyle ve kırık fincan tabaklarıyla uğraşıyordu.

"Gitmem gerek." Sürahiyi banktan kaptım ve koridorda aceleyle ilerledim.

23

"BU PEK KAFAMDA CANLANDIRDIĞIM GİBİ GİTMEDİ," diye itiraf etti Morella parmaklarını geceliğinin şişkinliğinde kıvırırken.

Akşam yemeğinden sonra babam ve arkadaşları evde sarhoş halde bir geziye çıkarak genç adamlara, ayakkabıların gizemini çözmelerinde yardımcı olsun diye ipuçları aramıştı. Bir uşak hepsinin babamın çalışma odasında, nispeten üzerine uzanacak kadar rahat yüzeylere yayılarak uyuyakaldığını söylemişti.

Divanın yanında diz çöküp Morella'nın rutin gece masajı için losyonu ve yağı dizdim. "Kesinlikle."

Divanda arkasına yaslanarak karnını daha rahat bir açıya getirdi. Gergin cildinin altında ikizlerin sert bedenlerini hissedebiliyor ve onları fazla dürtmemeye özen gösteriyordum. Şimdilik uykuda görünüyorlardı.

"Sabaha her şeyin düzeleceğine eminim."

Parmaklarımı losyon kavanozuna soktum ve Morella'nın baldırlarının üzerinde yoğunlaşırken onu daha fazla üzmeden babamın taşkınlığını nasıl gündeme getirebileceğimi düşündüm. Bacakları kalın sosisler gibi şişmişti, ayak bilekleri neredeyse tanınmaz durumdaydı.

"Babamın yarışma konusunda ciddi olduğuna inanmıyorum, ya sen?"

İlk içgüdüm bir şaka olarak bunun üstünü çizmekti. Babamın ona terliklerimizle dans ettiğimizi söyleyebilecek kişiye tüm mülkünü vereceğini düşünmek deliceydi. Öte yandan son birkaç ayda çok değişmişti. Duyguları fazla büyük dalgalara yakalanmış bir olta mantarı gibi aşırı çıkışlardan olağandışı inişlere savruluyordu.

"Korkarım sen onu benden daha iyi tanıyorsun."

Sesi epey üzgün çıkıyordu, yüzünü incelemek için bakışlarımı kaldırdım. "Her şey yolunda mı, Morella? Demek istediğim, ikinizin arasında. Babam orada söylediği hiçbir şeyde ciddi değildi..."

Durumu biraz düzeltmek için ne söylemem gerektiğinden emin değildim. Keşke Octavia burada olsaydı. Bu tür konularda çok daha iyiydi, her zaman doğru sözleri söylemekte becerikliydi.

Morella saç örgüsünü parmaklarının arasında kıvırarak saçının uçlarıyla oynuyordu. "Sanırım. Eulalie'den beri... her şey keyifsiz, Ortun tam olarak kendisi gibi değil. Taşkınlıkları oluyor... İstemediği şeyler söylüyor. Bu onun yas tutma şekli galiba. Hepsi bu." Gülümsedi ve son cümlesini usulca tekrarlayarak kendini rahatlattı.

"Bu konuda konuşmak istersen..." Diğer bacağını kaldırarak ayağını hassasça ovmaya devam ettim.

"Çok naziksin, Annaleigh. Kız kardeşlerinden çok farklısın."

"Onlar da..."

"Onların da nazik olmadığını kastetmedim. Çoğunlukla öyleler fakat senin hepsinden daha yumuşak bir kalbin var. Seninle pek yakın olmadığımızı biliyorum ve eminim benden hoşlanmadığın zamanlar bile olmuştur... ama birçok kez benim için sorumluluk aldın. Suyosunu losyonu, masajlar, bunu yapan ben olmam gerektiği halde bu haftayı planlamak."

"Dinlenmen gerekiyordu."

Morella elini kafamın tepesine yerleştirerek saçlarımı okşadı. Çok kısa bir an annemin bunu yaptığını hatırladım ve kalbim sıkıştı. "Teşekkür ederim."

"Bunun senin için önemli olduğunu biliyordum. Bu akşam böyle bir felakete dönüştüğü için üzgünüm."

Morella başını iki yana salladı. "Bu akşamın, bundan yıllar sonra güleceğimiz hikâyelerden biri olacağını zannediyorum."

"Uzun, çok uzun yıllar sonra."

Ben ayaklarıyla meşgul olurken Morella gözlerini kapatarak yastıklara iyice yerleşti.

"Keşke koşullar farklı olsaydı," diye itiraf etti yumuşak bir sesle.

"Ne demek istiyorsun?"

"Muhtemelen senin için sadece bir üvey anne olacağımı biliyorum ama keşke... Sen arkadaş olmayı dilediğim türde bir insansın."

Masaj yapmayı bıraktım. Morella'nın ne kadar yalnız bir hayat sürdüğünü hiç aklıma getirmemiştim. Babamla evlenerek sahip olduğu tüm arkadaşlardan ve ailesinden çok uzağa taşınmıştı. Şimdi etrafında yalnızca hizmetkârları veya üvey kızları vardı. Biz her gün çaya veya akşam yemeğine kasabaya gitmeyecek kadar herkesten soyutlanmış yaşardık ama aksi olsaydı bile, kimi ziyaret edecekti ki? Onun gelişinden kısa bir süre sonra Eulalie ölmüştü, bu yüzden Morella'nın Astrea'da arkadaş edinecek vakti olmamıştı.

"Biz arkadaşız," diye denedim ama olmadığımızı biliyordum, pek sayılmazdı. Açıkça özlemini çektiği türde arkadaşlar değildik.

Bana ufak, gergin bir gülümseme sundu. "Güzel."

El bileklerine, sonra şakaklarına, sonra ayaklarına küçük lavanta damlaları sürdüm. Sonunda ellerini burnuna götürerek ebenin bana gösterdiği gibi kapadım. "Nefes al," diye talimat verdim.

Üç uzun nefes aldı, gözleri sakin ve uykuluydu. "Bu gece çok iyi dinleneceğim. Hatta yarın grupla birlikte Astrea'ya gitmeye hazır olabilirim."

Morella'nın yolculuk etmek istemesine şaşırdım. Üçüzlerin balosundan beri evden ayrılmamıştı ve tüm festival etkinliklerinin onun için çok fazla olacağını düşünmüştüm.

"Yatağa gitmene yardım etmemi ister misin?"

"Hayır, burada bir süre daha kalmayı düşünüyorum. Ortun yukarı çıkabilir."

Merhemleri tekrar tepsiye yerleştirdim ve onu makyaj masasına taşıdım. Küçük bir cam bibloya çarptı ve kırılmadan önce yakalamak için çabaladım. Yuvarlanmaması için bir tarafı düzleştirilmiş, neredeyse kusursuz bir cam küreydi. İçine, ebedi kusursuzlukta korunmuş minik fırfırlı taçyapraklardan bir kabartının oluşturduğu küçük kırmızı bir çiçek konulmuştu.

Kendi etrafında çevirdim. "Çok güzel."

"Babam onu bana beşinci doğum günümde verdi. Nereye gidersem gideyim her zaman yanımda tuttum."

Küçük biblonun hâlâ sağlam olması şaşırtıcıydı. Morella'nın doğduğu yer olan Suseally, denizden yüzlerce kilometre uzaktaydı. Babamın peşinden Salann'a gelmek için bildiği her şeyden vazgeçmiş, çiçek tarlalarını ve ağaçlıklı böğürtlen çalılarını bitmek tükenmek bilmez dalgalarımız ve kayalık sahillerimizle değiş tokuş etmişti. Ne kadar abayı yakmış olursam olayım, kız kardeşlerimden o kadar uzağa taşınmayı hayal edemiyordum.

Küreyi makyaj masasına geri koydum ve Morella'nın bir yüzük çanağında duran alyansları gözüme ilişti. Parmakları onları takamayacak kadar şişmişti. Parmağımı nişan yüzüğüne hafifçe dokundurdum. "Babamın gerçek aşkın olduğunu nasıl anladın?"

Morella huzursuz göründü.

"Siz ilk ne zaman... Siz flört etmeye başlamadan önce. Sana ilgi duyduğunu nasıl anladın?"

Gülümsedi. "Bu akşam centilmenlerden biri dikkatini mi çekti?"

Cassius'ın gülümsemesiyle ilgili düşünceleri bir omuz silkmeyle kenara ittim. "Belki. Bilmiyorum. Sandım ki... Bana ilgi duyuyor olabileceğini umdum. Romantik anlamda. Halbuki şimdi hiç emin değilim."

Morella bacaklarını kaydırdı ve divanda yanına oturmam için boş bir alana eliyle hafifçe vurdu. "Anlat bana."

Yüzüm asıldı. "Anlatacak pek bir şey yok. O... bana birkaç iltifat etti ama babam yarışmayı ilan ettiğinde..."

Morella zorla gülümseyerek başını iki yana salladı. "Aptal, aptal yarışma."

"Camille benden çok daha güzel ve mülk bir gün miras olarak ona kalacak. Bense sadece... benim."

Morella elimi okşadı. "O halde bir ahmakmış."

Hakkımda olumlu düşünmesi garip bir şekilde beni memnun etti. "Babamla flörtünüz nasıldı?"

Gülümsemesi bir anlığına dondu ve burnumu fazla derine, fazla hızlı soktuğumdan korktum.

"Şey, bizim flörtümüz biraz alışılmadıktı. Baban çok kısa bir süreliğine Suseally'de bulunuyordu. Çok hızlı gerçekleşti."

Morella'nın daha fazlasını paylaşacağından emin olmayarak kafamı salladım.

"Ama... tüm bunlardan önce çok beğendiğim bir adam vardı. Kalabalık bir odanın karşı uçlarından göz göze gelirdik ve bu, omurgama hoş ürpertiler gönderirdi. Daha gençtim, utangaç bir öğrenciden fazlası değildim ama onu istediğimi biliyordum."

Ona doğru eğildim. "Hislerine karşılık verdi mi?"

Morella başını olumlu anlamda sallarken kırmızı bir leke şimdi bile yanaklarına yavaşça yayılıyordu. "Muhtemelen kocamın kızıyla bu ayrıntıları konuşmamalıyım."

Yanağımın içini ısırdım ve cesur davranmaya karar verdim.

"Ancak kocanın kızıyla olmasaydın... sadece arkadaşınla konuşuyor olsaydın?"

Gözleri aydınlandı ve onu haftalardır gördüğümden daha mutlu göründü. "Arkadaşımla konuşuyor olsaydım, ona bir şeyi istiyorsa, tüm kalbiyle peşinden gitmesini söylerdim."

Başımla onaylarken yüzümde onunkiyle eşleşen bir gülümseme belirdi. "Güzel. Ona bunu söylediğimden emin olacağım. Arkadaşına."

"Ah, Annaleigh," diye seslendi ben odadan ayrılırken. "Komodinimde bir kitap var."

Romanı buldum ve ona verdim ama Morella onu ellerime geri itti.

"Ben çoktan bitirdim. Olağanüstüydü. Onu okurken saatlerce uykumdan feda ettim. Sen de ondan keyif alırsın. Belki bitirdiğinde üstünde tartışabiliriz? Ben... ben bu akşam arkadaşımla konuşmaktan gerçekten keyif aldım."

Nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Tüm Çalkalanma hazırlıklarından sonra talihsiz İlk Gece akşam yemeği beni çok yormuştu ve yatağıma kıvrılıp uyumaktan başka bir şey istemiyordum.

Diğer yandan Morella'nın gözleri çok umutlu bakıyordu. Bir arkadaş istiyordu. Bir arkadaşa çok fena ihtiyacı vardı. Ayrıca bu kitap onun bir zeytin dalı uzatma yoluydu. Kesinlikle bir bölümün üstesinden gelebilirdim.

"Çok hoşuma gider," diye mırıldandım. "Umarım iyi bir gece geçirirsin, Morella." Kapı eşiğini geçerken bir şey söylediğinden emin olarak döndüm ama gözleri kapanmıştı.

24

ÇALKALANMA'NIN TÖRENSEL OYUNU BAŞLARKEN İLK önce balinaları serbest bıraktılar.

Havada süzülen orka ve beluga şeklindeki ipek fenerler sahneyi berrak bir altın parıltıyla aydınlattı. Kuliste bir yerde, yamuk bir boru bir kamburbalinanın bağırışlarına fazlasıyla benzeyen gürültülü notalar çıkarıyordu. Aktörler fenerlerin iplerini bir mercan kayalığı gibi resmedilmiş dekor parçalarına bağlıyordu.

Sonra köpekbalığı ve yelkenbalığı kuklaları, ardından mürekkepbalığı ve kırmızı ile turuncuya boyanmış, özenle birleştirilmiş denizyıldızı kuklaları geldi. Her biri ayrı bir sicime bağlanmış balık dalgaları yüzerek ortaya çıktı. Balıkları tıpkı gerçek bir sürünün yapacağı gibi aynı anda hareket ettiren kuklacılar sahici sanatçılardı. Parıltılı gümüş yüzgeçler tepedeki ipek balonların ışığını yansıtıyordu.

Bir davul sesi duyuldu, gümlemesi öyle yüksekti ki göğüs kemiğimin tuzla buz olabileceğini düşündüm. Kulakları rahatsız eden bir zirveye doğru bir başkası ve derken bir başkası onu destekledi. İzleyicilerin dikkatlerini dük locasına çevirdiğini hissettim; son deniz yaratığı sahneye çıkarken ailemizin tepkisine hızla göz atıyorlardı.

Ufak bir kayadan her biri siyah giyinmiş çocuklar tarafından hareket ettirilen mor dokunaçlar fırladı. Sıcak hava ve duman sayesinde havada duran baş pat diye serbest kaldı. Thaumas ahtapotu tüm sahneye yayılarak müzikle senkronize, detaylı bir dans yaptı. Sonunda, final ritmiyle gözleri aydınlandı; delici ve parlaktı.

İzleyiciler birdenbire ve gürültülü bir alkış kopardı. Kuklacılar oyunun sonraki sahnesine geçerken Erdemler'e göz attım. Kendilerini kaptırmışlardı, bir ânını bile kaçırmamak için loca korkuluklarının üzerine yaslanıyorlardı.

"Ne kadar etkileyici," diye fısıldadı yanımda oturan Morella.

Konuklarımız onaylarını mırıldandılar ve babamın, elini Morella'nın dizine koyup onu şefkatle sıktığını görmek beni memnun etti.

Harika bir gün olmuştu. Kahvaltıdan sonra Astrea'ya yelken açmış ve akşamüstünü festivalin birçok zevk verici etkinliğine katılarak geçirmiştik. Pontus'un sunağına cömert bir mevsim için teşekkür olarak gümüş olta iğneleri bırakan yerel balıkçıları izlemiştik. Hafta boyunca olta iğneleri, sanatçılar tarafından denizcilikle ilgili heykellere dönüştürülecek ve gelecek Çalkalanmalarda sokaklarda sergilenecekti. Koydan toplanan parlak su yosunlarıyla ıslatılan heykeller geceleri karanlıkta ışık saçardı.

Sokak satıcılarından aldığımız leziz atıştırmalıkları tıka basa yemiştik. Deniz camı şekerlemeleri, denizkestanesi şeklinde balla kaplı bademli kurabiyeler, kavrulmuş mısır ve kâselerce yoğun deniztarağı çorbası her köşede satışa sunuluyordu. Bunların yanı sıra daha egzotik yiyecekler de vardı: kırmızı kurbağa yengeçler ve deniz salyangozları, kurutulmuş denizanası ve denizkestaneleri. Çocuklar, üzerlerine iğneli vatozlar veya denizatları resmedilmiş ipek uçurtmalarla sahilde ileri geri koşturuyordu. Cam küreler, kamburbalinaların avlarını yakalamakta kullandığı hava kabarcığı ağları gibi kasaba meydanına bir uçtan bir uca telle asılmıştı.

Törensel oyunun sonunda Pontus'u oynayan aktör öne çıktı ve gece yarısında, sadece iki saat sonra, büyük bir havai fişek gösterisi olacağını duyurdu.

"Kalabilir miyiz, baba?" diye sordu Mercy koltuğunda dönerek. "Ah, lütfen?"

Kızların geri kalanı da onu destekledi ve yalvararak babamızın aklını çeldiler. Sesleri yükselip bir yaygaraya dönüştüğünde babamız ellerini kaldırdı ve düşüncelerini öğrenmek için diğer yetişkinlere baktı. Birbiri ardına baş onaylarını gördüğünde gruba gülümsedi. "Havai fişekleri izliyoruz, öyleyse!"

"Hava biraz serinliyor, sence de öyle değil mi, Ortun?" diye sordu Regnard onun sırtına vurarak. "Vakit geçirmek için caddenin ilerisinde gördüğüm tavernaya gidelim mi? Herkese benden birer Dolaşık Siren!"

Dolaşık Sirenler yalnızca Çalkalanma'da hazırlanıp sunulan özel içkilerdi. Sert alkol ve likör karışımıydı, tuzlanmış suyosununun keskin sertliğine sahip olmakla övünürlerdi.

"Onları asla kaldıramam. Siz erkekler gidin ve keyfinize bakın," diye önerdi Amelia. "Gelin, hanımlar, buraya yakın bir pastane olacaktı."

Küçük kızlar sızlandı, mümkün olduğunca dışarıda kalarak Çalkalanma gösterilerini görmek istiyorlardı.

Morella'nın gözlerindeki bakışı yakaladım. Onun için uzun bir gün olmuştu ve şikâyet etmemesine karşın ayakları acıyor olmalıydı. "Parktaki heykellerin civarında aromalı buz satan bir satıcı gördüm. Kar şerbeti ve dondurma yiyebilecekken kim pasta ve çay ister ki? Ben ısmarlıyorum!"

Bir ciyaklamayla kızlar bir yan sokağa fırladı. Lenore ve Ligeia peşlerinden koşarak beş küçük kızı dizginlemeye çalıştı. Camille onları hayli geriden takip ediyordu, ışıl ışıl aydınlatılmış dükkân vitrinleriyle etrafındaki kutlamadan daha fazla ilgileniyordu. Rosalie ağır ağır uzaklaşmadan önce Ethan'a göz kırptı, belli ki onun peşinden gelmesini umuyordu.

"Size sonra katılırız," diye söz verdim yaşça büyük kadınlara. "Havai fişekler başlamadan hemen önce."

Yanımızdan ayrılırlarken Morella, Rebecca'nın koluna girdi. Önceki akşam ne kadar yalnız olduğunu hatırladım ve içten içe onun için mutlu oldum. Belki her şeye rağmen bu hafta arkadaş edinirdi.

Babam avucuma gelişigüzel madeni paralar saçtı. "Kar şerbetleri için."

Ağzım kendiliğinden açıldı. "Bununla yıllarca kar şerbeti alabilirim." Altın floretleri geri vermeye çalıştım ama beni reddetti. Gözleri ay ışığında coşkulu görünüyordu.

"O halde başka bir şey için harcarsın, tatlım. Bu bir kutlama. Bu akşam savurganlık yapmayı gerektirir."

Kaptanlar ve kâtipler, babamın arkasından müstehcen bir çığlıkla haykırdı. Babam içeri doğru hareket ederken kolunu Sterland'a kardeşçe doladı. Cassius dışarıda kalan son kişiydi. Kapı eşiğinde omzunun üstünden baktı.

"Nasıl bir işe girmek üzereyim?"

Gözleri parlıyordu ve bana göz kırptığına yemin edebilirdim. Bunun ışığın bir oyunundan fazlası olduğuna inanmak istiyordum fakat yarışmayla ilgili dün akşamki yorumu hâlâ canımı acıtıyordu.

"Sirenlerin seni fazla cezbetmesine izin verme. İkna edici olduklarını duydum."

Döndüm ve kız kardeşlerimin arkasından aceleyle ilerledim. Sokaklarda adamların bağırışları yankılanıyordu. Bu akşam tek eğlence düşkünü onlar değildi ama kesinlikle en fazla gürültü çıkaranlardı.

Park, bir buzdan heykel yarışması için bir sergi alanına dönüştürülmüştü. Fenerlerin aydınlattığı parıldayan formlar gecenin içinde yükseliyordu. Çoğu fener yumuşak bir beyaz renkte parlıyordu ama bazısı, içlerindeki jelle renklendirilmişti ve kristal heykellere parlak tonlar yöneltiyorlardı.

Kızları parkın merkezinde buzdan bir sarayın etrafını kuşatmış, şaşırtıcı ayrıntılarını işaret ederken buldum. Ufak metal parçalara bağlı, buz tutmuş bayraklar meltemde dönüyordu. Yuvarlak, yumuşak kenarlı tuğlalar, yapıya akışkan bir hava kazandırarak olağanüstü bir sarmal şeklinde yükselmesini sağlıyordu.

"Köprüdeki üç dişli mızraklara bakın!" dedi Morganstin kızlarından biri. "Tıpkı oyundaki gibi."

"Bu Pontus'un şatosu," diye açıkladı Mercy. "Gittiği her yere büyük bir üç dişli mızrak taşır."

"Okyanusta yaşadığını sanıyordum. Okyanusta şatolar yoktur."

"O Brine'da yaşıyor," dedim araya girerek. "Orası tanrıların yaşadığı, farklı krallıklara bölünmüş Kutsal Yer'in bir parçasıdır. Pontus, Brine'ı aldı. Vaipany de Corona'yı, Arina, Ardor'ı... Ebeveynleriniz size bunu öğretmedi mi?"

Kızlar başlarını iki yana salladılar.

"Ooo, bakın!" diye bağırdı Verity arkamıza doğru işaret edip konuşmayı bitirerek.

Yarım daire biçimindeki bir ağaç sırasından mavi keten şeritler sarkıyordu. Ağaçlığın ortasında yaşlı bir kadın, bir grup ilginç metal kutunun başında duruyordu. Kutuların yan taraflarına çekiçle iğne delikleri açılmıştı ve kadın, fenerleri kutulara yerleştirdiğinde, kumaş şeritlere göz kamaştırıcı görüntüler yansıtıldı. Kadının parmağının bir dokunuşuyla kutular döndü. Yunuslar dalgaların içine ve dışına atlıyor, martılar kanatlarını çırparak havaya yükseliyor ve su üstüne çıkan balinalar sular püskürtüyordu.

İllüzyonlarını yaratırken etrafına toplanan kalabalık, kadını alkışlıyordu. Sokağın biraz daha ilerisinde bir başka tavernanın verandasında bir grup balıkçı birdenbire şehvetli bir denizci şarkısı söylemeye başladı.

"Çalkalanma'yı seviyorum," diye fısıldadı Rosalie. Biz bu özel ânı paylaşırken omzu benimkine çarptı.

Gözleri, insan kalabalığında bir şeye ilişti. Kız kardeşimin

bakışlarını takip ettim. Bir şey değildi. Biriydi. Ethan bir köşeden ona el salladı ve ben kalabalığın arasında Jules ile Kaptan Morganstin'i gördüm. Tüm bu şamatanın kaynağını görmeye gelmiş olmalıydılar.

"Sanırım şeye bakacağım..." Rosalie'nin sesi zayıfladı, yanımızdan ayrılmak için inandırıcı bir bahane uyduramadı.

"Evet... bence de baksan iyi olur," diye onunla dalga geçtim, onu bilmiş bir gülümsemeyle ileri iterken.

Kalabalığın arasından kolayca geçti ve ben göz açıp kapayıncaya kadar sokağın karşısındaydı.

Sol tarafımdan kıkır kıkır gülme sesleri geldi ve döndüğümde Camille'in Fisher'ın söylediği bir şeye kahkahayla gülüp başını geriye attığını gördüm. O da tavernadan çıkıp gelmiş olmalıydı.

Onların hemen ötesinde bir adam duruyordu. İnce bedeni, renkli ışıklara karanlık bir siluetin gölgesini düşürüyordu. Tümüyle emin olamasam bile gözlerinin bana çevrildiğini hissettim, bakışı üzerimde bir baskı gibiydi. Ona dikkatle bakarken bir anı zihnimin gerisinden bir çınlamayla çözüldü.

"Onu tanıyorum," diye fısıldadım.

"Hıı?" diye sordu Ligeia bakışlarını ışık kutusu gösterisinden ayırırken.

"Oradaki adam. Onu daha önce görmüştüm ama nerede olduğunu hatırlamıyorum."

Adam onunla ilgili konuştuğumu sezmişçesine çenesini kaldırarak beni yanına çağırdı.

"Hangi adam? Her yerde adamlar var," dedi Ligeia kalabalığa bakınırken. "Ah, dalgalara bak!" diye haykırdı performansa geri dönerek.

"Burası fazla kalabalıklaştı," dedim madeni paralardan birini kız kardeşimin eline bastırarak. "Kızlara göz kulak olur musun? Biraz temiz hava almaya ihtiyacım var."

Ligeia başıyla onayladı. Gösteriye katılmış izleyicilerin ara-

sından ite kaka, zikzak çizerek ilerledim. Parkta karanlık figürün durduğu noktaya ulaştığımda adam gitmişti.

Kendi etrafımda dönerek fazlasıyla uzun boylu biri var mı diye görmeye çalıştım. Parkın sınırında bir gölge, ağaçların önünden ilerledi; adamın gümüş renkli saçları ay ışığında parlıyordu. Sanki onu takip ettiğimden emin olmak için bir kez arkasına baktı.

Adam dönerken gaz lambaları kısa bir an ceketini aydınlatarak sağ omzuna işlenmiş altın iplikleri yansıttı.

Üç başlı bir ejderha.

Bu Pelage'daki ilk baloda gördüğüm adamdı.

Astrea'da ne arıyordu?

Meraka kapılıp dar bir ara sokağa ve sonra bir başkasına dalarken nereye yöneldiğimi bilmiyordum. Ona yetiştiğimi düşündüğüm her seferinde bir başka sokakta gözden kaybolan ejderha adamın ceketi kısaca gözüme ilişiyordu. Her yer Çalkalanma süslemeleriyle kaplıyken karanlıkta çok geçmeden bütünüyle yolumu şaşırdım. Ara sokağın çıkışına perde gibi asılmış uzun deniz camı dizili teller ile sahte inci dizili ipleri aralayarak diğer tarafa geçtim.

Çıktığım sokak limandan veya kasaba meydanından farklı görünüyordu.

Daha karanlık, daha pisti.

Ve daha rutubetli.

Gördüğüm ilk vitrin pembe parlıyordu ve böyle fazlasıyla parlak bir debdebenin arkasında hangi ürünlerin satıldığı konusunda tahmin yürüttüğümde midem bulandı. Sokakta birçok başka pembe ev sıralanmıştı. Bazılarının pencerelerinde el sallayan ve poz veren kızlar vardı. Diğerleri, simli ve çiğ renkli sahte mücevher taşlarıyla kaplıydı.

Ejderha adam gitmişti, sırra kadem basmıştı ve yönümü bulmaya uğraşarak etrafıma bakınırken en başından onu neden takip ettiğimi sorguladım.

Geri dönerken, pembe evlerin birinden çıkan bir grup genç kadın tam ara sokağın önünde durdu. Siren kılığına girmişlerdi. Uzun bukleleri çıplak sırtlarına çağlayan gibi dökülüyordu, soğuktan diken diken olmuş tenleri bronz ve gümüş simle boyanmıştı. Denizkestaneleri veya denizyıldızları göğüslerini güçbela örtüyordu ve tülümsü, pek az miktardaki yeşil kurdele eteklerini oluşturuyordu. Bazısı, inanılmaz yüksek platform topuklu ayakkabılar giyiyordu. Diğerleri, omuzlarının üzerinde, aydınlatılmış denizanaları gibi süslenmiş şemsiyeler taşıyordu.

"Sen, oradaki!" diye seslendi içlerinden biri ve benimle konuştuğu için dehşete düşerek anında yüzümün kızardığını hissettim. "Demir atmaya mi geldin, denizci?"

Arkamdan üç kişinin kahkahası geldi ve kadınlar bu potansiyel müşterileri bakışlarıyla hapsetmek için dağıldı. Ben gerisin geri ara sokağa dalarken kalbim boğazımda küt küt atıyordu.

"Parktan çok uzaklaşmadın mı?" diye fısıldadı bir ses kulağıma.

Korkup tiz bir çığlık attım; ejderha adamın beni şaşırtmak için aynı yoldan geri döndüğüne emindim ama onun yerine ara sokakta duran Cassius'tı, mavi gözleri gölgelerin arasında gizlenmişti.

"Aynısını senin için söyleyebilirim. Babamla birlikte olduğunu sanıyordum."

Bir saç tutamını gözlerinden itti, gülümserken bile yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. "Dolaşık Sirenler tam olarak bana göre değildi. Ivor ve Jules yeniden ayakkabıların gizeminden bahsetmeye başladı ve ben de yapabiliyorken oradan çıktım. Seni parktan aceleyle ayrılırken gördüm ve yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Ara sokağa göz attım ama ejderha adam gerçekten gitmişti. "Parka nasıl dönüleceğini biliyor musun? Korkarım benim kafam iyice karıştı."

Cassius'ın gülümsemesi ısındı. "Yolumuzu birlikte bulalım."

Pembe evli sokaktan kaçarak ara sokakta ilerledik. Sonraki caddeye çıkarken Cassius bir gizli buz tabakasına basıp kaydı. Dürtüsel olarak bana yapıştı ve onu ayakta tutmak için çabaladığım halde ikimiz de dengemizi kaybettik, yere çarptığımızda pelerinlerimiz ve uzuvlarımız birbirine dolaşmıştı.

"İyi misin?"

Sesinde samimi bir endişe tınısı vardı ama onu bir kahkahayla geçiştirdim. Dans pistindeyken çok daha zarif hareket ediyorduk. "Ben gayet iyiyim. Senin incinen bir yerin var mı?"

"Sadece gururum."

Alaycı bir gülümsemeyle yeniden ayağa kalkmama yardım etti; bir centilmenin bir hanımefendiye yapacağı şekilde ona kolumu takdim ettim. Berelenmiş kalçasını ovduktan sonra bir kahkahayla kabul etti.

"Bugün eğlendin mi?" diye sordum kasaba meydanına dönen en çabuk rotayı bulmaya çalışarak caddede yürürken. Ben zamanımın çoğunu kız kardeşlerimle geçirmiştim. Gün içinde ne zaman gizlice Cassius'a baksam, o da Regnard veya babamla derin bir sohbet içindeydi.

"Çok fazla. Alışkın olduğum festivallerden oldukça farklıydı."

"Hiç sormadım senin ne old... Senin kimlerden..."

"Yıldız Halkı," diye tamamladı Cassius, ben sorumla boğuşurken eğlendiği yüzünden belliydi. "Versia."

"Gece Kraliçesi." Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım, yıldızlar karanlık enginliğin başından sonuna göz kamaştırıyordu. "Görünüşe göre o da şenlikten keyif alıyor."

"Sanırım."

"Çalkalanma bittiğinde nereye gideceksin?"

"Hâlâ Selkirk'te biraz işim var. Babamın evrakının son kısmını ayıklayacağım, son işinden kalan bir şeyleri halledeceğim ama ondan sonra ne olacağını pek düşünmedim. Walter bana biraz para ve evini bıraktı. Belki burada kalıp yelkenli kullanmayı, balık tutmayı öğrenirim veya..."

"Kulağa harika geliyor," diyerek lafını böldüm. Kafamda, rıhtımda küçük bir ev, güneş doğmadan uyanılan sabahlar, günlük iş –gerçek bir iş– için balık ağlarını hazır etmeyi canlandırdım.

Cassius'ın kaşları esprili bir ifadeyle kalktı. "Kötü kokan balık yemi ve tuzakları mı?"

"Önünde sonsuz ihtimal var. Harika olan bu."

Cassius beni inceledi. "Senin büyük hayallerin nedir, Annaleigh? Herhangi bir yere gidebilseydin, istediğin her şeyi yapabilseydin, ne yapardın?"

"Batıda bir deniz feneri var. Biz ona İhtiyar Maude deriz. Küçüklüğümden beri orada yaşamayı, onu temiz tutmayı ve ışığın bakımını üstlenmeyi istedim. Çırak pozisyonuna kimin geleceği konusu ele alındığında, bunun için seçilmeyi umdum ve dua ettim. Ama babam benim yerime Fisher'ı oraya gönderdi."

"Önünde sonsuz ihtimal var ve birkaç ada öteye mi seyahat etmek istiyorsun?" Bu sorunun amacı bana takılmak olduğu halde Cassius'ın gözlerinde içten bir merak parlıyordu.

"Asla denizden ayrılmayı istemedim. Burası benim yuvam."

Başka bir sokağa saptık ve kalabalığın uğultusunu duyduk. Sokağın uzak ucunda ufak bir stantta sıcak çikolata ve çay satılıyordu. Ufak, tahta kaplama stanttan buhar yükseliyordu. Gece havası gittikçe soğurken bu iç ısıtan bir manzaraydı.

"Bir tane içmek ister misin?" diye sordu Cassius madeni para bulmak için cebini karıştırırken.

"Evet lütfen."

"İçinde suyosunu veya benzeri bir şey yok, değil mi?" diye adamla şakalaşarak bakır demlikleri işaret etti. "Sadece çikolata?"

"Tüm adaların en iyisi," diye böbürlendi sokak satıcısı bir sırıtmayla.

"Mükemmel. İki tane alalım."

"Teşekkür ederim," dedim teneke bardağı kabul ederken.

Cassius içeceğinden bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu.

"Yine de tuz tadı alabiliyorum. Burada her şeyin içine konuyor mu?" Sokak satıcısı güldü ve Cassius bir kez daha denedi. "Karamelde çok fena değildi ama yani! Her içecekte de olmaz ki!"

Yavaşça parkın içine ilerleyerek boş bir bankı olan sakin bir yer bulana dek buz heykellerin arasında zikzak çizerek yol aldık. Bank, denizkaplumbağalarının olduğu küçük bir platformun hemen yanındaydı, buza hafif bir yeşil renk verilmişti ve mavi ışıkla aydınlatılıyordu.

"Bunlar en sevdiklerim."

"Biliyorum," dedi Cassius sıcak çikolatasından bir yudum daha içerken.

Onu inceledim. "Öyle mi?" Eski sohbetlerimizi tekrar düşündüm ama daha önce denizkaplumbağalarından bahsettiğimi hatırlayamadım.

Gülümsemeye başlamadan önce yüzü kısa bir anlığına dondu. "Bana Verity söyledi. Bu akşamüstü... uçurtma yarışmasında. Ablasına hayli hayran."

Düşünceli bir şekilde parmağımı bardağımın ağzında gezdirdim. Verity'yle benim hakkımda konuşuyordu! Bu beni itiraf etmeyeceğim kadar memnun etti. "Ben de ona müthiş düşkünümdür."

"Nedenini anlayabiliyorum. O büyüleyici. Tüm kız kardeşlerin öyle. Ama sana söylemeliyim ki..." Uzandı ve başparmağımın tırnağına hafifçe vurdu. Bu beni ona doğru çeken, garip bir şekilde samimi bir dokunuştu. "Ben en çok senden hoşlanıyorum."

Sözleri beni altlarına çekip, üzerimi kaplayıp doğrudan kalbime yönelirken heyecanlı sırıtışıma engel olamadım. "Öyle mi? Ben emindim ki..." Sesim canlılığını yitirdi, önceki gece kapıldığım endişeleri itiraf etmek istemiyordum.

Ciddi bir tavırla başını salladı. "Ah evet. En çok." Bir kez daha parmağıma hafifçe dokunduğunda bir an orada oyalandı. "Hiçbir ev, unvan veya toprak beni aksine ikna edemez."

Bu kadar kolay okunuyor olmaktan utanarak yanaklarımın kızardığını hissettim. "Ama dün gece dedin ki..."

"O konuda berbat hissediyorum! Diğerlerinin Highmoor için ağızlarının nasıl sulandığını gördüm ve bir espri yapmak istedim –pek iyi bir espri değildi– ama biz buna beraber gülemeden sen hızla kaçtın."

Bakışlarımı kucağıma indirdim, kıvranıyordum. "Çok fazla kişi tam olarak bunun peşinde. Senin de onlardan olduğuna inanmak kolaydı."

"Ah, Annaleigh, bağışla beni, lütfen. Seni üzdüğümü düşünmekten nefret ediyorum." Avucunu yanağıma koydu, parmak uçları çenem boyunca hareket ederken göğsüme en enfes titremeleri gönderiyordu. "Özellikle bu bariz bir şekilde gerçekdışıyken. Söylediğimde ciddiydim... en çok sen."

Ağzım konuşamayacağım kadar kuruydu, hal böyleyken başımı sallayarak özrünü kabul ettim.

Cassius gülümseyerek ve tamamen iç rahatlığıyla tekrar heykele döndü. "Şimdi bana senin şu kaplumbağaları anlat."

Anılarımı elekten geçirerek tüm kız kardeşlerimle birlikte mutlu ve tam olduğumuz, neşeli, olağanüstü bir tanesini yakalamaya çalıştım.

"Annem ölmeden önceki yazdı. Verity'ye hamileydi. Bebek denizkaplumbağalarının yumurtadan çıkıp denize ilerlemelerini izlemek için sahile inmekten hoşlanırdık. O yıl yuvalardan birindeki yavrular diğerleri gibi hareket etmedi. Sert bir don erkenden gelmişti. Yumurtadan yeni çıkmış yavrular genellikle doğrudan suyun yolunu tutar ama soğuk yönlerini şaşırtmıştı muhtemelen. Yanlış yöne giderek kumulun üzerinden yol almak için mücadele ediyorlardı. Onları ne kadar diğer yöne çevirirsek çevirelim, sahilin yukarısına doğru gidiyorlardı. Kız kardeşlerim eninde sonunda eve dönmek istedi. Rüzgâr, elbiselerimizin içine işliyordu. Ağustostan çok kasım gibi hissettiriyordu.

"O gün dokuzumuz sahilde oyun oynuyorduk. Mercy ve Honor çok küçüktü. İkinci bir bakış atmadan hepsi evin yolunu tuttu, kurtarılmak istiyormuş gibi görünmeyen hayvanlara yardım etmeye çalışmaktan yorulmuşlardı.

"Yavruları, bir sepet gibi kullandığım eteğimde topladım ve eve taşıdım. Onlardan çok fazla vardı ve fırlayıp serbest kalmayı deneyip duruyorlardı. Bir küveti deniz suyuyla doldurdum ve hepsini içine koydum." Sesim uzaktı, kendimi anılara kaptırmıştım. "Küçük kaplumbağaları eve getirdiğim için hizmetçiler öfkeliydi ama annem onlara beni rahat bırakmalarını söyledi. Onların suda yüzgeçlerini çırparak güç kazanmalarını izlemek için alt kata inerdi."

Cassius karşıya bakmak yerine, bankta biraz daha kımıldanarak bana döndü. "Onları orada ne kadar süre tuttun?"

"Neredeyse bir hafta. Onları deniz yosunuyla ve küçük balık yumurtalarıyla besledim. Hava yeniden ısındığında onları sahile geri götürdüm."

"Ve hepsi hızla suya mı yöneldi?" diye tahmin etti.

Onları yanımda tutamayacağımı biliyordum, vahşi hayvanlardı ve denizde olmak için yaratılmışlardı, yine de bir veya ikisinin bana ihtiyaç duyarak geride kalmasını umuyordum. "Her biri. Çok güçlülerdi." Okyanusla buluşmaya hevesli küçük yüzgeçlerinin nasıl hızla ileri doğru çırpındığını hatırlayarak gülümsedim. "Her seferinde saatlerce küvette onlarla birlikte oturur ve suyu tekmeleyip çırpardım."

Cassius gülerken eli benimkine rastladı. Ellerimizin bu kadar yakın bir temasta bulunması tamamen doğalmış gibi, tesadüfen gerçekleşti. "Neden?"

Gözlerimi ellerimizin oluşturduğu düğümden çekmek için tüm gücümü kullandım. "Dalgalarla yüzmeyi öğrenmeleri gerekiyordu."

İçimde, derinlerde titrek bir umut ışığı yandı. Cassius'ın

başparmağının avucumun içine sürtünmesiyle, bir çıra yığınına değen çakmaktaşı parçası gibi, kıvılcım saçtı.

"Annaleigh Thaumas, irili ufaklı tüm denizkaplumbağalarının cesur kahramanı," diye mırıldandı ve çenemi yana yatırarak beni öptü.

Daha önce hiç öpülmediğim halde, iki çift dudağın kavuşmasının neye benzeyeceğiyle ilgili hayal kurmuştum. Patlayan havai fişekler veya görülmeyen kanatların telaşlı bir çırpınışı olacak mıydı? Eulalie'nin romantik romanlarının böyle bir teması sayfaları çevirtmek için icat ettiğine emindim. Kuşkusuz sırta hafifçe vurma veya el sıkışma gibi, tenin tene değmesinden fazlası olamazdı.

Ama bu çok daha iyiydi.

Dudakları benimkinin üstünde sıcaktı ve bir erkeğin olabileceğini hiç hayal etmediğim kadar yumuşaktı. Ellerini yanaklarıma yerleştirdiğinde ve dudaklarıma geri dönmeden önce alnıma bir öpücük kondurduğunda tenim karıncalandı. Çenesini keşfetmek için parmaklarımı yükseltmeye cesaret ettim. Kirli sakalla pürüzlüydü ve parmak uçlarımı üzerinde dolaştırarak hatlarını ezberlerken benimkinden tamamen farklı hissettiriyordu.

Sonunda geri çekildiğimde sersemlemiştim ve soluk soluğaydım.

"Yanaklarının kızarması çok güzel." Cassius sırıttı ve yanağımı öperken parmaklarıyla gül rengi parıltısını okşadı.

"Seninkilerin de," diye mırıldandım, hemen sonra başımı iki yana sallarken yanaklarımdaki kırmızılık koyulaştı. "Demek istediğim o değildi. Üzgünüm. Ben..."

Cassius keyifli görünüyordu. "Seni heyecanlandırdım mı?"

"Biraz," diye kabul ettim. Bankta kıpırdanarak aramızdaki serin havanın zihnimi boşaltmasına izin verdim.

"Ah, bak, havai fişek gösterisi başlıyor," dedi. Yukarı bakarken dizi benimkine bastırıyordu.

Bakışını takip ederek gökyüzünü aradım ama karanlıktan başka bir şey yoktu. "Nerede? Ben görmüyorum..."

Ve o zaman beni yeniden öptü.

25

UYKUMDAN İRKİLEREK UYANARAK ANSIZIN DOĞRULdum. Sersem gibi gözlerimi kırpıştırarak saçlarımı, yatak örtülerini kenara itim ve uykuyu gözlerimden uzaklaştırdım. Dün gecenin anıları yoğun bir sisin ardında dalgalanarak geri döndü. Çalkalanma Festivali... Oyun ve heykeller... Cassius'ın beni öpmesi...

Teknede geri dönüş yolculuğunda, şiddetini gitgide artırarak kar yağmaya başlamıştı. Cassius ve ben soğuğu birbirimize fazla yakın oturmamızın bahanesi olarak kullanmıştık, öyle ki dizlerimiz cüretkârca birbirine baskı yapıyordu. Salten'a vardığımızda gökyüzü soğuk bir hiddetle çalkalanarak uğultulu karayellerle adayı dövüyordu. Yatmaya gitmeden önce şahmerdanlar gibi kayalıklara çarpan dalgaları izlemiştim.

Bir feryat beni hararetli düşüncelerimden kopardı. Bunu haykırışlar, ardından eziyet çeken bir hayvanı andıran şiddetli bir ağıt izledi. Ne oluyordu böyle? Gri sabahlığımı bedenime sararak odamdan koridora çıktım. Sesler alt kattan geliyordu. Lenore'un iniltilerini tanıyarak bodoslama koşmaya başladım.

"Gittiler," diye ağlıyordu ben odasına girerken. "Gittiler, Annaleigh!"

Camille ve Hanna halihazırda oradaydı, birbirleriyle öyle hızlı konuşuyorlardı ki hiçbir anlam çıkaramadım. Lenore kendini kollarıma atarak soğuk, ıslak yanağını benimkine bastırdı. Aşağı dökülen saçları ve yırtılmış gecelik katmanları bedeninde kaotik bir sarmal oluşturuyordu.

"Ne oldu? Ligeia ve Rosalie nerede?" Elimi saçlarında gezdirerek onu yatıştırmaya çalıştım. Parmaklarım saçlarına dolanmış bir şeye takıldı. Onu çözdüğümde ufak, ince bir dalla karşılaştım. Küçük kahverengi dalda benek benek kırmızı meyve tomurcukları vardı.

"Dışarıda mıydın?" diye sordum ona ince dalı göstererek.

Lenore, "Bilmiyorum, bilmiyorum," diye ulurken Hanna babamızı bulmak için aceleyle odadan çıktı. "Ama gittiler!"

Çırpınan kollarının darbesinden kıl payı kaçtım. "Camille, ne olmuş?"

Ablam bana Lenore'u yatağa götürmemde yardım etti. "Kestirebildiğim kadarıyla, uyandığında Rosalie ve Ligeia yataklarında yokmuş. O andan beri çılgınca bağırıp çağırıyor."

"Lanet yüzünden!" diye hıçkırdı Lenore çığlıklarını yastıklarla boğarak.

Sırtını okşadım. "Kahvaltı için aşağıda olamazlar mı? Veya bir sabah yürüyüşü için dışarıdadırlar belki? Biri kontrol etti mi?"

Camille başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Ondan tutarlı bir laf alamıyorum."

"Lenore, sakinleşmen lazım." Lanetten bahsettiğinde ürpertimi bastırarak sesimi kararlı ama yumuşak tuttum. Daha fazla kız kardeş gömemezdim.

"Öldüler. Bunu biliyorum!"

"Bize ne olduğunu anlat. Bir şey mi gördün?"

Perişan halde başını iki yana salladı ve ona sardığım yorganı geriye fırlattı, gözlerinde telaşlı bir parlaklık vardı. "Ben onlarım. Onlar da ben. Ve gittiler. Bunu hissediyorum!"

Ellerimi kaldırarak zarar verme niyetinde olmadığımı gösterdim. "Yok bir şey. Onları bulacağız. Nereye gitmiş olabileceklerini biliyor musun?"

Lenore dik oturarak Camille'le göz teması kurdu. "O biliyor." Sesinde tehlikeli bir suçlama vardı.

Kız kardeşinin öfkeli bakışından hiç etkilenmeyen Camille gözlerini tavana kaldırdı. "Saçmalıyor."

Bir saç tutamını Lenore'un yüzünden iterek yanağını okşadım. "Ne demek istiyorsun? Söyle bana, Lenore." Hıçkırarak geri yattı ve birdenbire neyi kastettiğini tahmin ettim. Camille'e döndüm. "Dün gece dansa mı gittiniz?"

"Ne? Hayır! Astrea'dan çok geç saatte döndük ve fırtına vardı. Kimse o havada dışarı çıkmak istemezdi."

Lenore'un çenesi titredi. "Onlar çıktı!"

Birbirlerine öfkeli sözler savururlarken gözlerim ikisi arasında hızla gidip geliyordu.

"Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Balonun nerede olacağını onlara sen söyledin!"

Camille'in ağzı şaşkınlıkla açılıverdi. "Söylemedim."

"Seni gördüm!"

Camille bana döndü. "Annaleigh, yemin ederim onun neden söz ettiğini bilmiyorum. Dün gece doğruca yatmaya gittim."

Babamız odaya girerek dansla ilgili tüm konuşmaya son verdi.

"Ev tam bir kaos halinde. Hizmetkârlar gözyaşlarıyla oradan oraya koştururken üçüzler için ağıt yakıyor. Neler oluyor?" Lenore'u fark etti. "Kız kardeşlerin nerede?"

"Lenore uyandığında Rosalie ve Ligeia yataklarında yokmuş," diye aracılık ettim, Lenore'u daha fazla ağlatmamak için. Babamızı kenara çektiğimde irkilmemeye çalıştım; üzerine sinmiş taverna kokusu hâlâ duruyordu.

"Kayıp olduklarına inanıyor."

Babamız bir eliyle alnını silerek inledi.

"Bir yerlerde olmalılar. Aramayı başlatacağım. Belki... bir kahve içtikten sonra bize katılırsın? Yakında bulunacaklardır."

Bundan bizzat emin olacaktım.

Ev saatlerdir arandığı halde kız kardeşlerimden bir iz bulunmamıştı.

"Tüm labirente baktık, leydim," diye bildirdi Jules dışarıdaki kar fırtınasından eve girdiğinde. Sterland ve Fisher onunla birlikteydi. "Hiçbir şey bulamadık."

Kız kardeşlerimin kayboluşunun haberi Highmoor'a yayıldığında konuklarımız aramaya yardım etmeye gönüllü olmuştu.

"Nerede olabilirler?" diye sordu Morella. Mavi Salon'a çekilmişti, küçük kızları oyalarken kükreyen bir ateşin yanında kendini sıcak tutuyordu. Solgun ve bitkin görünüyordu. Günün stresinin ona ve bebeklere kötü etki edebileceğinden endişelendim.

Aranacak yerler listesinde labirentin üstünü çizdim. "Kimse yeraltı mezarını araştırdı mı?"

"Dışarıda en az yarım metre kar var," dedi Sterland. "Ayak izlerini görürdük."

"Rüzgâr onları yok etmiş olabilir. Orayı aramamız gerektiğini düşünüyorum. Babama nereye gittiğimi söyleyin."

Cassius odaya girdi, omuzları karla kaplıydı. Dışarıda ahırı araştırıyordu. Soğuktan ve rüzgârlardan yanmış yanakları parlak kırmızıydı. Kabaran umudum başını iki yana sallamasıyla çöktü.

"Dışarı çıktığını mı söyledin?"

Başımı salladım. "Aile mezarına."

"Seninle geliyorum. Fırtına hızlanıyor. Tek başına dışarı çıkmana vicdanım izin vermez. Bu güvenli olmaz."

Tüm sabah boyunca ondan kaçınarak dün geceyi, öpüşmemizi düşünmemeye çalışmıştım. Dikkatimin dağılmaması ge-

rekiyordu. Ama haklıydı. Fırtınada tek başıma dışarı çıkarsam sırf benim için bir başka arama ekibi kurulması lazım olurdu.

"Pelerinime ihtiyacım var," dedim hızla merdivenlerden çıkarken. "Bir dakikaya hazır olurum."

Cassius'ın ayak sesleri beni takip ediyordu. Göz göze geldiğimizde çenemin titrediğini hissettim.

"Nasılsın?"

Kısık ve sıcak sesi tüm sabah sürdürmeye çalıştığım sert, aldatıcı tutumumu mahvetmekle tehdit ediyordu. Bir gözyaşını, bir toz zerresinden fazlası değilmişçesine gözümden sertçe uzaklaştırdım. "Bugün kesinlikle benimle ilgili değil."

Aramızdaki basamakları sıçrayarak çıktı. "Çok yorgun görünüyorsun. Yeraltı mezarını benim aramama izin ver."

Merdivenlerden çıkmaya devam ettim. "Oraya nasıl gideceğini bilmiyorsun."

"Bir hizmetkârı benimle birlikte yolla. Çabucak orada oluruz." Parmakları sırtımın oyuğunu sıyırdı. "Annaleigh..."

Sahanlıkta durdum. "Bunu yapmam gerekiyor, Cassius. Herkes dışarıda arama yaparken burada kalıp tekrar tekrar aynı odalara bakamam. Çıldıracakmışım gibi hissediyorum. Bunu yapmama izin ver."

"Onları bulacağız," diye söz verdi elimi sıkarak. "Gözden kaçırdığımız bir oda olmalı veya belki bir şaka yapıyorlardır?"

Başımı iki yana salladım. "Bunu yapmazlardı. Ne düşüneceğimizi bilirler."

Cassius yatak odamın tam karşısındaki portrenin önünde durup onu inceledi. Bu, üçüzler doğmadan önce resmedilmişti, o zamanlar sadece altımız vardık.

"Bunlar ablalarım."

"Ava, Octavia, Elizabeth ve Eulalie."

Duraksadım. "İsimlerini nereden biliyorsun?"

Donakaldı, mavi gözleri karanlıktı. Bir anlığına endişeli, suçüstü yakalanmış göründü. "Plakada yazıyor."

Resim çerçevesinin altındaki küçük pirinç plaka parçasına gözlerimi kısarak baktım. Loş ışıkta isimlerini çıkaramıyordum. "Aslen on iki kardeştik. Ama teker teker birbirimizden koparıldık. Köylüler evimizin üzerinde bir lanet olduğuna inanıyor. Yani anlayacağın, Rosalie ve Ligeia asla kaybolmuş numarası yapmazdı. Bu çok zalimce olurdu."

"Çok fazla kayıp," derken Cassius'ın gözleri resme odaklıydı.

Ablalarımın bakışlarına arkamı döndüm. "Ah."

"Ne oldu?"

Kapı kulpunu inceledim. "Kapımı kapalı bıraktığıma eminim."

Ne var ki şimdi beş-on santim aralıktı. Onu itip genişçe açarken içeride Ligeia ve Rosalie'yi bulmayı umuyordum. Şifoniyerimin yanında karanlık bir beden seçtiğimde boğazımdan korku dolu bir çığlık koptu.

Ivor şaşkınlıkla kafasını kaldırıp baktı, yüzü gölgeli ama telaşlıydı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum ve Cassius'ın arkamda olduğunu, içeri dikkatle baktığını hissettim.

Ivor yavaşça çekmeceyi kapadı. İpek çoraplarımdan biri mandala takıldı. "İkizleri arıyordum."

"Annaleigh'in şifoniyerinde mi?" Cassius'ın bir uyarı yayan sesi korkutucuydu. "Kaldı ki onlar üçüz."

Ivor omuz silkti. "Herkes bununla meşgul olduğuna göre ipucu arayabileceğimi düşündüm."

"İpucu mu?"

"Ayakkabılarla ilgili."

"Kız kardeşlerim kayıp ve sen ayakkabılarımızın mı derdine düştün?" Üzerine atlayarak onu kolundan yakaladım ve toplayabildiğim tüm güçle onu kapıya doğru ittim. Bir dağı yerinden oynatmaya çalışmak gibiydi. "Burası benim özel odam. Çık buradan!"

Ivor tutuşumdan sıvıştı. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Daha ziyade kendine yardım ediyormuşsun gibi görünüyor."

"Hanımefendi senden odasını terk etmeni istedi," diye hatırlattı Cassius adamın üstüne yürüyerek.

Ivor'un bakışları aramızda gidip geldi, bir kaşı yükseldi. "Ya sen, hanımefendinin odasında ne yapıyorsun?"

Cassius'ın gözleri kısıldı. Ivor ayak sürüyerek odadan çıkana dek Cassius sessiz ve hareketsiz kalarak onu bakışlarıyla alt etti. "Cebinde Bayan Thaumas'a ait bir süs eşyası var," diye seslendi arkasından. "Bırak onu."

Ivor arkasına bakmadan saç kurdelelerimden birini yere attı ve uzaklaşırken onu ayağıyla çiğnedi. Cassius onun başka bir odada dolaşmadığından emin olmak için peşine düştü.

Kurdeleyi yerden alırken bir şey hatırladım.

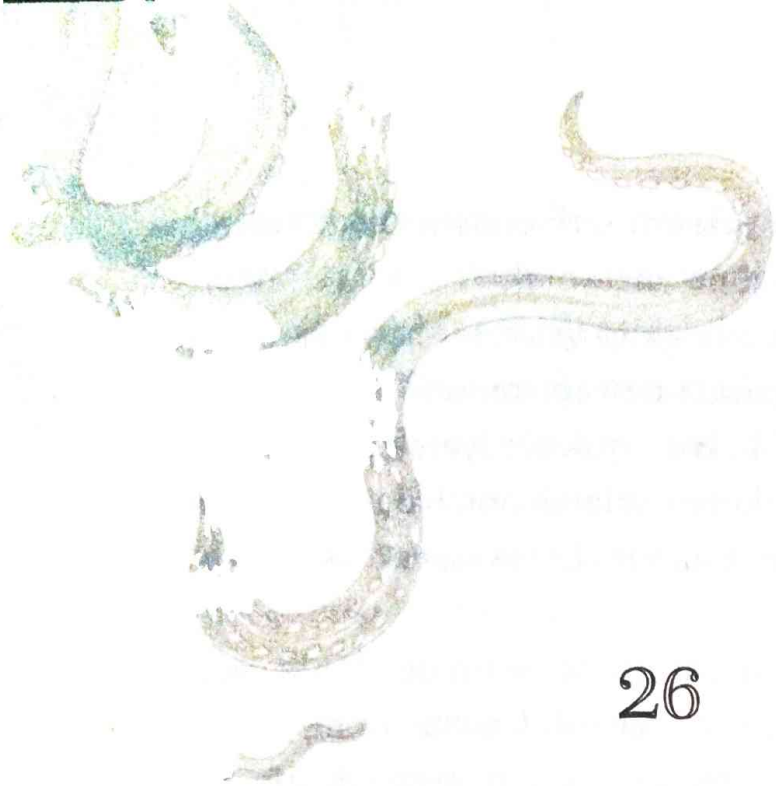
Saç.

Bu sabah ince bir dalı Lenore'un saçlarından çekip çıkarmıştım. Bir ahududu dalı. O çalıların nerede olduğunu biliyordum. Highmoor'a yakın bir ormanda, bir çalılıkta büyüyorlardı. Lenore oraya gitmiş olmalıydı. Zaten üçüzler asla kendi başlarına bir şey yapmazdı...

"Galiba nerede olabileceklerini biliyorum," dedim Cassius geri döndüğünde.

"Nerede?"

Merdivenden aceleyle inerken boynuma bir eşarp doladım. "Beni izle."

26

BAHÇELERİN İÇİNDEN GEÇERKEN EN KESTİRME ROtayı kullandım ama ormanın sınırından girerken yine de yarı yarıya donmuştuk. Yol boyunca kız kardeşlerimin bu yöne geldiklerinin bir işaretini bulmak için gözlerimi dört açtım fakat uğuldayan rüzgârlar, bırakmış olabilecekleri tüm izleri belirsizleştiriyordu. Midemde büyüyen, umutlarımı gaddar bir işgüzarlıkla saptıran korkulara aldırmamaya çalışıyordum.

Hava fazla soğuktu.

Fazla uzun zamandır yoklardı.

Onları canlı bulmamız imkânsızdı.

Hayır!

Rosalie ve Ligeia'yı çalılıkta birbirilerine sokulup sarılırken, üşümüş ve yolunu kaybetmiş halde kafamda canlandırdım. Onları pelerinlerimizle örtecek ve eve götürecektik. Ateşin başında ısınacaklar, bardak bardak sıcak şıra ve güzel bir yemekle neşeleri yerine gelecekti. Ve bir gün hepimiz buna gülecektik.

Ormanda kar izin verdiğince hızlı hareket ettik. Bazı kısımlar neredeyse hiç karla kaplı değildi ama ayak bileklerimiz donmuş kök ve sarmaşıklara takılıyordu. Diğerlerinde, kar birikintileri dizlerimin üzerine geliyordu. Ağaçların koruma-

sının içinde rüzgâr çok da sert değildi ve görüş mesafemiz on kat artıyordu.

Cassius bir çukura kayıp düşmeden önce kendini durdurdu. "Burada ne arıyor olabilirler?"

Aşağı sarkan bir ağaç dalını kenara ittim ama geri savrularak yüzüme vurdu. Yanaklarım bunun acısını hissedemeyecek kadar uyuşmuştu. Yoğun karda güçbela yürürken donmuş ve karıncalanan ayaklarım acıyordu.

İleride kırmızı bir parıltı vardı, ağaçların arasına girdiğimizden beri gördüğümüz ilk gerçek renkti. Ahududu çalıları!

Bir araya toplanarak gür, dairesel bir çit oluşturuyorlardı. Çalılığın daha ilerisinde, merkezindeki ufak bir açıklığa ilerleyen bir aralık vardı. Yaz aylarında piknik sepetleri hazırlar, tüm akşamüstlerini yemyeşil çalılıkta gizlenerek geçirirdik.

Dokunulmamış karda ayak izleri fark ettim.

Daha hızlı çarpan kalbim umutla öyle doluydu ki patlayabilirdi. Buradalardı! "Rosalie! Ligeia!"

Şimdi Cassius benim önümdeydi, çitin etrafındaki izleri takip ediyordu. Onu yoldan çekip daha hızlı koşmak istiyordum fakat kar yığınları eteğimi çekerek beni arkada bırakıyordu.

İzlerden üç takım saydım. "Bak! Görüyor musun? Hâlâ burada olabilirler!"

Çalılığın girişinde aniden durarak yolumu kesti. Etrafından sıvışırken Cassius beni yakaladı. Parmakları kısa bir an üzerime kaydı ama beni durdurmak için yeterli değildi.

"Annaleigh, yapma!"

Aniden durdum. Kalp atışlarım dışında dünyadaki her şey donmuştu. Gittikçe daha sert ve gittikçe daha hızlı çarpıyordu ta ki ben temposunu boğazımın çukurunda hissedene, nefesimi kesene dek.

Sanırım çığlık atmıştım ama hiçbir şey duymadım. Sadece fazla güçlü bir hal alan bir sessizliğin keskin iniltisi vardı.

Yanlarına gitmek istesem de, bacaklarım boşalıp ben kara düşerken tek yapabildiğim yere çökmekti.

Onlara nasıl ulaştığımı hatırlamıyordum –sürünmüş olmalıydım– ama birdenbire orada kız kardeşlerimleydim, ellerim donmuş boğazlarında, solgun mavi bileklerinde bir nabız hissetmeye çalışıyordu. Çaresizce bir kalp atışı duymak için kulağımı sessiz göğüslere bastırdım fakat hiçbir şey yoktu.

"Rosalie?" Avucumu onun yanağına koyarken sesim bir hıçkırığın içine sıkışmıştı. Gözyaşları yüzümden sel gibi akıyordu. Rosalie soğuktu. Çok soğuktu. Çok uzun süredir buradaydı. "Ligeia? Ligeia, Rosalie, lütfen uyanın," diye yalvardım kız kardeşlerimin soğuk kabuklarına, ardından kollarımı onlara dolayıp bağırdım.

Çalılığın merkezinde sırtüstü yatıyorlardı, donuk gözleri gökyüzüne bakıyordu. Kirpiklerindeki buz saçaklarını, burun deliklerinin altındaki kırağıyı, dudaklarının maviliğini görmezden gelebilirseniz gelip geçen bulutları izleyip gördükleri tuhaf şekilleri işaret ediyor olabilirlerdi.

Cassius arkamdaydı, beni cesetlerden geri çekmeye çalışıyordu. Hayır. Cesetler değil. Rosalie. Ligeia. Güzel, gamsız kız kardeşlerim. Onlar ceset değildi. Hayır, ölmüş olamazlardı. Olamazlardı...

Cassius kederimi azaltmaya çalışırken kollarının beni kucaklamasına izin verdim. Hıçkırıklar göğüskafesimi ikiye bölecekmiş gibi göğsümden sökülürken Cassius bana sımsıkı sarılıyor, saçlarıma öpücükler konduruyor, beni bir arada ve bir bütün halinde tutuyordu.

Tekrar kız kardeşlerime döndüğümde, ellerinin birbirine kenetli olduğunu fark ettim ve annemizin üçüzlerin doğdukları günle ilgili anlatmayı sevdiği hikâyeyi hatırladım. Onca ayı daracık bir alanda birbirlerini sıkıştırarak geçirdikten sonra hiçbiri büyük, bilinmeyen dünyaya kendi başına çıkmayı göze almak istememiş, böylece el ele tutuşup bir zincir oluşturmuşlardı.

Bağları sadece ebe onları çekip ayırdığında kopmuştu. Önce Rosalie, sonra Ligeia, sonra Lenore.

Ligeia, karın içine boştaki kolunu uzatarak kız kardeşinin elini, Lenore'u aramıştı. Dünyaya nasıl geldilerse, onu o şekilde terk etmeyi arzulayarak. Birlikte.

Gözyaşları gözlerime dolarak beni körleştirdi ve daha fazlasını hatırlamıyordum.

27

"BİZ, TUZ HALKI, BU BEDENLERİ DENİZE GERİ TESLİM ediyoruz."

Yüce Denizci'nin sesi, diğer kız kardeşlerimin cenazelerinde fark etmediğim bir üzüntü barındırıyordu. Başıyla Sterland'ı, Regnard'ı, Fisher'ı ve Cassius'ı selamladı.

Tabut taşıyıcılarımız.

Fırtına, dışarıda hâlâ şiddetle devam ederek anakaraya ve Thaumas lanetinin bir başka kanıtını cesaretle karşılamaya gönüllü diğer akrabalara erişimimizi kesiyordu. Kız kardeşlerimin bulunmasından sonra çoğu konuğumuz Highmoor'dan ayrılmak istemişti. Babamın en eski arkadaşları ve Cassius dışında herkes fırtınanın sona ermesini, kederimizden mümkün olduğunca uzakta beklemeyi seçerek Astrea'ya gitmişti.

Erkekler sarf ettikleri gayretten homurdanmamaya çalışarak tabutu mezarın içine kaydırdı.

Tabut. Tek.

Yeraltı mezarı tek seferde bir kutuyu alabilecek kadar büyüktü. Anlaşılan evvelki Thaumas'lar asla çiftler halinde ölmemişti. Rosalie ve Ligeia'nın tek tabuta sığması için ne yapılması

gerektiğini öğrenmek istemiyordum ama orada birlikte olduklarını bilmek bir şekilde beni daha iyi hissettiriyordu.

"Tuz'dan doğarız, Tuz'la yaşarız ve Tuz'a döneriz," diye devam etti Yüce Denizci.

"Tuz'a," diye tekrar ettik uyuşuk seslerle.

Yüce Denizci tuzlu su kadehini kutunun üstüne döktü, mumların üzerine su serpti ve tören bitti.

Bu kez babam konuşma yapmadı. Taziye yoktu. Bu, yaşamlarını kutlayacak bir zaman değildi. Yas üzerimize ikinci bir deri gibi yerleşmişti.

Herkesi Highmoor'a döndürmek için üç at arabası yetti. Babamız, Sterland, Regnard ve Yüce Denizci öndekindelerdi. Ben Verity, Mercy ve Fisher'la birlikte bir arabaya oturdum. Camille, Honor ve Cassius arkadan takip ediyordu. Morella evde kalmıştı, bu kadar soğukta dışarı çıkamazdı. Lenore ise...

Lenore.

Cassius ve ben, üzücü haberle Highmoor'a döndüğümüzden beri yatağa düşmüştü. Geri dönüş yolculuğunu pek hatırlamıyordum. Daha önce hiç bayılmamıştım. Üçüzlerin değiş tokuş ettiği o gülünç romantik romanlarda okuduklarımla alakası yoktu.

Eskiden değiş tokuş ettikleri.

Lenore haberi duyduğunda bir kez başını salladı, söylediklerimiz önceden bildiği şeyi doğrulamıştı, ve ürpertici bir zarafetle odadan ayrıldı. Hanna peşinden koştu, onun kendisine zarar vereceğinden emindi.

Gelgelelim Lenore şiddetli hiçbir şey yapmadı. Ne gözyaşı döktü ne de çığlık attı; ne bir inilti ne de bir feryat kopardı. Sanki Lenore'a can veren hayat kıvılcımı kız kardeşlerini takip etmiş ve geriye boş bir kabuk bırakmıştı. Uyanıp uyuyor, yemek yiyip banyo yapıyordu ama gerçekten orada değildi. Gece onun yanına kıvrıldığımda bile –benim çektiğim acının mislini hissettiğini bildiğimden onu yalnız bırakmaya dayanamıyor-

dum– hiçbir şey söylemiyordu. Neredeyse önceden içinde bulunduğu zıvanadan çıkmış, vahşi halini tercih ederdim. Bu kopuk, sessiz kedere şahit olmak katlanılamayacak kadar feciydi.

"Onları gördün, değil mi?" diye sordu Verity beni sarsıntılı araba yolculuğuna döndürerek. Pencereler kapalı ve örtülü olmasına rağmen nefesimiz havada buğulanıyordu ve hepimiz kalın battaniyeler ile kürklerin altında birbirimize sokulmuştuk.

Başımla onayladım.

"Onları ne öldürdü? Babamız söylemez. Ronald bana bunu yapanın bir ayı olduğunu söyledi."

"Adada hiç ayı yok," diye hatırlattı Fisher ona.

"Bir ayı değildi," dedim. Sesim kulağa çatlak geldi, sanki gözyaşlarından paslanmıştı.

"O zaman neydi? Roland onların paramparça olduğunu söyledi. Her yerde kan varmış."

"Roland kendini işsiz bulacak. Sana böyle şeyler söylememeliydi. Doğru bile değiller. Biz onları... bulduğumuzda... sadece çalılıkta sırtüstü uzanıyorlardı."

"Biri onları zehirledi mi?" diye sordu Mercy.

"Elbette hayır!"

"Öyleyse nasıl?"

Omuz silktim. "Anlaşılan fırtınada yollarını kaybetmişler ve soğukta fazla kalmışlar. Çok huzurlu görünüyorlardı. Ve birliktelerdi. Korktuklarını veya üzgün olduklarını sanmıyorum."

"O halde neden geri dönmediler?"

Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Lenore fırtınayı atlatmıştı. Onu ayrıntılar için sıkıştırarak o gece neler olduğunu öğrenmeye çalıştığımda bana garip ve boş bakışıyla karşılık vermiş ve çekip gitmişti.

"Bilmiyorum," diye kabul ettim. "Bilmediğim birçok şey var."

"Lanet," dedi Verity. Sesi yumuşak ve kısıktı.

"Lanet falan yok. Sadece talihsizlikti."

"Talihsizlik bir lanet olamaz mı?" diye sordu Mercy.

"Hayır. Bu sadece tesadüf."

"Lanet kendini tesadüf gibi gösterebilir."

"Lanet falan yok!" diye bağırdım amaçladığımdan daha yüksek sesle. Kızlar şaşkınlıkla sıçradı. Onları ürkütmüş olmam hoş değildi ama yolculuğun geri kalanında arabaya huzurlu bir sessizlik hâkimdi.

Highmoor'a vardığımızda Mercy ve Verity benden uzaklaşmayı arzu ederek arabadan dışarı atladı fakat Fisher arkada kaldı, kaşları çatıktı.

"Ne?" diye ısrar ettim, dilinin ucunda bir şey olduğu açıktı. Başını iki yana sallayarak kapıya uzandı. Elini tutarak onu durdurdum. "Fisher, ne var?"

"Rosalie ve Ligeia'yı bulduğunda Cassius seninle miydi?"

"Evet."

Kahverengi gözleri pencereye dönmeden önce bir anlığına üzerimde titreşti.

"Yok bir şey."

"Belli ki bir şey var."

Nefesi soğuk havada Fisher'ın çevresinde dalgalandı. "Sadece... O ağaçlığı bizzat kontrol ettim. Arama esnasında... O güne ait hafızamın bulanık olduğunu biliyorum ama ahududu çalılıklarının yanından geçerken kızları görürdüm gibi hissediyorum."

"Ne ima ediyorsun?"

Parmakları orada biriken karanlık düşünceleri silebilirmiş gibi alnını ovdu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda cin gibi bakıyorlardı. "Orada olmadıklarını söylüyorum. Birinin onları sonradan oraya koyduğunu söylüyorum."

"Onları oraya koymak mı?" diye tekrarladım. Kalbimde harekete geçen bir parça soğuk, damarlarımda buzlu su gibi akarak beni olduğum yerde dondurdu. "Ne demek istiyorsun? Sen... Sen onların öldürüldüğünü mü düşünüyorsun?"

"Sen düşünmüyor musun? Bana birinin Eulalie'yi öldürdü-

günü söyledin. Bana ve tüm Astrea'ya Edgar'ın biri tarafından itildiğini haykırdın. Burada cinayetten şüphelenmiyor musun?"

Dehşete düşerek kaşlarımı çattım. "Hayır... Eulalie... Bunu yapan başka biriydi. Edgar'ı kıskanan biriydi ve... Diğer yandan Rosalie ve Ligeia... onlar dansa gitmişti. Sadece fırtınaya yakalandılar..."

"Öyle mi?" diye sordu Fisher, sesi sert olsa da nezaketsiz değildi. "Karda üç takım iz gördüğünü söyledin..."

"O Lenore'du," dedim kolayca, kulağa ne kadar zayıf geldiğini fark etmeden önce.

"Neden yalnızca Lenore geri döndü?" Fisher daha yakına eğildi. "Onları terk etmeyeceğini biliyorsun."

"Ama saçlarındaki ahududu dalı..."

"Oraya yerleştirilmiş olabilir."

İri, hantal bir gölgenin kız kardeşim uyurken gizlice odasına girdiğini, arkasında tek bir ince dal bıraktığını gözümde canlandırdım ve ürperdim.

"Sence üçüncü ayak izi katile mi aitti? Eulalie'nin katiline?"

Fisher başıyla onayladı.

Zihnim fırıl fırıl dönerken Eulalie'nin katilinin karşılık göremeyen bir talip olduğunu düşünmemin tüm sebeplerini hatırlamaya çalıştım. Ya öyle değilse, ya teorim yanlışsa...

"Rosalie ve Ligeia gerçekten öldürüldüyse... bu hiçbirimizin güvende olmadığı anlamına gelir," diye fısıldadım.

Pencereden dışarı göz attığımda Verity ve Mercy'nin babamızın Yüce Denizci'yle konuşmasını sabırla dinlediğini gördüm ve mideme bir korku çöreklendi. Biri onların peşinde olabilirdi. Biri...

Son at arabası avluya girdi. Cassius aşağı inerek Camille ile Honor'a yardımcı olmak için elini uzattı. Bizim arabamıza oyalanan bir bakış attıktan sonra onlara içeriye doğru eşlik etti.

"Onu aslında ne kadar iyi tanıyoruz ki?" diye sordu Fisher mutsuz bir tavırla. "Yani, Cassius çıkagelene dek baban Co-

rum'un bir oğlu olduğunu bile bilmiyordu. Bu sana garip gelmiyor mu?"

Başım ağrıyordu, buz gibi soğuk ve havada dönen suçlamalar ani bir migrene sebep olmuştu. "Bu biraz şüpheli, kabul ediyorum. Fakat bu onun katil olduğu anlamına gelmez."

"Doğru ama..."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Bunu sormak zorundayım, Fisher... Bunları söylemenin sebebi... Sebebi senin yerine onu tercih etmem olamaz, değil mi?"

Ağzı istemsizce açıldı. "Elbette değil! Bunu nasıl düşünebilirsin, benim..." Elini arabanın kapısının üstüne koydu; onu açıp yanımdan ayrılmaya hazırdı.

"Bekle! Demek istediğim..." Uzun bir nefes vererek başımı iki yana salladım. "Ne demek istediğimi bilmiyorum. Özür dilerim. İyi uyuyamıyorum ve ben... Bunu düşüneceğim, tamam mı?"

Fisher'ın gözleri benimkileri yakıyordu.

"Ne oldu? Şimdi mi?"

Omuz silkti. "Daha acil bir işin mi var?"

İç geçirerek o günü hatırlamaya çalıştım. "Sen ve Sterland, Regnard ve Ethan'la birlikte labirentteydiniz, değil mi?"

"Sabahın büyük bir kısmında."

Parmaklarımla hesaplarken onları eksilttim. Ivor, üst katta yıpranmış terliklerimizle ilgili ipucu arıyordu. Bir tane daha eksilmişti.

"Jules, Cassius'la birlikte ahırdaydı galiba," dedim. Bunu söylerken Cassius'ın eve yalnız döndüğü aklıma geldi. Uzunca bir süre dışarıda, soğukta kalmış gibi yanakları parlak kırmızıydı.

Neden?

Ahırdan eve yürümek uzun sürmezdi ve içeride atların ısınması için ısıtılmış kömür kümeleri vardı.

"Ahududu çalılıklarının yanından geçtiğine emin misin?"

Boğazım gerildi. Bir uçurumun kenarında duruyormuşum ve çakıl taşlarıyla ince kumlar ayaklarımın altından kayıyormuş

gibi hissediyordum. Düşmek üzere olduğumu biliyordum ama durup kendimi kurtaramıyordum.

Fisher başıyla onayladı. "Çalılık boştu. Orada kimse yoktu."

Bakışlarımı pencereden dışarı diktim ama Cassius'ın kırmızı yanakları dışında bir şey göremiyordum.

Fisher sessizce bekleyerek sözlerini sindirmeme izin verirken pencere camları nefesimizle buğulanıyordu.

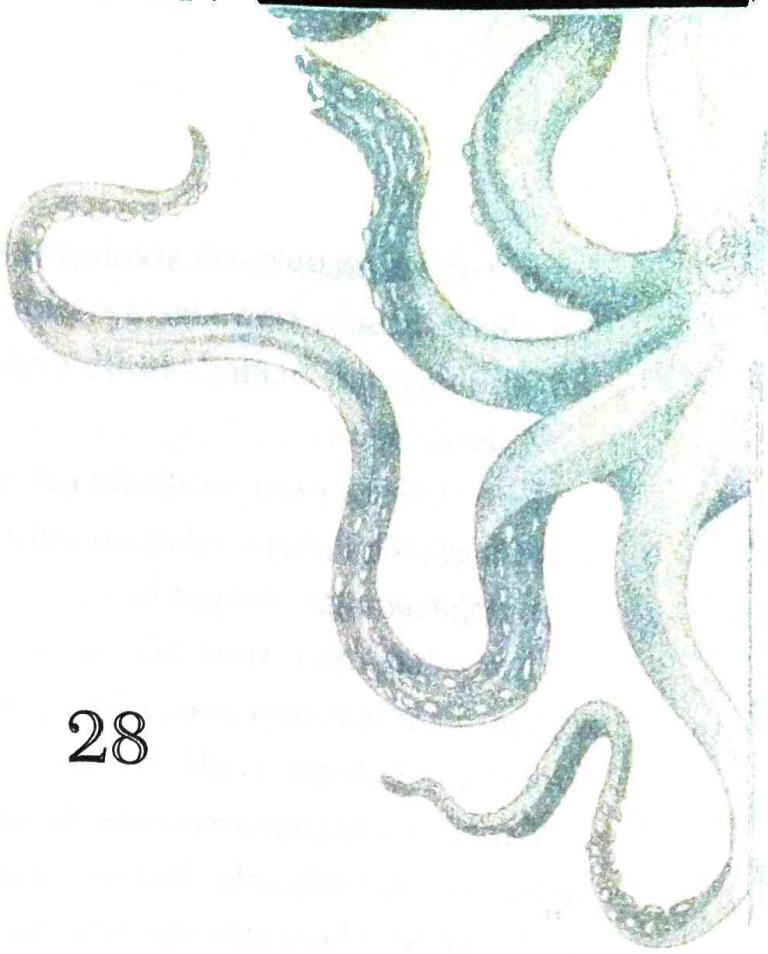
"Hadi, seni içeri sokalım," dedi sonunda. Kapıyı itip açtı ve inmeme yardım etti.

Avluda sersemletici bir sisin içinde dikildim. Arabacı kırbacını şaklatarak atları ürkütüp harekete geçirdiğinde yana bile çekilmedim. Isınmak için ellerimi kollarımda yukarı aşağı hareket ettirmemin bir faydası olmadı. Hiçbir şey hissedemiyordum. Tamamen hissizleşmiştim.

"Bu adadan biri kız kardeşlerimi öldürdü."

Fisher'ın yüzünü bir üzüntü kaplarken dirseğimi tutarak beni içeri yönlendirdi.

Sütunlu girişin altından geçmeden hemen önce kafamı kaldırdım ve Mavi Salon'un pencerelerinden birinde bir figür gözüme ilişti. Cassius orada durmuş bize bakarken alnı endişeyle kırışmıştı.

28

ODA SICAKTI.

Lenore'un yanında yatıyordum lakin gözüme uyku girmiyordu. Çarşaflar bacaklarıma yapışmış etrafıma dolanıyor ve asılıyorlardı. Ayağımla düzleştirmeye çalıştım ama bu onları iyice düğüm yaptı.

Onu aslında ne kadar iyi tanıyoruz ki?

Fisher'ın sesi yükselerek soruyu tekrarlıyordu ta ki sözcükler bir anlam ifade etmeyi kesip zihnimde yalnızca ünsüzlerin çınlamasının düzensiz bir yankısını bırakana dek.

Hiç mantıklı değildi.

Olamazdı.

Ama yanakları öyle kırmızıydı ki...

Yastığı altımda kabartarak kendimi biraz rahat ettirmeyi denedim ama bu yalnızca beni daha da huzursuz etmeye yaradı. Yumruğumu kuştüyü yumuşaklığına vurdum; düşüncelerimi de yumruklayıp böyle uysallaştırabilmeyi dilerdim.

"Eulalie oradan düştüğünde Cassius, Salann'da bile değildi," diye kendime hatırlattım.

Yani onunla Eulalie öldükten sonra tanıştığını kastediyorsun...

Küçük sesi susturmayı arzulayarak başımı iki yana salladım. Cassius'ın Rosalie veya Ligeia'yı öldürmek için sebebi yoktu ve Edgar öldüğünde benimle birlikteydi. O olamazdı.

Ama Eulalie...

Zorla nefes alırken ahududu çalılarına gittiğimiz sabah, koridordaki yağlı boyaya baktığını hatırladım.

Eulalie'nin adını biliyordu.

Tüm ablalarımın adını biliyordu.

Portrenin altındaki ufak, lekeli plakayı okuyabilmesinin imkânı yoktu. O halde nasıl?

Bıkkınlıkla yatakta döndüm. Ay ışığı odaya karamsar ışıklar ve gölgeler düşürüyordu. İki boş yatak gözüme ilişiğinde arkamı döndüm ve Lenore'la yüz yüze geldim.

Gözleri açıktı, bana dikkatle bakıyordu. Çalılıktan döndüğümden beri ilk defa doğrudan göz teması kuruyorduk.

"Uyanıksın," dedim gereksiz yere. "Üzgünüm, uyuyamadım. Seni ben mi uyandırdım?"

Tahmin ettiğim gibi cevap vermedi.

"Burası her zaman bu kadar sıcak mıdır?" Sessizlik. "Belki ateş fazla harlanmıştır." Kendimi yatak örtülerinden kurtarmak için mücadele ederek doğruldum. "Sana bir şey getirebilir miyim? Akşam yemeği için aşağı inmedin. Çaya ne dersin? Çay ister misin?"

Mozolede annemle tek taraflı sohbetlere alışkındım fakat yanımda canlı, nefes alan bir insan varken bu sohbetleri o cevap vermeden sürdürmeyi sinir bozucu buluyordum.

Dönerek sırtüstü yattı ve sayvanı incelemeye koyuldu. Dakikalar geçti.

Sonunda bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. Bedenime yapışmış geceliğim nemli ve boğucuydu. "Serinlemek için bir banyo yapacağım. Sonrasında hâlâ uyanık olursan çay getiririm?"

Cevap vermemesi için beklemedim.

Üçüncü kattaki kendi küvetimi kullanmak daha kolay olurdu ancak borular gürültülüydü ve Erdemler'i uyandırmak istemiyordum. Burada, aşağıda beni duyacak tek kişi Lenore'du.

Küvet dolarken, iyice ıslanmış geceliğimi çıkarıp lavabonun yanında bir öbek halinde bıraktım. Saat gece yarısını epey geçmişti, saçlarımı yıkayıp gündoğumundan önce kurumasını ummak için çok geçti, bu yüzden örgümü başımın tepesinde kıvırıp tutturdum.

Mermer döşemeler ve porselenle kaplı banyo Lenore'un odasından farklı olarak sert bir soğuğu koruyordu. Küvetin içine adımımı attığımda suyun sıcaklığına minnet duydum. Bu küvet bizimkinden çok daha büyüktü, kenarlara değmeden sırtüstü uzanıp suyun üstünde durabilirdim.

Gözlerimi kapatıp musluktan sızan son su damlalarını ve tepedeki kemerden yankılanmasını dinledim.

Şıp. Tıp.

Şıp. Şıp. Tıp.

Hipnotize edici bir ses perdesinde düşen su beni uyuşturup huzur veriyordu. O gün ilk kez kaslarım gerçekten gevşeyebilirmiş gibi geldi, zihnim boş ve huzurlu hissettirdi.

Onu aslında ne kadar iyi tanıyoruz ki?

Gözlerim aniden açıldı, şaşkınlıkla küfrederken geriye doğru sarsıldım. Lenore küvetin yanında durmuş, donuk bakışlı bir sessizlikle beni dikkatle izliyordu.

Küvetin kenarlarından Lenore'a su sıçradı ama kız kardeşim bunu fark ettiğini açığa vurmadı, sadece meraklı ve dalgın bir ifadeyle bana bakmayı sürdürdü. Uzun ve yorgun yüzü gölgelerle örtülüydü ve saçları düğümlenmiş tutamlar halinde sarkıyordu; akşam onun için yaptığım örgü çözülmüştü.

"Geceliğini mi değiştirdin?" diye sordum, bana yabancı gelen dantel elbiseyi incelerken. "Sorun nedir? Çay mı istedin? Çıktığımda sana getireceğim," diye söz verdim suya gömülüp kendimi elimden geldiğince örtmek için dönerken. Kız kardeş-

lerimin yanında asla utangaçlık hissetmemiştim; hayatımızın yarısını birbirimizin önünde kıyafetlerimizi değiştirerek geçirmiştik. Ama gözlerindeki bir şey yüzünden arkasında saklanacak bir banyo havlusunun hasretini çekiyordum.

Bir defa göz kırptıktan sonra yavaşça arkasını dönerek kapıya doğru tökezledi, bacakları uyuyakalmış gibi hareket ediyordu.

"Lenore!" diye arkasından seslendim.

Geri dönmediğinde buhar çıkaran sudan kalktım ve kuruldandım. Sabahlığımı vücuduma sarmalarken aceleyle kız kardeşimin peşinden gittim.

Lenore çoktan merdivenin sahanlığındaydı.

"Ne yapıyorsun? Sana çay getireceğim. Yatağında olmalısın."

Tekrar bana döndü ama hemen sonra merdivenlerden inmeye başladığında hâlâ hantal bir şekilde hareket ediyordu. Bir iç geçirmeyle sabahlığımı daha sağlam sarıp onun peşinden gittim.

Zemin kata ulaştığımda nereye gittiğini sadece tahmin edebiliyordum. Mutfağı denedim ama kiler gibi orası da boştu.

"Lenore?"

Ana koridora döndüğümde bir an kütüphaneye yönelmiş beyaz bir elbise ve kırmızı saçlar gördüm. Yetişmek için koşmama rağmen ben girerken odanın kapısı çoktan kapanmıştı.

"Lenore, beni bekle!"

Koridorun diğer tarafında bir kapı klik sesiyle kapandı. Güneşli odanın cam kapısına benziyordu. Bu saatte orada ne yapıyor olabilirdi?

Ağır ve nemli havaya adım attım. Biz küçükken kışın öğleden sonralarını güneşli odada geçirmeye bayılırdık. Dışarıda kar girdap gibi dönerken sık bir yeşilliğin ortasında otururduk. Renkli camlı pencereler odaya sihirli bir hava verirdi.

"Lenore?" diye bir kez daha seslendim ileri doğru bir adım atarak. "Neredesin?"

Yanıt yoktu ama bir eğreltiotu ileri geri salınıyordu. Gözle-

rimi kapatıp dikkatle dinledim. Kapalı mekândaki süs havuzunun şırıltısı parke taşlarda sürüklenen uzun eteklerin hışırtısını tamamıyla gizleyemezdi.

Dönüp peşinden gittim. Bahçıvanlara kışın ilk ayında izin verilmişti ve yokluklarında palmiye ağaçları hoyratlaşarak oradan yürüyüp geçmesi gerekenlere aldırmadan geçitlerin bir yanından diğerine yayılmıştı. Epey geniş bir yaprağı yolumdan çektim ama az kalsın geçidin ortasındaki bir şeye takılıyordum.

Bu Verity'nin çizim defteriydi.

Elizabeth'in banyosundaki o günden beri defteri görmemiştim. Güneşli odada ne işi vardı? Bir sebepten onu Lenore mu beraberinde getirmişti?

Karton kapak hafif bir rüzgâra yakalanmış gibi açılıverdi ve Eulalie'nin Verity uyurken yatak örtülerini ondan çektiği çizimi açığa çıkardı.

Ben marazi defteri almak için eğilirken hiçbir cereyan hissetmediğim halde sayfalar yeniden çevrildi. Kız kardeşlerimin korkunç biçimde çarpılmış ve çürümüş görüntüleri çabucak birbirini izleyerek önümden geçip gitti. Eulalie'nin, Ava'nın, Octavia'nın, Elizabeth'in ve hatta Rosalie ile Ligeia'nın eskizleri görünmeyen eller tarafından çevrilerek hızla döndürüldü. Defter son çizimde aniden durdu.

Bu bendim.

Maskelerin arkasından kötü kötü bakan parti davetlileri kalabalıklarının arasında, büyük bir balo salonunun ortasında yatıyordum. Saten eteklerim bir su birikintisi gibi etrafımda yayılarak bükülmüş ayak bileklerimin doğal olmayan açılarını gözler önüne seriyordu. Tüm eklemlerim, ipleri kopmuş bir kukla gibi yanlış yöne dönüktü.

Başım geriye bükülmüştü ve ölü gözlerle doğrudan sayfadan dışarı bakıyordum. Kırılgan ve gevşek görünen ağzım açık ve sarkıktı. Bir elim sanki bakan kişiyi resmin içine çağırıyormuşçasına kıvrılmış uzanıyordu.

Bir dehşet çığlığını bastırarak korkunç defteri çat diye kapattım, tekmeleyerek kendimden uzaklaştırdım.

Verity neden böyle bir şey çizmişti?

Ya da bunu o mu çizmişti?

"Lenore?" diye seslenirken korkuyla boğazım kasılınca sesim çatladı.

Benim çizimim diğerlerinden daha farklı görünüyordu, tarzı daha incelikli ve zarifti. Onu Lenore mu çizmişti? Kız kardeşlerimizin bulunmasından beri sessizdi. Hepimiz bunun kendi acı çekme tarzı olduğunu varsaymıştık ama ya yanıldıysak? Ya aklını yitirdiyse?

Etrafımı kuşatan palmiyelere göz attım. Defter dikkatimi dağıttığından şimdi Lenore'un nerede olduğunu bilmiyordum. Güneşli odanın herhangi bir yerinde o tekinsiz bakışlarla beni sinsice izliyor olabilirdi.

Bir ürperti hızla boynumdan aşağı seğirtti ve geçidin diğer tarafına fırlayıp kolay bir hedef olmayı engellemek için bitkilerin arasından zikzak çizerek kaçtım. Köşeyi dönerken, ay ışığında pencerenin önünde kız kardeşimin siluetini gördüğümde aniden durdum. Eli erişebileceği mesafenin azıcık dışında kalan bir şeyi yakalamaya çalışıyormuş gibi cama baskı yapıyordu. Tekrar bana baktı ve sol tarafa hareket etti.

Lenore'un neye baktığını görmek için pencereden baktım. Bu noktadan ön çimenliğe çıkıntı yapan Batı Kanadı net olarak görünüyordu. İkinci katta bir pencereden gelen ışık hariç karanlıktı.

Lenore'un odası.

Pencereden bakan karanlık bir şekli seçtiğimde nefesim boğazıma takıldı, neredeyse beni boğuyordu.

Bu Lenore'du.

Dondum, kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Palmiyeler yeniden kımıldadı ve duyduğum etek hışırtısı bana yaklaşan Lenore'a ait değildi. Dehşet hissiyle ağzım kurudu, döndüğüm-

de Lenore'u değil ama Rosalie ve Ligeia'yı el ele tutuşarak yan yana dururken gördüm. Birbirinin aynısı dudakları maviydi ve saçlarında kırağı vardı. Gözleri süt rengi mermerlere benziyordu.

"Rosalie?" diye sormaya cesaret ettim. İleri geri salınırken beni duyduğuna dair bir belirti yoktu. "Ligeia?"

Rosalie serbest kolunu uzatarak bir parmağını bana doğrulttu. Hayır, bana değil. Benim hemen ötemde, omzumun üzerindeki bir şeye. Yavaşça, görünmez bir ip tarafından çekiliyormuş gibi başları sağa döndü. Bedenleri de takip etti ve geçidin diğer tarafına ilerlediler. Görüp duyamadığım bir şey onları sürüklüyordu.

Lenore kız kardeşlerini fark etti mi diye görmek için döndüm ancak penceresi şimdi boş ve karanlıktı. Aşağı mı inecekti? Olanları bir araya getirdiğimde kalbim hopladı.

Onlar Lenore'a gidiyordu.

Palmiye yapraklarını kenara iterek koşmaya başladım. Çıplak ayaklarım kaygan taşlarda kayıyordu. Dizimi bir heykele sertçe vurarak düştüm. Kan bacağımdan aşağı süzülerek ayak parmaklarımın arasına damlıyordu ama umursamadım. Önemli olan tek şey Lenore'a kız kardeşlerimden önce ulaşmaktı.

Mesafe kaydettiğime inandığım her seferinde hızlanıyorlardı. Sarsak bir bulanıklık içinde hareket ediyorlardı. Titreşen puslarını izlemek zordu. Titreşirlerken hava uğuldadı ve kulaklarımın zarı patlayabilirmiş gibi hissettim.

Kız kardeşlerim kapıya erişti. Güneşli odada benimle birliktelerdi ama bir anda camın diğer tarafına geçtiler. Kafamı iki yana sallarken bunun ışığın bir oyunu olduğuna emindim ama Rosalie elini cam panele koyarak kapıyı itti. Gürültülü bir klik sesiyle kapı kapandı.

Kapı kulpunu yokladım fakat beni içeri kilitlemişlerdi. Yumruklarımla pencerelere vurdum. Fazla hassaslaştıklarında avuçlarımı, sonra da ayaklarımı kullanarak camı parçalamak için çabaladım.

Kız kardeşlerim sönük bir merakla beni izliyordu. Parmak eklemim yarıldıktan sonra cama yayılan çizgi çizgi kanı incelemek için Ligeia başını yana eğdi. Parmaklarını kırmızı lekeye bastırdı.

"Beni dışarı çıkar, lütfen!" diye yalvardım. "Beni burada bırakamazsın!"

Lekeye bir kez hafifçe vurduktan sonra yeniden Rosalie'yi sımsıkı tuttu. Boştaki eli istemsizce Lenore'a uzandı ama hedefi tutturamayınca gevşekçe sallandı. Yanındaki havaya bakarken belli ki elinin boş kalmasından rahatsız olmuştu.

Rosalie'nin bir baş işaretiyle birlikte o korkunç titreşimli hareketleriyle koridorda bir uğultu yaratarak gittiler. O kâbus gibi yüzlerinin gittiğini görmek rahatlatıcıydı fakat ardından Lenore'u hatırladım ve yardım çağırarak kapılara yeniden vurmaya başladım. Tüm malikâneyi uyandırmak veya herkesin deli olduğumu düşünmesi umurumda değildi. Kız kardeşlerimin hayaletleri durdurulmak zorundaydı.

Kapının diğer tarafından gelen bir dizi yumuşak klik sesi beni uyandırdı.

Cam panellere dayalı halde büzüşerek uzanmıştım; tamamen bitkindim. Ellerimin derisi sıyrılmış ve kanla kaplıydı, dahası çığlık atmaktan sesim kısılmıştı. Kız kardeşlerim bulanık bir leke gibi uzaklaştıktan sonra gözlerim düzgün çalışmıyor gibiydi. Hiçbir şeye odaklanamıyordum. Gözlerimi bir, belki iki saniye dinlendirme niyetiyle titreşerek kapanmalarına izin vermiştim.

Kapı birdenbire açıldı ve düştüm. Kafamı acı verici bir çatırtıyla koridorun ahşap zeminine çarptım. Neredeyse şaşı gözlerle yukarı baktığımda Cassius'ın bir mumun üstünden bana bakan karanlık siluetini gördüm, yüzü endişeyle örtülüydü.

"Annaleigh, burada ne yapıyorsun? Yaralanmışsın," dedi ellerimi kendi ellerine alırken.

"Benden uzak dur!" Dokunuşundan kaçıp güneşli odanın basamaklarından düştüm. Oda keskin bir açıyla sağa yatarken başım dönüyordu. Bulanıklaşan odanın kenarları belirsiz bir pusa dönüştükten sonra fazla yoğun bir berraklıkla, fazla yoğun renklerle netleşti. Odanın ayarı bozuk dengesiyle mücadele ederken midem bulandı. Bu dengesizliğin beni alabora etmemesi için bir palmiyeye tutundum.

Cassius doğruldu. "Seni korkutmak istemedim. İyi misin? Çığlık sesleri duydum."

"Uzak dur!"

Üzerimdeki toprak parçalarını ve yaprakları silkelerken bir iniltiyi bastırdım. Şişmiş ellerimin her hareketi ıstırap vericiydi ama acı çektiğimi öğrenmesine izin veremezdim.

Kız kardeşlerimin hayaletlerini görmek beni Fisher'ın teorisinin doğruluğuna ikna etmişti. Onlar öldürülmüşlerdi ve geri dönerek bize musallat olmuşlardı. Bu, katilleri bulunana dek sürecekti. Ve bunu düşünmek kalbimi kırmasına rağmen Cassius en muhtemel şüpheliydi.

Şimdi her hareketi bana son derece hesaplı geliyordu. Gözlerinin gerisinde, durumu dikkatle değerlendiren, tüm olası ayrıntıları inceleyen kurnaz bir sertlik parıldıyordu.

Görüşüm yine hızla netliğini kaybedip geri kazanıyordu ve beyin sarsıntısı geçiriyor olabileceğim fikrini kafamda kısaca tartarken Cassius'ın dikkat dağınıklığımı güneşli odada yavaşça ilerlemek için kullandığını geç fark ettim.

"Annaleigh, ne oldu? Ellerin çok kötü görünüyor."

"Sana benden uzak dur dedim!"

Son basamakta durdu ve ben sabahlığımın eteğine takılarak bitki yapraklarının arasına sendeledim. Cassius gerçekten kız kardeşlerimi öldürdüyse, benim de peşime düşeceğini farz edebilirdim.

Feci görüntüler zihnime üşüştü. Verity süs havuzunda yüzüstü süzülen cesedimi buluyor. Camille evi ararken yarı giz-

lenmiş ayak bileğime takılıp yuvarlanıyor. Lenore uyandığında yanında uzanan cesedimi görüyor. Bir başka cenaze.

Bedenimle ne yaparlardı? Rosalie ve Ligeia hâlâ oradayken yeraltı mezarına sığmazdım. Beni denize mi atarlardı? Ailenin geri kalanıyla birlikte Brine'da mı son bulurdum yoksa asla limana ulaşmayan bir hayalet gemi gibi sonsuzluk boyunca dalgalarda savrulmaya mı mahkûm edilirdim?

Oda yeniden kendi ekseninden kaydı ve gözümü Cassius'tan ayırmamak için mücadele ettim.

"Beni zehirledin," diye suçladım onu, görüş alanımda siyah benekler dönerken. Bu bir beyin sarsıntısı olamazdı. Ben bir zehrin etkisi altındaydım.

Cassius'ın yüzünde kusursuz bir şaşkınlık maskesi vardı. "Zehirlemek mi? Sen neden söz ediyorsun? Annaleigh, bana neler olduğunu anlat!"

Aceleyle yanıma geldi ve ben arkamı dönüp geçide koştum. Saksı çiçeklerini ve ufak heykelleri devirdim; beni kovalamasını yavaşlatmak için elimden gelen tek şey buydu ama ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu.

Eğreltiotlarının arasından süs havuzunun yakınlarındaki fayanslı alana fırlayarak ufak bir metal masayı kavradım ve onu aramıza savurdum.

"Benden uzak dur! Ne yaptığını biliyorum."

Ona bu suçlamayı yöneltirken bile mantıklı davranmadığımı biliyordum. Beni zehirlemek mi? Nasıl? Ne zaman? Ama kafamın bu karışık halini başka ne açıklayabilirdi?

Cassius'ın gözlerinde yoğun bir şaşkınlık vardı ve muhtemelen zarar vermek niyetinde olmadığını göstermek için ellerini havaya kaldırdı. "Ben ne yaptım? Annaleigh... Ben hiçbir şey yapmadım!"

"O halde kız kardeşlerim neden öldü?"

Sözcükler bir kez ağızdan çıktığında, artık geri alınamazlar-

dı. Havayı yardılar; bir testereden daha keskinlerdi ve daha da derin kesikler açıyorlardı.

Cassius'ın yüzündeki dehşet ifadesini asla unutmayacaktım.

"Kız kardeşlerini benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun?" Kısa, sert bir kahkaha attı.

"Biri yaptı. Adadaki biri."

Çenesi kenetlendi. "Bu yüzden benim, adanın yabancısının, katil olduğunu farz ediyorsun."

Cassius gitmek için arkasını döndüğünde soğuk bir ümitsizlik dalgası bana çarptı. Neden odayı terk ediyordu? Bir katil, şahitten öylece uzaklaşmazdı. Bir katil tanığın susacağından emin olurdu. Geri çekilen ayak sesleri kalbime şüphe üstüne şüphe işliyordu.

Yine mi yanılmıştım?

"Ablalarımın isimlerini biliyordun!" diye bağırdım arkasından.

Cassius hızla bana döndü, yaralı bir öfke yüzüne işlemişti. "Neler oluyor, Annaleigh? Sorun başın mı? Düştüğünde çarptın diye mi?"

"Ava ve Eulalie. Octavia ve Elizabeth. Sana isimlerini hiç söylemedim. Hem başka şeyler de var... Verity sana denizkaplumbağalarından hiç bahsetmedi," diye tahminde bulundum bunu idrak ederek.

"Bahsetmedi ama..." Soğukkanlılığını kaybederek bir anlığına benzi attı ama bunu gördüm.

"Ne zamandır ailemi izliyordun?"

Yeni bir dehşet akın ederek değdiği her şeyi zehirleyen kızıl bir gelgit gibi zihnime yayılırken ellerim masaya düştü.

"Eulalie ilk değildi, yanlış mı?" Dudaklarım titriyordu. "Elizabeth kendini öldürmedi. Ve Octavia düşmedi." Bir hıçkırık göğsümden koptu. "Ölümlerinin hepsinin arkasında sen varsın."

Dizlerimin üstüne düştüm, oda etrafımda daralıyordu. Başım karanlık bir kaosun içinde dönerken dehşetle zonkluyordu. Güneşli odanın köşelerinden, Ligeia ve Rosalie'nin hayaletle-

rinin çıkardığına benzeyen alçak sesli bir uğultu vızıldıyordu. Buna karşılık ellerimi kulaklarıma bastırarak büzüştüm ama hiçbir şey uğultuyu susturamıyordu. Gittikçe daha gürültülü bir hal aldı ve kaos karşısında çığlık atıp haykırdım. Kulak zarlarımın patlayacağına emindim.

Derken birdenbire bitti ve duyduğum tek ses Cassius'ın bana yaklaşan ayak sesleriydi.

"Ayağa kalk."

Nerede olduğumu hatırladığımda yerin beni bütün olarak yutmasını diledim.

"Annaleigh," diye ikaz etti.

Yaşamımın son nefeslerini almak üzere olduğumdan emin vaziyette dizlerimin üzerine yükselirken Cassius'ın karşısında ürperdim.

"Sahiden kız kardeşlerini benim öldürdüğüme inanıyor musun?" Gözleri üzerimde dolaşırken hayal kırıklığının somut bir ağırlığı vardı.

Başımdaki baskı pekişti. Sarf ettiği çabadan eklemleri insafsızca beyazlaşan bir yumruk beynimi sıkıştırıyor gibiydi. Öğürerek yana döndüm. Cassius derhal yanımdaydı; bedenimi destekliyor, saçlarımı geride tutuyordu. Ben kusarken anlamsız, güven verici sesler mırıldandı ve eliyle sırtımı yatıştırıcı bir şekilde ovdu. Bakışlarıyla buluşmaya cesaret ettiğimde, yoğun bir siste suda kaybolmuşum ve hangi yöne gideceğimde kararsızmışım da, o sırada tez bir rüzgâr hız kazanarak onca zamandır kıyı şeridinin önümde olduğunu ortaya çıkarmış gibi hissettim.

Zihnime bir berraklık akın ettiğinde kafa karışıklığım dehşete dönüştü. Ben ne yapmıştım?

"Cassius, ben çok üzgünüm. Ben... Ben bana ne olduğunu bilmiyorum." Ağzımı silerken keşke su olsaydı diye içimden geçirdim.

"Beyin sarsıntısı olabilir," diye mırıldandı, başımın arkasında büyüyen yumruyu yoklarken. "Ellerine bakayım."

Hak ettiğimden çok daha fazla şefkatle ellerimi tutarak iki tarafını da inceledi. Şişmiş ve yarılmışlardı. Tırnaklarım kapı çerçevesini sökme gayretimden kırılmıştı.

"Buna ne sebep oldu?"

"Ben... ben içeri kilitlendiğimi düşündüm."

Bana inanmadığını gözlerinden anlayabiliyordum.

"Ve kimsenin yardım etmeye gelmesini bekleyemedin mi?"

Birbirimize fazlasıyla yakındık. Yanaklarıma ve göğsüme bir kızarıklık yayılıyordu. Cassius'ın gözlerine bakmaktan utanarak bakışlarımı indirdim. "Kız kardeşlerimi gördüm."

"Camille ve Lenore mu seni buraya kilitledi?"

Başımı iki yana salladım.

Kaşlarını çattı. "Ufaklıklar mı?"

Yine başımla reddettim.

"Ah."

Tırnaklarımın çentikli uçlarını avucuma iyice batırdım. "Hayaletlere inanır mısın?"

Öyle uzun bir an konuşmadı ki deli olduğumu düşündüğünden endişe ettim ama başını salladı. "İnanırım. Ellerin için bir şeyler yapmalıyız."

"Ellerim mi?" diye tekrarladım. Ellerim problemlerimin en önemsiziydi.

Ancak ben itiraz edemeden Cassius beni güneşli odadan koridora çekti. Duvar lambaları yanmıyordu; koridor sessizdi. Sanki evde, Salann'da, tüm Arcannia'da uyanık olan yalnızca iki kişi vardı.

"Hanna çamaşır odasında sargı bezlerini ve merhemleri küçük bir kutuda takım halinde tutar," diye önerdim ama Cassius hiç ara vermeden koridoru yürüyüp geçti. "Nereye gidiyoruz?"

Bahçeye açılan kapıda durdu. Cassius parmaklarını ahşabın damarlarından aşağı indirirken bana bakmıyordu. "Bilmelisin ki tüm bunları eninde sonunda anlatacaktım, Annaleigh, gerçekten anlatacaktım."

Tüylerim ürperdi ve koruma kalkanım yükseldi. "Bana neyi anlatacaktın?"

Kapıyı itip açarak soğuk bir rüzgârın içeri girmesine izin verdi. "Benimle gel."

Ayaklarımı uzun halıya gömdüm. "Dışarı böyle çıkamayız. Dakikalar içinde donarak ölürüz."

"Dakikalar sürmeyecek. Ama dışarıda olmam gerekiyor."

"Ne için?"

Beni peşi sıra karın içine çekti. İç geçirdim, binlerce donmuş bıçak bedenime batarken nefesim sıkışarak beni terk etti. Attığım her adımla acı verici bir şekilde hissizleşen ayaklarım isyan ediyordu. Rüzgâr sabahlığımın ince ipeğinin içine işliyor ve Cassius beni peşinden çekiştirirken onunkine yapışık bedenim titriyordu.

"Cassius, bu delilik!" diye itiraz ettim kuvvetli rüzgârların üstünden duyulmak için bağırarak.

"Ağaçlardan uzakta olmalıyım. Herhangi bir dalın altında bulunamayız."

Açıklığa ulaştığımızda beni bedenine bastırdı. Kollarına sığındım ve bedeninin bana sunduğu tüm sıcaklığa talip oldum, görgü kurallarına lanet olsun. Başımı çenesinin altına sıkıştırıp göğsünün yakınına yerleştiğim için neler olduğunu göremiyordum ama rüzgâr ve buz gibi su damlacıklarıyla dolu beklenmedik bir su hortumunun içindeymişiz gibi hissettirdi. Basınç kulaklarımda toplanarak başımın dönmesine yol açtı. Bedenimde halsizlik ve midemde bulantı hissederek dizlerimin üzerine çöktüm.

Birdenbire, hava sıcaktı. Hatta ferahlatıcıydı ve hanımeli kokuyordu.

Gözlerimi açtım ve gördüklerime inanamayarak bir çığlık attım.

29

BİR MANASTIRDAYDIK. AĞIRBAŞLI GRİ TAŞLAR ÜZERİMİZDE kat kat yükselirken kemerli sütunlardan ve koridorlardan bir labirent yaratıyordu. Etrafı kuşatan gür ve yemyeşil orman içeri sokularak kolonları kendisinin bir parçası haline getiriyordu. Çatı yoktu, alışılmadık soluk ışık içeri vuruyordu. Gölgeler sanki iki tanesi birbirinin üstüne binmiş gibi daha belirgin görünüyordu. Gökyüzü gündoğumuna az kaldığına işaret ediyordu, bununla birlikte Salann'da gecenin geç saatleri olduğunu biliyordum.

"Bu yer neyin nesi? Neredeyiz?" Sesim bir fısıltıdan daha yüksek değildi. Göğsümdeki hava sökülüp alınmış gibi hissediyordum ve ellerim titriyordu.

Gözlerimi ovarken güneşli odanın kapısının yanına yığılıp uyuyakalmış olduğuma emindim. Bu gerçek olamazdı.

Cassius benden geriye adım atarken gökyüzüne doğru baktı. "Burası Yedi Ay Evi. Versia'nın manastırındayız."

Versia. Hiçbir tanrıça ondan daha güçlü değildi. Geceye ve onun gökyüzüne hükmederek krallıklara karanlığı getirirdi. Yıldızlar kadife bir elbisenin kuyruğundaki kıymetli taşlar gibi onun peşinden giderdi. Bizzat Pontus, sevdalı bir âşık gibi,

onu takip ederdi. Dalgaları daima Versia'nın ayının güzelliğine çekilirdi.

"Kutsal Yer'de mi? Bu mümkün değil. Ölümlüler giremez..."

Cassius hemen başını iki yana salladı "Hayır, hayır, Kutsal Yer'de değiliz. Arcannia'nın en güneydoğu köşesinde, Lor adasındayız. Yıldız Halkı burada yaşar."

"Neden... Biz nasıl... Sen nasıl..." Sesim kısıldı, birdenbire yanlış soruları soruyor olmaktan korktum. Ondan geri geri uzaklaşarak taş bir kemerin altına yaslandım. "Sen nesin?"

Gözleri koyuydu, okunamıyordu. "Her şeye cevap vereceğim ama önce, sadece bana güven..."

Ona güvenmek mi?

Bunu yapmamalıydım.

Ama istiyordum.

Cassius manastırın içlerine doğru hareket ederken eliyle onu takip etmemi işaret etti. Mihrap uzun ibadethanenin sonunda, doğrudan karşımızdaydı. Onu göz önüne çıkaran bir masa veya mabet yoktu ama arka duvarı öyle etkileyiciydi ki bu başka bir şey olamazdı.

Üç geniş, tepesi sivri kemer, zeminden yükselerek üstlerindeki duvarı destekliyordu. Yedi eş daire camsız bir gül pencereyi oluşturuyordu. Acaba önceden onları dolduran bir vitray var mıydı? Şimdi yalnızca en tepedeki sağ dairede kusursuzca duran ince bir hilali çerçeveliyorlardı.

Cıvayı andıran su derecikleri taş duvardan aşağı akıyordu; ayın aydınlattığı çiy damlaları tuğlalardan dışarı sızıyormuş gibi görünüyordu. Mihrabın arkasındaki geniş hilal şeklindeki bir kâseye süzülüyorlardı. Kulağa bir yaz yağmuru fırtınasının içinde belirmişiz gibi geliyordu.

Kafamı kaldırıp pencerelere baktığımda kusursuz simetrileri beni büyüledi.

"Annaleigh?" dedi Cassius beni dalgınlığımdan çıkararak.

Kristal bir kadehi çekip aldı ve onu gümüş suya batırdı. "Ellerini uzat."

Yabani nane tarlaları gibi kokan su burnumu gıdıklayarak hapşırmak istememe neden oldu. Şişmiş parmak eklemlerime dökülürken tenime nüfuz ederek karıncalanan izler bıraktı ve soğuk olmamasına rağmen beni ürpertti. Yoğun, nemli hava bile bir ürpertinin omurgamdan aşağı inmesini engelleyemedi.

Hayretle parmaklarımı esnettim. Şişkinlik hafiflerken çürükler soluyordu. Kırık, pütürlü tırnaklar onarılmıştı. Acı birdenbire tamamen geçmişti.

"Kafanı öne eğ."

Kadehi bir kez daha gümüş suyla doldurarak onu kafamın arkasındaki yumruya döktü. Su etki ederken kafa karışıklığı ve paniğin son parçalarının yavaş yavaş azaldığını hissedebiliyordum. Cassius kadehi duvardaki oyulmuş girintisine geri koydu ve kemerlerden birinin arkasında gözden kayboldu. Küçülen yumruyu sıvazlarken birdenbire nasıl kendim gibi hissettiğime hayret ettim, sanki su hayalet bir varlığı kovarak geride yalnızca beni bırakmıştı. Cassius bir bardak suyla geri döndüğünde onu minnetle içtim.

"Bu nedir?" diye sordum şelale duvarı işaret ederek.

"Hiç ilk gece yıldızına dilek diledin mi?"

"Elbette."

"Versia onları toplar ve buraya yağarlar."

Sihirli niteliklerine dair bir işaret arayarak suyu inceledim ama tek gördüğüm bana bakan yansımamdı. "Onunla tanışmış gibi konuşuyorsun."

"Tanıştım," dedi ve beni bir dizi bankın olduğu yere çekti.

Bir taş banka oturdum. Tüm bunlara bir anlam vermeye çalışırken geceliğimin eteğiyle oynuyordum. Pontus'un mabedindeki kapıyı keşfetmeden önce Fisher tanrıların ölümlülerle doğrudan ilgilenerek kavgalara arabuluculuk etmek için araya girdiklerini, ekin ve hasatlara yardım ettiklerini söylemişti. O

zamandan şimdiye kadar geçen zamanda çoğu, Kutsal Yer'e gittikçe daha fazla çekilerek ölümlülerle ilgili meseleleri ölümlülere bırakmaktan memnunlardı.

Fakat bazı tanrıların hâlâ kendileri adına görevleri yerine getirmeleri için temsilciler kullandığını biliyordum. Acaba Cassius, Versia'nın habercilerinden biri miydi? Bu durum, o sabah Selkirk'te ortaya çıkmadan önceki hayatıyla ilgili sorulara muğlak cevap vermesini açıklardı.

"Onun için mi çalışıyorsun?" diye sordum sözcüklerimde bocalayarak. "Bir haberci olarak?"

Gözleri bir gülümsemeyle kırıştı. "Hayır... ben onun oğluyum."

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Oğlu mu? Ama bu seni şey yapar..."

"Bir yarı tanrı."

Parmaklarımı birbirine kenetledim. Anlamak zordu ve inanmak neredeyse imkânsızdı ama hâlâ burada, annesinin manastırında oturuyordum. Havanın ve ayaklarımın altındaki taşların sıcaklığını hissediyordum. Versia'nın sihri ellerimi iyileştirmişti. Bu uydurma olamazdı.

"Neden bunu bana önceden söylemedin?"

Parmaklarını koyu renkli buklelerinin içinden geçirerek uçlarını çekiştirdi. "Çalkalanma Festivali'nde parkta bana ne söylediğini hatırlıyor musun? Tanıştığın erkeklerin çoğunun konumunun ve paranın peşinde olması hakkında?" Başımla onayladım. "Ben de insanların gerçekte olduğum kişiden hoşlanmasını istiyorum. Tüm bunlardan etkilenmelerini değil." Elini kaldırarak ay duvarını işaret etti.

"Bana neden şimdi anlatıyorsun?"

"Kız kardeşlerinin hayaletlerinin sana musallat olduğunu söyledin."

Gözlerimi küvette açtığımı ve Lenore'un değil Rosalie'nin gözlerini bana dikmiş olduğunu gördüğümü hatırladığımda ellerim birer yumruğa dönüştü. Cassius parmaklarını benimkilerin üzerine yerleştirip onları içten bir ilgiyle örttü.

"Öyle olmadığını biliyorum."

Ellerimi bir kez sıkarak içimde beslediğim tüm umut kırıntısını etkili bir şekilde un ufak etti.

"Haklıydın, güneşli odada. Ablalarının isimlerini bilmiyor olmalıydım. Kimse bana onları söylemedi. Ama... ben onlarla tanıştım... ve sana yemin ederim: Onlar hayalet değil."

Kalakaldım. "Sen ne..."

Cassius boğazını temizledi. "Kutsal Yer farklı bölgelere ayrılmıştır, her biri tanrı veya tanrıçaların yerleşmesi için ayrı bir barınaktır. Pontus, anneme bağlılığını göstermek için Brine'da birlikte yaşayacakları ay taşından bir saray inşa etti. Ben orada büyüdüm. Yarı ölümlü, alışılmamış bir çocuk olduğumdan bütün yönleriyle üzerime titrerlerdi. Fakat büyüdükçe ve diğer üvey kardeşlerimle aynı yeteneklere sahip olmadığım netlik kazanınca o cazibenin bir kısmı yavaş yavaş azaldı."

Ensesini ovdu.

"Kulağa yalnız bir hayat gibi geliyor," derken derdini paylaşmak istemekle birlikte, kız kardeşlerimle ilgili daha fazlasını duymaya can atıyordum.

"Öyleydi. Annem tüm bunlarla ilgilenmek için sık sık uzaklaşırdı. Ayrıca orada benim gibi kimse yoktu. Arkadaş olarak sadece ölenlerin ruhlarına sahiptim." Ufak bir gülümseme sundu. "Brine'ın her karışını keşfettim. Karşılaştığım herkesle konuşur, onların hikâyelerini dinlerdim ve bir gün Ava'ya rastladım. Siyah saçları ve soluk teniyle çok çarpıcıydı. Bana önceki hayatını anlattı. Kız kardeşlerini. Seni. Daha sonra Octavia geldiğinde yanında yeni hikâyeler getirmişti. Sonra Elizabeth geldi."

Konuşmanın düpedüz inanılmazlığına akıl erdirmeye çalışıyordum. "Yani... rıhtımda benimle karşılaştığında zaten kim olduğumu biliyor muydun?"

Cassius başını salladı. "Öyle umuyordum. Ava'ya çok benziyorsun. Sonra adını söyleyerek bunu doğruladın."

"Sana benimle ilgili başka ne anlattılar?"

"Ava, hemen hemen benim yaşımda, belki biraz daha genç olduğunu söyledi. Piyano çalmayı ve kendi geminin kaptanıymışsın gibi yaparak malikânede koşturmayı sevdiğini söyledi."

Sıcak ve pembe bir utangaçlık yavaşça yanaklarıma yayıldı. "O zamanlar altı yaşından büyük değildim."

"Denizkaplumbağalarını bana Elizabeth anlattı."

"Demek böyle öğrendin."

Nihayet utanır gibi oldu. "Evet... Diğer yandan sana hayaletlerin musallat olmadığını bu şekilde anladım. Kız kardeşlerin Brine'da mutlular ve huzur içindeler. Bitmemiş işler yüzünden burada sıkışıp kalmış değiller. Her ne görüyorsan bu onların hayaleti değil."

"Ama bu akşam gördüklerim Rosalie ve Ligeia'ydı... onların Brine'da olup olmadıklarını bilmiyorsun. Üstelik Verity de onları gördü. Korkunç resimler çiziyor. Ve resimler tıpkı onlara benziyor. Bunu nasıl açıklıyorsun? Ava ve Octavia'yı hatırlayamayacak kadar küçük yaşta."

Cassius taş duvara sırtını yasladı. "Başka bir şey olabilir."

Dikkatimi kelime seçimine verdim: Bir *şey*.

Bir grup kadın, sıra halinde manastıra girerek konuşmamızı böldü. Uzun, buz mavisi, ay ışığı renginde, yüzlerini gizleyen kapüşonlara sahip kaftanlar giyiyorlardı. Tam bir düzinelerdi, gümüşi camdan fenerler taşıyorlardı. Kordon kemerlerinden sarkan gümüş yıldız ve altın ay süslemeleri kadınlar geçerken çan gibi çınlıyordu. Çoğu mihraba bakmasına karşın, grubun geri kalanından daha genç bir kız merakla bize göz attı. Cassius'ı tanıyınca derhal başını hürmetle eğdi.

"Versia'nın rahibeleri. Gecenin Kız Kardeşleri. Manastırda yaşar, dilek kuyusunun bakımıyla ilgilenir ve annemi onurlandırırlar. Günün ilk ayinine başlamak üzereler. Benimle gel." Cassius beni merasimden uzağa çekti.

"Neden yedi?" diye sordum, bir avluya çıkan basamaklarda durduğumuzda geriye dönüp ay pencerelerine bakarken.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yedi Ay Evi. Yedi pencere. Her birinin ayın farklı bir evresini gösterdiğini farz ediyorum." Cassius başıyla onayladı. "Ama aslında sekiz evre var."

"Dolunay için bir pencere yok. Nasıl düzenlendiklerini görüyor musun? Bunlar yarımaylar," dedi işaret ederek, "ve şişkinler ile hilaller. Ortadaki... O yeni ay. Dolunayda Versia'nın rahibeleri ışığın oradan, yukarıdan girerek her şeyi kaplaması için manastırdaki tüm mumları söndürür." Açık çatıyı işaret etti.

Geceleyin gümüşi ay ışığının metalik beneklerle kaplı soluk gri taşlara yağdığını hayal ettim. Nasıl parıldayacaklarını.

"Ne hoş bir manzara."

"İstersen seni getiririm. İki gündönümünde, insanlar geceyi kutlamak için manastıra akın akın gelirler. Bu Çalkalanma'ya epey benzer ama Versia ve Yıldız Halkı'na özeldir. Manastırın daha iç tarafında, yüzlerce minik mumu barındıran bir duvar vardır. Herkes bir mum alır ve bir dilek diler."

"Sonra ne olur?"

"O akşam daha geç saatlerde herkes dilek mumlarıyla birlikte burada toplanır. Kâğıt fenerleri mumlarla aydınlatarak onları gökyüzüne uçururlar. Bu fenerler parlayıp ışık saçarak gitgide daha yükseğe sürüklenirler ta ki gök kubbeyle buluşana kadar. Yıldız Halkı, gelecek aylarda kayan bir yıldız görürse bunun kendilerine geri dönen dilekleri olduğuna inanır."

Yüzlerce minik alevle aydınlanmış gökyüzünü kafamda canlandırdığımda dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "Bunu görmek isterdim."

"Sonraki gündönümüne yalnızca bir ay kaldı. Çok önemli bir dilek düşünmeye başlamalısın."

Beni bir dizi kemerin altından yönlendirerek manastırın dışındaki manzarayı gösterdi. Keskin ve tırtıklı kayalık bir uç, denize uzanıyordu. Aşağıdaki su sıcak bir yeşil renkteydi, yüze-

yinde beyaz köpüklü dalgalar vardı. Koyu renkli ve derin Kaleic'ten çok farklıydı.

"Ben fenerimi burada salıveririm. Bu onu grubun geri kalanından uzak tutar, bu sayede onu gözden kaybetmem. Mümkün olduğunca uzun süre fenerimi gözetlemek hoşuma gider." Utangaç bir gülümsemeyle bana baktı. "Benimle birlikte gelirsen, kendininkini de buradan salıverebilirsin. Dileklerimizin birbirine karışmasına itiraz etmem."

Karanlık gecede yıldızlarla buluşmadan önce dönerek birbirine karışan iki fener. Bu, zihnimde öyle güzel bir görüntü oluşturdu ki onları o anda gökyüzüne göndermek istedim. Dilerdim ki... Ne dileyecektim?

Katilin bulunmasını ve artık kız kardeşlerimin ölmemesini istiyordum. Morella'nın güvenle doğum yapmasını ve sağlıklı ikizlere sahip olmasını istiyordum. Camille'in biriyle evlenmesini ve bir aile kurmasını istiyordum. Miras sırasında artık ikinci olmazsam, hayatımla ne yapmam gerektiğini keşfedebilirdim. Cassius'ı profilden incelerken bu alışılmadık ışığın elmacıkkemiklerinde hareket etme biçiminden hoşlandım.

O anda, her şeyden çok beni tekrar öpmesini istiyordum.

"Dileklerinden biri hiç geri döndü mü?"

Gülümsemesi birdenbire mahcup bir hal aldı ve kulaklarının ucu pembe bir ışıltı kazandı. "Kaplumbağalara dalgalarla yüzmeyi öğreten kızla tanıştım, değil mi?"

Cassius ellerini yukarı kaldırarak özenle yanaklarıma yerleştirdi ve alnıma şefkatli bir öpücük kondurdu. Çenemi yana eğdim ve yumuşak, can acıtıcı ölçüde tatlı dudakları benimkilerin üzerine kondu. Parmaklarımı göğsünden yukarı götürerek ensesinde oyalanmalarına ve koyu renkli buklelerinde kıvrılmalarına izin verdim.

"Onca yılım seni hayal ederek geçti," diye mırıldandı yüzümde boydan boya öpücükleriyle bir iz bırakırken, "ve sen

hayal edebileceğimden çok daha fazlasısın... Güneş ışığı gibi kokuyorsun," diye fısıldadı dudaklarıma dayalı bir halde.

"Güneş ışığının bir kokusu mu var?" diye sordum Cassius boğazımın oyuğuna bir öpücük kondurduğunda nefesim kesilirken.

"Ah evet," diye beni temin etti. "Tüm hayatım ay ışığı ve yıldızlardı. Bir odanın karşısında bile dursam damarlarında hızla akan güneş ışığının kokusunu alabiliyorum. Güneş ışığı, sıcaklık ve tuz. Daima tuz."

Yanaklarını avuçlarıma alarak dudaklarını benimkine çektim ve onu susturdum. Al dudağını hafifçe ısırdığımda kendi cüretim beni şaşırttı. Ardından öpüşmemiz yoğunlaştı ve ağzımı açarak dilimin onunkini bulmak için cesaretle ilerlemesine izin verdim. Tadı geceleyin bahçede biten kırağı veya parlak yeşil bir elmanın ilk ısırığı gibi gevrek ve serindi.

Ani bir arzu şimşek gibi uzuvlarımı yakarak içimde hızla ilerledi. Cassius'ın elleri bileklerimin çevresinde kıvrılarak beni kendine çekip yapıştırdı, bizi buraya getirirken olduğu gibi.

Bedenimde seyreden tüm dürtülere karşı koyarak geri çekilip öpüşmeyi bitirdiğimde hepten soluk soluğaydım. "Buraya nasıl geldik?" diye sordum kalp atışlarımı çaresizce dizginlemeye çalışırken. Kalbim küt küt atarken damarlarım boyunca Cassius'ın adını öyle gürültüyle çağlıyordu ki onun da bunu duyabildiğine emindim. "Biz... uçtuk mu?"

Cassius yüksek sesle bir kahkaha attı ve dönüp bana sırtını gösterdi. "Kanat görüyor musun?"

"Buna başka ne ad verilir bilmiyorum. Bir kapı kullanman bile gerekmedi."

Kaşları tuhaf bir şekilde oynadı. "Bir kapı mı?"

"Biz Mağara'dakini kullanıyoruz. Balolara gitmek için."

Başını yana yatırdı. "Ben hiç... Ben anlamıyorum."

"Salten'da bir kapı keşfettik. Pontus, dünyamızda hızla yol-

culuk etmek için onu kullanıyor. Biz de onu adadan ayrılmak için kullanıyoruz."

Bir kuş sürüsü manastırın ön cephesinden kanat çırparak ve cıvıltılarla fırladığında Cassius'ın dikkatli bakışlarının yoğunluğu parçalandı.

"Şu kapı neye benziyor?"

Avluya inerken yanlış bir şey söylemişim gibi hissediyordum. "Pontus'un mabedinde. Üç dişli mızrağını çeviriyorsun ve kapı... beliriyor."

"Seni nereye götürüyor?"

Omuz silktim. "İstediğin her yere. Sadece geçitte yürürken gitmek istediğin yeri büyük bir gayretle düşünmek zorundasın. O gece Pelage'a bu şekilde gittik." Her şeyi bir araya getirirken sertçe nefes aldım. "Ve *sen* bu şekilde oraya öyle çabuk ulaşabildin ve birkaç gün sonra yine Astrea'daydın! Sen... uçtun," dedim hâlâ buna ne ad vereceğimden emin olamayarak.

"Babamla ilgilenmek için oraya gittiğim günden beri Salann'daydım. Neden bahsettiğinle ilgili hiçbir fikrim yok."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Sen oradaydın. Dışarıda kurtları olan ve Av Halkı'na ait şatoda."

Cassius başını salladı. "Pelage'ın nerede olduğunu biliyorum ama yemin ederim, hiç orada bulunmadım. O ben değildim."

O geceyi, ilk baloyu hatırlayarak kaşlarımı çattım. Belimdeki ellerini hatırladığımda bir gülümseme dudaklarıma yükseldi. "Sen olduğuna eminim. Bir maske takıyordun ama..."

Gözleri kısıldı. "Ben değildim." Cassius arkasını dönüp gece gökyüzünden bir mozaik üstünde volta atmaya koyuldu. Yıldızlar ayaklarının altında parıldıyordu. Birdenbire bana döndü. "Ayakkabılarınız!"

"Ayakkabılarımız mı?"

"Yeni fark ettim... Partilere gitmek için şu kapıyı kullanıyorsunuz... O ayakkabılarla dans ediyorsunuz!"

Başımla onayladım. "Başta hepimiz gidiyorduk ama Edgar'la Astrea'daki o günden sonra... Ondan sonra içimden dans etmek gelmedi."

"Bu sebeple İlk Gece'de yıpranmamış tek çift ayakkabı seninkilerdi."

"Evet ama... ayakkabıların kız kardeşlerimin ölümleriyle hiçbir ilgisi yok."

"Yok mu?" diye sordu bana dikkatle bakarak. "Gerçekten katilin Salten'dan olduğuna mı inanıyorsun?"

"Highmoor'dan biri olmalı," diye mırıldandım mutsuz bir sesle. "Ligeia ve Rosalie'nin kaybolduğu gece çok kötü bir fırtına vardı. Kimse o sırada adadan ayrılamazdı."

"Tekneyle ayrılamazdı, kuşkusuz," dedi Cassius. "Ama ya o kapıyı yalnızca siz kullanmıyorsanız?"

Cassius'ın bu tahmini beni gafil avladı ve nefesim düğümlenirken ürperdim. Uzaktaki şato ve malikâneleri ziyaret etmek için kullandığımız kapının bize ulaşmak için kullanılabileceği hiç aklıma gelmemişti. Arcannia'dan herhangi biri Salten'a giriş sağlayabiliyorsa, şüphelileri nasıl daraltacaktım?

Rahibe kafilesi manastırdan ayrılıyordu ve kestirme olarak avludan geçerken konuşmamızı böldüler. Bu kez hepsi Cassius'ın varlığından haberdardı, geçerlerken ağırbaşlı bir tavırla reverans yapmak için eğildiler. Cassius başını eğerek kısa bir baş selamıyla karşılık verdi.

Hareketsiz kalamayacak kadar diken üstünde olduğumdan kemerlerin altından geçerek uçuruma giden uzun çimenlere ilerledim. Ilık bir meltem bir hışırtıyla eserken sabahlığımı arkamda dalgalandırdı.

"Şu kapıyı görmek istiyorum," dedi Cassius arkamdan yaklaşarak. "Ayrıca bahsettiğin balolardan birini de. Onlarla ilgili doğru olmayan bir şey var. Pelage'da hiç bulunmadım. Biri... bir şey sana yaklaşmak için benim yüzümü kullanmış olabilir."

Yine aynı kelime: Bir *şey*.

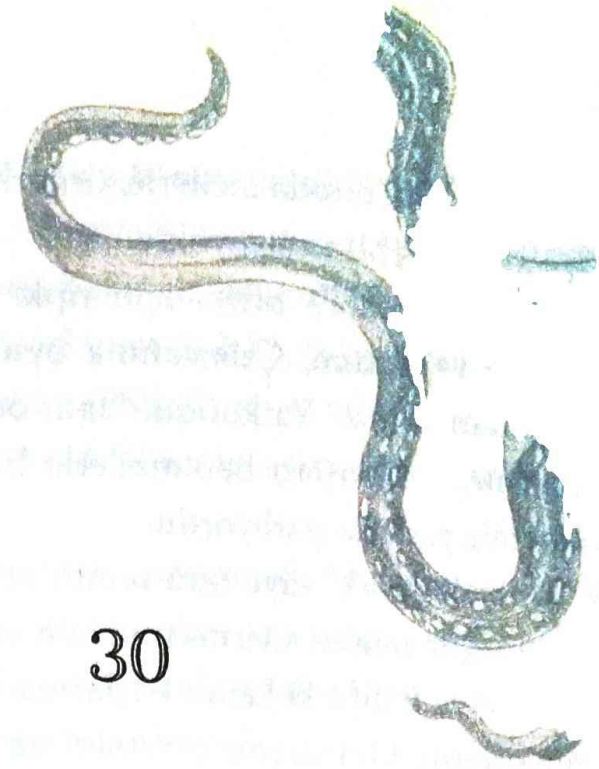
"Sence katil, balolara katılıyor mu?" Midem acı verici bir düğümle kıvrandı.

"Belki. Belki kız kardeşlerini orada gördü ve..." Bir omuz silkmeyle cümleyi yarım bıraktı.

"Ama Eulalie balolar başlamadan önce öldü... Katil onu başka bir yerden tanıyor olmalı."

Cassius bunu göz önünde bulundurarak başını salladı. "Bir baloya bizzat giderek etrafa bakınmayı ve neler öğrenebileceğime bakmayı yine de istiyorum. Bir şekilde bağlantılılar, bundan kuşkum yok. Camille yarın akşam baloya gidiyor mu diye bir bak." Kollarını belime dolayıp çenesini omzuma dayadı. "Bunu çözeceğiz, tamam mı? Sen ve ben. Tek başına değilsin, Annaleigh."

Üzerime sıcak, huzurlu bir durgunluk çöktü. Bir an tepemizdeki gri bulutlar aralandı ancak güneşle aydınlanmış bir gökyüzünü açığa çıkarmak yerine karanlıkta girdap gibi dönen bir yıldız kâinatı bize göz kırptı. Kayan bir yıldız, açıklığın bir ucundan diğer ucuna dans ediyordu ama ben onu işaret edemeden Cassius'ın dudakları benimkilerle buluştu ve gökyüzüyle ilgili her şeyi unuttum.

30

"BU İŞ GÖRÜR MÜ?" DİYE SORDUM DENİZ YEŞİLİ BALO elbisemi gardıroptan çekip Camille'in incelemesi için yukarı kaldırırken.

Yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi. "Hayır! Bunu şimdiye kadar iki kez giydin, ayrıca Çalkalanma'da da giydin. Bu balo Lambent'ta! Işık Halkı'yla! Fisher herkesin Vaipany'yi onurlandırmak için soluk renkler giymesi gerektiğini söyledi. Yeşiller içinde, iltihaplı bir başparmak gibi göze batarsın."

Elbiseyi askıya geri yerleştirdim ve dolabın kapısını kapattım. "O halde gidemem. Öyle bir kıyafetim yok."

Elimi tuttu. "Benimle gel." Camille bizi aceleyle odasına götürdü ve yatağının yanında diz çöktü. Yorganının altından iki koskocaman kutu çıkardı ve birini bana verdi. "Sürpriz!"

"Bu nedir?" Kapağı kaldırdığımda iç çektim. "Ah, Camille!" İçinde açık pembe pelür kâğıdından bir katmanın üstüne koyulmuş, şimdiye dek gördüğüm en harikulade elbise vardı. "Bunu nereden buldun?"

"Bloem'daki baloyu hatırlıyor musun? Taçyaprağı Halkı'yla?"

Elbette hatırlıyordum. Hayatımızın açık ara en gösterişli

gecesiydi. Tüm şatoda incilerle, değerli taşlarla veya varakla bezenmemiş tek bir nesne yoktu.

"Bayan Drexel'a bizim için tıpkı orada gördüklerim gibi elbiseler yaptırttım. Çalkalanma oyununun gecesinde onları Astrea'dan aldım." Yutkundu. "Tam öncesinde yani Rosalie ve Ligeia'nın..." Bakışları benimkilerle buluştuğunda gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

"Bu çok güzel," diye onu temin ettim, elbiseyi kaldırıp gül rengi ipeğin zemini sıyırmasına izin verirken. Kumaşın katları öyle ince ve hafifti ki kendi başlarına dans ediyormuş gibi görünüyorlardı. Omuzların çevresini ve sırt bölgesini saran, ipe dizilmiş inciler şıkır şıkır seslerle birbirlerine çarpıyordu.

"Dene! Dene!" diye haykırdı Camille üzüntüsünü sahte bir gülümsemeyle kenara iterek.

Camille'e baloya gitmek istediğimi söylediğimde sevinçle ciyaklayarak hangi dansların düzenlendiği konusunda bir araştırmaya girişmişti. Özellikle kız kardeşlerimizin ölümü göz önünde bulundurulursa, tüm sosyal etkinlikleri böyle yakından takip etmesi beni şaşırtmıştı ama hepimiz acımızı kendimize göre yaşardık.

Bu baloya gitmek hiç içimden gelmiyordu. Küçükken olduğu gibi kız kardeşlerimle çevrili, sıcak ve güvende hissederek yatağıma kıvrılmak ve uyumak istiyordum. Ağlayan Kadın kâbuslarından, lanetlerden ve katillerden korunarak uyumak. Sadece uyumak.

Halbuki Cassius orada bir şey bulacağımızdan emindi. Kız kardeşlerimin katilinin orada olma ihtimali varsa gidip elimden gelen her şeyi öğrenmek zorundaydım.

Camille elbisemin sırtındaki düğmeleri açarak beni koyu renkli, fitilli kumaştan kurtardı ve yeni elbiseyi başımın üstünden geçirmeme yardım etti. Elbise bedenime incecik bir deniz köpüğü gibi oturdu. İnciler çıplak sırtımda salındıklarında hâlâ dişlerimi kamaştıran bir soğukluğa sahiplerdi.

"Daha aynaya bakma!" diye komut verdi benden çok daha heyecanlı olan Camille. "Benimkini giymeme yardım et. Bir arada nasıl göründüklerine bakmak istiyorum."

Onun da straplez elbisesi yumuşak bir yaka yanılsaması yaratıyordu. Buzlu şampanya ve gümüş rengi minik inciler, şeffaf file katman boyunca karmaşık desenler oluşturuyordu.

"Göz kamaştırıcısın."

Övgümü bir el hareketiyle geçiştirerek şifoniyerindeki bir kutuyu karıştırmaya başladı. "Bunları annemizin eski eşyalarının arasında buldum. Bu gece bunları takmalıyız. Herkes Tuz kardeşlerinin orada olduğunu bilmeli."

Bana daha önce hiç görmediğim bir mücevher verdi ve ne olduğunu anlamaya çalışarak ters çevirdim. Bu Thaumas ahtapotuydu. Gövdesi, şimdiye dek gördüğüm en iri inciden yapılmış bir yüzüktü. Dokunaçları, gösterişli takıyı parmağıma geçirdiğimde kıvrılıp bileğimi sararak nefis pembe altından bir bilezik oluşturuyordu. Camille taşlı bir denizyıldızından bir tacı ve açık pembe damla küpeleri tercih etti.

"Erdemler'e annemizin mücevher kutusundan başka küçük parçalar verdim. Hiçbiri aşırı değerli değil ama mutlu oldular."

Bakışlarımı Thaumas bileziğinden telaşla kaldırdım. "Erdemler de mi geliyor?"

Camille bir küpenin arkasını kurcalarken başını salladı. "Elbette. Hepimizin gitmesi gerekir, sence de öyle değil mi?"

"Lenore hariç," diye açıklığa kavuşturdum Camille'in onu buna zorlamamış olması için dua ederek.

Burnunu çekerek başını iki yana salladı. "Şu anda onunla konuşmak imkânsız. Sadece oturup orada değilmişsin gibi omzunun üzerinden boş boş bakıyor."

"Acı çekiyor."

Bir somurtma Camille'in dudaklarını çarpıttı. "Bunu biliyorum. Sadece..." Sertçe iç geçirdi. "Katı yürekli biri gibi konuşmak istemem ama bunu yeterince yapmadık mı? Yas tut-

maktan usandım. Sizden bir başkasını daha kaybetme korkusu duymadan yaşamak istiyorum yalnızca."

Kuşkuyla bir kaşımı kaldırdım. "Yarın ölecek olursam benim yasımı tutar mıydın?"

Yüzü asıldı, mutsuzdu. "Bunun şakasını bile yapma. Elbette tutardım. Diğer yandan... sırf senin hayatın bitti diye, siyah taftalar ve oltu taşı mücevherlerle kuşanıp hayatımın bir yılını daha beklemeye almamı gerçekten ister miydin?"

İstemezdim ama Rosalie ve Ligeia'nın ölümlerinden sonra bunu bu kadar çabuk söylemek nezaketsiz geliyordu.

"Gel," dedi elimi tutarken. "Bize birçok hayat boyunca yetecek kadar yas ve kederden payımızı aldık. Bu akşam şampanya, havyar ve dans var!"

Oyuk'a giden yolda Cassius'ın bizi takip ettiğinden emin olmak için gözümü dört açtım. Fisher ve Erdemler'in arkasından dik uçurum yolundan inerken karanlık bir figür bir ağaç korusunun arasından dışarı yöneldi.

Mağaraya girdiğimizde Fisher üç dişli mızrağı çevirdi ve dalga duvar yavaşça parçalara ayrılarak açık bir geçide dönüştü.

"O halde Lambent'a gidiyoruz," dedim yüksek sesle, Cassius'ın duyabilmesi için. Dışarıdan, uçurum yolundan bir çakıl çıtırtısı bana ulaştı ve beni duyabildiğini umut ettim. "Işık Halkı'nın dansı için. Unutmayın, tünelden geçerken hepimizin bunu düşünmesi gerekiyor."

Honor bana iğneleyici bir bakış attı. "Bize hatırlatmana gerek yok. Nasıl çalıştığını biliyoruz."

Onu girişin içine çeviren Fisher, "Bildiğinizin farkındayız," dedi bir kahkahayla ortadan kaybolurlarken. "Golyan balığı sadece Mercy'nin unutmadığını garantiye almak istedi!"

"Ben unutmadım!" diye bağırdı Mercy koşturup gözden kaybolurken.

Sonra Camille ve Verity gitti ve boş Mağara'da arkama bakmaya cesaret ettim. "Lambent," diye tekrar ettim kız kardeşlerimi takip etmeden önce.

Tünel bizi doğrudan yeni sarayın içine götürdü. Bu mülkün taş duvarları çok daha açık renkli, neredeyse güneşten lekelenmiş bir deniz kabuğu rengindeydi ve yanık laden reçinesi ile nilüfer çiçeği kokan hava sıcak ve kuruydu. Denizin tuzlu keskinliğini şimdiden özlemiştim.

Duvar şamdanları alttaki taş zemine altın balmumu damlatıyordu. Dalgalanan fitillerden çıkan duman ağır bir şekilde havada asılı kalarak koridoru gri bir pusla dolduruyordu. Geriye dönüp Highmoor'dan geldiğimiz kapıya doğru baktım ama gölgelerde gizlenmişti.

Camille omzunun üstünden bana gülümserken Verity'yi baş döndürücü daireler çizerek çeviriyordu. Duman, havaya hayalci bir nitelik verirken hareketleri yavaşlatıyor ve her hamleye garip bir önem kazandırıyordu. Art arda gözlerimi kırparak berrak düşünmeye çalıştım ama uyuşuk hissediyordum. Zihnim odaklanmak için debeleniyordu.

Önümüzde büyük bir antre açılıyordu. Sağda balo salonu vardı; orkestra ve sohbet seslerine bakılırsa eğlence halihazırda en canlı zamanındaydı. Solda, ayın aydınlattığı bir terasa çıkan bir dizi açık kemer vardı. Uzaktan, gökyüzünü kısmen kapatan kum tepeciklerinin karanlık dış çizgilerini seçtim. Deniz kıyısından epey uzaktaydık.

Odanın karşı tarafında şarap püskürten bir çeşme vardı. Resmi saray kıyafetleri giymiş çiftler, dairesel tabanın etrafında diğer insanlarla kaynaşırken süslü, bronz bir savaş sahnesinden akan kırmızı sıvıdan biraz almak için bardaklarını uzatıyorlardı. Söz konusu sahnede üç adam, kurtulmaya çalışan bir başka adamı yukarı çekiyordu. Üstlerinde kaçağın boğazını bir tırpanla kesen kanatlı, korkunç bir figür uçuyordu. Şarap zavallı adamın yarasından dökülüyordu.

"Ona bakmayın," dedim Erdemler'in dikkatini kan donduru cu manzaradan başka tarafa yöneltmeye çalışarak. Duman gözlerimi yakıyordu ve gözlerimi kırpıştırırken yanıldığımı gördüm. Heykel, fıskiyenin kenarında oturan bir grup kıza ok doğrultmuş bir melek çocuktu. Şarap onların ibriğinden akıyordu.

Gözlerimi ovarak korkunç heykeli yeniden görmeyi denedim. Onu nasıl bu kadar yanlış yorumlamıştım? Ben ona daha yakından bakamadan Camille beni salona çekti.

Bir duvar, dünyanın yaratılışından bir ânı tasvir eden devasa resimlerle üç parçaya bölünmüştü. Merkezde karaltı gibi görünen Vaipany, güneşi döndürerek gözler önüne seriyordu. Sağda çamur ve kilden yeryüzünü şekillendiren Seland vardı, ezeli balçığa bulanmış elleri kahverengiydi. Solda Versia yıldız ve gezegenlerle dolu enginlikte süzülüyordu. Cassius bununla ilgili ne düşünür diye merak ederek etrafıma bakındım.

Tavanda boydan boya asılı olan, altın ipekten perdeler harikulade bir avizeye doğru hafifçe dalgalanıyordu. Dönen metallerden kocaman küreler heybetli bir alev topunu koruyordu. Daha önce buna benzer bir şey görmemiştim.

Fisher, Verity'yi dans pistine götürdü ve iki genç oğlan Honor ve Mercy'yi dansa kaldırdı. Camille ve ben yakınlarda dönüp duran çiftleri izliyorduk. Boynumu uzatarak kalabalığın içinde Cassius'ı aradım.

"Kolonların yanındaki, tamamen gümüş renginde giyinmiş şu adamı görüyor musun?" diye fısıldadı Camille bana. Gözlerimi kısıp kalabalığa baktım ama kimi işaret ettiğini tam olarak çıkaramadım. "Geçen gece dans ettik; bir menuet ve üç vals. Harika bir dans partneri." Beni adama doğru dürttü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum iteklemesi karşısında yerimde kalmak için mücadele ederken.

"Adam dans etmiyor. Gidip onu davet et."

Ablamın sıkı tutuşundan sıyrıldım. "Bir erkeği dansa kaldırmayacağım!"

Camille iç geçirdi. "Bu dediğin çok demode." Yanımdan ayrılarak güçlükle ilerlediği insan denizine karıştı.

Bakışlarımı avizeye geri çevirerek devinimsel çılgınlığı inceledim. Böyle akıcı bir hareketi yönetecek mekanik bir yöntem aklıma gelmiyordu. Derinlerde bir uyarı sancısı hissettim. Kara büyü burada iş başındaydı.

"Tanışma zevkine eriştiğimizi zannetmiyorum."

Sıçrayarak döndüğümde Camille'in bahsettiği gümüş giyimli adamı gördüm.

Yakından görünce onu derhal tanıdım. Açık renkli kadife ceketine bir başka grup ejderha dikilmişti. Neredeyse beyaz görünecek kadar açık mavi, çukur gözleri, avının etrafına kapanan bir denizanasının bükülen kolları gibi üzerimde dolaşıyordu.

Küstahça bir elini uzatıp çenemi kavradı ve başımı bir o yana bir bu yana çevirdi. Parmakları fazla uzun, fazla ince, fazla kemikliydi ve kavrayışı karşısında korkuyla sindim.

"Hayır, böyle bir yüzü asla unutmazdım. Böyle güzel bir partnerim olmasından onur duyarım. Dans edelim mi?"

Ejderha adam elini uzattı ve ben tereddüt ettiğimde elimi yakaladı. Beni tecrübeli bir cazibeyle dans pistine doğru çevirdi.

"Aslında ben daha önce karşılaştığımıza inanıyorum. Doğrusu, iki kez," diyerek düşüncemi açıkladım. Tek başımaymışım gibi göründüğünden, bu baloyla ilgili mümkün olduğunca çok şey öğrenmem gerekiyordu. Cassius henüz kendini göstermemişti. "Pelage'daki balodaydınız."

"Oradaydım," dedi karmaşık bir dizi adımda bana rehberlik ederken. Tanıyınca gözleri aydınlandı. "Seninle dans ettiğimi hatırlıyorum... sen Thaumas kızlarından birisin! Kız kardeşlerini de iyi tanıyorum."

"Öyle mi?"

Gülümsedi. "Kesinlikle en sevimli dans partnerlerimdiler." Beni kendinden uzağa doğru döndürdüğü sırada gözleri salonda aylak aylak dolaşıyordu. "Ama bu akşam üçüzleri burada

göremiyorum." Dişleri yırtıcı bir uyarıyla parıldadı. "Umarım başlarına bir şey gelmemiştir."

Derinlerimde uyarı çanları çalmaya başladığında az kalsın takılıp düşüyordum. "Neden böyle söylediniz?"

Zarif bir silkinme hareketiyle omuzlarını kaldırdı. "Ne söylememi isterdin?"

Bileğini hafifçe savurarak beni kollarına geri döndürdü. "İkinci karşılaşmamızın nerede olduğunu sormadınız," dedim öfkeyle. Beni aniden arkaya doğru eğdi ve kendisi de üzerime eğilip kokumu içine çekerken yüzümü ondan başka tarafa çevirdim. Boğazımın oyuğunu yalayacağına dair korkunç bir önseziye kapıldım.

"Astrea'da, kuşkusuz. Eğer yanılmıyorsam Çalkalanma oyununun gecesindeydi. İki kız kardeşinin kaybolduğu gece."

Nefesim usulca beni terk etti. Bunu nereden bilebilirdi? "Astrea'da ne yapıyordunuz?"

Bir kez göz kırptı ve birdenbire gözbebekleri bir köpekbalığının patlak, acımasız gözleri gibi inanılmaz genişledi.

"Söyle bana, Annaleigh, bana zaten bildiğin şeyleri neden soruyorsun?"

Onu itip kendimden uzaklaştırdım. "Size adımı hiç söylemedim."

Ejderha adam kahkaha attı. "Hayır ama o söyledi." Başıyla Fisher'ın, Verity'nin ayak parmaklarının üzerinde durmasına izin vererek ileri geri salındığı salonun merkezini işaret etti.

Bu yabancının Verity'yle konuştuğunu öğrenmek bende ağlama isteği uyandırdı. "Kız kardeşlerimden uzak durun."

Dirseğimi kavrayıp beni yakınına çekti. "Burada öylece durarak pistte yer kaplıyoruz. Benimle dans et."

Tutuşu fazla sıkıydı ve kendimi kurtaramıyordum. İtiraz etmek için sesimi yükseltemeden Camille ve yeni partneri dönerek yanımızdan geçti.

"Bu harikulade değil mi?" diye seslendi Camille.

Onun döne döne uzaklaşmasını izlerken midem bulandı. Neden Camille benim hissettiğim tehlikeyi sezemiyordu? Bir dans partnerinden diğerine kanat çırparken bir kelebek kadar kaygısız görünüyordu.

"Dans et, Annaleigh," diye zorladı ejderha adam, beni o âna geri getirerek. Başparmağını çenemin kıvrımında sürükledi, sonra dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Tutuşunda sıkışıp kaldığımdan, elimden geldiği kadar ondan uzağa eğildim fakat yine de nefesinin sıcaklığını yanağımda hissedebiliyordum. "Benim için dans et."

Bu adamın kız kardeşlerimin ölümüyle bir bağlantısı vardı, bundan emindim. Cassius'ı bulmak zorundaydım. Yardım almak zorundaydım. Bu balo salonundan ve düşüncelerimi bulandıran dumandan kurtulmak zorundaydım. Müzikten kaçmak zorundaydım. Yarım notalık bir yanlış vardı, fazla tizdi, içimi ürpertiyordu ve bu, dans etmek bir yana dinlemeyi bile imkânsız kılıyordu.

"Benden uzak dur!" diye bağırdım ve tüm gücümle göğsünü ittim. Kaçmak için arkamı döndüğümde, gürültülü bir gerginlik yarattığım için seyircilerin şaşkınlık ve endişe seslerini, iç çekişlerini duymayı bekliyordum.

Oysa hiç tepki yoktu.

Aniden durup pistteki çiftlere baktım.

Hiçbiri patlamamı fark etmemişti. Güvelerle olan hadise gibiydi. Onları görmüştüm ama babam görmemişti. Bu akşam benimle aynı odada olan insan kalabalıklarının fark etmediği şeyleri duyup görüyordum.

Önce dehşet verici heykel ve şimdi bu müzik... Benden başka kimse onlarda bir terslik olduğunu fark etmemişti. Etrafımda dönerek Cassius'ı aradım. Ona ne kadar çok ihtiyacım olduğunu niçin göremiyordu?

Pırıltılı altın rengi bir yelek giyen bir genç adam yoluma çıkarak düşüncemi yarıda kesti. "Benimle dans eder misiniz?"

Başımı iki yana sallayıp diğer yöne döndüm. "Dansla işim bitti."

"Ama parti daha yeni başladı." Önüme atıldı, atikliği şaşırtıcıydı.

"Yorgunum. Belki başka bir sefere."

"Bir dans." Koluma girerek bizi bir çember çizerek döndürdü.

"Gerçekten istemiyorum..."

"Gelin."

Uyum sağlamakta zorlandığım bir dizi adım eşliğinde bizi kalabalığın daha da içine soktu. Orkestra canlı bir mazurka çalıyordu ve etrafımızdaki çiftler serbest kalamayacağım kadar hızlı hareket ediyordu.

Başka bir şarkının açılış notası yanlış ses aralığına ulaşarak yüksek sesle çınladı. Kulaklarım kanayacakmış gibi hissettim.

"Ah, bu şarkıyı severim. Güzel, güzel hanımefendi, benimle bir kez daha dans etmeniz için aklınızı çelebilir miyim? Beni onurlandırmış olursunuz."

"Korkarım başkasına sözü var," dedi bir ses odanın yan tarafından.

Cassius'ı görme umuduyla döndüm ama bu, puro içen kısa boylu, çöp gibi ince bir adamdı. Lavanta renkli garip bir duman bulutunu yüzüme üflediğinde gözlerim sulandı. Son bir kez içine çektikten sonra sigarayı ayağıyla ezdi ve beni çabucak uzaklaştırdı.

Gözlerimi silerken görüşümü berraklaştırmaya ve düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Yapmam gereken bir şey vardı ama ne olduğunu hatırlayamıyordum. Hafızamı canlandırmak için bakışlarımı odada gezdirdim. Balo salonu çok hoştu. Cıvıl cıvıl ve ihtişamlı, ayrıca... *harikuladeydi.*

Kısa boylu adamla dans ederken Camille'in yanından geçtik ve partneri valsten sonra eş değiştirmemiz gerektiğini söyledi. Seve seve kabul ettim. İki şarkıda onunla dans ettikten sonra

tepeden tırnağa safran renginde giyinmiş, büyük ihtimalle evin oğlu olan ufak bir çocuk araya girebilir mi diye sordu.

Kusursuz hareket tarzının cazibesine kapılarak üç kez onunla dans ettim. Çok komik fıkralar anlattı, zaman akıp gitti. Sonra sarışın bir adam omzuma dokundu ve öyle nazikçe sordu ki bir kadril dansı için teklifini kabul ettim.

"İçecek masasının nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordum dansın ortasında. "Böylesi sıcak bir havaya alışkın değilim."

Odanın uzak ucunu işaret etti.

Güzelce hazırlanmış masalarda sıra sıra kristal bardaklar ve üç farklı panç vardı. Yığılmış pötifurlardan oluşan minyatür bir şato ve tepsilerce tütsülenmiş, kavrulmuş ve salamurası yapılmış egzotik et vardı. Hepsinin ortasında, şeref yerinde muhteşem, katlı bir pasta vardı. On üç katlıydı ve elle boyanmış yenilebilir çiçeklerle kuşatılmıştı; dudak uçuklatıcıydı.

Bu şölenden hiçbir şey yiyip içemeden arkamda birini hissettim. Ejderha adamdı yine. Kuyruklu ceketiyle düpedüz göz alıcı görünüyordu. Titizlikle adamın bedenine göre dikilmiş kadife, kalın ve çekiciydi. "Bu dansı bana lütfeder misin?"

Kabul etmek üzereyken –daha önce onunla olağanüstü zaman geçirmiştim– içimde bir şey değişti.

Onunla olağanüstü zaman mı geçirmiştim?

Gözlerimi kırpıştırdım ve adam görkemini bir kademe kaybetmiş göründü. Tıraş etmeyi atladığı bir kirli sakal lekesi dikkatimi çekti ve gözleri bir an önce olduğundan çok daha çökük görünüyordu.

Garip.

"Teşekkürler ama sanırım bu dansı es geçeceğim."

"Saçmalık! Havai fişeklerden önce bu son dans. Benimle dans et, Annaleigh."

Elimi uzatırken kabul etmeye hazırdım ama sonra bir kez

daha büfeyi fark ettim. Daha önce susamıştım. Masaya içecek bir şey almak için gelmiştim. Bunu unutmak ne aptalcaydı.

"Bir bardak panç alacağım ama teşekkür ederim."

"Daha sert bir şey tercih etmez misin?" Ceketini arkaya iterek ince bir cep şişesini açığa çıkardı. Büyük bir yudum aldıktan sonra bana uzattı. Bir el hareketiyle onu reddettim. "O zaman pançını al," diye alay etti. "Ama sonrasında dans edelim."

O alaycılık. Sesinin tonu kısıktı ama çirkin, kibirli bir öfkeyi saklıyordu. Kulağıma çok tanıdık geliyordu. Aniden karanlık arzuyla dolu başparmağının ağzıma hafifçe değdiğini hatırladım ve aklım başıma geldi.

Bunu neden unutmuştum? Neden her şeyi unutmuştum? Sosyalleşmek ve geceyi dans ederek geçirmek için burada değildim. Kız kardeşlerime kimin zarar vermek isteyeceği konusunda bilgi aramam gerekiyordu.

"Sizinle dans etmeyeceğim." Sesimi güçlü ve kararlı tutarak topuklarımın üzerinde döndüm. Büfeyi gözden geçirerek zihnimi mevcut göreve hazırladım.

Bir bardak bul.

Bir panç seç.

Ama ben böyle basit bir işlem için kendime talimat verirken bile dans etmeye can atan ayaklarım bana açıkça isyan ediyordu.

"Hangi panç, Annaleigh?" diye homurdanırken kendimi o âna vermeye çalıştım.

Sonunda pembe olanı seçtim. Tepesinde düzinelerce dondurulmuş çilek yüzüyordu. Aylardır, soğuk hava bastırdığından beri, hiç panç içmemiştik ve bu tek kelimeyle büyüleyici görünüyordu.

Hayır. Büyüleyici değil. Sadece panç.

Büyük bir yudum alıp onu derhal tükürdüm. Bir terslik vardı. İçine on-on beş bakır floret karışmış gibi güçlü bir metalik tadı vardı.

Bir çilek çekirdeği dişlerimin arasına sıkıştı, öyle derine takılmıştı ki dilimi hanım hanımcık bir usulle ne kadar dürtsem de yerinden oynatmak için yeterli değildi. Tırnağımın gizli bir uğraşı onu serbest bırakmayı başardı.

İkinci kez düşünmeden onu bir fiskeyle kenara atmayı planladım ama bir çilek çekirdeğinin olması gerekenden çok daha büyüktü. Daha yakından incelemek için yukarı kaldırdım.

Bu bir balık puluydu.

Gümüş beneği incelerken kafam karışmıştı. Bir balık pulu nasıl olur da bir panç kâsesini boylardı? Bu durumu bir hizmetkâra haber vermek için döndüm ama çok geçmeden dondum. İçeceğin üstünde yüzen, çilek zannettiğim neşeli kırmızılıklar hiçbir şekilde meyve değildi. Küp küp doğranmış deniz mahsulü, pançta alçalıp yükseliyordu; bu bir balık güveciydi.

Panç kandan yapılmıştı.

Takla atan midem, yediğim her lokma akşam yemeğini dışarı püskürtmekle tehdit ediyordu. Pastalar ve tepsiler gitmiş, yerine doğranmış balık leşi konulmuştu. Bir kuyruk burada, bir sırt yüzgeci oradaydı. Sarı saten masa örtüsü, et dilimlerinden kırmızıya boyanarak ıslanmıştı. Uzun ve yapışkan dokunaçlar masadan dışarı, sağa sola sallanarak zemine uzanıyordu.

Kötü kokuyla burun deliklerim çan gibi genişledi. Bu deniz mahsulü yeni yakalanmamıştı. Birkaç haftalıktı ve bozulmuştu. Etrafında dolanan birçok insan vardı, belli ki etkilenmemişlerdi. Böyle bir katliamın önünde nasıl dans etmeyi sürdürüyorlardı?

O zaman kafama dank etti. Yalnızca ben bunu görüyordum. Yalnızca ben bunun kokusunu alıyordum. Bu gecenin dehşetini fark eden tek kişi bendim. Burada yüzlerce insan vardı fakat bu dünyayı olduğu gibi gören tek kişi bendim.

Bu nasıl mümkündü? Bunlardan herhangi biri nasıl mümkündü?

Tek bir yolu var, diye fısıldadı zihnime minik, karanlık bir ses.

Vızıldayan bir sivrisineği defedercesine kafamı iki yana salladım.

Bunların hiçbiri gerçek değil, diye diretti. *Başka kimse görmüyor çünkü gerçekte burada görülecek bir şey yok. Sen aklını kaçırıyorsun, kızım.*

Hayır. Öyle değildi. Bu mümkün değildi.

Ben deli değildim.

Başka bir açıklama olmalıydı.

Var mı?

Başımı iki yana salladım ve Camille ile Erdemler'i aramak için bir kez daha odayı gözlerimle taradım. Buradan gidecektik. Bu korkunç, kötücül yerden ayrılacaktık ve sonra...

Yalnızca benim duyabildiğim bir çığlık attım.

Önceden pastanın durduğu yerde bir servis tabağı vardı. Bir denizkaplumbağası, şimdiye dek gördüğüm en büyüğü, bir ölü yılanbalığı yatağında sergileniyordu. Kocaman kabuğu parçalanmış, yarılmış ve biçilmişti. Yaşamı kolay bir ölümle son bulmamıştı. Gözlerime yaşlar doldu.

Gururlu hayvana yavaşça sokulmaya cesaret ettim. Devasaydı ve oldukça yaşlı olduğu hayli açıktı. Sırtına yapışmış midyeler vardı ve yüzgeçleri savaş yaraları almıştı. Uzun çizgilerden birini parmaklarımla keşfetmek için uzandım ama kaplumbağanın kafası kımıldayınca elim yarı yolda durdu.

Yaşıyor muydu? Kuşkusuz hiçbir şey bedeni boyunca eziyetle açılmış yaralara direnemezdi ancak kafasının o mini minnacık kasılması işte yine oluyordu. Yüzgecini okşayarak yalnız olmadığını bilmesini sağladım. Acı içinde, korkmuş ve muhtemelen ölmek üzere olmasına rağmen birinin onu sevdiğini ve üzgün olduğunu bilmesini istiyordum.

Başı dokunuşuma doğru çırpındı ve onu kurtarabileceğimi düşünmeye yeltendim. Kız kardeşlerim ve ben servis tabağını kapıp onu aceleyle Highmoor'a götürebilirdik. Güneşli odanın

süs havuzunu tuzlu suyla doldururdum. Orada, denize dönecek kadar iyileşene dek yaşayabilirdi.

Başı bir kez daha sarsıldı ve ona doğru eğildim. Gözlerini açmak üzereyse ilk gördüğü şey ben olmak istiyordum. Ağzı hareket etti ve kalbim beklentiyle hopladı.

Kaplumbağanın gözkapakları aniden açıldığında bir dizi tombul beyaz kurtçuk delikten dışarı düştü. Zavallı kaplumbağanın kafatasından servis tabağına döküldüler. Patlamaya hazır bedeni onlarla doluydu.

Arkamı döndüm, feci bir şekilde kusmak üzere olduğuma kuşkum yoktu ve kötü bakışlı ejderha adama rastladım. Beni dirseklerimden yakalayarak düşmeme engel oldu.

"Atıştırma büfesini beğendin mi?"

Sesinde az önce gördüklerimle çelişen bir hafiflik vardı. Bu bana kanlı kargaşanın, tıpkı fıskiye gibi bir illüzyon olduğuna dair umut verdi. Arkamı döndüğümde pastayı ve güzel panç kâselerini görmeyi umuyordum fakat sadist bir büfede masalara yayılmış kan pıhtısı hâlâ oradaydı.

"Fenalaşıyorum," diye itiraf ettim. Başım dumana daha fazla dayanamıyordu. "Kız kardeşlerimi veya Fisher'ı bulabilir misiniz? Camille'i bulabilir misiniz?"

Dizlerimde derman kalmamıştı ve ejderha adam elini enseme koyarak beni yere indirdi. Oda bir kararıp bir aydınlanıyordu. Ejderha adam üzerime eğilirken yüzünden yol yol ter akıyordu.

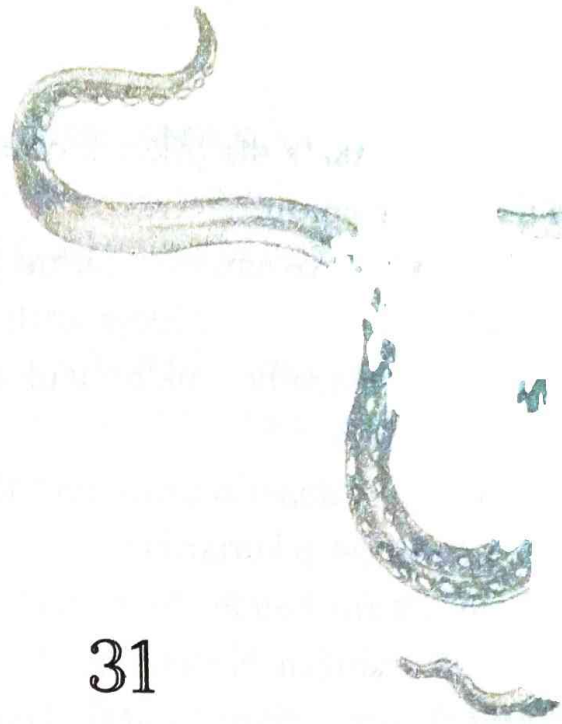
Parmaklarımı yanağında gezdirdim. Geri geldiklerinde siyah ve yağlılardı.

Ağlayan Kadın.

"Benimle dans et," diye kulağıma fısıldadı.

Midemin kontrolünü kaybetmenin habercisi olarak öğürdüm ve kendimi kötü ruhlu sıska tipten uzaklaşmaya zorladım. İleri doğru sürünürken zemin yapış yapış hissettiriyordu. Yapış yapış ve hareketli.

Kaplumbağanın tabağından dans pistine dökülen kurtçuklar orkestrayla eşzamanlı bir şekilde kıvrılıyordu. Zemin tiksindirici bedenleriyle kaplıydı. Onlardan binlercesi vardı. Yavaşça ayakkabılarımın içine, eteklerimin altına girerek bedenimi istila ediyorlardı ve sonunda ağzımı açıp çığlık attım.

31

"ANNALEIGH!"

Baygınlığımın derinliklerinde, uzaklarda bir yerden bu bağırışı duydum. Sadece olduğum yerde, derin ve sessiz karanlıkta kalmak istiyordum ama ses gitgide daha gürültülü bir biçimde adımı seslenmeyi sürdürüyordu. Omzum, biri itmiş gibi geriye doğru sarsıldı.

"Annaleigh, uyanmak zorundasın!" Bir başka itiş. "Hemen."

Bir iç geçirmeyle kendime geldim, kafam karışmıştı ve her şey bulanıktı. Ağzım kuruydu ve ekşi, metalik bir tat dilimi kaplıyordu. Yatak odamın duvar lambalarının parıltısı karşısında gözlerimi kıstım.

"Saat kaç?" diye mırıldandım Hanna'ya, doğrularak yataktan kalkmaya hazırlanırken.

Ama yatağımda değildim.

Ve beni Hanna uyandırmamıştı.

"Cassius! Odamda ne arıyorsun? Babam seni burada bulursa canına okur." Sertçe gözlerimi kırpıştırdım ve ışığa engel olması için ellerimi kaldırdım. Neden oda bu kadar aydınlık geliyordu?

Cassius yanımda diz çökerek omuzlarımı kavradı, parmakları tenime batıyordu.

"Bana bak," diye emretti ellerimi geriye iterek. Çenemi tutarak beni gözleriyle buluşmaya zorladı. Yüzü kireç gibiydi, bir ter tabakası alnında boncuk boncuk birikmişti. Dehşete kapılmış görünüyordu.

"Bırak beni. Canımı acıtıyorsun." Kendimi tahrip edici tutuşundan sertçe çekip kurtardım.

Anında ellerini benden hızla uzaklaştırdı. "Uyanık mısın?"

"Belli ki uyanığım. Neden buradasın?"

Yüzümü acıyla buruşturarak kendimi yukarı kaldırdım. Uyurken yataktan mı yuvarlanmıştım? Veya her nasılsa, balodan sonra yerde mi uyuyakalmıştım? Bedenim acıyordu ve makyaj masama doğru bir adım attığımda ayağıma saplanan bir acı hızla büyüdü.

Elbisemin eteğini kaldırdığımda –neden elbisemi değiştirip bir gecelik giymemiştim?– irkildim. Ayaklarım bereler ve su kabarcıklarıyla kaplıydı, çok hassastı. Bir dahaki sefer dansa gitmeden önce gerçekten yeni ayakkabılar almamız gerekiyordu.

Anılar hızla geri gelerek fırtınanın önüne kattığı bir dalganın şiddetiyle bana saldırdığında donakaldım.

Balo.

Şölen masalarındaki kanlı katliam.

Ağlayan Kadın.

Ağzımdan bir feryat kaçarken koltuğa çöktüm. Ağlayan Kadın balodaydı. Rüyalarımda değildi; gerçekten orada, yanımdaydı, uzun parmakları bileklerime kenetlenmişti. Gözlerimi kapatarak onu gördükten sonra ne olduğunu hatırlamak için çabaladım.

Bayılmıştım. Ama sonra ne olmuştu?

"Ben bayıldıktan sonra beni geri getirmelerine sen mi yardım ettin... Beni sen mi eve taşıdın?" Cassius'ın mavi gözleri durumu kavrayamadığı için kararmıştı. "Baloda bayıldığımı gördün mü?"

Kelimelerini özenle şekillendirirken Cassius dudaklarını birbirine bastırdı. "Annaleigh, balo yoktu."

Birdenbire hava sıcaklığı düşmüş gibi hissettim ve ürpermemeye çalıştım. "Gelmedin mi? Orada sana rastlamadım. Bizim peşimizden oraya ulaştığında kapı kapanmış mıydı?"

Cassius koltuğumun yanında diz çökerek ellerimi kendi ellerinin içine aldı. "İçinden geçecek bir kapı yoktu. Tüm gece odandaydın."

Ağzımdan kaçırmak üzere olduğum bir kahkahanın gıdıklamasını hissettim. "Bu çok saçma. Ben Lambent'taydım. Sana şatoyla ilgili bilmek istediğin her şeyi anlatabilirim. Ben oradaydım. Camille ve Erdemler de öyle. Ve ben... dans ediyordum. Ayaklarıma baksana!"

Lime lime olmuş etek ucuma ve su toplamış topuklarıma göz attı ve yavaşça başını salladı.

Sessizliği çileden çıkarıcıydı. "Bir balo yoksa, bunu nasıl açıklarsın? Eğer gelmediysen –uyuyakaldıysan, unuttuysan ya da her nedense– bunu söylemen yeterli. Ben orada olduğumu biliyorum. Hepimiz oradaydık. Senin dışında!"

Çenesi kasılarak ayağa kalktı ve elini uzattı. "Benimle gelmelisin."

"Neden?"

"Annaleigh, lütfen. Bunu kendin görmelisin."

Tedbirli bir tereddütle onu takip ederek koridora çıktım. Duvar lambaları en kısık dereceye ayarlanmıştı, sadece duvarlarda asılı duran portreleri vurgulamaya yetecek kadar ışık veriyorlardı. Ablalarımın gözlerinin, geçişimizi keskin bakışlarla izlerken nasıl hayatla titreştiğini hiç fark etmemiştim. Bir ürpertiyle Cassius'ın arkasından aceleyle ilerledim.

Camille'in odasının dışında durdu. Kapısı aralıktı.

"Ne görmem gerekiyor?"

Cassius başıyla yatak odasını işaret etti. "Devam et."

Oda karanlıktı ve Camille'in uykusunu bölmek istemedi-

ğimden arkamı dönmek üzereyken onu gördüm. Ağzım istemsizce açıldı; sanki üzerime buzlu su fırlatılmış gibi aniden aklım başıma geldi.

Camille dans ediyordu.

Odanın ortasında.

Biriyle değildi ama tam anlamıyla kendi kendine de dans etmiyordu.

Kolları hayali bir partnere dayalıymış gibi öne uzanmıştı. Camille odasının etrafında dönerken elbisesinin ipeği bir hayalet gibi arkasından sürükleniyordu. Gözleri sımsıkı kapalıydı, dudaklarında neşeli olduğunu belli eden bir gülümseme vardı. Uyuyor muydu?

"Camille! Ne yapıyorsun? Sen ne..."

Sahneye bir anlam verebildi mi diye görmek için Cassius'a döndüm. Dudaklarını incecik bir çizgi halinde sıkmıştı.

"Ne yapıyor?" diye fısıldadım.

"Dans ediyor."

"Ama kiminle? Camille..."

Cassius uzanıp beni durdurdu. "Yapma. Bir bilinç kaybı halindeyse onu sarsarak uyandırmak ikinize de zarar verebilir." Elini yanağındaki kızarmış alana değdirdi. Ona vurmuş muydum? "Daha önce onun uykuda gezdiğinden hiç haberin oldu mu?"

Başımı iki yana salladım. "Asla."

Biz izlerken Camille bir dizi karmaşık adımla hareket ediyordu. Bu küçükken gülmekten nefesimiz kesilene kadar eteklerimizi etrafımızda döndürerek oynadığımız hayali danstan farklıydı.

Camille kendini geriye savurarak orada olmayan bir partner tarafından aşağı doğru yatırıldı. Sırtı, tüylü saç tokasının zemini süpürmesine yetecek kadar arkaya kıvrılmıştı. İmkansız bir şekilde sağ bacağı yukarı kalkıp havayı tekmeledi. Camille bu acı verici bükülme pozisyonunda sol ayak parmaklarının köküne basarak dengede duruyordu. Yakışıklı bir dans eşinin kollarında

olsaydı, bu poz nefes kesici görünürdü. Ama Camille'in ağırlığını destekleyecek kimse olmadığından anormal görünüyordu.

Doğaya aykırı.

Ruhu ele geçirilmiş gibi.

Cassius beni kolumdan çekiştirerek koridora sürükledi. Gönülsüzce onun peşinden giderken Camille'i öyle bir durumda yalnız bırakmak istemiyordum.

Cassius parmaklarını saçlarından geçirdi. "Küçük kızların odaları nerede?"

Kaşlarımı çattım. "Koridorun ilerisinde."

"Bana göster, lütfen."

"Bu Mercy'nin odası," dedim solumuzdaki kapalı kapıyı işaret ederek. Camille'in tüyler ürpertici dansıyla kayarak arkamızdan geleceğinden emin olduğumdan omzumun üzerinden gergin bakışlar atıp duruyordum.

"Belki de içeri sen girmelisin."

Avuç içimi kapı kulpuna koydum, acı verici bir endişe düğümü kaburgalarımın altını dürtüyordu. Ne bulmak üzereydim?

Mercy'nin perdeleri çekilmişti ve başta oda hiçbir şey görülemeyecek kadar karanlıktı. Derken koridordan içeri dökülen ışık demeti sayesinde beyaz bir figür aydınlandı. Geriye sıçrayarak Cassius'a çarptım.

Mercy, tıpkı Camille gibi, uykusunda dans ediyordu.

Bir dakikalığına onu izledikten sonra koridorun diğer tarafındaki Honor'ın odasına koştum. Parmak uçlarında güzel bir dönüş gerçekleştirirken gözleri kapalı, ağzı uykusunda gevşekti.

Sessizce Verity'nin odasına ilerlerken gözlerim dökülmemiş yaşlarla yanıyordu. Titreyen ellerle kapıyı açtım ve gözlerimin alışmasını bekledim.

Verity karanlıktan korkardı ve her zaman perdelerini kısmen açık bırakarak ay ışığının içeri girmesine izin verirdi. Odası hareketsizdi ve parmak uçlarımda yürüyerek içeri girerken onu sıcacık ve güvenli bir uykuda yatağında bulmak için dua

ettim. Koridordaki gaz lambaları, kapı aralığında kalan Cassius'ın bedeninin gölgesini düşürüyordu.

Yatak perdelerini geri ittiğimde ağlamak istedim. Yatak boştu, örtüler bozulmamıştı.

"Annaleigh," diye mırıldandı Cassius ufak bir figür süzülerek yanımdan geçerken.

Verity vals yapıyordu, adımları zarifti ve onları gerçek hayatta gördüğümden çok daha emindi. Bana çarpmasına engel olmak için gerileyip yatağına oturdum. Bir ay ışığı huzmesinin içinden geçerken dönüp bana gülümsedi.

Gözleri açıktı. Genişçe açık ve kapkaraydı; siyah, yağlı gözyaşları döküyordu.

"Müdahale etmek ister misin?" diye sordu ama bu Verity'nin sesi değildi. Bu kâbuslarımdan gelmiş bir şeydi ve her nasılsa kız kardeşimi ele geçirmişti.

"Verity?" Kendi gözyaşlarım yüzümden sel gibi akıyordu. Küçük kız kardeşimin başına ne gelmişti?

Cassius gaz lambasının düğmesini çevirip ışığını sonuna kadar açtı. Duvar lambaları birden parlayarak canlanmadan hemen önce Verity'yi ele geçirmiş şey hızla dönüp Cassius'a öfkeyle baktı ama oda aydınlandığında Ağlayan Kadın'ın yüzü gitmişti ve Verity yeniden sadece benim küçük kız kardeşime dönüştü.

İpleri kesilmiş bir kukla gibi yere yığıldı; bir an ayaktaydı ve sonrakinde uzuvlardan ve tüllerden bir yumak halinde yerde yatıyordu.

"Verity!" diye haykırdım ona koşarken. Ufak bedenini korumacı bir dürtüyle kendiminkine bastırdım. Verity'nin gözleri titreşerek açılırken gözyaşlarım beni boğuyordu. Gözleri siyah değil yeşildi; bir rahatlamayla hıçkırdım ve onu kaldırıp cesaret edebildiğim kadar sıkı sarıldım.

"Burada ne yapıyorsun, Annaleigh?" diye sordu, sesi boğuk ve çatallıydı.

Tıpkı Cassius beni uyandırdığında benim sesimin olduğu gibi...

"İyi misin? Kendini iyi hissediyor musun?" diye sorarken onun gerçekten Verity olduğuna kendimi ikna etme ihtiyacıyla buklelerini okşuyordum.

"Uykuma geri dönmek istiyorum," diye mırıldanırken gözkapakları yavaşça kapandı.

"Hayır!" Yanaklarına hafifçe vurarak onu uyanık tutmaya çalıştım ama burnunu boynuma sürterek bir kez daha uyuyakaldı.

"Neler oluyor?" diye sordum Cassius'a dönerek. "Kız kardeşlerimin ne sorunu var?"

"Bana kalırsa, bu..." Sustu ve süratle tekrar koridora çıktı. "Bunu duyuyor musun?"

Kulak kabartarak başımı kapıya doğru eğdim. Bir dizi kapıya vurma sesi duyduğumu sanıyordum ama boğuklardı, doğru düzgün ayırt edilemeyecek kadar uzaklardı. "Ön taraftaki antre mi?" diye tahminde bulundum.

"Hemen dönerim," dedi Cassius yanımızdan ayrılırken.

Verity'yi göğsüme yapıştırarak odasının ortasında oturuyordum. Onu bırakmaya korkuyordum, ayağa kalkıp yeniden dans etmeye başlayacağına emindim. Onu yanıma sokulmuş ve güvende tutmak istememe rağmen dakikalar geçtikçe ağırlaşıyor, kalça kemiklerime rahatsız bir baskı yapıyor ve uykusunda durmadan kımıldıyordu. Bocalayarak ayağa kalkıp Verity'nin bitkin bedenini yatağa yatırdım.

Yorganı çenesine kadar çektim ve göğsünün yükselip alçalmasını izledim. Gözleri gözkapaklarının altında oynuyordu. Öyle hoşnut görünüyordu ki, az önce o şey yüzünü kullanırken odada vals yaptığını hayal etmek zordu.

Kapının vurulması belli belirsiz bağırışlara dönmüştü ve merdivenlerden aceleyle çıkan ayak sesleri duydum. Biri babamı uyandırmaya gidiyor olmalıydı.

Ağır ağır kapı aralığına ilerlerken Verity'ye göz kulak olmak istiyordum ama aynı zamanda patırtının sebebini anlayamamaktan nefret ediyordum. Merdiven boşluğunda babamın homurdandığı küfürlerle karışan gürültülü ayak seslerini duydum.

"Baba?" diye seslendim uzun koridora. "Neler oluyor?"

"Üstelik tüm evi uyandırdın!" diye Roland'ı fırçaladı. İkisi de hâlâ yatak giysileriyleydi. "Uykuna dön, çocuğum. Sadece bir haberci gelmiş."

Gecenin köründe bir haberci mi?

Omzumun üzerinden hâlâ huzurla uyuyan Verity'ye bir bakış attım. Duvar lambalarının ışığını azaltarak –uyandığında tam bir karanlıkla karşılaşmasını istemiyordum– odadan dışarı fırlayıp kız kardeşlerimin odalarını yıldırım hızıyla geçtim. Hâlâ hayali partnerleriyle bir o yana bir bu yana dönüyorlarsa bunu bilmek istemiyordum.

Ben antreye varana dek aşçılar, uşaklar, hizmetçiler ve seyislerden bir kalabalık toplanmıştı. Pejmürde görünümlü bir denizcinin etrafını kuşatmışlardı. İliklerine kadar ıslanmış adamın omuzlarına yün bir battaniye atılmıştı. Gecenin soğuğundan neredeyse donmuş olan adam yine de titriyordu. Babamın yerini saptayana kadar odayı telaşla aradı.

"Lordum!" diye bağırdı denizci. "Korkunç haberler getirdim. Hesperus'un kuzey kıyısının hemen dışında bir gemi karaya oturdu. İçindekilerin birçoğu öldü. Yükü kurtarmaya çalışıyorlar ama yelkenli hızla su alıyor. Yardıma ihtiyacımız var."

Haberler toplanan kalabalığı soluksuz bırakırken babam öne çıktı. "Neden buraya gelerek bunca zamanı boşa harcadın? Silas'ın acil durum işaret ışıklarını yakması gerekiyor. Selkirk ve Astrea'dan adamlar yardımınıza gelecektir."

"Önce Hesperus'u denedik, lordum, ama orada bir terslik var. Bu yüzden yelkenli karaya oturdu. Işık sönmüş. İhtiyar Maude karanlığa gömülmüş!"

32

"İLK ÖNCELİĞİMİZ ENKAZA ULAŞMAK," DEDİ BABAM çalışma odasında geniş şöminenin önünde volta atarken. Şömine rafının üstünde aile armamız asılıydı. Thaumas ahtapotunun gözleri zor durumumuz onu eğlendiriyormuşçasına mum ışığında parıldıyordu.

Cassius, Roland, denizci ve ben odaya yayılmış koltuklara tünemiştik. Babamın çalışma masasını kaplayan geniş haritalar ve okyanus haritaları, köşelerindeki çapa şekilli kâğıt ağırlıkları sayesinde sabit duruyordu.

"Elimizden geldiğince hayatları, ve yükü, kurtarmalıyız." Babam başıyla Roland'a işaret etti. "Elimizdeki güçlü kuvvetli tüm adamları uyandır ve derhal *Rusalka*'ya yelken açın." Masasının arkasındaki pencereden bakarak evin daha alçak yan duvarına ilişik rüzgârgülünü inceledi. "En azından rüzgârlar bizim lehimize." Haritada, denizcinin geminin kayalıklara çarptığını söylediği yere hafifçe vurdu. "Böyle devam ederlerse oraya iki saatte ulaşabilmeniz gerekir."

Topuklarını birbirine vuran Roland denizciyi de yanına alarak odadan çıktı.

"Baba, İhtiyar Maude konusu ne olacak?" diye sordum. "Si-

las'ı kontrol etmesi için birini göndermeli miyiz? Daha önce hiç ışığın söndüğünü hatırlayamıyorum."

Babam koltuğuna oturarak gözlerini çatırdayan alevlere dikti, bir yandan da gözlerinin altındaki halkaları ovuyordu. "Neler olduğunu anlamıyorum. Önce Eulalie, sonra kızlar. Şimdi de bu. Neredeyse sanki..." Başını iki yana sallayarak kasvetli düşüncelerini dağıttı. Bana kafa karışıklığıyla baktı, sanki o gece beni ilk kez gerçekten görüyordu. "Bu giydiğin nedir, Annaleigh?"

"Ben..." İçtenlikle bir cevap veremeyince sesim zayıfladı.

Babam elini sallayarak bunu geçiştirdi. "Önemi yok. İhtiyar Maude'un yeniden ışık vermesi lazım. Ben Fisher'ı uyandırırım. Geri dönüp ışığın yeniden düzgün ve sorunsuz çalışmasını sağlamalı."

Zihnim üst kata, kız kardeşlerimin odalarına sürüklendi. Fisher baloda bizimle birlikteydi. Onu da odasında dans ederken mi bulacaktık?

"Baba... Sana söylemem gereken bir şey daha var," diye başladım ama Cassius başını oynatarak beni durmam için uyardı.

"Şu anda yapacak çok işiniz var, efendim," dedi Cassius. "İzin verin gidip onu ben uyandırayım."

"Bu çok nazik bir hareket olur. Gerçekten Morella'yı kontrol etmem gerekiyor. Roland bizi uyandırdığında çok telaşlandı. İkinize de teşekkür ederim."

Onun antreye yönelmesini izledim, bunca yük omuzlarını çökertmişti.

"Fisher'ın odası nerede?" diye sordu Cassius dikkatimi eldeki göreve çekerek.

"İkinci katta, hizmetkârların tarafında mutfakların hemen yukarısında."

Aceleyle merdivenlerden çıkarken, peşinde gözlerinden uyku akan bir grup uşakla paldır küldür merdivenlerden inen Roland'la karşılaşınca kenara çekildik.

"Baloda sizinle birlikte olduğunu mu söylemiştin?"

Başımla onaylarken loş koridorda ona rehberlik ettim. Bomboş duvarlar beyazdı, pirinç kulplu kapılar sadeydi. Çocukken bir kez Fisher'ın odasında bulunmuştum. Hanna bunu keşfettiğinde ona bir tokat patlatmıştı. "O da Camille ve diğerleri gibi mi olacak?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı Cassius. "Bu geceden ne beklemek gerektiğini samimiyetle bilmiyorum."

"Ben de... öyle miydim?" diye sordum Fisher'ın kapısının önünde durarak. Kendimi odada fırıl fırıl dönerken ve kız kardeşlerimin sergilediklerini gördüğüm pozlarda bükülmüş olarak hayal etmek istemiyordum. Ağlayan Kadın'ın, beni ağlamak isteyeceğim bir noktaya kadar zorlamış olabileceğini hayal etmek istemiyordum.

"Öyleydin," diye usulca onayladı Cassius. "Önce bunun korkunç bir şaka olduğunu düşündüm ama sen bir ay ışığı huzmesinden geçerken yüzünü gördüm..."

"Gözlerim simsiyah mıydı?" diye sordum. Sesim inanılmaz zayıf ve gergin geliyordu.

"Gölgelerin bir oyunu olabilirdi... fakat korkunçtu, Annaleigh. Sanki sen... gitmiştin. Seni kaybettiğimden çok korktum."

Elini kavrayıp dudaklarıma götürdüm. "Ben buradayım. Hâlâ seninim."

Ağzı bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Benim mi? Gerçekten mi?"

"Tamamen senin," diye temin ettim ve bir kez daha parmaklarını öptüm.

Beni kendine çekerek başımın tepesine bir öpücük kondurdu. Orada, kucaklamasının sıcaklığı ve emniyetine sarılı kalmak istiyordum ancak oyalanamazdık. İhtiyar Maude'un yeniden ışık vermesi gerekiyordu.

Titrek bir nefesi dışarı bırakarak Cassius'ın yanından uzaklaştım. "Bu kapıyı açmaktan çok korkuyorum."

"Ben yaparım," dedi Cassius kulpu çevirerek ve iterek. Bir saniyelik tereddütten sonra içeri girdi.

Sessizlik sağır edici derecede yükseldiğinde, "Cassius?" diye seslendim. Başımı içeri uzatarak karanlıkta gözlerimi kıstım. Örtüsü düzgünce katlanmış alçak, dar bir yatak ve ufak bir masa ile sandalyeyi seçebildim. Fisher'ın giysileri duvarda bir dizi çiviye asılmıştı. Ama Fisher yoktu.

"Burada değil."

"Belki Roland onu uyandırmıştır."

"Merdivende onu diğer adamlarla birlikte aşağı inerken görürdük," dedi Cassius koridora çıkarken.

"Patırtıyı duymuş ve daha önce aşağı inmiş olabilir," diye denedim yüksek sesle düşünerek.

Çarpılmış topuzumdan çözülmüş saç tutamlarını geriye ittim. Bu mantıklı gelmiyordu. Ne zaman uyanıkken böyle korkunç kâbuslar görmeye başlamıştım?

"Sence Oyuk'ta mıdır? Belki balo için oraya inmiştir ve..."

"Balo yoktu," diye tekrar etti Cassius kesin bir tavırla. "Fisher Oyuk'ta değil. Sen aşağı inmeyince orayı kontrol ettim. Boştu. Ne insanlar, ne partiler ne de sihirli bir kapı." Bir iç geçirdi. "Şu anda olabileceği yüz yer falan olabilir ama bakacak vaktimiz yok. Deniz fenerinin yeniden ışık vermesi gerekiyor. Mümkün olduğunca çabuk."

"Onu ben yakabilirim."

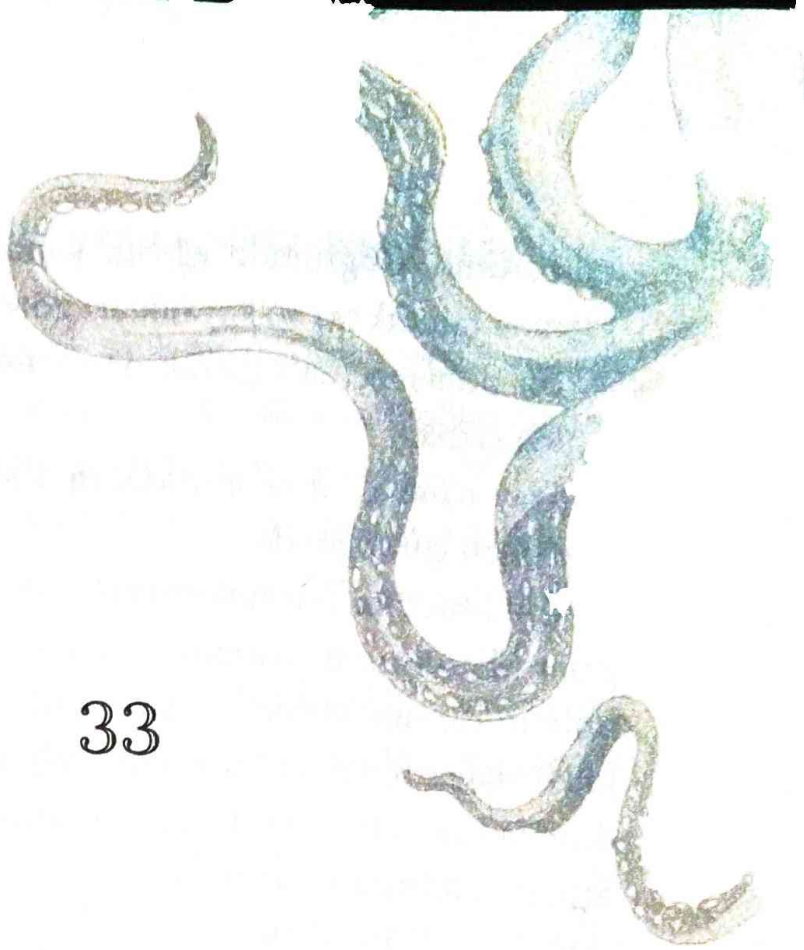
Cassius şaşırmış göründü. "Sen mi?"

"Ben küçükken babam beni sık sık İhtiyar Maude'u ziyarete götürürdü. Silas'ın bana gösterdiği her şeyi hatırladığıma inanıyorum."

"Daha sıcak tutacak giysiler giyin ve benimle bahçede, ağaçların dışında kalan alanda buluş. Acele et."

Kaşlarımı kaldırdım. Yedi Ay Evi'ne yolculuk ettiğimiz akşam da aynısını söylemişti.

"Hesperus'a gidiyoruz."

33

SALTEN'DAN AYRILDIĞIMIZI BİLE ANLAMADAN KIYIya çarpan dalgaları duydum.

Cassius'ın yolculuk edebilme hızına alışkın olmadığımdan, dengemi geri kazanırken bir an ona sımsıkı tutundum. Gözlerimi açtığımda İhtiyar Maude'u gördüm, neşe saçan siyah-beyaz sarmalının rengi bir buz tabakasıyla solmuştu ve tırabzanlarından sarkan yüzlerce sivri buz saçağı vardı. Karanlık yıldız ışığında, donmuş dişlere benziyorlardı.

Gece gökyüzünü aydınlatan işaret ışığı olmadan çok garip görünüyordu. Görmeyen, ölü gözlerle Salann'a bakan sessiz bir kabuktu. Adayı daha önce bu kadar karanlık görmemiştim. Ay gökte alçaktı ama önünden hızla koyu renkli bulutlar geçiyordu. Bir fırtına yaklaşıyordu.

Adanın doğu ucuna ayak basmıştık; İhtiyar Maude'dan ve Silas'ın küçük evinden uzaktaydık. Dar patikada aceleyle ilerlerken Silas'ı görmek için tetikteydim. Asla ışığın sönmesine izin vermezdi. Korkunç bir terslik vardı.

Sahil şeridi bizden uzakta, aşağıda kalıyordu; siyah kum girdap yaparak yağan beyaz karla kaplıydı. Burada çocukken uzun saatler geçirdiğimden dolayı adayı avucumun için gibi

biliyordum. Göğsümde ağırlık yapan endişeler ve bitkinliğe rağmen tanıdık taş ve kayalıkları görmek moralimi yükseltti.

Bir dönemeçten saparak deniz fenerinin uçurumunun yakınına çıktık.

"Vay canına," diye mırıldandı Cassius önümüzdeki engin okyanusu gördüğünde.

Gülümsedim, bunun onu etkilemesinden hoşnuttum. Dalgalar Maude'un uçurumunun alt kısmını dövüyordu ve hava onların çarpma sesleri ve tuzlu tatlarıyla doluydu. Beyaz köpüklü dalgalar, suyu gözün alabildiğince kaplıyordu ve denizin dışında kalın bir bulut duvarı toplanıyordu. Duvarın başından sonuna yıldırımlar dans ediyordu... Bu muazzam bir fırtına olacağının belirtisiydi. Gece bitmeden Salten'da daha fazla kar görecektik.

Cassius bir daire çizerek yavaşça döndü, adanın düzenini inceledi ve kafasını kaldırıp önümüzdeki devasa yapıya baktı. "Bu nedir?"

Deniz fenerinin tepesine bakışlarını takip ettim. "O bir yıldırımsavar. Yapının geri kalanını korumak için yıldırımları oraya çeker."

"Eminim bu gece bolca yararı olacaktır. Bir kar fırtınasında bu kadar fazla yıldırım görmek garip, değil mi?" Uğuldayan rüzgârlara gözlerini kısarak baktı.

Durduğumuz tepenin aşağısında Silas'ın evi bulunuyordu. Kaleic'ten gelen rüzgârlara dayanmak için dar ve sık bölmeli yapılmış tüm pencereleri karanlıktı.

"Anahtar içeride olmalı," dedim bakışlarımı pencerelerden ayıramadan. Sanki bir şey bize dik dik bakıyormuş gibi bir izlenim veriyordu. Atkımın daha derinine saklandım. "Silas onu mutfakta bir kancada tutar."

Kulübeye yan kapıdan girdik ve evin girişinde durduk. Uzun balıkçı tulumları bir paspasın üzerindeki uzun kancalara baş aşağı asılmıştı ve bir zamanlar siyah olan ama şimdi tuzla

lekelenmiş ağır, kemerli bir palto askılığın en üst çengelinde duruyordu.

"Evden bunsuz çıkmazdı," diye mırıldandım ağır paltonun yıpranmış yününe dokunarak. "Silas?" diye seslendim, sesimi yükselterek. "Ben Annaleigh Thaumas. Burada mısın?"

Bekledik ama sadece dışarıda güçlenen rüzgârın sesini duyuyorduk. Evin yakınlarından hızla geçerken kısık bir uğultu halini alıyordu.

"Anahtarın mutfakta olduğunu mu söyledin?" diye sordu Cassius beni evin içine doğru daha fazla ilerlemem için teşvik ederek.

Ufak salonun ortasındaki masanın üstünde bir gemici feneri vardı ve el yordamıyla bir kibrit kutusu aradım. Fisher ve Silas'ı deniz fenerinin ışığını sırayla kontrol ederken şöminenin etrafındaki eski püskü koltuklara yerleşmiş halde gözümde canlandırmayı denedim. Acaba zaman geçirmek için kart oynuyorlar mıydı? Şarkı söylüyor veya acayip hikâyeler anlatıyorlar mıydı? Fitil titreyerek tutuştu, sıcak parıltısı bizi gecenin ürkütücülüğünden kurtardı.

Işığın yardımıyla arka kapıya asılı demir anahtar halkasını çabucak bulduk. Onu çengelden alırken tepemizden biri eğri bir döşeme tahtasına basmış gibi bir gıcırtı geldi.

"Silas?" diye seslendim. "Sen misin?" Cassius'a döndüm. "Yukarı çıkıp kontrol etmeliyiz. Ya hastaysa?"

"Ben giderim," diye gönüllü oldu Cassius. Gözleri ikinci kata giden köhne merdivenleri buldu. "Sen burada kal."

Bir başka gıcırtı duyulduğunda başımı iki yana salladım. "Silas beni tanıyor. Benim de gelmem gerekir."

Cassius feneri bana uzattı ve şöminenin yanından bir demir çubuk aldı. Ağırlığını kontrol etmek için savurarak yere kadar indirdi. "En azından arkamda kal. Her ihtimale karşı."

"Ne ihtimaline karşı?" diye sordum merdivenlerden ağır ağır, temkinle çıkarken.

"Onun Silas olmaması ihtimaline karşı," diye tiksintiyle fısıldadı.

Son basamaklardan çıkarken bir korku akınını bastırdım.

Üst katta üç oda vardı. Tüm kapılar kapalıydı. Cassius bize en yakın olanını iterek açtı. Bu Fisher'ın boş odasıydı.

Sonraki Silas'ın kitaplar ve hesap defterleriyle tıka basa dolu çalışma odasıydı. Eski bir yeryüzü küresi kısmen açık bir pencerenin altında duruyordu. Ani bir rüzgâr hızla geçerken küre kendi etrafında dönerek paslı düzeneğini gıcırdattı. Alt katta duyduğumuz sesin bu olması için dua ettim.

Son oda Silas'ın yatak odasıydı. Yerde dizili kitap yığınları hariç neredeyse konforsuz bir şekilde boştu. Sade pamuklu kumaştan perdeler geri çekilmiş olduğundan İhtiyar Maude'un muhteşem bir manzarası görülüyordu. Pencerenin tam karşısında geniş bir pirinç karyola vardı.

"Ah, Silas," diye fısıldadım, lacivert-beyaz yorganın altındaki hareketsiz bedeni gördüğümde.

Göğsünde açık bir kitapla, sırtı bir yastıkla desteklenmiş pozisyonda uzanmıştı. Çizgili ve solmuş yüzü öyle huzurlu görünüyordu ki şekerleme yapıyor olabilirdi. Ama kımıldamıyordu ve havada burunlarımızı kırıştıran ekşi bir koku vardı. Büyük olasılıkla ışıkla ilgilenerek geçen uzun bir geceden sonra, yaklaşık bir gün önce yatmış ve asla uyanmamıştı.

Pencereden İhtiyar Maude'a baktım. Eski dostuna yardım etmekten aciz, endişeyle içeri bakıyor gibi görünüyordu. Silas'ın gözlerini kapatmadan önce gördüğü son şeyin sevgili deniz feneri olduğunu umuyordum. Çarpık gülümsemesini ve sert bir havlamayı andıran kahkahasını hatırladığımda gözlerim yaşlarla doldu.

Cassius gelişigüzel bir hareketle Silas'ın nabzını yokladıktan sonra yorganı yüzünün üstüne kaldırdı. Onu uyandırabilirmişiz gibi parmak uçlarımıza basarak odadan çıktık ve kapıyı arkamızdan dikkatle kapadık.

"Şafakta Yüce Denizci'ye haber göndermeliyiz," dedim alt kata iner inmez. Boğuk ve üzgün sesim titriyordu. "Ve Fisher'a, elbette."

"Öldüğü için üzgünüm, Annaleigh," dedi Cassius omzumu nazikçe sıkarken. "Ama güzel, uzun bir hayat sürmüşe benziyor."

"Acı çektiğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Yanaklarımdaki gözyaşlarını silerek beni çekip kucakladı. "Çekmediğine eminim."

"İhtiyar Maude'un gazyağı tükenmiş olmalı, böylece işaret ışığı sönmüştür." Cebime uzanarak anahtarları yokladım.

"Nasıl yeniden dolduracağını biliyor musun?"

Başımla onayladım. "Silas merdivenlerden yukarı çıkarken yağ kovasını hep bana taşıtırdı. Genç dizlerin bunu yarı zamanda yarı gayretle yapabileceğini söylerdi."

"Acele etmeliyiz o zaman. Fırtına patlarsa bizi Highmoor'a geri götüremem."

Atkımı bir kez daha kafamın üzerine çekerek rüzgârda uçup gitmesin diye uçlarını paltomun içinde güvenceye aldım. "Fırtınalarda yolculuk yapamıyor musun?"

"Yıldırım olduğunda değil. Fazla öngörülmezler."

"Öyleyse vakit kaybetmeyelim." Erzak kulübesine koşmaya hazırlanarak kapı kulpunu kavradım. Silas büyük gazyağı fıçılarını orada tutardı. "Hazır mısın?"

Dışarı, rüzgâra çıktık. Hava şimdi daha da soğuktu, rüzgâr ada boyunca uğulduyor ve kar tanelerini sertçe gözlerimize sokuyordu. Kapının kilidini açtım, eski bir teneke kova buldum ve dörtte üçünü doldurdum. Keskin gazyağı kokusu burun deliklerimi yaktı.

"Daha fazlasına ihtiyacın olmayacak mı? Onu ben taşırım. Ağırlık konusunda endişelenme," dedi Cassius.

"Hazne bundan daha fazlasını içine almaz," dedim gazyağı musluğunu kapatırken. "Bu, ateşi birkaç gün daha sürdürür, en azından Fisher geri dönebilene kadar. Hadi."

Uçurum basamaklarında buzlanmış alanlara basmamaya dikkat ederek İhtiyar Maude'a ilerledik. Kapı eşiğinde durup uçan iri bir kum tanesini gözümden temizledim. Ani bir rüzgâr deniz fenerinden hızla geçerken gürültülü bir çarpma sesiyle kapıyı kapattı. İrkilerek feneri düşürdüm. Fanus kırıldı, alevler açgözlülükle yakıtın bir ucundan diğer ucuna titreşti. Bir ışık patlaması oldu ve zifiri karanlıkta kaldık.

"Çok üzgünüm," diye bağırdım Cassius'ı kontrol etmek için uzanarak. "Kapı bana çarptı ve..."

"Sorun değil," dedi elimi bulup teselli edercesine sıkarken. "Eminim kulübede bir tane daha fener vardır."

"Zamanımız yok. Fırtına neredeyse gelip çattı. Merdivenlerden çıkarken yarı yolda bir fener var. Ben yukarı çıkıp onu yakacağım. Sen burada kal, böylece etrafa yakıt saçmayız."

Zayıf yıldız ışığı, kulenin tepesindeki camlı odadan deniz fenerine süzülüyordu. Sarmal merdiven parmaklığı güçbela görünüyordu. Onu sımsıkı tuttum ve ayaklarımla ilk basamağı, sonra sıradakini ve bir sonrakini bulmaya çalıştım.

Kendimi karanlık boşlukta güvenceye almak için bir elimi parmaklıkta tutarken diğeriyle pürüzlü duvarı yoklayarak feneri bulmaya çalıştım.

Yaklaşık yirmi basamak çıkmışken bir şey saçımı sıyırdı; bu cisimsiz okşayış beni sarsarak durdurdu.

"Benimle dans et," diye fısıldadı yumuşak bir ses kulağımın hemen arkasından.

"Cassius?" diye seslendim. Işıkta beklemek yerine o da mı yukarı gelmeye karar vermişti?

"Efendim?" Sesi benden daha aşağıdan, merdiven boşluğunun ortasından geliyordu.

Parmaklıkları kavrayarak karanlıkta diğer elimi salladım, bir başka kişinin –bir başka şeyin– bedenine çarpıp çığlık atacağıma emindim. Ama soğuk, nemli hava dışında hiçbir şey yoktu.

"Benimle dans et," diye tekrar etti ses yalvarırcasına.

"Sen... sen bunu duyuyor musun?" diye sordum sesimi dengeli tutmak için çabalarken.

"Rüzgârdan hiçbir şey duyamıyorum," diye cevap verdi Cassius. "Yukarı geleyim mi?"

Parmaklarım ufak cam fanusa değdiğinde bir rahatlamayla ağlamak istedim. Fenerin kapağını açtım ve fitili buldum. Kibriti duvara sürtmeden hemen önce, Ağlayan Kadın önümde belirmeden evvel hissettiğim korkunç önseziye kapıldım. Kendimi, ürküp sıçradıktan sonra metal merdivenlerden düşerken ve kırık, kanlı uzuvlardan çentikli bir külçe halinde yatarken kafamda canlandırdım.

Ama burada yalnızca ben vardım ve fitil alevlenip hayat bulduğunda yumuşak bir ışık parıltısı merdiven boşluğunu ısıttı. Elinde kovayı taşıyan Cassius yukarı, bana bakıyordu.

"İyi misin?" diye sordu kırık fenerin cam parçalarının etrafından dolaşırken.

Başımla onayladım. "Hayal gücüm bir anlığına beni alt etti."

Gazyağını taşıyarak sarmal merdivenlerden yukarı yöneldi. "Bu akşam olan biten her şeyden sonra buna şaşırmamalıyım. Bunu nereye götürüyoruz?"

Ona deniz fenerinin yükselen merdivenlerini işaret ettim. Bir deniz kabuğunun sımsıkı kıvrılmış bedeni gibi, merdivenler döne döne bükülerek tepeye doğru daralıyorlardı. "En yukarıdaki gözlem odasına çıkacağız. İşaret ışığının kaynağı orada."

Cassius bir an ağır kovayı yere koydu ve alnını sildi. "Önden buyur."

Fenerimi gözlem odasının masasına yerleştirdim ve işaret ışığının haznesini kontrol ettim. Boştu.

"Pistonu tekrar yukarı kaldırmamız, sonra gazyağını içine boşaltmamız gerekiyor," diye açıkladım kolu çevirirken. Ağırlık yükseldiğinde Cassius'a yağı döktürdüm, sonra ağırlığı yeni-

den ayarladım. "Piston, yağı sıkıştırıp buradaki boruya itiyor," dedim ona kulenin tepesindeki camlı odadaki gaz memesine çıkan bakır tüpü göstererek. "Fitil yağı yaktıkça, hazne onu yeniden dolduracak."

"Yağ tükenene kadar," dedi Cassius kovayı indirirken.

"Aynen. Şimdi sadece gaz memesini tutuşturmamız gerekiyor ve işaret ışığı geri gelecek."

Cassius pencerelerden birinden dışarı bakarak fırtınayı gözledi. "Ucu ucuna zamanımız var."

"Gazyağının akması için pistonun tekrar alçaltılması gerekirse diye burada kal," diye talimat verdim. Feneri Cassius'la bırakarak merdivenlerden yukarı koşturdum.

Kulenin tepesindeki camlı oda karanlık gölgelerle karmakarışıktı ama işaret ışığına ve lambaya giden yolumu buldum. Eteğimi parmaklarıma dolayarak –tenimdeki yağ camın dengesiz bir biçimde ısınıp parçalanmasına sebep olurdu– plakayı kenara kaydırdım ve fitili tutuşturdum. Gazyağı aşağıdan itildiğinde titreşerek ve cızırdayarak yanmaya başladı. Alev büyük ve sarsılmaz göründüğünde camı yerine geri koydum ve dönen aynaları inceledim. Bir sarkaçlı dolap saatine çok benzer bir mantıkla çalışıyordu.

"Nasıl görünüyor?" diye seslendi Cassius. Deniz fenerinin alevi bana zemindeki açıklıktan onu görebilmeme yetecek kadar aydınlık sağlıyordu.

Diz çökerek delikten işaret ettim. "Yanındaki şu zincirleri görüyor musun? Ağırlıkları yukarı kadar kaldır ve mandalı çevir. Aynaları döndürmeye başlayarak işaret ışığını dışarı gönderecekler."

Karanlıkta gözlerimi kısarak Cassius'ın çalışmasını izlerken her birkaç saniyede bir alevin hâlâ güçlü olduğundan emin olmak için fitili kontrol ediyordum. Camlardan birini eğdiğimde oda bir dizi aynayla gücü artırılmış ışığa boğulurken gözlerim kamaştı.

"Çalışıyor!" diye bağırdım gözlerimi ovarken. Düzinelerce parlak renkli benek görüş alanımda belirerek görmemi imkânsız kıldı. Cassius'ın merdivenlerdeki sesini duydum, eserimizi görmek için yukarı geliyordu. "Ani ışığa karşı dikkatli ol," diye uyardım. Silas burada olsaydı bu kadar amatör bir hataya gülmekten yıkılırdı.

"Annaleigh?"

Cassius'ın sesindeki endişe tınısını fark ettim. Gözlerimi kıstığımda merdivenlerdeki bedenini güç bela seçebildim. Yıldızlar, etrafında dans ediyordu.

"Annaleigh, yanıma gel."

"Ne? Niçin?"

Bakışları beni geçerek ayak bileklerimin hizasında kıvrılmış bir şeye bakıyordu. Döndüm ve göğsümden sökülen bir çığlık dünyayı ikiye böldü.

Orada, yerde, ölü sertliğiyle çarpılmış ve çürümeyle kararmış olan şey Fisher'dı.

34

YERE DEVRİLDİĞİMDE DİZLERİM TAHTA KALASLAra çarptı. Ağzımı örtmeyi denedim ama hiçbir şey gırtlaktan gelen, boğucu çığlıklarımın fışkırmasına engel olamazdı. Fisher'ın boynu dehşet verici bir açıyla yan tarafa bükülmüştü. Süt beyazı gözler çökük oyuklardan karşılık verircesine bana bakıyordu. Beni gerçekten göremeyeceklerini biliyordum ama sanki kurtarılmak için yalvarıyorlardı.

"Fisher?" diye hıçkırdım cesede doğru emeklerken. Titreyen ellerim bir şekilde yardım etmek için uzandı, sonra geri düştü. Ona yardım etmenin bir yolu yoktu. Uzun süre önce ölmüştü. Çürüyen etin pis kokusu dilimi ve boğazımı etkisi altına alıyor, onları kaplıyordu. Bir bulantı dalgası ağzıma yükseldi ve dönüp onu dışarı boşalttım. "Anlamıyorum," diye inledim.

Cassius bir anda yanımdaydı, kolları beni sarıyor, beni çocukluk arkadaşımın çürüyen cesedinden geriye çekiyordu.

"Onu son görüşümün üstünden beş saat geçmedi. Bu nasıl mümkün olur?"

Gölgelerin içinden, güya Fisher'ın kendisinden kısık sesli bir kıkırtı geldi. Gittikçe yükselerek bir zafer kahkahasına dönüştü.

Cassius beni çekip ayağa kaldırdı ve arkasına iterek koruyucu bir duruş aldı. Ardından çizmesinden gizli bir hançer çıkardı.

"Kimsin sen?" diye sordu bıçağın ucunu cesede doğrultarak. "Göster kendini."

Fisher'ın göğsünde bir dalgalanma oldu ve kolu bedeninden aşağı düşerek küt diye yere çarptı.

"Fisher?" diye fısıldarken bir şekilde hâlâ hayatta olduğu umudunu beslemeye cüret ettim.

Kolu kasılıp kıvrılırken bacakları bedeninin alt yarısını yerden yukarı itmek için mücadele ediyordu. Görünüşe göre kaldırma kuvvetini bulamıyorlardı, dolayısıyla güçlerini test ederek kendilerini bir kez daha itmeleri gerekti. Diğer kolu bedeninin altında sarsıldı, hal böyleyken sırtüstü dönmüş ve kendini doğrultmak için çabalayan bir yengeç gibi görünüyordu. Gövdesi bükülüp kıvranıyor, kasları ve tendonları çatırdayarak, kütürdeyerek ve çıtlayarak acı verici açılara kıvrılıyordu.

Cassius'ın arkasında büzülürken göğsümden kısık sesli, ağıt yakan bir inilti yayıldı. Beni ona demirleyen ellerim bedeninin yan taraflarını sımsıkı kavrıyordu. Cassius gerçekti. Buradaydı. Diğer her şey yakında uyanacağım bir kâbustan fırlamış gibi görünüyordu.

Fisher kendini doğrultarak ağırlığını taşıyamayacak kadar çürümüş olan bacaklarının üstünde ayağa dikildi. Dizleri aşağı eğrilmişti; kambur ve hantal duruşuyla âdeta fırsat kolluyordu. Bir an donuk, duygusuz, dik bakışlarla bizi süzdükten sonra öksürmeye başladı.

Yoğun, yapışkan balgam ağzından püskürerek katran damlaları gibi yere düştü. Bedeni zorlanmadan dolayı titriyor, boğazının derinlerine takılıp kalmış her neyse, dışarı atmak için çabalıyordu. Dudakları ağaç kabukları gibi geriye doğru kıvrılarak soyulmaya başladığında yüzümü Cassius'a bastırarak kusma dürtüme karşı koydum. Bundan sonra gelecek olan her neyse, görmek istemiyordum.

Öte yandan ölü arkadaşım yabancı cismi çıkarmak için öğürüp boğuşurken güçlükle solumalarını ve inlemelerini perdeleyemiyordum. Islak bir fışkırmayla korkunç bir şey yere düştü. Bakmamak elimde değildi, Cassius'ın omzunun üzerinden şöyle bir göz attım.

Fisher'ın yerde yatan cesedi yarılıp açılmıştı; parçaları korkunç bir patlamayla etrafa fırlamıştı. Bu katıksız dehşetin ortasında dikilen kadın bedeninin arkası bize dönüktü. Boynunu bir yandan diğerine yuvarlarken, kaslarını esnetirken, öyle dar bir sınırlandırılmadan sonra ani özgürlüğünün tadını çıkarırken iç organlarla kaplıydı.

Yavaşça dönerek çevresine bakındı. Yüzünden yağlı gözyaşları aktığı halde bizi gördüğünde koyu renkli ağzı hızla bir gülümseme şeklini aldı.

Korkunç siyah gözleri benimkilerle buluştu. "Benimle dans et?"

"Kosamaras?" dedi Cassius soluk soluğa.

"Selam yeğen," diye karşılık verdi Ağlayan Kadın ona gözlerini kısıp bakarak.

Ağzım telaşla açılıverdi. "Sen bu... şeyi tanıyor musun?"

"Teyzem." Cassius hançerini indirerek benim bilgim olmayan parçaları bir araya getirdi. "Balolar, dans.... hepsinin arkasında sen mi vardın?"

Titreşen ışıkta, Ağlayan Kadın'ın gözleri vahşiydi. "Öyle, öyle. Şimdiye kadarki en iyi işim olabilir. Elbette, henüz tam olarak bitmedi." Başını yan tarafa eğerek Cassius'ın etrafından bana baktı. "Umarım buna fazla bağlanmamışsındır. Listemde, sırada o var."

"Liste mi?" diye tekrar ettim. "Cassius, neler oluyor?"

Bedenimin her zerresi bana gitmem için, merdivenlerden aşağı fırlayıp dışarı, soğuğa, bu yaratıktan uzağa, güvenliğe kaçmam için çığlık atıyordu. Fakat neresi güvenliydi? Bu ada güvenli değildi ve Highmoor da kesinlikle güvenli değildi. Üstelik

fırtına hızla yaklaşırken deniz bile tehlikeli olurdu. Gerçekten gidecek hiçbir yer yoktu.

"Kosamaras," diye fısıldadım, Cassius'ın ona seslendiği ismi tekrarlayarak. Adını daha önce duymuştum. Tanrıların listesi hakkındaki çocukluk derslerinden anıları deştim ve gerekli bilgiye ulaşana kadar onları elekten geçirdim. Kosamaras, Versia'nın üvey kız kardeşiydi; bütünüyle bir tanrıça olmasa bile kesinlikle bir ölümsüzdü. "Deliliğin Habercisi."

Dilini dişlerinin sivri uçlarında gezdirdi. "Ve Kâbusların," diye ekledi. "Herkes oldum olası Kâbusları unutur. Bunun canımı sıkmaması gerekir, biliyorum ama en sevdiğim parçası budur." Ellerini uzatarak Fisher'ın mahvolmuş parçalarını işaret etti. "Ben bu konuda çok iyiyim."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Cassius.

Kosamaras kahkaha attı, eşini arayan bir ağustosböceği gibi boğazının derinlerinden gelen nahoş bir çıtırtıydı. "Çağrıldım, sevgili oğlum, başka neden olabilir?"

"Kim tarafından?"

"Sana bunu söylemeyeceğimi biliyorsun, canım yeğenim." Cassius'ı rüzgâr gibi geçerek doğruca bana yöneldi. Ondan uzaklaşırken neredeyse kendi eteklerime takılıp düşüyordum. Beni cam pencereye doğru kıstırarak bedenini benimkine bastırdı. Şaşırtıcı bir biçimde soğuktu; kollarımdan aşağı tüylerimi diken diken eden bir ürperti gönderdi. "Birçok eğlenceli zamanımız oldu, değil mi, küçük Thaumas kızı? Sen her zaman en sevdiğim partnerimdin." Avucunu yanağıma dayayarak parmaklarını çenemde gezdirdi.

"Dans mı?" Her santimim onun tutuşundan kurtulmayı arzuluyordu ama göründüğünden daha güçlüydü ve bileğime bir kelepçe gibi yapışmıştı. "Partiler gerçek değil miydi? Hiçbiri mi?"

Kosamaras zevkle güldü. "Şimdi her şeyi bir araya getiriyorsun!" Tekrar Cassius'a döndü. "Biliyor musun, hakkını vermek zorundayım. Küçük sevgilini kandırmak kız kardeşlerinin ço-

ğundan çok daha zordu. Rüya görecek kadar bitap düşmesi için oğlanın her seferinde ona gizlice bir şey vermesi gerekti. Şarap, çay, şampanya, her neyse." Dikkatini yeniden bana çevirdi. "Ama sonunda seni her zaman dans ettirdim."

"Fisher'ın beni uyuşturmasını mı sağladın?"

Yanağıma vurarak yüzümü yana çevirdi ve bir güvenin ateşe çekilmesi gibi işaret ışığına sürüklendi. "O mu?" diye sordu Fisher'dan kalan yığına geri dönerek. "Asla o değildi. Gerçek anlamda değil. Haftalardır çürüyen bir et çuvalından ibaret. *Ben*" –sözcüğü böbürlenen bir etkiyle yaydı– "her şeyi kontrol ediyordum."

"Bu imkânsız. Onu hayatta gördüm..."

"Sen görmeni istediğimi gördün!" diye çıkıştı. Sesindeki tüm neşe yok olmuştu. Gözlerinin etrafında koyu renkli örümcek ağlarına benzeyen damarlar hiddetle zonkluyor ve yeni bir gözyaşı dalgası yanaklarından çağlayan gibi dökülerek kaygısızca zemine damlıyordu. "Gördüğün her şey, yaptığın her şey benim isteğime bağlıydı." Gözleri titreşerek Cassius'u buldu. "Eh, hemen hemen her şey."

İhtiyar Maude'un yakınlarında çakan bir şimşek aşağımızdaki kayalıklara isabet etti. Ağlamak istiyordum. Fırtına kapımıza dayanmıştı ve dinene dek Hesperus'ta kapana kısılmıştık.

"Demek kızları dansa gönderen sendin," dedi Cassius. Şimşeği fark ettiyse bile sesi onu ele vermiyordu.

Hançerin hâlâ elinde olduğunu gördüm, yan tarafında gevşekçe tutuyordu ve onu çalıp Kosamaras'ın göğsüne saplama fikrini kısaca değerlendirdim. Ancak küçük bir çelik parçası bir ölümsüzün cildini çizmezdi bile ve öfkelenirse onun bana neler yapabileceğini düşününce titredim.

"Kuşkusuz bu oldukça etkileyici, çok özenle hazırlanmış bir aldatmaca. Ama stratejini anlamıyorum. Neden onları güzel elbiselerle abartılı şatolarda dansa gönderdin? Senin tarzına pek benzemiyor."

Kosamaras pencereden dışarı bakmak için Fisher'ın ayak bileğinin üzerinden geçti. Bir kez hafifçe vurduğu camda kanlı bir leke bıraktı. "Ne yaptığını anlıyorum, yeğenim... beni yapmam gerekenden fazlasını anlatmam için ikna etmeye çalışıyorsun." Omuz silkti. "Gerçi kimse siz ikinize inanacak değil. Ben zihinlerindeyken inanmazlar." Güzel bir vals şarkısı mırıldanarak Fisher'ın vücut parçalarının etrafında dans etti. "Kabul ediyorum, cazibesi kısmen karmaşıklığından geliyor. Aynı anda sekiz kızın imgelemlerini hiçbirinin haberi olmadan kontrol etmek... kaçıramayacağım bir meydan okumaydı. Hepsi de hayal dünyasına dalmaya ve kendinden geçmeye meyilliydi. Bana kusursuz bir tema gibi göründü. Onları gösterişli ıvır zıvırlar ve parıltıyla cezbettim, sonra kendi deliliklerinin yönetimi devralmasına izin verdim."

İhtiyar Maude'un ışığından çok daha parlak bir başka şimşek gökyüzünü aydınlattı.

"İkisi dans ederek kendilerini öldürdü," diye devam ederken sesi gururla doldu. "Deliler gibi doğrudan dışarı, soğuğa çıktılar ve donup buz kütlelerine dönüşene dek fırıl fırıl dönmekten vazgeçmediler." Kosamaras tekrar bize döndü. "Ve bu... yaklaştı, çok yaklaştı, Cassius. Önümüzdeki birkaç gün içinde kendi canına kıyması beni şaşırtmazdı. Benimkiler gibi kâbusları ara vermeden her gece kaldıramazsın. Onu nasıl kıvrandırdığımı görmeliydin. Kaplumbağa hoşuna gitti mi, Thaumas kızı? Onu senin için özel olarak hazırladım."

"Ne kaplumbağası?" diye sordu Cassius arkasını dönüp bana bakarak. Bakışları endişeyle yoğunlaşmıştı.

Cassius'a aldırmadan, "Rosalie ve Ligeia'yı sen öldürdün," diye mırıldandım o korkunç günü, onları hayatta bulacağımız umuduyla ormanda nasıl koştuğumuzu hatırlayarak. "Kardaki ayak izlerinin üçüncü takımı sana aitti."

"Teknik olarak ona," dedi Kosamaras, Fisher'ı işaret ederek. "Çok uzun zamandır onun içindeydim."

Zihnimde girdap gibi dönen, odağıma hızla girip çıkarken hız kazanan, dikkatimi talep eden çok fazla düşünce vardı. Ama Kosamaras'ın sözleriyle birlikte hepsi bir anda sessizleşti. "Ne zamandır?" diye sorarken sesim hissettiğimden çok daha güçlüydü. "Bunu bize ne zamandır yapıyorsun?"

"Annaleigh," diye uyardı Cassius beni durdurmak için elini uzatarak.

"Hayır, bilmek benim hakkım. Bir şeyler görmemizi sağladığını söyledin... Elizabeth'in gördükleri bunlar mıydı? Hepimiz onda bir parça delilik olduğunu düşünüyorduk... Başından beri bunu yapan sen miydin? Eulalie'yi uçurumdan itmesi için Fisher'ı mı kullandın? Octavia'yı portatif merdivenden itmesi için? Ne zaman arkadaşım olmayı bıraktı ve *bu* halini aldı?" Vücut parçalarından oluşan çürük yığını işaret ettim. "Kız kardeşlerimden kaçı senin yüzünden öldü?"

"Siz ölümlüler çok gülünçsünüz, kendinizi kandırıyor ve azıcık öneminizi abartıyorsunuz. Sen kimsin de beni sorguluyorsun?"

"Söyle bana!"

Kosamaras'ın gözleri kısıldı. Durgun ve düşünceliydi, sonra patlayarak ok gibi fırlayan, sinirli bir bulanıklığa dönüştü. Bir anda tepemdeydi, alacalı uyluklarını iki yana açmış, göğsümün üzerinde oturuyordu. Dizleri köprücükkemiğime baskı yaparak hava almamı önlüyordu. Benden minyon olduğu halde ağırlığı eziciydi, beni kemiklerimin kırılacağını düşündürecek noktaya kadar tahta zemine bastırıyordu. Eğildiğinde iki kocaman güve –o gece galeride gördüklerim gibi– saç çizgisinden sürünerek çıktılar. Ağır ağır alnında ilerledikten sonra çengelli ayaklarla saçlarıma tutunmak için uzandılar. Çürüyen kanatlar bana sürtündü ve birinin sarmal dilinin açılarak yanağımı yaladığını hissettim.

"Sadece iki tane," diye fısıldadı. "Şimdilik." Eğlenerek kahkaha attı. "Artı küçük saatçi."

Cassius hançeri bir kez daha çekti. "Onu serbest bırak, Kosamaras."

Kosamaras ona şöyle bir baktı ve yüzünden daha fazla gözyaşı düşerken güldü. "Belki bunun işini şimdi bitiririm. Özellikle bu kadar çok şey biliyorken." Tutuşunu sıkılaştırdı ve oda karanlığa bir gömülüp bir çıkarken inledim.

"Lütfen!" Cassius'ın ıstırapla çarpılmış sesi titredi. "Bu kız benim için çok değerli. Karşılığında istediğin bedeli veririm."

Kaburgalarım çatlamadan hemen önce Kosamaras üzerimden yuvarlandı ve hiçbir şey moralini bozmamışçasına uzun adımlarla odanın diğer ucuna yürüdü. Debelenerek doğrulduğumda zorlukla soluk alabiliyordum. Cassius yanıma koşup saçlarımı okşadı, kalp atışlarımı kontrol ederek rahatlatıcı sözler fısıldadı. Dudaklarının alnımdaki baskısını algılasam da tam olarak hissetmiyordum. İçimdeki her şey uyuşmuştu.

"Tekliflerini kendine sakla. Onu asla kurtaramayacaksın. Bunun sizin adınıza mutlu bir sonu olmayacak. Özellikle de senin adına," dedi bana göz kırparak.

"Kız kardeşlerime her şeyi anlatacağım. Dikkat etmek zorunda olduklarını bilecekler..."

"Neye dikkat etmek? Uyumamaya mı? Rüya görmemeye mi? O noktayı geçtik, Thaumas kızı. Şimdi burada olduğuma göre" –parmak uçlarında dönerek yanıma geldi ve alnıma hafifçe vurdu– "uyumana ihtiyacım yok. Rüya görmene ihtiyacım yok. Her yerde seninleyim."

Derisinin soyularak dokunduğu her yerde –ben dahil– kanlı parmak izleri bırakmasını dehşetle izledim.

Cassius eline vurup onu uzaklaştırdı. "Seni kim çağırdı? Bunu kim başlattı?"

Bir gök gürlemesi adayı sallayarak deniz fenerinin tepesindeki odanın cam panellerini kızgın bir yırtıcılıkla zangırdattı. İşaret ışığının alevi titreşti, bir cereyan tarafından çekilerek ürkütücü bir dansa başladı. Odadaki gölgelerin tehdit edercesine

etrafımızda belirmesine sebep oldu; çok geçmeden köşelere geri çekildiler. Neredeyse tıpkı...

"Ejderha adam," diye fısıldadım. "Seni kimin çağırdığını biliyorum," dedim sesimi yükselterek. "Üç başlı ejderha armalı adam."

Benzi solan Cassius'ın gözleri hızla Kosamaras'ı buldu. "Üç başlı ejderha mı? Bir Düzenbaz mı? Doğru mu bu?"

Kosamaras'ın siyah gözlerinin bana çevrildiğini, yeni bir ilgiyle beni incelediğini hissettim. "Sevgilin sandığımdan daha fazlasını görüyor. Gelip dans etmek onun aptallığıydı."

"Kimin?" diye sertçe sordu Cassius. "Açıkça söyle."

"Viscardi," dedi Kosamaras kulak tırmalayıcı bir sesle, *s* ve *r* harflerini uzun bir yuvarlamayla yayarak. Bir gök gürlemesi tepemizde gümbürdeyerek Kosamaras'ın tonlamasını taklit etti.

"Bu mümkün değil. Thaumas'lar asla onunla karanlık işlere bulaşmaz."

Kosamaras'ın yüzünde doğal olmayan genişlikte bir sırıtış belirdi. "Bu ne kadar az şey bildiğini gösteriyor, yeğenim. O evdeki herkesin güvenilir kişiler, toplumun önemli destekçileri olduğunu mu sanıyorsun? Viscardi'ye ihtiyaç duyuldu. Viscardi çağırıldı."

"Buna bir son ver Kosamaras, lütfen. Viscardi'nin üzerinde etkin olduğunu biliyorum. Bunu yapabilecek bir kişi varsa, o da sensin."

Kosamaras başını geriye atarak güldü. "Bu şimdiye dek bir parçası olduğum en heyecan verici pazarlık ve sırf kibarca istediğin için bunu bitireceğimi mi düşünüyorsun? Hayır." Konuşmaya ara verip bizim duyamadığımız bir şeyi dinledi. "Kızı rahat bırakacağım..."

"Teşekkürler, Kosamaras," diye başladı Cassius.

"...sadece bu geceliğine," diye devam etti Kosamaras. "Ama şafakla birlikte tüm sözler unutulur." Bana döndü, gözlerinden dökülen taze gözyaşları ağzını siyaha boyuyordu. "Daha sonra,

sen ve ben çok eğleneceğiz. Çok. Eğleneceğiz. Şimdilik hoşça kal, sevgili Annaleigh. Rüyanda beni gör, olur mu?" Burnuma bir kez hafifçe vurduktan sonra beni serbest bıraktı. "Yapabiliyorken küçük insanınla oynamanın tadını çıkar, yeğen."

"Tüm bunlara son vermen için seni ikna edebilecek bir şey olmak zorunda, lütfen, Kosamaras," dedi Cassius, yalvarırcasına ellerini kaldırarak teyzesine yaklaşırken. "İstediğin bir şey olmak zorunda."

Kosamaras'ın sırıtışı sert ve keskin bir hal aldı. "Biliyor musun, şu anda istediğim bir şey var. En küçük olanla bir dansın hayalini kuruyorum, küçük... adı neydi? Patience? Prudence? Charity?" Öldürmekten hoşlanan bir kurt gibi keskin dişleri parıldadı. "Verity. Onu çok uzun zamandır ziyaret ediyorum. Küçük zihni ona fırlattığım her şeye öyle açık ki... dans, balolar, hayaletler..."

Kalbim küt küt çarpıyordu. "Tüm imgelemlerinin arkasında sen vardın."

"Her birinin." Yüzünde sevinçli bir ifade belirdi. "Şayet ona gösterdiğim şeyleri bilseydin... Nasıl çığlık attığına inanamazsın." Yepyeni dehşetleri kafasında canlandırırken Kosamaras'ın gözleri ışıldadı. "Highmoor'a dönmek için acele et. Bunu kaçırmak istemezsin."

"Hayır!" diye bağırdım kendimi ona doğru atarak ama Kosamaras ani bir gök gürlemesiyle yok oldu.

35

YALNIZ OLDUĞUMU FARK ETTİĞİMDE GÖZLEM ODAsının ortasına ulaşmıştım, döner merdivenlerden aşağı koşmaya hazırdım. "Cassius?"

Merdivenlerdeki ağır ve düzenli ayak seslerini duydum. Sonunda ortaya çıktığında ıstıraplı yüzü kül rengindeydi. "Bizi şimdi geri götüremem." Sanki bu iddiasını kanıtlar gibi beyaz bir şimşek gökyüzünde ok gibi fırladı. "Çok tehlikeli. Kötü bir şey olabilir..."

"Kötü bir şey oluyor zaten! Onun ne söylediğini duydun: Verity'nin peşinden gidecek. Burada hiçbir şey yapmadan durup bunun gerçekleşmesine izin veremem!" Serbest bırakılmak için yalvaran bir hıçkırık boğazımdan yukarı çıktı. Ellerimi yumruk yaptım. Şimdi gözyaşlarına teslim olamazdım. Bir şey yapmak, harekete geçmek zorundaydım. "Bir kayık var! Kendi başıma gideceğim."

"Bu fırtınada mı? Asla başaramazsın. Annaleigh..." Omzumu kavradı.

"Hayır!" diye bağırarak hızla ona döndüm. "Bu akşam çok fazla insanı kaybettim. Silas, Fisher... Hiçbir şey yapmadan bu-

rada kalarak Verity'nin de o listeye eklenmesine izin veremem. Bu beni öldürür."

"Ve o da buna güveniyor," diye bağırdı Cassius fırtınanın sesini bastırarak. "Kosamaras seni kızdırdığını biliyor. Aptalca bir şey yapmanı istiyor."

Hıçkırık bir kez daha yükseldi ve bu kez patlak verdi. "Neden? Neden bunları yapıyor? Biz ona hiçbir şey yapmadık!"

"Sizi kişisel olarak hedef almıyor. Viscardi pazarlıklarda kendi payını tahsil etmek için genellikle onu kullanır. Heyecan onu cezbeder ve Kosamaras onu asla hayal kırıklığına uğratmaz." İç geçirdi. "O Deliliğin Habercisi'dir, öyle çok sahte imgelem ve çarpık gerçeklik yaratır ki zavallı ölümlüler bu eziyete son vermek için kendi canlarına kıyarlar."

Ben engel olamadan acı ve içi boş bir kahkaha boğazımdan dışarı çıktı. "Kız kardeşlerimde bunu deneyecek. Onu durdurmak zorundayım."

"Bir yol bulacağız." Cassius saçlarını arkaya itti. "Zor olduğunu biliyorum fakat bir anlığına Kosamaras'ı unutmamız gerekiyor. O sadece bir kukla. İpleri tutan Viscardi. Bu pazarlığı kimin kabul ettiğini ortaya çıkarmak zorundayız."

"O zaman ne olacak? Ondan kibarca buna son vermesini mi isteyeceğiz?"

Cassius'ın gözleri başka tarafa hareket etti. "Tam olarak değil... Bu çok tehlikeli olabilir, Annaleigh."

Fisher'ın harap bedenini, Lenore'un sessiz bakışlarını, Verity'nin Kosamaras'ın siyah gözleriyle odada parmak uçlarında dönmesini hatırladım. "Çoktan tehlikeli oldu..." Şakaklarımı ovarak sağlıklı düşünmeye çalıştım. "Bir Düzenbaz'ı öldüremeyeceğimizi farz ediyorum?"

"Evet, onlar ölümsüzdür. Ama..." Kaşları çatıldı. "Anlaşmayı yapan kişi pazarlık karşılanmadan önce ölürse... pazarlık bitmek zorunda kalır. Viscardi, ölü bir ortağın pazarlıktaki payını yerine getiremez."

"Ve bir başkası daha ölür," diye mırıldandım kafamı kaldırıp tavana bakarak. Tepemizde İhtiyar Maude'un işaret ışığı tekrar tekrar yanıp sönüyordu. Titiz bir dakiklikle.

Bu ışığı Hesperus'u ilk ziyaretimden beri severdim. Camille ve Eulalie dakikalar içinde sıkılır, tercihen yüksek sesle, deniz fenerinin neden daha heyecan verici bir şey yapmadığını sorgularlardı. İşaret fişekleri veya havai fişekler gibi büyük ve çarpıcı şeyler isterlerdi. Sessiz bir verimle çalışan, tam olarak ihtiyaç duyulanı yapan bir şeydeki basit güzelliği göremezlerdi.

Halbuki ben onu görürdüm.

Derin bir nefes aldım. "Viscardi'yle ben bizzat bir pazarlık yapsam? Bunun gerçekleşmesini durdurabilirim ve başka kimsenin ölmesi gerekmez."

Cassius dehşete kapılmış görünüyordu. "Kesinlikle olmaz."

"Cassius, başka biri daha zarar görmeden önce felaketi durdurmanın tek yolu bu olabilir. Kız kardeşlerimden birini daha kaybedemem."

"Ben de seni kaybedemem," derken Cassius'ın gözleri benimkilerin üzerinde yanıp sönen yıldızlar gibi parlıyordu.

Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Ona sunabileceğim bir şey olmalı, kimseye zarar vermeyecek bir şey."

Cassius başını iki yana salladı. "Onu çağıran herkes böyle düşünür. Hepsi kurnazlıkla onu alt edecek kişi olacağını düşünür. Sahiden kusursuz bir anlaşma yaratabilecek kişi olacağını düşünür. Bu asla gerçekleşmez. Viscardi daima üstünlük sağlar."

Cassius ona katılmam için yer bırakarak en üst basamağa oturdu.

"Büyürken onun pazarlıkları hakkında çok şey duydum. Pontus, Viscardi'yi Brine'a davet etmekten zevk alırdı. Kimse onu Düzenbazlar kadar eğlendirmezdi. Hepsi berbattır. Viscardi her zaman sinsice bir hile yapmayı, bir fesatlık yaratmayı başarırdı. Pontus'a, aynı adama gönül vermiş iki kız kardeşle ilgili

hikâyeyi anlatmıştı. Adam küçük kız kardeşe âşık olduğunda, kalbi kırılan ablası Viscardi'yi çağırmış."

Onun yanına oturdum. "Bir şeyi, bir Düzenbaz çağıracak kadar fena halde istediğimi hayal edemiyorum."

"Kimi insan yeterince umutsuz olduğunda her şeyi yapmaya meyillidir."

Vahşice gürleyen gök gürültüsü sözlerinin etrafında yankılandı. Fırtına daha da güçleniyordu ve ben de ulumak istiyordum. Yokluğumuzda Highmoor'da neler yaşandığını düşünmemeye çalıştım. Yalnızca kendimi delirtmiş olurdum. Cassius'a dönerek gözlerimi ona diktim. "Kız kardeşlere ne olmuş?"

"Viscardi ortaya çıkmış ve ablanın dileğini dinlemiş. Ona kalbinin arzusunu seve seve vereceğini ama ufak bir şey talep ettiğini söylemiş. Yalnızca bir hatıra. Küçük kız kardeşe ait bir şey istiyormuş. Değer verdiği bir şey."

Bu kadar önemsiz bir karşılık kulağa çok basit geliyordu. Ben küçük kız kardeşin yerinde olsaydım, Viscardi benden ne alırdı? Annemin kolyelerinden birini mi? En sevdiğim saç kurdelesini mi? Neye sahiden değer veriyordum?

Zihnimde emniyetli ve sıcak uykusundaki Verity belirdi. Piyanonun başında Camille yanımda oturuyor, yeni bir şarkıyı bocalayarak çalarken parmaklarımız birbirine çarpıyor, her yanlış notada gülüyorduk. Üçüzler, Erdemler...

Soğuk bir dehşet yılan gibi sürünerek kalbime ilerleyip mideme kıvrıldı. "Kız kabul etmemiştir, yoksa etmiş mi?"

Cassius sonucu çoktan tahmin ettiğimi bilerek başıyla onayladı. "Abla adamla nişanlanmış ve pazarlığın vaat ettiği gibi evlenmiş. Güzel bir düğünmüş ve köylüler onun güzel bir gelin olduğunu söylemişler. Ancak mihrapta adam onları bağlayacak yeminlerini etmeyi bitirdiğinde Viscardi gelmiş ve ödemesini talep etmiş. 'Ödeme mi?' diye bağırmış gelin düğün sekteye uğradığı için bozularak. 'Kız kardeşim orada.' İşaret etmiş. 'Hatta çok değer verdiği tokalarını takıyor. Tokaları ondan al ve beni rahat bırak.'"

Hikâyeyi durdurmak için Cassius'ın kolunu kavradım. Hayal etmesi korkunçtu ve hakiki sonun her nasılsa daha da beter olacağını sezdim. Kar pencerelere saldırarak camlara vuruyordu. Kafamı kaldırıp baktığımda birdenbire ejderha adamın kulenin tepesindeki camlı odanın dışında ortaya çıktığını, içeri gelmek için yalvaran gözlerle dikizlediğini göreceğimden endişe ettim.

İçime hücum eden ürpertileri durdurmaya çalışarak kollarımı ovdum. "Tanıdığım birinin onunla anlaşma yapacağına inanamam."

"Belki intikam almak istemiştir. Adalet için bir pazarlık. Babanla anlaşmazlık yaşayan birinden haberdar mısın? Saraydan biri? Veya belki hizmetkârlardan biri?"

"Babam asla sorunlarından bahsetmez. Herkese daima iyi, nazik davranır." Cevap yeterince kolay gelmişti.

Ne var ki tamamen doğru değildi. Kendi dükkânında hakarete uğrayan ve azarlanan ayakkabıcı Gerver'ın gözlerindeki korkuyu, babamın tersanelerdeki en ufak aksilik karşısında hiddetlenmesini, Çalkalanma sırasında konyak şişesini kâhyaya savurmasındaki hışmı hatırladım.

Çalkalanma...

"Sen iyi misin?" diye sordu Cassius. "Yüzün soldu."

"Sterland Amca." Hainden bahsederken ağzım çarpıldı.

Haklılığımı sezen Cassius sertçe nefes aldı. "Evangeline halanla evlenecekti... Halanın öldüğünü söylemiştin... nasıl?"

Sefil bir halde başımı salladım. "O ve babam ikizdi. Evangeline ilk doğandı... Düşes olacak, her şey ona miras kalacaktı."

"Ne oldu?" diye nazikçe teşvik etti Cassius.

"Sterland'ın babası Kral'ın Donanması'nda saygıdeğer bir amiralmiş ve büyükbabamın en yakın dostlarından biriymiş. Amiral denizde öldüğünde Sterland ve annesi Highmoor'da yaşamaları için davet edilmişler."

Dışarıda rüzgâr bir kadının hıçkırması gibi kısık ve gırtlaktan bir sesle uğulduyordu.

"Çocukken o üçü ayrılmazmış. Büyüdüklerinde Evangeline ve Sterland sevgili olmuş. Delikanlılar deniz harp okuluna gitmek için evden ayrıldığında halam aylarca ağlamış. Babasına onları geri getirmesi için yalvarmış. Yemek yemeyi reddetmiş ve sararıp solup hasta düşmüş. Büyükbabam onu yalnızca mezun olduğunda Sterland'la evlenebileceğinin ve adamın bir daha Highmoor'dan ayrılmayacağının sözünü vererek yatıştırabilmiş."

Cassius nefesini içine çekti. "Bu durumda babanla işlerin yolunda gittiğini sanmıyorum?"

Duraksadım. "Bazı... hikâyeler var. Aslında, söylentiler. Onlara asla inanmadım ama Sterland inandıysa..." Bir bulantı hissederek elimi kasılmış mideme bastırdım. "Ama böyle bir şey yapmazdı."

"Bana neler olduğunu anlat, Annaleigh."

Pencerelerden bizi kuşatan karanlık denize baktım. Çentikli bir yıldırım kayalıkların yan tarafında büyüyen bir ağacı yardı.

"Büyükbabam, Sterland'ı Evangeline'ın müstakbel eşi olarak hazırlamakta vakit kaybetmemiş. Aile tarihini ayrıntılı anlatan uzun mektuplar ve kitaplar göndermiş, Sterland'ın politika ve Vasa'daki gemicilik işine dair eksiklerini kapatmış. Anladığım kadarıyla Sterland tüm bunlarla ilgili babamla acımasızca alay etmiş, tüm Thaumas servetinin ve saygınlığının yakında onun olacağını söyleyerek onunla eğlenmiş."

Ani bir rüzgâr esip geçerken kardan oluşan bir pus yarattı. Bir an geçmişin, bir sahnede opera izliyormuşum gibi, sisin içinde belirdiğini gördüm.

"Delikanlılar Çalkalanma için eve döndüğünde Evangeline, üçlü bir kez daha birleştiği için çok sevinçliymiş. O on günün aynı eski günlerdeki gibi olmasını istiyormuş: labirentte piknikler, Astrea'ya yolculuklar, ormanda saklambaç oyunları... Fakat hiçbir uyarı vermeden kötü bir fırtına çıkmış. Babam koşarak Highmoor'a dönmüş. Sterland, Evangeline'in babamla olduğunu umarak geri dönmüş... Halamın bedenini günlerce bulamamışlar."

"Böylece Ortun vâris olmuş ve Sterland her şeyi kaybetmiş," diye tamamladı Cassius.

Başımla onayladım. "Bunun onu suçsuz göstermediğinin farkındayım ama babam asla Evangeline'e zarar vermezdi."

Cassius kollarımı ovdu. "Zarar verirdi veya vermezdi, bunun bir önemi yok, Sterland buna inanıyorsa..."

Suçluktan midem bulandı, karşı çıkmak için yanıp tutuşuyordum. O adam benim için bir amca gibiydi. Sahiden babamı incitmek istediyse bile kız kardeşlerimi ve beni nasıl feda ederdi? Ayrıca ne amaçla? Bundan ne elde etmeyi umabilirdi?

Fakat sonra İlk Gece'de gözlerinin sessiz bir gazapla nasıl karardığını hatırladım. Ondan sızan yakıcılık, temiz suyu bulandıran çay gibiydi. Ayakkabıların gizemini çözerek nihayet hak ettiğini talep edeceğine dair şaka yaparken yüzeyin hemen altında kaynayan hınç dolu bakışı hatırladım.

"Babama söylemek zorundayız," diye fısıldadım. Cassius'ın ellerini tuttum, gözyaşları yüzümden aşağı düşerken ona yalvardım. "Cassius, bunun tehlikeli olduğunu biliyorum ama lütfen... bizi Highmoor'a geri götür."

İhtiyar Maude'un yakınlarında çınlayan şimşek benimle alay etti ve onu takip eden gök gürlemesi göğsümüze şiddetle çarptığında yerimizden sıçradık.

"Bu şartlar altında bunu asla başaramayız."

Gözyaşı nehirleri yüzümden aşağı akıyordu. Umutsuzca bu kâbustan bir çıkış yolu ararken onları geri ittim. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Cassius kollarını bana dolayarak beni şefkatle kucakladı, çığlık atıp ağlamama izin verdi. Kosamaras'ın bize zarar verdiği gibi ben de bir şeylere zarar vermeyi çok fena isteyerek metal merdivenlere yumruğumu vurduğumda bana izin verdi. Taşkınlığım geçene ve üzerime bir bitkinlik çökene dek beni tuttu.

Şefkatli parmaklarıyla dolaşık saçlarımı tarayarak onları yatıştırdı. Ona yaslanıp gevşerken gözkapaklarım titreşerek kapandı.

"Annaleigh?" Cassius'ın kulağımın dibinden gelen sesi sıcak ve kısıktı.

Bir irkilmeyle ayıldım. Uyuklamış mıydım?

"Fırtınanın en kötü kısmının geçtiğini sanıyorum. Fırtına Salten'a ulaşmadan önce Highmoor'a dönmeyi denemeliyiz."

Bitkin bir şekilde başımı sallayarak onun peşinden merdivenlerden çıktım. Köşedeki kasvetli keşmekeşi görmemek için ellerimi gözlerime siper ederek cam kapıyı açtım. Soğuk rüzgârlar işaret ışığını söndürmeden kapıdan dışarı çıktık.

Cassius uzun bir an gökyüzünü inceledikten sonra elini uzattı. Yanına gitmek istesem de tereddüt ettim. "Ne yapacağız?"

"Öncelikle kız kardeşlerinin balolar hakkındaki gerçeği öğrenmesi gerekiyor. Uyumalarına engel olamasak bile gördükleri her şeye güvenemeyeceklerini bilmeliler. Babana da her şeyi anlatmalıyız."

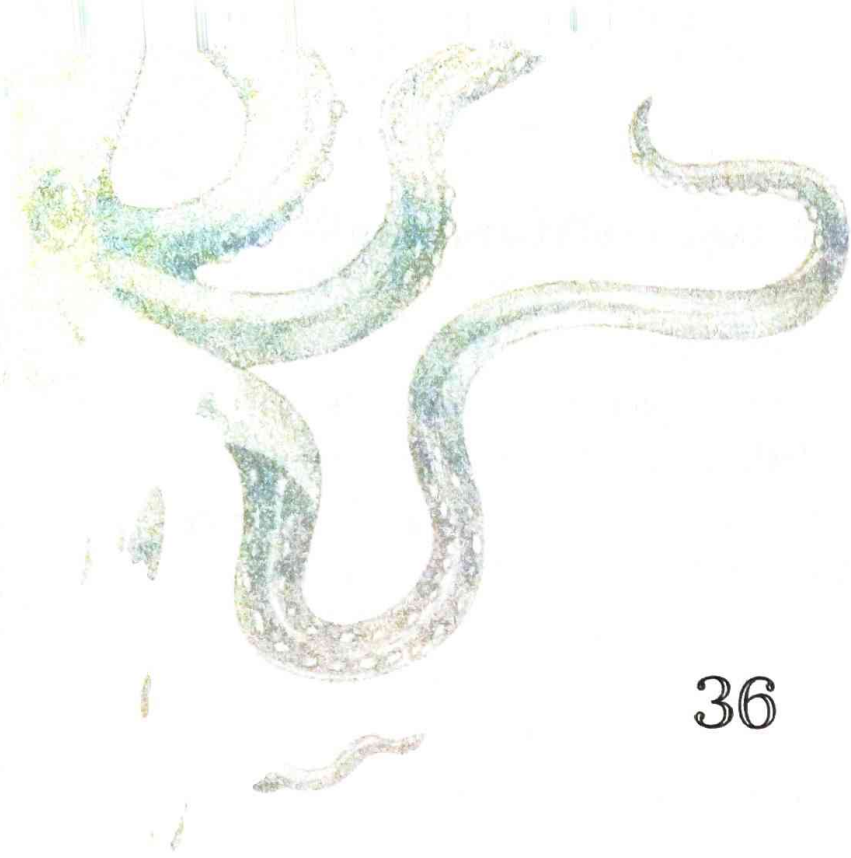
"Ya Sterland?" diye sordum sesimi delen bu keskin korkudan nefret ederek.

Cassius'ın çenesi kasıldı. "Konuşmasına izin vereceğiz elbette, ama her şey yalnızca buna bağlıysa... pazarlığı sona erdirmenin tek yolu buysa..." Hançerine uzanarak kabzasını sıktı. "Bunu yapan kişi ben olacağım."

"Cassius bunu senden isteyemem..."

"İstemiyorsun da zaten." Gülümsediği halde gözleri karanlık ve tarif edilemez bir şekilde hüzünlüydü.

Öne adım atarak kollarımı ona sardım ve onu yakınımda tuttum. Ona teşekkür etmek istiyordum; burada olmasının, onun savaşı olmamasına rağmen benimle birlikte mücadele etmeye hazır olmasının ne kadar değerli olduğunu söylemek istiyordum. Cassius'a ona derinden, içtenlikle âşık olduğumu söylemek istiyordum ama ben bunu yapamadan İhtiyar Maude'u bir kar ve tuz girdabında bırakarak ortadan kaybolduk.

36

GÖZLERİMİ AÇTIĞIMDA AY IŞIĞININ AYDINLATTIĞI kasvetli, tetikte bir Highmoor önümüzde belirdi. Ancak bu bildiğim ve sevdiğim yuvaya benzemiyordu. Beni bir çırpıda yiyip yutmaya hazır bir canavar gibi görünüyordu.

Tam rüzgârlar yaklaşırken labirentin uzak kenarına vardık. Bir dakika önce bir fırtınanın ortasında olup sonraki dakikada uzaktan onun yaklaştığını görmek altüst ediciydi. Fırtına Kaleic'in üzerinde güç toplarken bulutlar dalgalanıyordu. Sonunda Salten'a ulaştığında çok, çok daha kötü olacaktı.

Bir endişe yumağı içimi derinden kemiriyordu. Herhangi biri bize inanacak mıydı? Hikâye kulağa tümüyle saçma geliyordu. Bizzat kendim görmeseydim mümkün olduğunu asla düşünmezdim. Cassius'ın sıcaklığına yaslanıp bunun her şeyi yeniden yoluna koymaya yetmesini umdum.

"Kosamaras'a söylediğin şeyde gerçekten ciddi miydin? Deniz fenerinin tepesinde? Benimle ilgili?"

Bir an bile tereddüt etmeden, "Sen benim dünyamsın," dedi Cassius ciddiyetle.

"Ve sen de benim," diye tekrar ettim.

Uzanıp parmaklarını buklelerimin arasından geçirerek o

koyu renkli karmaşayı elleriyle kavradı ve nazik dudaklarla alnımı öptü. Bir kez. Korunduğumu ve değer gördüğümü hissetmek içimi ısıttı.

"Bunun üstesinden geleceğiz. Sen ve ben. Birlikte."

Derin, sakinleştirici bir nefes aldım. "O halde hadi, içeri girelim."

Şimdi başka bir hayattaymış gibi gelse bile, kız kardeşlerim ve ben yaklaşan fırtınaları Mavi Salon'da izlemeyi severdik. Battaniyeler ve kahkaha bizi sararken çay ve sıcak çikolatayla kanepelere kıvrılırdık. O günler çok geride kalmıştı ama muhtemelen alışkanlıktan, herkes hâlâ orada toplanırdı.

Her adımımla birlikte midem çalkalanıyordu. Hassas sinirlerim etrafımızdaki en ufak harekete duyarlıydı. Bir hizmetçi çamaşır odasının kapısını açtığında ödüm patladı.

Biz salona girerken herkes kafasını kaldırıp baktı. Bir anlığına oda uzun zaman önce ölmüş kız kardeşlerimle dolu, kalabalık göründü. Ava endişeyle ayakta dikilirken yaralarla lekeli göğsünü tutuyordu. Üçüzler bir kez daha birleşmişti, bununla birlikte Lenore divanını paylaşan donmuş kız kardeşlerini fark etmişe benzemiyordu. Sertçe gözlerimi kırpıştırarak Kosamaras'ın hilelerinden kurtuldum.

"Pontus'a şükür!" diye bağırdı babam bana sarılmak için odayı üç büyük adımda aşarak. Onun omzunun üzerinden, bir kanepenin ucuna tünemiş ve kaskatı kesilmiş Sterland'ı gördüm. "Neredeydin? Çok endişelendik!" Araştıran bakışları beni es geçti. "Ama Verity nerede?"

Geriye kalan kız kardeşlerimi saydım. Camille şöminenin yakınındaki bir koltuktaydı. Lenore divandaydı. Mercy ve Honor aralarındaki resimli kitapla yerdeydi.

"Ne demek istiyorsun? Verity bizimle birlikte değildi."

"Kahvaltı için aşağı inmedi. Biz üst kata çıktığımızda odası seninki gibi boştu. Onun seninle olduğunu düşündük. Neredeydin?"

Viscardi'nin pazarlığının ve Kosamaras'ın aldatmacasının bir başka kurbanı olan kız kardeşimin minik bedenini dışarıda, karların içinde yatarken kafamda canlandırdığımda bir mide bulantısı dalgası beni ezip geçti.

Camille ufak bir yaygara kopardı. Dehşet dolu sesi, boğazının derinliklerinden geliyordu. "Ah, Annaleigh, sen ne yaptın?"

Odadakiler nefeslerini tutarken Camille öne eğildi, gözleri öfkeli ve suçlayıcıydı.

Yer ayaklarımın altından kayıyormuş gibi hissettim. "Ne demek istiyorsun?"

"Nerede o? Verity'ye ne yaptın?"

"Ne mi yaptım? Hiçbir şey! Hesperus'taydım, İhtiyar Maude'un işaret ışığını yeniden yakıyordum. Silas uykusunda ölmüş... Ve Fisher..."

Babamın yüzü kafa karışıklığıyla sertleşti. "Fisher haftalar önce öldü, Annaleigh."

"Hayır... Yani, evet ölmüş ama biz bilmiyorduk ta ki..."

"Bilmiyor muyduk?" diye tekrar etti Camille. "Hesperus'ta bir kaza oldu. Yağ bidonlarından biri patladı... Cenazesine gittik. Hatırlamıyor musun? Giderken yol boyunca ağladın."

"Ve dönerken," diye ekledi Mercy.

"Ne?" Onların kelimelerini duyuyor, her birinin kendine ait anlamını kavrıyordum ama bir araya geldiklerinde, bir suçlamayla sıralandıklarında... bu yabancı dilde bir konuşmayı dinlemek gibiydi.

Derken kahkahayı duydum.

Odanın köşesinde başlayarak sesi gittikçe yükseldi ve derinleşti ta ki kemerli tavanı bir uçtan diğer uca çatlaklar kuşatana, onu un ufak ederek çökertmekle tehdit edene dek. Ama başka kimse yukarı bakmıyordu. Cassius'a dönerek yardım etmesi için sessizce yalvardım ama o sadece omuz silkti. Bunu o da duymamıştı.

"Her şeyin arkasında Kosamaras var! Olayları yanlış hatırlamanızı sağlıyor... hepinizin."

Babam ve Camille birbirine rahatsız bakışlar attı. "Bu hiç mantıklı değil, Annaleigh. Bir Haberci'nin burada ne işi olur?"

Çığlık atmak isteyerek ellerimi birer yumruk yaptım. Bunu nasıl görmezlerdi? "Anılarınıza müdahale ediyor. Cenaze asla gerçekleşmedi. Fisher üçüzlerin balosundan beri buradaydı."

"Annaleigh, onun burada olmadığını biliyorsun." Camille ayağa kalktı. "Haftalardır tuhaf davranıyorsun. Önce Eulalie, sonra Edgar'la ilgili çarşıda çıkardığın tüm o rezalet. İkisinin de bedenini bulmak senin adına korkunç olmalı. Ardından Rosalie ve Ligeia kayboldu... yine senin tarafından bulundular. Yine de düşüncelerimi, şüphelerimi bir kenara itmeye çalıştım. Kendime içimizden birine asla zarar vermeyeceğini söylemeye çalıştım. Bizi çok sevdiğini. Ama şimdi Verity mi? Annaleigh, nasıl yapabilirsin?"

Ağzım istemsizce açıldı. "Buna inanıyor olamazsın. Olanları net göremiyorsun."

Camille odanın karşısından yanıma geldi, her adımı yeni bir tehditti. "Laneti suçluyordun ama başından beri sendin, değil mi?"

Kaçmak istiyordum ama donakaldım, tepki veremeyecek kadar şoktaydım. Kosamaras'ın Camille'le oynadığını bilmeme rağmen sözleri yine de canımı yakıyor, derin yaralar açıyordu. "Sen ne söylüyorsun?"

"Başından beri vâris olmak istediğini düşünüyorum. Highmoor'un, her şeyin miras olarak sana kalmasını istediğini."

"Camille!" diye feryat ettim. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun! Asla hiçbirinize zarar verecek bir şey yapmam, hele ki Verity'ye! Onu öldürmek beni miras yoluyla Highmoor'u almaya yaklaştırmaz ki. Herhalde bunun kulağa ne kadar delice geldiğini anlıyorsundur."

"Delice," diye bana katıldı. "Son zamanlarda hiç güve gördün mü?"

Bakışlarım babama fırladı. Galerideki o geceyi bilen yalnızca oydu.

"Roland!" diye bağırdı Camille şahsi uşağı çağırarak.

"O burada değil. Gemi kazasına bakmaya gitti," dedim. "Tüm uşaklar evden ayrıldı..."

Roland odaya girerken sesim kısıldı. Kapı eşiğinde durdu, talimat beklerken kaşlarını kaldırdı.

"Gerçekten burada değilsin," diye mırıldandım. "Olamazsın."

Ailemin gözlerinin bana çevrildiğini hissettim. Acıma ile dehşet arasında değişen, ağır gelen bakışları nefesimi kesene dek üzerimde baskı yaptı.

Oda etrafımda hızla dönüyordu ve dizlerimin üzerine çöktüm. Renkler süzülerek uzaklaşırken geriye grinin tonlarını bırakıyor, sonra birdenbire her zamankinden daha canlı ve yoğun tonlarda geri geliyorlardı. Parlaklık karşısında gözlerimi sımsıkı yumdum ve zihnimin gerisinde bir yerde, tam olarak ne yaşanmak üzere olduğunu gördüm.

Roland beni odadan sürükleyerek çıkaracak ve bir yere kilitleyecekti. Cassius onları durduramayacaktı. Yargılanmak üzere Astrea'ya götürüldüğümü söyleyeceklerdi ama Camille kız kardeşlerinin katilinin Highmoor'dan sağ salim ayrılmasına izin vermeyecekti, özellikle bir Haberci onu yalanlarıyla beslerken.

Camille yemeklerimden birine zehir mi katardı? Kendimi asmak için yatak çarşaflarını kullanmışım gibi mi gösterirdi? Kosamaras adımı listesinden silecek, ölüm saçan hedefine bir adım daha yaklaşacaktı.

Mum ışığı Camille'in yüzünden aşağı akan yağlı gözyaşlarına vurdu. Belli belirsiz olsalar bile, Kosamaras'ın iş başında olduğunu, Camille'in anılarını değiştirdiğini görmek için yeterliydi.

Düşünmeden Cassius'ın hançerini kaptım ve arkamı dönerek onu Sterland'a doğrulttum.

"Annaleigh, hayır!" diye bağırdı Cassius arkamdan ama bocalamadım.

"Annaleigh, indir onu," diye buyurdu babam bana yan taraftan yaklaşırken.

Karşı koyarak bıçağı Sterland'a doğru tutmayı sürdürdüm. "Bunu o yaptı. Anlaşmayı yaptı. Her şeyin arkasında o var, baba."

Sterland'ın yüzü kızardı. "Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

Bakışlarımı ömrü boyunca babamın arkadaşı olmuş adama doğrulttuğum hançerin bıçağına indirirken ellerimdeki titremeyi yatıştırmaya çalıştım. "Anlat onlara! Herkese Viscardi'yi ve pazarlığı anlat. Onlara gerçek olmayan dansı ve baloları anlat. Onlara yaptığın anlaşmayı anlat!"

"Anlaşma mı? Ne anlaşması? Annaleigh, sen delirmişsin!" Etrafına bakındı, herhalde bir silah arıyordu.

"Babamı cezalandırıyorsun çünkü o dük oldu, her şeyi senden çaldı."

Sterland'ın ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Ne? Ben asla..."

"Sterland, bu doğru mu?" diye sordu babam gözleri genişlerken. "Evangeline'i öldürdüğümü mü düşünüyorsun? Kendi kız kardeşimi? Sırf bir unvan için?"

"Elbette hayır," dedi Sterland. Ben hançeri ileri geri sallayarak ona doğru bir adım atarken ellerini kaldırdı. "Daha evvel bunun aklımdan geçtiğini kabul ediyorum ama ben gerçekten hiç... Ortun, kız neden bahsediyor bilmiyorum. Ben asla bir anlaşma yapmadım... Hele bir Düzenbaz'a hiç bulaşmadım."

"Baba, bir şey yap!" Honor veya Mercy –emin olmak için gözlerimi Sterland'dan ayıramıyordum– boğuk bir hıçkırık koyuverdi.

Bir düşünce kafama sızarak taş bir duvara düşen yağış gibi hücum etti. Kosamaras'ın beni öldürtmek için Camille'in suçlamalarını kullandığı açık olmasına rağmen belki tüm bu karışıklığı yaratmasının sebebi benim önce Starland'a saldırmama sebep olmaktı...

Bu da pazarlığı Sterland'ın yapmadığı anlamına gelirdi...

Yoksa benim bu çıkarıma varacağımı ve onu öldürmeyeceğimi biliyor muydu? Böylece anlaşma yapan kişiyi korumuş olacaktı...

Veya daha kötüsü, şu anda bu fikirleri kafama koyarak beni patlama noktasına getirene dek düşüncelerimi mi dolduruyordu? Şakaklarım zonkluyor, zihnim çok fazla ihtimal yüzünden dönüyordu. Hangisinin doğru olduğunu nasıl bilecektim?

"Annaleigh, neden bıçağı bana vermiyorsun?" dedi babam yavaşça yaklaşarak. Elleri bir ricayla havaya kalkmıştı. "Belli ki sinirlerin bozuk. Şu son birkaç haftada çok fazla şey yaşadın. Gel, konuşalım. Bir çözüm bulacağımıza eminim."

"Hayır. Pazarlık tamamlanmadan önce Sterland ölmek zorunda. Her şeyi düzeltmenin tek yolu bu. Söyle onlara, Cassius."

Omzumun üzerinden göz attım. Onun içimi rahatlatmasına ihtiyacım vardı. Durum hızla kontrolümden çıkıyordu. Ama kapı aralığına baktığımda o gitmişti.

Ağzımdan bir şaşkınlık sesi kaçtı. Koridora koşturdum ama ortalıkta yoktu. "Cassius?" Odaya geri girerek etrafı daha ayrıntılı taradım. "Nereye gitti?"

Kafa karışıklığı yüzünü gölgelerken Camille kaşlarını çattı. "Kim?"

37

"CASSİUS." TEKRAR KIZ KARDEŞLERİME DÖNDÜM. "O her şeyi açıklayacak, Camille. Ben Verity'ye hiçbir şey yapmadım, sana yemin ederim..."

"Sen kimden bahsediyorsun, Annaleigh?" Camille'in sesi deli bir kadınla konuşuyormuşçasına sakin ve ölçülüydü. Gözlerindeki sahici korku parıltısı beni duraksattı. Bana deli bir kadınmışım gibi bakıyordu.

"Cassius... Cassius Corum. Kaptan Corum'un oğlu."

"Kaptan Corum öldü."

"Bunu biliyorum. Çalkalanma'da oğlu onun yerini aldı. Neden bunların hiçbirini hatırlamıyorsunuz?" Elimden gelen tüm gayreti sarf etmeme rağmen konuşurken sesimin perdesi yükselerek tehlikeli biçimde bir histeri nöbeti sınırına yaklaştı.

"Sil baştan, tıpkı Elizabeth gibi," diye mırıldandı babam. Yüzü kül rengiydi. Hiç bu kadar yaşlı göründüğüne şahit olmamıştım. Sterland'a bitkin bir teslimiyet bakışı attı. "Çok üzgünüm, eski dostum, bize biraz Annaleigh'le yalnız kalmamız için izin verir misin?"

Sterland koltuktan yavaş yavaş uzaklaşarak merhametli bir avuntuyla babamın sırtını sıvazladı. "Elbette. Elbette. Aile me-

selesi." Keder yüklü gözleri benim üzerimde oylandı. "Eğer yardım edebileceğim herhangi bir şey olursa..."

Babam ona teşekkür etti ve elini sallayarak gitmesini işaret etti.

"Gitmesine izin mi veriyorsun?" diye sordum onun özgürce odadan ayrılmasını izlerken. "Baba, o..."

"Burada sorun Sterland değil." Yüzündeki ifade sözcüklerinin söylemediği her şeyi söylüyordu.

"Ben miyim?" diye sordum şaşkınlıkla. "Ben?"

"Başka kimse var olmayan insanları görmüyor."

Mavi Salon'u bulanık görmeye başladığım sırada hançerim bir tangırtıyla yere düştü. Bu bir hataydı. Hata olmak zorundaydı. Cassius gerçekti. Ben onunlaydım. Tüm gece. Bana Viscardi ve pazarlıkla ilgili her şeyi anlatan oydu. Kosamaras ve oyunlarıyla ilgili her şeyi.

Kosamaras'ın oyunları...

O Deliliğin Habercisi'dir, öyle çok sahte imgelem ve çarpık gerçeklik yaratır ki zavallı ölümlüler eziyete son vermek için kendi canlarına kıyarlar.

Sözleri kulaklarımda çınlarken dizlerimin üzerine çöktüm, kontrol edilemez biçimde titriyordum. Kosamaras mı Cassius'ı hayal etmemi sağlamıştı? Hiç yoktan eksiksiz bir insan yaratacak kadar güçlü müydü? Pek çok sohbetimiz olmuştu, pek çok kez öpüşmüştük. En çok benden hoşlandığını söylediğinde gözlerindeki o bakışı hatırlıyordum. Bedenimdeki ellerini hâlâ hissedebiliyordum. Bu uydurma olamazdı, değil mi? O gerçekti. Gerçek olmak zorundaydı.

Kız kardeşlerimle onun hakkında konuştuğumu hatırlıyordum. Cassius'ı görmüşlerdi... Onu tek gören ben değildim! Fakat gelgiti çıplak ellerle tutmaya çalışmak gibi, mükemmel fikrim geldiği kadar hızla benden uzaklaştı.

Rosalie ve Ligeia onunla konuşmuştu. Ancak öldükleri için, ne ona ne de bana kefil olabilirlerdi.

"Honor! Mercy! Astrea'da tavernada onunlaydınız. Sizin için şıra almıştı." Bana boş boş baktılar. "O gün Edgar... O gün peri ayakkabılarının yerine geçecek yeni terlikler almıştık..."

Bunu söylediğim sırada yeşim rengi bir pırıltı gözüme ilişti. Eteklerimi kenara çekerken, tek parça ve zarar görmemiş peri ayakkabılarıma bakarken olanlara bir anlam veremiyordum. Onları kutudan çıkardığımız günkü kadar yeni görünüyorlardı. Onları çabucak örterek hiç fark etmemiş olmayı diledim.

"Camille, sen onu gördün, gördüğünü biliyorum. Çalkalanma'nın İlk Gecesi'nde yanında oturuyordu! Pelage'daki balodaydı..." Bu düşünceyi kovmaya çalışarak kafamı iki yana salladım. Balolar gerçek değildi ve Cassius orada değildi.

Hakikat, deniz tabanına yerleşen bir çapa gibi tepeden düşerek beni ezip geçti.

Cassius, ben varlığından çok emin olsam bile Pelage'daki baloda yoktu.

Kosamaras benim onu orada görmemi sağlamıştı.

Onu her yerde görmemi sağlamıştı.

Yavaşça, onay için babamıza bakarak, Camille odanın diğer tarafından gelip yanımda diz çöktü. Sırtıma yatıştırıcı daireler çizerek okşadı, tıpkı bir fırtınadan çılgına dönen, korkmuş bir atı rahatlatacağınız gibi. "Üçüzlerin balosunu mu kastediyorsun? Annaleigh, orada Cassius adında kimse yoktu."

"O balo değil. Adımı böyle söylemeyi bırak."

"Nasıl?"

Kolunu itip kendimden uzaklaştırdım. "Sanki delirmişim gibi. Sanki bir deliyi sakinleştirmeye çalışıyormuşsun gibi."

"Kimse deli olduğunu düşünmüyor, Annaleigh," dedi babamız. "Sadece senin için endişeleniyoruz."

"Ve Verity için," diye lafa karıştı Honor.

Hızla ona dönerken bir hırıltı boğazımda yükseldi. "Size söyledim, o benimle birlikte değildi!"

Gözleri gözyaşlarıyla parlayan Camille altdudağını ısırdı. "Ama belki o şeyle... şu... Cassius'laydı?"

Keskin bir korku bıçağı mideme saplandı. "Verity'ye bir şey yapabileceğimi nasıl düşünebilirsiniz? Bu saçmalık! Ona asla zarar vermeyeceğimi biliyorsunuz!"

"Tüm bunların bir açıklaması olduğuna eminim," dedi babamız hançeri yerden hızla kaparken. Şimdi onun ellerindeyken, bir tereyağı bıçağından fazlası olmadığı açıktı, şüphesiz o sabah daha erken saatlerde kahvaltı masasından yürütülmüştü. Anı, hafızamda açık ve net bir şekilde parıldadı. Kendimi onu büfeden alıp eteğime saklarken gördüm.

"Hayır," diye mırıldandım ufak sarı metale bakarak. "Hayır, hayır, hayır, hayır." Kollarımı başımın üstünde sımsıkı tutarak bir top şeklinde kıvrıldım ve parçaları yerine oturtmaya çalıştım. "Bana ne oluyor?"

Karanlık kahkaha odanın köşesinden bir kez daha yükseldi. Camille gözlerini bana dikti, endişe yüzünde yer etmişti. Hiçbir şey duymadığı açıktı. Önceki gibi apansızın, şimdi de sağ taraftan geliyordu. Kosamaras'ın orada olmayacağını biliyordum, bakmama gerek yoktu. Kahkaha bana daha fazla sokularak devam etti ta ki onun başından beri kafamın içinde olduğunu, beni dağıtana kadar zihnime yerleştiğini fark edene dek.

Bu istenmeyen istilacıyı yerinden etmek için şakağıma bir şaplak attım fakat kahkaha yalnızca büyüdü. Kendime bir kez daha vurdum. Ve daha fazla kuvvet kullanarak bir kez daha. Bir parçam babamızın ve Camille'in darbeleri engelleyerek ellerimi uzaklaştırmak için telaşla çabaladığının bilincindeydi ama duramıyordum. Kollarımı sırtıma perçinlediklerinde ileri doğru savrularak kafamı yere vurmayı denedim. Onu azıcık bile yarabilirsem, ses sıvışabilir ve beni rahat bırakabilirdi.

Porselenin kırılma sesi anlık olarak nöbetimi delip geçerek ara vermeme sebep oldu. Kitap raflarından birinde duran bir vazo kırılıp zeminde yüzlerce keskin parçaya dönüşmüştü.

Herkesin kafasının hızla sese çevrilmesi beni öyle rahatlatmıştı ki hıçkırdım.

Pontus'un mermer bir heykeli görünmeyen eller tarafından itilerek daha yüksek bir rafın kenarı boyunca kaydı. Bir anlığına herkesin bunu izlediğinden emin olmak istercesine tehlikeli bir açıda denge sağladıktan sonra yere düştü.

Honor ve Mercy kırık parçalardan telaşla kaçarken avazları çıktığı kadar bağırdılar. İkisinde de ayakkabı yoktu –babamızın dağıttığı denizci ayakkabılarıyla evde gezmeyi kesinkes reddetmişlerdi– ve keskin kırıklar ayaklarına batarken ağladılar.

Onları taklit edermiş gibi üst kattan uzun bir çığlık duyuldu. Ses perdesi tizleşerek kesildiğinde ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Şimdi ne oldu?" diye inledi babamız.

Divanın ucunda oturan Lenore doğruldu. Rosalie ve Ligeia'nın kaybolduğu sabahtan beri ilk kez gözleri keskin ve dikkatli bakıyordu. Tavanı işaret etti.

Bir başka çığlık havayı yırttı.

"Morella," dedi Mercy, Lenore'un parmağını takip ederek.

Bu mideme yumruk atarak düşüncelerimi berraklaştırdı... ve korkunç kahkahayı kafamdan defetti. "İkizler."

"Burada kalın. Hepiniz," diye emretti babamız. Morella'nın ulumaları yükselirken evi bir tsunami gibi kasıp kavuruyor, her şeyi acı ve perişanlıklarıyla yıkıyorlardı.

"Onunla mı?"

Erdemler'den geri kalanlara döndüm. Benden korkuyorlardı. Bakışımdan sinerlerken gözyaşları gözlerime batıyordu. "Mercy?"

"Baba, lütfen bizi bırakma," diye sızlandı kollarını uzatarak, açık ki kucakta taşınarak odadan çıkmak istiyordu.

Bir tahammülsüzlük homurtusuyla babamız geri döndü ve Mercy ile Honor'ın yanına diz çökerek kollarını onlara sardı.

Parmaklarımı kavrayıp onları acı verici düğümlere sokarak büktüm, kız kardeşlerimin yüzlerine bakmaya utanıyordum. Onları korkutmuştum. Verity'ye bir şey yaptığıma içtenlikle inanıyorlardı.

Nefesim kesildi.

Güveleri gördüğüm gece Eulalie'nin hayaleti beni onu öldürmekle suçlamıştı. Bunu kötü bir rüya, korkunç bir şekilde sonuçlanan bir uyurgezerlik vakası olarak geçiştirmiştim.

Ne var ki, ya öyle değilse?

Ya Kosamaras, Eulalie'yi uçurumdan itmek için beni kullandıysa? Edgar'ı dükkânın üst katından itmek için... Belli ki bu meydana geldiğinde Cassius'la birlikte değildim.

Ama hayır. Ne olursa olsun kız kardeşlerime zarar vermezdim. Bu sadece aldatmacaydı.

Değil mi?

Kosamaras ölü bir adamı canlandırabiliyorsa, hiç yoktan düzinelerce balo yaratabiliyorsa ve gerçek olmayan bir insana inanmamı sağlıyorsa, benim için sakladığı başka neyi olabileceğini düşününce titredim.

Kız kardeşime ne yapmıştım?

Babam kız kardeşlerimi kucaklamayı bıraktı. "Morella'nın bana ihtiyacı var ve benim de şu anda cesur olmanıza ihtiyacım var." Teker teker alınlarını öptü. "Benim cesur küçük denizcilerim. Camille... büyük ihtimalle yardımına ihtiyaç duyacağım."

Camille'in benzi attı. "Ama ben çocuk doğurtmayla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Morella'yla Annaleigh ilgileniyor. Ebeyle o konuşuyordu. Annemin doğumlarına da yardım ederdi."

Babam beni baştan aşağı süzdü, sonra iç geçirdi. "Bu durumdayken onu yukarı götürmeyeceğim."

Benim hakkımda, konuşmaya dahil edilmeye uygun değilmişim gibi konuşma şeklinden nefret ettim. Elindeki tereyağı bıçağına bakarken haklı olabileceğini farz ettim.

Sesimi sakin kalmaya zorlayarak ağzımı açtım. "Ebe son ge-

lişinde bir kitap bıraktı. İçinde resimler var. Senin ve Camille'in onları takip edebileceğinize inanıyorum. Çok ayrıntılılar."

Bir rahatlama dalgası babamın yüzünü kapladı. "Teşekkürler, Annaleigh. Onu bizim için getirebilir misin?"

İradem dışında, iplerinden çekilip sürüklenen bir kukla gibi hissederek odanın diğer yanındaki, heykelin düştüğü kitaplığa ilerledim. Kalın cildi raftan çektim ve elimi yıpranmış kapağında gezdirdim

Babamın yanına dönerken porselen ve mermer karmaşasının yanından geçiyordum ki bir anda donakaldım. Görünmez bir parmak ucuyla toza yazılmış bir mesaj vardı.

BEN GERÇEĞİM.

Bu dağınıklığın yakınında yalnızca Mercy ve Honor vardı fakat büstün düşmesiyle birlikte kaçmışlardı. Bunu yazacak zamanları olmamıştı. Zayıf bir umut ışığı kalbimi ısıttı. Bir şekilde bunu Cassius mu yazmıştı? Kosamaras'ın beni kuşkuyla delirtmek isteyerek bunu kolaylıkla yazmış olabileceğini fark ettiğimde başım döndü.

"Annaleigh?" diyerek babam acele etmem gerektiğini hatırlattı.

Ona kitabı vermeden önce geriye, zemine doğru bir bakış attım; sözcüklerin gitmiş olacağına, tıpkı diğer her şey gibi sadece benim zihnimde var olduklarına emindim. Ama sabit kalmışlardı.

"Baba, görmen gereken bir şey var..."

Yeni bir çığlık havayı yardı.

"Şimdi olmaz," dedi babam, Camille'le birlikte odadan aceleyle çıkarken.

Şiddetli bir şimşek çaktı, onu saniyeler sonra bir gök gürlemesi takip etti. Gümbürtü göğsümde yankılanarak nefesimi kesti. Bu bile dördüncü kattan gelen sesleri bastıramadı.

"Birinin ebeyi çağırması gerek." Honor pencerenin yanına

giderek bir başka şimşeğin çakmasını izledi. "Böyle bir fırtınada başarabilirler mi sence?"

"Ben giderim," diye gönüllü oldum. Bu başarısızlığa mahkûm bir görevdi fakat kız kardeşlerime şimdi inandıkları gibi bir canavar olmadığımı göstermek için yanıp tutuşuyordum. "Rüzgârlar fazla kuvvetliyse tekneyi veya küçük sandalı alabilirim."

Kimse beni vazgeçirmek için bir şey diyemeden altın saat, şömine rafından aşağı uçarak yere çakıldı, geride çark dişlilerinden bir yığın kaldı. Odanın karşısında piyano, tuşlarına kendiliğinden basılırken canlanarak çirkin bir nota serisi çınlatıp tıngırdattı. Biri fildişi tuşlar boyunca paldır küldür yürüyormuş gibiydi. Öcümüz geri dönmüştü.

Mercy inleyerek odadan dışarı fırladı, Honor da tam arkasındaydı. Lenore bana sessizce bakarken huzursuz olduğu barizdi.

"Peşlerinden gitmelisin. Büyük ihtimalle doğrudan Morella'nın odasına çıkacaklar ve orada olan hiçbir şeyi görmeye ihtiyaçları yok."

Dudağını ısırdı, sonra bir baş onayı verdi.

"Lenore," diye sordum kız kardeşim kapı aralığına ulaştığında. "Gerçekten Cassius'ı hatırlamıyor musun?" Başını iki yana salladı. "Ya balolar? Dans? Bunları da mı ben uydurdum? Neredeyse hepsinde benimleydin."

Ağzını açtı, anıları inkâr edecekmiş gibi göründü ama duraksadı. Başını pustan temizliyormuş gibi bir kez, iki kez salladı. Cenazeden beri ilk kez konuştu. "Dansı hatırlıyorum ama..."

Bir başka gök gürültüsü, ardından bir çift tiz çığlık Lenore'un düşünce dizisini böldü.

"Git. Ben burada kalırım, söz veriyorum."

Lenore dönüp koridorda kızların arkasından koştu.

Şimşek pencereye tehlikeli ölçüde yakında çakıyordu ve karşılık veren gümbürtü öyle yüksek sesliydi ki başımı eğip ku-

laklarımı kapadım. Cam paneller çerçevelerinde takırdadı. O yıldırım, eve mi isabet etmişti?

Üst kattan tüyler ürpertici bir uluma duyuldu. Annemin doğumlarından anılar aklıma geliverdi, halbuki Morella için vakit daha çok erkendi, değil mi? İkizlere, Camille'in çok emin olduğu gibi babamla evlenmelerinden önce hamile kaldıysa bile, sadece altı aylık hamile olmalıydı. Belki. Çok erkendi. Çok, çok erkendi.

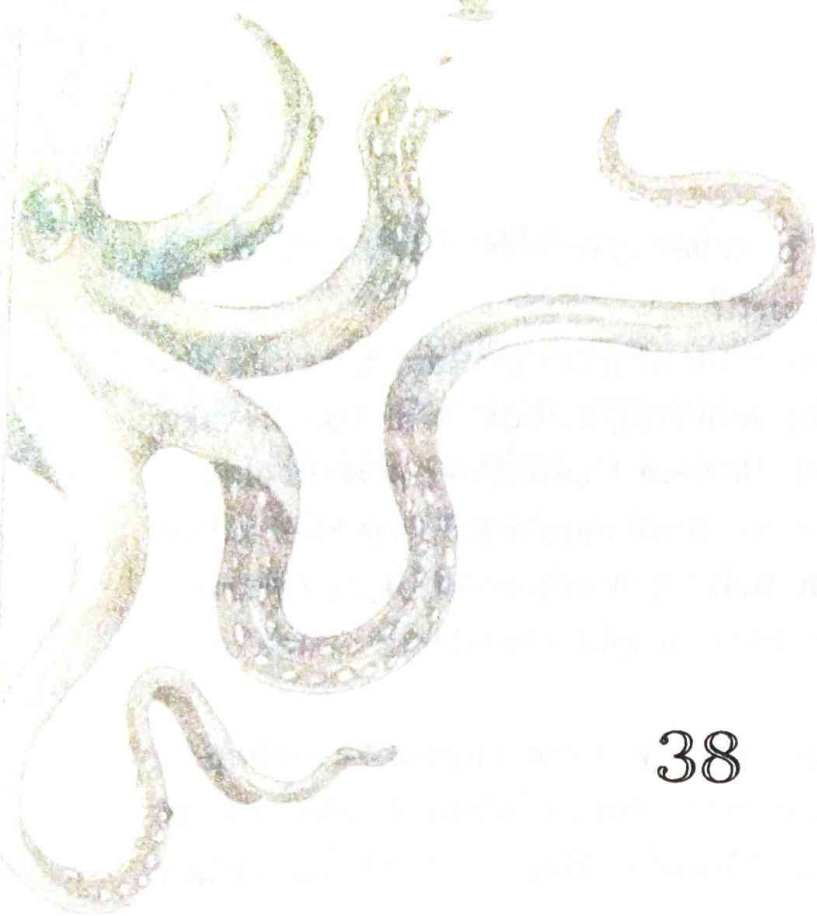
Kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissederek odada volta attım.

Morella'nın ıstırap çığlıkları gittikçe yükselirken zihnime yayılıp Kosamaras'ın kahkahası gibi istila etti. İkizler pazarlığın bir parçası mıydı? Ya Morella? Bugün ölmek kaç kişinin yazgısıydı?

Yüksek sesli, uzun bir çığlık evde çınladıktan hemen sonra uğursuz bir sessizlik çöktü. Fırtına, çakan şimşekler ve gök gürültüleriyle hiddetleniyordu ancak dördüncü kata yalnızca sessizlik hâkimdi. Koridora ilerlemeye cesaret ederek bir bebek ağlaması duymak için kulaklarımı zorladım.

Sadece sessizlik.

Sonra Camille. "Annaleigh? Annaleigh, sana *derhal* ihtiyacımız var!"

38

YATAK ODASINA KOŞTUĞUMDA DEMİR KOKAN YOĞUN bir havayla karşılaştım. Çarşaflar kan ve başka vücut sıvılarından oluşan bir karmaşaydı. Bebekler gelmişti.

Bir yastık kümesine sırtüstü uzanmış Morella uyukluyordu veya baygındı, emin değildim. Bir an ölmüş olduğundan endişe ettim ama odanın karşısından bile göğsünün yükseldiğini görebiliyordum. Babam yatağın yanında diz çökmüştü, elleri onunkileri kuşatırken sessiz bir dua fısıldıyordu.

"Bebekler?" diye aptalca sordum, odanın bu kadar sessiz oluşu beni sarsmıştı.

Battaniyeyle örtülü bir kundak tutan Camille bana döndü. Honor ve Mercy gibi benden kaçınacağından korkuyordum. Gözyaşları ablamın yüzünden aşağı sel gibi akıyordu ve hesaplamamın doğru olduğunu anladım. Doğum için çok erkendi.

Tek söz söylemeden bebeği bana verdi. Lekeli, kundaklanmış örtülerin içine göz attığımda güzel minik bir yüz gördüm, gözleri kapalıydı. Asla açılmayacaklardı. Bir erkekti. Babamızın tek oğlu. Ölü doğmuştu.

"Ne oldu?" Sesimi alçak tuttum. Odada başka kundak yok-

tu. Bu oğlan birinciydi. Morella bu cehennem gibi günde diğer çocuğu da doğuracaksa elinden geldiğince dinlenmeliydi.

Camille kaygıyla yatağa baktı, sonra bir el hareketiyle beni koridora çağırdı. Küçücük veya ölü olmasının bir önemi yoktu, erkek kardeşimi tek başına bırakmaya dayanamadığımdan onu da yanımda götürdüm. Sırtını okşarken bunun onu bize geri getirebilmesini diledim.

"Buraya geldiğimizde doğum çoktan başlamıştı. Morella kasılmaların hızlı ve korkunç derecede güçlü ilerlediğini söyledi. Kahvaltıda iyiydi ama sonra... Çok fazla kanaması oldu. Bunun normal olup olmadığını bilmiyordum. Normal olduğunu zannetmiyorum." Bileğiyle bir tutam saçı geriye itti. Onu hiç bu kadar bitkin görmemiştim. "Ikınmaya başladı ve bebek bir sıvı ve daha fazla kanla birlikte doğdu. Babam onu yakaladı ve... bebek hiç ses çıkarmadı. Babam sırtına vurmayı denese de hiç uyanmadı. Bunu tekrar yapamam, tek başıma yapamam. Şu anda tam anlamıyla iyi olmadığını biliyorum Annaleigh, ama iyi olmana ihtiyacım var. Kız kardeşime ihtiyacım var." Bir hıçkırığı zapt etti.

"Ah, Camille." Kanla ıslanmış elbisesine aldırmadan, suçlamalarına veya anlaşmaya aldırmadan kollarımı ona doladım. Sarılmama karşılık verdiğinde bir rahatlama hızla bedenime yayıldı.

"Ailemize ne oluyor?" Yüzü boynuma gömülü olduğundan sorusunu zar zor duyabildim. "Aşağıda neden söz ediyordun? Bir pazarlık mı?"

"Cassius..." Hızla geri çekildi ve gözlerindeki gergin parıltıyı gördüğümde cümlemi tamamlamadım. "Bu evdeki birinin Düzenbazlardan biriyle, Viscardi'yle bir pazarlık yaptığına inanıyorum. Bu kişi babamız olabilir diye düşündüm. Böylece ikizlere sahip olabilecekti. Sonra Sterland'ı düşündüm. Ama artık neye inanacağımı bilmiyorum."

"Bunu sana Cassius mı söyledi?" Sesi kuşkuluydu ama kaba değildi.

Kahkaham kısaydı ve tadı fazla demlenmiş acı kahveye benziyordu. "Bana birçok şey söyledi fakat hangisi gerçek, hangisi değil? Gerçekten burada bu konuşmayı yapıyor muyuz? Ya o?" Bebeği omzumdan yukarı kaldırdım. "Gerçekten ölü mü yoksa bu bir yanılsama mı?"

"Bir yanılsama mı?" diye tekrar etti Camille. "Neden bahsettiğini anlamıyorum. Tabii ki o ölü. Göğsüne dokun. Kalp atışı yok. Ciğerlerini dinle. Hiç nefes almadılar."

"Ama onun görmemizi istediği şey bu olabilir."

Sabrı tükenen Camille ayağını sertçe yere vuruyordu. "Kimin? Kimden söz ediyorsun?"

"Kosamaras." Erkek kardeşimin minik sırtında daireler çiziyordum. "Bizim ne görmemizi istiyorsa onu görmemizi sağlayabilir. Hatta bir kaptanın başka kimsenin hatırlamadığı oğlunu bile."

"Ah, Annaleigh." Elini omzuma koydu, sesi anlayışla doluydu. "Ama neden burada olsun? Biz onu kızdıracak ne yaptık ki?" Camille'in dinlemek istediğini, inanmak istediğini görebiliyordum ancak söylediklerime gerçekten güveniyor mu yoksa bunu kız kardeşinin bir katil olduğunu bilmekten daha kolay diye mi yapıyor, emin değildim.

"Viscardi için çalışıyor. Bize eziyet etmek pazarlığının bir parçası."

Camille kafasını kaldırıp bitkin bir boyun eğmeyle benimle göz göze geldi. "Verity öldü, değil mi?"

"Bilmiyorum." Gözyaşları çabuk ve ani geldi. Boğazım tıkanmış ve gergin hissettiriyordu. Kosamaras, Verity'yi bir şekilde eline geçirmişti ve ben bunu durdurmak için orada değildim. Kız kardeşimin çarpık gülümsemesini ve bana bakan mutlu yeşil gözlerini bir daha asla görmeyecektim. "Sanırım."

Camille bir hıçkırığı serbest bıraktı ve onu bastırmak için elinin arkasını ısırdı. Üvey erkek kardeşimizi aramızda tutarak ona bir kez daha sarıldım.

Morella'nın odasından gelen inlemeler araya girdi.

"Uyanıyor olmalı. Sence diğer ikiz bugün gelir mi?"

Şimdiden çok fazla ölüm vardı. Onları da kaybedemezdim. "İçeri girip göreceğiz."

"Ah, Annaleigh, buradasın!" Morella ellerini uzatarak beni yanına çağırdı.

Babamız Camille'e göz ucuyla baktı. "Sence bu iyi bir fikir mi?" Bir saniye düşündükten sonra Camille başını salladı ve babamız geçmeme gönülsüzce izin verdi.

"Nasıl hissediyorsun? Daha fazla kasılman var mı?"

"Fazla yoğun değil. Öncekiler gibi değil." Dudakları solgundu, neredeyse çarşaflarla aynı tondaydı. Çığlık atmaktan derisi soyulmuş, çatlamış ve yarılmıştı.

Hanna'nın köşede oyalandığını fark ettim. Sanki onu son gördüğümden beri on yıl yaşlanmıştı ve benden başka herkes Fisher'ın ölümünü hatırlıyor mu diye bir kez daha merak ettim. Gözlerinin altındaki o yorgun halkalar kederden mi yer etmişti yoksa Kosamaras'ın bir başka yanılsaması mıydı?

"Hanna, su getirebilir misin lütfen? Ve temiz yatak çarşafları. Birkaç takım." Babama geri döndüm. "Onun için yeni bir gecelik bulalım mı?" Kanlı dağınıklığa elimden geldiğince değmeden yatağa tırmandım. "Seni temizleyeceğiz, Morella, tamam mı?"

Geriye doğru çöktü, gözleri yuvarlanarak kapandı. "Zahmet etmene gerek yok. Sanırım ölüyorum."

"Ölmüyorsun," dedim gerçekte hissettiğimden fazla güvenle. "Bana neler olduğunu anlat."

"Erkek kardeşini gördün mü?" Yeniden ağlamaya başladı. "Kahvaltıdan sonra dinlendiğim sırada ani, keskin bir sancı saplandı. Tam buraya," dedi yan tarafını göstererek. "İçeriden parçalara ayrılmak gibiydi. Sonra büyük miktarda su fışkırdı. Belki de kandı. Tam da sancı daha kötüleşemez diye düşünür-

ken, kötüleşti. Orada... Orada, aşağıda. Ondan sonrasını fazla hatırlamıyorum. Ama Ortun..." Hıçkırıklar bedenine işkence ediyordu.

"Bazen böyle şeyler olur. Babam bunu biliyor."

Highmoor'un üzerinde gök gürleyerek, göğsümüzdeki nefesimizi sarstı. Bir ebenin zamanında Salten'a gelebilmesine imkân yoktu.

Hanna yeni çarşaflarla geldi ve babam Morella'yı dikkatle kucaklayıp yataktan kaldırdı ve banyolarının yolunu tuttu. Hanna ve ben yatak takımıyla boğuşurken Camille, Morella'nın temizlenmesine ve giydirilmesine yardımcı olmayı teklif etti.

"Yak onları," diye talimat verdim Hanna'ya, kanlı çarşaflara bakarken. Yapış yapış siyah akıntı, çarşaflara katran gibi bulaşmıştı. Temizlenmeleri mümkün değildi. "Ve birine Morella için sıcak et suyu getirmesini söyle. Gücünü koruması gerekecek."

Hanna bebek erkek kardeşimi yumuşak kırlentlerin arasına yerleştirdiğim divana baktı. "Peki ne yapmalıyız..." Cümlesini bitiremedi.

Doğrusu, bilmiyordum. Eninde sonunda yeraltı mezarında düzgün bir cenaze merasimine ihtiyacı olacaktı. Küçük bedeni Tuz'a döndüğünde ablalarını araması gerektiğini bilecek miydi? Ona nazik davranıp sevgi gösterirlerdi kesinlikle.

"Onunla ben ilgilenirim," diye gönüllü oldu babam odaya yeniden girerken. Morella'yı temiz örtülerin altına soktu. "Oğlumla ben ilgilenirim."

Babam ve Hanna odadan ayrılır ayrılmaz Morella yeniden gözyaşlarına boğuldu. "Benden nefret edecek." Dudakları titriyordu ve elini tuttum. Eli de titriyordu.

"Seni seviyor," diye tekrarladım. "Sakinleşmen gerekiyor. Düşünmen gereken başka bir bebeğin var."

Morella kafasını öyle şiddetle salladı ki Camille'in az önce özenle ördüğü saçlarını çözmeyi başardı. "Hayır. Hayır. Buna yeniden katlanamam. Bir ölü çocuk daha doğuramam."

Elimi karnına yerleştirip diğer ikizin hareket ettiğine dair bir işaret aradım. Umudum sönerken elimin konumunu değiştirip bir hayat belirtisi bulmak için Pontus'a yakardım. Tam elimi geri çektiğimde karnı hopladı, içerideki bebek sanki gülerek, "Ben hâlâ buradayım. Beni unutmayın," diyordu.

Morella suratını buruşturdu.

"Gördün mü? Diğer bebek iyi durumda. Ve çok güçlüymüş gibi geliyor!" Gülümseyerek karşılık vermesini umarak gülmeye çalıştım ama Morella bana arkasını döndü.

"Bunu yapamam," diye inledi.

Beklemekten huzursuz olduğu belli olan Camille yatağın kenarında kımıldandı. Bana bir kaşını kaldırarak sessizce ne yapmamız gerektiğini sordu. Losyon ve yağ tepsisini hatırlayarak şifoniyere gittim.

"Neden Camille ve ben ayaklarını ovmuyoruz?" diye önerdim küçük bir lavanta şişeciğini elime alarak. Bu onu rahatlatacaktı ve odada kalan tiksindirici kokunun bir kısmını maskelemesini umuyordum. Ağzımdan nefes almamın bir yere kadar yardımı oluyordu. Havadaki kanın tadını dilimde ağırlık yapan bakır paralar gibi alabiliyordum.

İki yandan Morella'nın bacaklarına doğru eğildik. Gümüşi sıvıdan avucuma birkaç damla dökerek Morella'nın ayaklarının kavislerini sürekli yükselen bir basınçla nasıl ovacağını Camille'e gösterdim.

Ufak bir kasılma karnını sıkıştırırken Morella inledi. Geçtiğindeyse ağlamaya devam etti. Histerisinin yoğunluğu artarak, patlayıp bizi zehriyle sırılsıklam etmeye hazır, iltihaplanmış büyük bir kabarcık gibi sulu ve çirkin bir hal aldı. İlk doğumun ıstırabı ve acısında takılı kalarak kendini çıldırtacaktı. Dikkatini başka tarafa yöneltmeye ihtiyacı vardı.

"Yağ ne hoş kokuyor, değil mi?"

Morella'nın parmakları kenetlenip çarşafı gergin yumruğu-

nun içine kıvırdı, sonra onu düzleştirip keteni iplikler kopup sökülene dek çekti.

"Sana evinin yakınlarındaki lavanta tarlalarını hatırlatıyor mu?"

Daha önce çiçek tarlalarından bahsetmişti. Belki onu çocukluğuyla ilgili konuşturabilirsem gevşeyip geride kalan çocuğunda bu kadar çok stres yaratmayı bırakırdı.

Bir başka kasılma daha geçti ve Morella kaşlarını çattı. "Benim evimde mi? Hayır, dağlarda lavanta tarlalarımız yoktu."

Beni görmediği halde şimdi kaş çatma sırası bendeydi. Morella'nın gözleri kapalıydı, gelecek dalganın acısını bekliyordu. "Yaylalarda yaşadığını sanıyordum."

Morella başını iki yana salladı. "Hayır. Bölgedeki en dik tepelerden birinin yakınında büyüdüm. Ama köyümün hemen dışında çok güzel çiçekler vardı. Parlak yakutlar gibi kıpkırmızıdırlar. Kendilerine özgü tatlı bir kokuları vardır. Tarif etmesi güç ama unutmak imkânsızdır. Onları çok özlüyorum." Yeniden kasıldığında yüzü buruştu. Gerginlik geçtiğinde gözlerini açtı. "Makyaj masamda onlardan bir tane var, şu küçük cam çiçek." Altdudağını özlemle büktü. "Ancak kokusunu alamazsın."

Camille cam küreyi ona getirmek için yataktan kalktı. "Çok güzelmiş," dedi onu odaklanması için Morella'ya uzatırken. "Egzotik bir sardunya gibi."

Zihnimde bir anı canlandı. Daha önce bu küçük kırmızı çiçekleri duymuştum. Cassius'ın anlattığı bir şeydi.

Cardanian Dağları. Nyxmist çiçeği ve Kemik Halkı...

Viscardi'nin halkı.

Öncekilerden daha sert ve daha uzun bir kasılma geldi. Morella acıdan iki büklüm olurken küçük bibloyu yatağa düşürdü.

Solukları normale döndüğünde kafamda durumu tartarak cam küreyi elime aldım. "Eminim bu sona erdiğinde babam sana bunlardan bir buket getirecektir. Şimdiye dek gördüğün en büyük çiçek buketini. Muhtemelen tüm evi onlarla dolduracaktır!"

Morella'nın gülümsemesi zayıftı, enerjisi tükenmişti. "Sadece o köyün dışında büyürler. Salten'dan çok uzaktır, yolculuğu asla atlatamazlar."

Tüm bunlar kulağa Kemik Halkı gibi geliyordu. Viscardi'ye ibadet eden biri, onunla bir anlaşma ayarlamakta hiç tereddüt etmezdi muhtemelen. Ayak kavisini olanca gücümle ovarken düşüncelere dalmıştım. Daha önce Sterland'la yanlış sonuca atlamıştım. Aynı hatayı tekrar yapmak istemiyordum. "Çok yazık. Onlar Nyxmist, değil mi?"

Çiçeğin adını duyunca Morella kaskatı kesildi. "Nyxmist'i duymuş muydun?"

Onunla göz göze gelmeye cesaret ederek onu hassas yerinden vurdum. "Cardanian Dağları'ndan geldiğini hiç bilmiyordum. Bundan asla söz etmiyorsun.

Camille kaşlarını çattı, Morella'nın neyi açığa vurmak üzere olduğundan habersizdi. "Bana Foresia yakınlarında, ovalarda büyüdüğünü söylemiştin."

Yalanının yakalandığını hissettiğinde gözleri genişledi. "Oraya sonradan... taşındım. Bir ebe olduğumda."

"Bir mürebbiye," diye hatırlattım ona. Dalaveresi bir ip yumağı gibi sökülerek meydana çıkıyordu. "Babam senin bir mürebbiye olduğunu söylemişti."

Bir saç tutamını kulağının arkasına itti. Terden nemliydi. Bir başka kasılmayla bükülürken geceliği çoktan sırılsıklamdı. İçgüdülerim ona yardım etmemi, acısını yatıştırmamı haykırıyordu ama onları yok sayarak yataktan kalktım. Kasılma geçtiğinde Morella tekrar yastıklara uzanarak uyuyor numarası yaptı.

"Nasıl yapabildin?"

Gözlerini kapalı tuttu.

Camille'in ağzı bilinçsizce açıldı. "O sen miydin? Pazarlığı sen mi yaptın?" Her şeyi bir araya getirmişti.

Morella'nın gözleri yavaşça titreşerek açıldı. "Beni gerçekten hatırlamıyorsunuz, değil mi?"

Sesi güçsüz ve kuruydu, yapraklar gibi hışırdıyordu. Yakında ölecek gibiydi.

"Küçüklerin hatırlamayacağını biliyordum ama siz ikiniz hakkında endişeliydim."

"Seni hatırlamak mı?" diye sordu Camille onu bambaşka bir gözle değerlendirirken. "Seni nereden hatırlayacaktık?"

"Anneniz Verity'yi doğururken onunla ilgilenen ebelerden biriydim."

Kaşlarımı çatarak annemizin son hamileliği sırasında Highmoor'a üşüşen beyazlı kadınlara dair anılarımı taradım. Babamız onun için mümkün olan en iyi bakımı sağlamayı istediğini söyleyerek masraftan hiç kaçınmamıştı. Etrafta çok fazla ebe ve şifacı vardı, hepsini anımsayamıyordum.

"Çok daha gençtim elbette," diye fısıldadı. "Yaylalarda hiç yaşamadım veya bir mürebbiye olarak çalışmadım. Tüm bunları babanız ve ben uydurduk. Cardanian Dağları'nda doğdum ve annem ile onun annesi gibi ebelik öğrenmek için başkente gönderildim." Derin bir nefes aldı. "Biraz su alabilir miyim, lütfen?"

Camille komodindeki sürahiye döndü ama uzanıp onu durdurdum. "Hikâyen bittiğinde."

Morella iç geçirerek alnını ovdu. "Ah, artık ne önemi var? Her halükârda bu akşam öleceğim. Birileri gerçeği öğrenmeli." Pencereye döndü, gözleri sahnedeki bir oyun gibi ortaya çıkan hikâyesini izliyormuşçasına ileri geri kıpırdıyordu. "Daha önce hiç deniz görmemiştim. Veya Highmoor kadar güzel bir ev. Buradaki ilk öğleden sonramın büyük kısmını bir gün böyle bir mülkün hanımı olmayı hayal ederek geçirdim... Ortun'ın gözlerini üzerimde hissettiğimde o günün fazla uzak olduğuna karar verdim."

Kaba bir kahkaha attım. "Yalan söylüyorsun. Babamız annemize sadıktı. Onu asla aldatmazdı."

"Bu kadar saf olma. Beni istediğini biliyordum. Bunu her bakışında görebiliyordum." Öyle geniş gülümsedi ki altdudağı

çatladı ve ani bir şimşek pencerenin dışında parlarken dudağından kan sızmaya başladı.

Camille bir tiksinti sesi çıkardı.

Morella'nın gözkapakları çırpınarak kapandı. "Verity doğduktan sonra anneniz çok güçsüzdü. Çok yorgun ve haraptı. On iki kız doğurmak... Öldüğünde kimse gerçekten şaşırmadı..."

Morella'nın dile getirmediği sözleri duymak kanımı dondurdu. Bir başka kasılma ona saldırdığında alnı gerildi. Geçtiğinde sert gözlerime bakmaya cüret etti.

"Bu merhametli bir hareketti, Annaleigh, hakikaten, bana inanmak zorundasın. O acı çekiyordu, çok fazla acı çekiyordu. Gece ilacına bir parça baldıran otu karıştırdım ve uykusunda, hiçbir şey anlamadan öldü."

"Annemizi mi öldürdün?" Camille'in yüzü hiddetle çarpıldı. Şömineden demir bir süngü kaparak Morella'ya savurdu. "Seni kaltak!"

"Kötü bir ölüm değildi," dedi Morella güçlükle soluk alırken. "Acı çekmedi."

"Bunun için minnettar mı olmalıyız?" Camilla süngüyü onun bacaklarına indirdi; darbesi kemiğini kıracak kadar güçlü değilse bile çirkin bir iz bıraktı. Morella çığlık attı ve yana kayarak demir çubuğun menzilinden kaçtı.

Elimi Camille'e uzattım. "Bitirmesine izin ver. Her şeyi duymamız gerekiyor. Annemizi öldürdün. Ya sonra?"

"Annaleigh," diye yakardı, "bu bir cinayet değildi. Büyük ihtimalle zaten ölecekti. Ben sadece... yardım ettim."

Hiddetimi kontrol altına almaya çalışarak dişlerimi sıktım. "Sonra. Ne. Oldu?"

"Cecilia'nın ölümünden sonra hepimiz postalandık. Annem eve dönmem için yalvardı ama ben başkentte kaldım. Bir gün Ortun'la rastlaştık. Saraydaki bir iş için oradaydı ve o... Cecilia olmadan kaybolmuştu, teselli ve ilgi ihtiyacı içindeydi... Böylece bildiğim tek yolla ona kederini unutturdum." Gülümse-

di, anılara dalarken yüzü kısa bir an gevşedi. "Ortun o hafta her gece beni çağırttı... Buraya döndüğünde bana yazarak beni nasıl özlediğini, bana nasıl hasret olduğunu söyledi." Yeniden gözlerini kapadı. "Ve aptal bir çocuk gibi ona inandım."

Bir kasılma daha. Bir gök gürlemesi daha.

"Aylarca böyle devam etti. Saadet dolu geceleri onu beklemekle geçen haftalar takip ediyordu. Herkesin önünde Cecilia'nın yasını tutması gerekiyordu. Sadece bir yıl bekleyecektim. Sadece kısacık bir yıl." Yutkundu. "Beş yıl geçti. Ablalarınızdan biri ne zaman ölse Ortun'ın yeni baştan yas sürecine başlaması gerekiyordu. Sabırlı olmam gerektiğini ve sonrasında birlikte olabileceğimizi söylüyordu fakat... tahmin etmem gerekirdi."

Morella konuşmaya ara verdi, yüzü kıpkırmızıydı ve terden sırılsıklamdı.

"Bir gece, bir doğumdan eve dönüyordum ve babanızı gördüm. Şehirde olduğunu bilmiyordum. Bana yazmamıştı, beni çağırtmamıştı." Morella hırıltıyla soluyarak nemli bir saç tutamını geriye itti. "Ve kolunda bir kadın vardı. Aslında sadece genç bir kızdı."

Acı Morella'nın bedenine dalga dalga yayılırken bunun bir kasılmadan mı yoksa o gecenin anılarından mı kaynaklandığını bilemedim.

"Küfrederek ve haykırarak ona saldırdım, tam bir rezalet çıkardım." Nefesi kesildi, sonra derin bir inilti kopardı. "Su, lütfen."

Camille süngüyü boynuna doğrulttu ve Morella korkuyla sinerek başını geriye devirdi. "Konuşmaya devam et."

"Bana vurdu. Yeni küçük fahişesinin önünde. Onun görmesini umursamadı bile. Bana ağzına geleni söyledi, bağırdı, beni azarladı. Onun gibi birinin benim gibi bir hiçle evleneceğine inandığım için aptal olduğumu söyledi. Ne unvanım vardı ne de zengindim. Ben sadece... bendim." Gözyaşları şimdi açıkça yüzünden sel gibi akıyordu.

Sesinde çınlayan kendi sözlerimi duyunca itiraf ettiği iğ-

rençliklere rağmen bu berbat anda onu avutmak istedim. Benim babam tarafından, onu sevdiğini iddia eden bir erkek tarafından incitilmişti.

Doğrudan tepemizden gelen sert bir gök gürlemesi beni tekrar hızla kendime getirdi. Akşamüstü havası inanılmaz bir biçimde daha da kararıyordu, fırtına gökyüzünü parçalara ayırmaya hazırdı.

"Onun için hiçbir zaman bir önemim olmamış gibi beni orada, sokakta yatarken bıraktı." Kırık bir hıçkırık sesi çıkardı. "Ama tüm bunlardan sonra bile... onu hâlâ istiyordum."

Morella'nın karnının iç kısımlarından bir inilti yükseldi. Bacakları öyle bir kuvvetle çırpındı ki örtülerin altında iki kişiden fazlası varmış gibi bir izlenim yarattı. Bakışlarım yatak sayvanının tepesindeki Thaumas ahtapotuna sürüklendi. Kınayan gözleri canlı görünüyordu, Morella'nın hikâyesini dinlerken gözlerini kısmış yargılayarak bakıyor gibiydi. Koyu renkli maun ağacı yatak direklerinden kıvrılarak aşağı inen, metalden dövülmüş kolları cezalandırmak için uzanıyordu. Gümüş, dışarıdaki şimşeklerin çakışını yansıtıyordu ve artan rüzgâr düzensiz gürültülerle uğuldayarak pencerelerin yanından geçiyordu.

"Böylece Viscardi'yi çağırdın," diye tamamladım. "Onu babamızı sana âşık etmesi için mi çağırdın?"

Morella başıyla onayladı. "Ve bir erkek çocuğuna hamile kalmak için. Hamile kalırsam, Ortun benimle mecburen evlenecekti. Onun için yaptığım onca şeyden sonra... bu kadarını hak ediyordum. Highmoor'a döndüğümde Eulalie'nin beni yakından izlediğini gördüm. Hatırlamaya başlıyordu. Sonra o korkunç gecede... benimle yüzleşerek herkese anlatacağını söyledi. Ben... Ben onun her şeyi mahvetmesine izin veremezdim.

Edgar'ın uçurumda gördüğü gölge.

"Eulalie'yi mi öldürdün?"

Morella'nın telaşlı gözleri benimkilere atılarak anlamam için yalvardı. "Bunu bir sır olarak saklamayacaktı."

Mideme vurulmuş gibi irkildim. Ben bu kadına dostça davranmıştım oysa o başından beri ailemi öldürüyor, bir listedeki maddelerin üstünü çiziyordu. Kırmızı bir sis görüşümü bulanıklaştırdı ve kalbim iki katı hızla çarpmaya başladı. Hiddet bedenime çabucak yayılarak özümden parmak uçlarıma kadar nabız gibi attı. Süngüyü Camille'den sertçe alarak Morella'nın boğazına doğrulttum.

"Bir oğlun bedeli olarak bizi kullandın."

Morella metal kancadan kaçmaya çalışarak karyola tahtasına doğru büzüldü. "Ve hepsi boşunaydı. Oğlum öldü ve gece sona ermeden ben de ölmüş olacağım."

"Güzel," diye tısladı Camille.

Bir gök gürültüsü doğrudan üzerimizde gürledi ve sonraki kasılma bedeninde dalgalanırken Morella karnını sımsıkı tutarak kahkaha atmaya başladı. Koridorun uzak ucundan bir patırtı, bağrışmalar ve çığlıklar yükseldi.

"Gidip ne olduğuna bak." Demiri Morella'ya doğru tuttum. "Ben onunla kalırım."

Morella, Camille'in gidişini izledikten sonra bir kez daha bakışlarımla buluştu. "Annaleigh, bana inanmak zorundasın. Senin ölmeni istemedim. Ben... Ben belki başta istedim, seni tanımadan önce... Ortun'ın bana davranış biçiminin bedelini ödemesini istedim. Ama sonra... Bana karşı çok naziktin. Benimle ilgilendin, bana arkadaşlık ettin. Viscardi'nin ödemesini tahsil etmek için Haberci'yi kullanacağını bilmiyordum, gerçekten bilmiyordum. Bu yüzden sana okuman için kitabımı verdim... Böylece gece uyumayacaktın. Bu sayede rüyanda o *şeyi* görmeyecektin."

Hiçbir şey söylemedim.

Bedeni sıkışırken miyavlamayı andıran zayıf bir ses çıkardı. "Bunu yapamam, yapamam," diye inledi Morella. Kürekkemikleri fırlamıştı. Çenesi öne uzayarak üstdudağına gömüldü.

"Bunu yapabilirsin, biliyorsun. Sadece devam et ve yap şunu."

"Neyi yapayım?"

Çıldırmış bir parıltı gözlerini donuklaştırdı. "Vur bana. Bunu istediğini biliyorum. Bunu istediğini biliyorsun."

"İstemiyorum."

"Yalnızca onu yukarı kaldır ve kafama indir. O zaman hepsi bitecek."

Yataktan geriye çekildim, bağrışmalar artarken koridora baktım. Hizmetkârlar su dolu kovalar ve havlularla koşarak geçiyordu. Uzak uçtaki bir odadan duman yayılıyordu.

"Yap şunu, Annaleigh," diye seslendi Morella. "Kafamı kır. Beynimi dışarı akıt. Ben anneni öldürdüm. Kız kardeşlerini öldürdüm. İntikamını al ve beni öldür." Ağzından kan donduran bir inilti söküldü ve geceliğinde kırmızı bir leke belirdi; gitgide genişliyordu ve kalçalarının üstü ıslaktı. "Lütfen!"

"Sana ne olduğu umurumda değil ama erkek kardeşimi öldürmeyeceğim."

Dişlerinin arasından kopan zalim kahkaha, keskin şarapnel parçaları gibi duvarlardan sekti. "Seni aptal kız." İnledi ve topuklarının üstüne çömelerek ıkınmaya başladı. Kasılmalarla birlikte ıkındı, acıyı geçirmek için ıkındı, bebeği serbest bırakmak için ıkındı. Sesi kısık ve bir uçurumdan aşağı kayan bir metal gibi kulak tırmalayıcıydı. "Bu senin babanın oğlu değil."

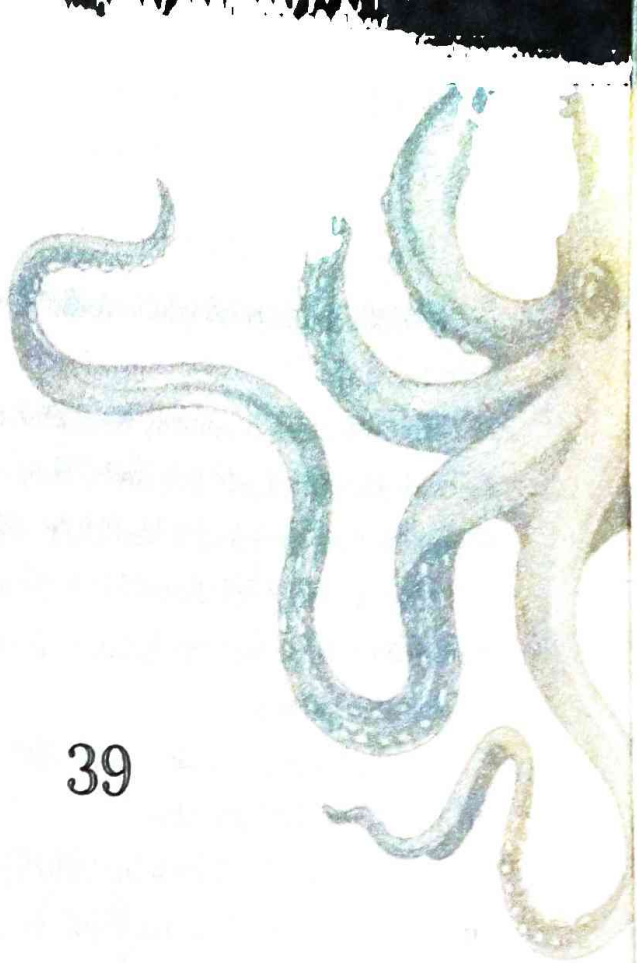
Midem yalpaladı. "Ne?"

Morella soluk almak için çabalıyordu. "Viscardi ve benim bir şekilde pazarlığımızı mühürlememiz gerekiyordu... Anlaşma sağlanır sağlanmaz, Ortun ayaklarıma kapandı. Onu affetmem için yalvardı, bir şans daha vermem için yalvardı, yatağıma dönmek için yalvardı. Ve onu kabul ettim. İkisini de kabul ettim. Ve sonra... aklımı başımdan almalarına izin verdim."

İniltileri şiddetli bir ıstırap çığlığına dönüşürken karanlık bir şekil Morella'nın içinden fırlayarak birbirine dolaşmış

uzuvlar ve koyu renkli, zarlı kanatlardan bir karmaşa halinde yatağa düştü. Gözlerim ayrıntılara odaklanamıyor, havayı döven şekillere bir anlam veremiyordu. Çok geniş, dişlerle dolu bir ağız açıldı ve azgın bir çığlık kopardı.

Bu bir bebek değildi. Bu bir canavardı.

39

CAMILLE ACELEYLE YATAK ODASINA GERİ GİRERKEN yüzü kızarmış ve isle lekelenmişti. "Şimşek çatıya isabet etmiş. Dördüncü kat yanıyor! Dışarı çıkmak zorundayız!" Yatakta debelenen kütleyi gördüğünde durup keskin bir çığlık attı.

Yaratık dönerek kanatlı sırtını gözler önüne serdi ve göbek bağını kavradı. Karşı ucundan çekiştirdi; bu sırada Morella acıyla bağırarak karnına yapıştı. Yaratık kordonu ağzına doğru kaldırdı, dişlerini kuvvetle geçirerek onu tek hamlede kopardı ve kendini özgür bıraktı. Kusmama engel olamayarak yan tarafa döndüm.

Camille kolumu sımsıkı kavradı ve beni kapıya doğru çekti. Hizmetkârlar koşarak geçerken hemen aşağı inmemiz için bize bağırıyorlardı. Yangın kontrol altına alınamıyordu. Hemen kaçmamız gerekiyordu.

"Bekleyin, gitmeyin!" diye seslendi Morella bize, sesi yüksek ve tizdi. Kısa bir an gözlerindeki delilik kayboldu ve yeniden üvey annemiz gibi göründü. "Aşağı kendi başıma inemem! Beni yanarak ölmeye terk etmeyeceksiniz, değil mi?"

Kapı eşiğinde durup ayak direyerek Camille'in merdivenlere koşmasına engel oldum. "Onu burada öylece bırakamayız."

Camille çileden çıkarak inledi. "Onun bize yapacağı şey aynen buydu!"

Morella kana bulanmış bacaklarını ıslak çarşaflardan kurtarmak için mücadele ediyordu. Başını yana eğerek bizim duymadığımız bir şeye kulak kesildi. Bitişikteki oturma odasından ağır ayak sesleri geldi. Siyah bir örümcek şeklindeki korku, azı dişlerini mideme saplamışçasına ağzım kurudu.

Viscardi gelmişti.

Camille kolumu bir kez daha çekti. "Burada kalamayız. Yangın şimdiden koridora ulaştı!"

Oturma odasının kapısı bir çatırtıyla açılıverdiğinde donup kaldık. Tanıdık bir karanlık figür belirdi; siluetini duman ve alevler oluşturuyordu. Gümüş bukleleri yılan gibi bükülerek kafasından fışkırıyordu.

Taht odasının bir yanından öbür yanına yürüyen bir kral gibi uzun adımlarla şöminenin önünden geçerken uzak duvara gölgesi düştü. Kanatları yırtıcı bir şekilde kabarmış ve dişleri meydanda olan büyük, boynuzlu, üç başlı bir ejderhaydı.

Morella onun karşısında yeniden gözyaşlarına boğuldu. "Lordum, anlamıyorum. Oğlum ölü doğdu. Bana ihanet ettiniz!"

Viscardi akıcı bir zarafetle bir elini kaldırıp sağa sola salladı. Bal gibi damlayan sesi melodik ve ahenkliydi. "Morella, tatlım. Beni böyle mi karşılıyorsun?"

"Yalan söyledin!"

Yıldırım hızında, titrek, seğiren bir hareketle Viscardi onun tepesinde kocaman bir karaltı gibi belirdi. Cehennemden çıkma bir yaratık gibi pis pis bakıyordu. Duvardaki ejderha gölgesi, esneyip kıpırdayarak öfkeyle bakarken Morella altında kıvranıyordu.

"Ben. Asla. Yalan. Söylemem!" diye hırladı Viscardi.

"Oğlum öldü!"

Viscardi başını iki yana salladı. "Bizim oğlumuz yaşıyor."

"Ortun gitti. Bana bir oğlum olacağına dair yemin etmiştin! Yemin etmiştin..."

Viscardi elini kaldırarak onu susturdu. "Sana bir oğlun olacağına dair yemin ettim. Ve bir oğlun oldu. Bu odadan kocan tarafından çıkarılan küçük beden, erkek cinsiyetinin kusursuz bir örneği değil miydi?" Yüzü taş kesti, gözleri kısıldı. "Pazarlık tanrısını çağırdığın bir sonraki seferde, ne istediğini tam olarak söylemeyi unutma."

"Söyledim!" bağırdı Morella.

Viscardi başını olumsuz anlamda salladı, gözleri karanlık gölgelerde gizliydi. "Ne istediğin hakkında epey ayrıntıya girdin –koca, ev, mülkün miras kalacağına ahmakça inandığın oğul– ama çocuğun canlı doğması gerektiğini belirtmeyi es geçtin." Uzanıp avucunu Morella'nın yanağına koyarak ince, uzun bir başparmağını onun dudaklarında gezdirdi. "Ama şöyle düşün, sevgilim. Oğlun, bizimkine eve dönüş yolculuğu boyunca ihtiyaç duyacağı tüm besini sağladı."

Viscardi ciyak ciyak bağıran canavarı yatak örtülerinden kaldırıp kucakladı, bakışlarını azıdişleri dışarı çıkmış, minik yüze indirdi. Viscardi'nin yüzü şefkatle yumuşadı. Hatta yaratık parmağını ısırdığında sevgi dolu mırıltılar çıkardı.

"Hayır!" diye bağırdı Morella yamuk şiltede ayağa kalkmaya uğraşırken. "Hayır! Sana oğlunu verdim. Sen Thaumas kızlarından ikisini aldın. Anlaşmamız sona erdi. Bu pazarlığın bozulmasını istiyorum!"

Kolunun kıvrımında özenle tuttuğu oğluyla Viscardi hızla ona döndü. "Bozulmasını mı istiyorsun? Sen kimsin ki yeminini geri alma hakkına sahip olduğunu sanıyorsun?"

"Bu yeminin hiçbir parçasını istemiyorum. Oğlumu aldın; diğer kızları da alma!"

Alevler gözlerinde dönerken Viscardi çatallı bir dille dişlerinin üzerini yaladı. Karşısındaki ufak kadının söylediğini değerlendiriyordu. Arkalarındaki duvarda kana susamışlıktan

sersemlemiş ejderhalar şaha kalkmıştı. "Basitçe pazarlığımın sona ermesini istediğini söyleyip böyle olmasını bekleyemezsin. Talep ettiğim bedeli biliyorsun. Ödeme olarak kabul edeceğim tek şeyi."

Morella titrek bir nefes verdi ve başıyla onayladı, teslimiyetle ifadesi kararmıştı. Omzunun üzerinden bakarak benimle göz göze geldi. "Babana bunların hiçbirinden bahsetme. Ona de ki... Ona de ki onu sevdim. Daima."

Viscardi arkasını dönüp bize baktı, dudakları –aslında onlara böyle denilemeyecek kadar incelerdi– acı verici bir gülümsemeyle kıvrıldı ve göz kırptı. Sonra garip bir hareket bulanıklığıyla Morella'nın üzerine çullandı, ansızın bir insandan çok daha fazlasıydı. Kanatlar, pullar ve pençeler curcunanın içine şiddetle dalıp çıkıyordu.

Kaostan çığlıklar yükseldi ve berbat bir an boyunca onu babamla bastığımda çıkardığı sesleri hatırlattılar. Ama Morella'nın zevki kısa sürdü ve coşku inlemeleri çok geçmeden acı feryatlara dönüştü. Acı feryatlar çığlıklara dönüştü. Ve derken çığlıklar sessizliğe karıştı.

Camille ağzını örttü, bir kaburga kemiğinin solgun kıvrımının yataktan yükseldiğini fark ettiğimizde kendi çığlıklarını zapt etti. Morella Kemik Halkı'ndandı ve şimdi ondan geriye kalan bir kemik yığınından ibaretti.

Bir kez daha insan şeklini alan Viscardi bize döndü. Alevlenen gözlerinde şehvetli bir takdir parlıyordu. "Her zaman en çok siz ikinizle dans etmek hoşuma gitti," derken bakışları bedenlerimizin üzerinde kavrulmuş toprak gibi yakıcıydı. "Güzeller güzeli Annaleigh ve benim sevgili Camille'im... Birlikte ne kadar eğlenebilirdik... Tek yapmanız gereken istemek."

Biz öne doğru adım atarken Camille'in çenesi perçinlendi. "Ne kadar güçlüsün, Düzenbaz? Olayların akışını değiştirebilir misin? Geçmişi değiştirebilir misin?"

"Camille, hayır!" diye bağırdım ne yapmak üzere olduğunu sezerek. Kollarını kavrayarak onu sırıtan tanrıdan uzağa çektim.

"Kız kardeşlerimizi geri getirebilir!" diye tısladı Camille. "Annemizi geri getirebilir!"

"Peki ya bedeli?"

"Yapabilirim," dedi Viscardi tartışmamızın üstünden duyurmak için sesini yükselterek. "Tüm bunları ve fazlasını yapabilirim." Çatallı bir dil, kanla kaplı ağzından kayarak bizi kendine çağırdı. "Ve takastan oldukça zevk aldığınızı keşfedebilirsiniz."

Başımı iki yana salladım. "Asla!"

Parıltılı, ateşli gözlerle bana baktı. "Morella'nın başına gelenler mi seni endişelendiriyor? Tamamen anlıyorum, Annaleigh. Fakat sen onunla aynı hataları yapacak kadar budala değilsin. Sen çok daha zekisin ve çok daha... büyüleyici."

Ayaklarım ağır ağır ona yaklaşmaya başladı. Güya benim kontrolümdelerdi, fakat kendimi durmaya zorlasam bile ilerlemeye devam ediyorlardı. Tıpkı hipnotize edici, ışık saçan küresiyle avını ayartan fenerbalığı gibi Viscardi beni kendisine doğru çekiyordu.

Viscardi'nin parmakları yanağımı keşfederek tenimi karşı koyamadığım baştan çıkarıcı bir yumuşaklıkla okşuyordu. Avucuna burnum sürtene dek onun Morella'nın kanıyla kaplı olduğunu fark etmedim.

"Annaleigh, dur!" diye haykırdı Camille. Elimi yakalayıp beni çekerek hipnozdan çıkardı ve Viscardi'nin etki alanından uzaklaştırdı. Beni gergin bir şekilde sıkarak durduğumuz yere sağlam basmamızı sağladı.

Viscardi iç geçirdi, dudaklarından bir sülfür bulutu yükseldi ama buna aldırış etmeyerek ikimize birden ufak bir reverans yaptı. "Keyfiniz bilir." Sızlanan yavrusunu kucaklayarak bir gök gürlemesiyle gözden kayboldu.

Camille ve ben bu korkunç günde yaşananları sindirirken birbirimizin gözlerine bakıyor, dumanlı havayı soluyorduk.

Gerçekten sona ermiş miydi? Farklı hissetmeyi, üzerimdeki damganın silindiğini hissetmeyi beklerdim. Muhakkak pazarlığın bozulduğunu işaret eden bir şey olmalıydı... ama hiçbir şey yoktu.

Koridordan gelen bir çığlık bizi hızla şimdiye döndürdü. Yangın, Highmoor'un bir yanından öbür yanına kontrolsüzce şiddetleniyordu. Şimdi dışarı çıkmazsak başka şansımız olmayacaktı.

Biz koridora koşarken Viscardi'nin gözleri kadar kırmızı alevlerle kuşatılmış bir tavan kirişi yere düşüp paramparça olurken koridor halısını tutuşturdu. Turuncu alevler duvar kâğıdını yalayıp yutuyordu ve ani bir alev patlamasıyla Eulalie ve Elizabeth'in yağlı boya tablosu yok oldu.

"Arka merdivenler!" Çatırdayan alevler yüzünden bağırmam gerekti.

"Yangın çoktan üçüncü kata sıçramış," dedi Camille sahanlığa ulaştığımızda. "Erdemler nerede?"

"Lenore'la birlikte zemin kattalardı." Üst katlara çıkmaya yeltenmemiş olmaları için dua ettim.

Biz merdivenlerden aşağı kaçarken yangın hızla yol alıyor, azman turuncu bir yumruk bizi ezmeye çalışıyordu. Bahçeye fırlayarak dumanı geride bıraktık. Salten boyunca şiddetle devam eden fırtına gözlerimize sert kar taneleri savuruyordu. Hava soğuk olmalıydı ancak yangın çok fazla sıcaklık yayıyordu, soğuktan donmamız gibi bir tehlike yoktu.

İnsanlar çeşmenin etrafında toplanarak sıcaklık ve teselli sunmak için birbirine sokuluyordu. Bir battaniyenin altında birbirine dayanmış Lenore, Honor ve Mercy'yi gördüğümde rahat bir nefes aldım.

"Camille? Annaleigh!" diye bağırdı Hanna bizi gördüğünde. "Pontus'a şükürler olsun! Sizin için yukarı çıkmayı denediğimizde ana merdivenler çoktan alevlerle kuşatılmıştı. İkinizi birden kaybedeceğimizden çok korktum." Bizi acıtacak kadar sıkı kucakladı. "Fisher'ı gördünüz mü?"

Ona sessizce baktım.

"Fisher!" diye bağırdı tekrar, sanki basitçe onu yanlış duymuşum gibi. "Yangın patlak verdiğinden beri onu bulamıyorum. Acaba Roland ve diğerleriyle birlikte gemi enkazına mı gitti? Evden çıkarlarken onu görmüş müydün? Nerede olduğunu bilmiyorum!" Yüzünden sıcak gözyaşları akıyordu.

Parmaklarımı yanaklarımda gezdirerek is bulaştırdım ve Kosamaras'ın aldatmacasının son kısmını kenara ittim.

Mavi Salon'da Fisher'la ilgili duyduklarım bir yalandı, Kosamaras'ın hilelerinden biriydi. Bir kaza olmamıştı. Bir cenaze olmamıştı. Fisher'ın çoktan öldüğünü bilen tek kişi bendim. Üçüzlerin balosu için Highmoor'a gelmeden önce ölmüştü.

Lenore çeşmenin yanından ayrılarak bize katıldı. Yaşlarla parlayan gözleri bana Viscardi'nin yanan gözbebeklerini hatırlatarak alevleri yansıtıyordu. "Babamız nerede? Neden sizinle birlikte değil?"

Hanna bir başka feryat kopardı. "Küçük kızların çıkmasına yardım ettikten sonra koşarak içeri geri girdi, Leydi Thaumas'ı aradığını söyledi. Siz yukarıda onunlaydınız..." Sessizliğimizi idrak ederek cümlesini yarıda kesti. "Babanızı görmediniz mi?"

Camille'le göz göze geldik. Sessiz gözyaşları boşanırken başını iki yana salladı.

"Onu görmedik. Bebeği aldığından beri... Aşağı indiğinden beri görmedik."

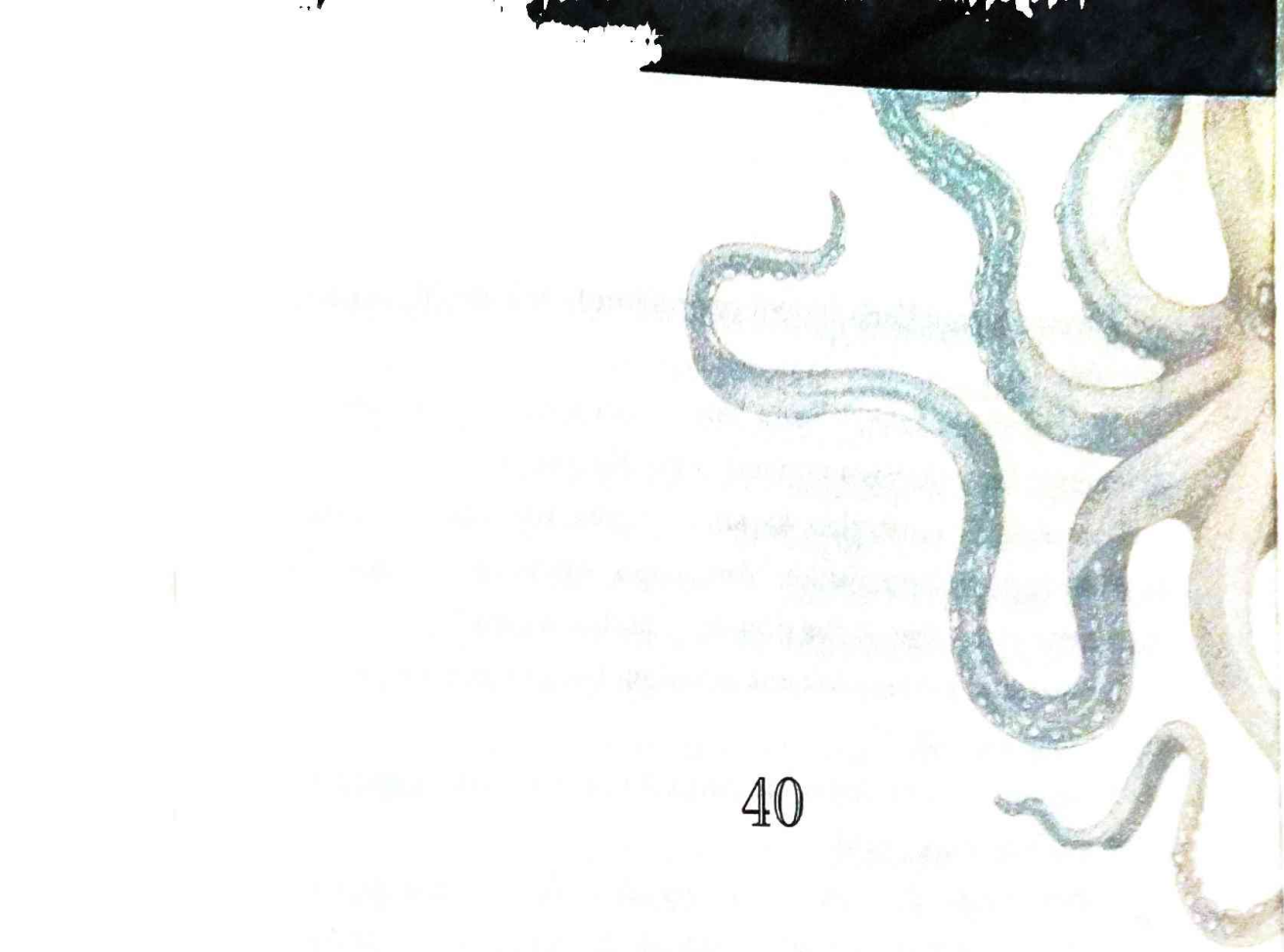
"Onun peşinden gitmek zorundayız." Hanna bizi salıverere bir araya toplamak için diğer hizmetkârları aradı. Karın içinde gözlerimi kısıp baktığımda yardıma çağırılacak fazla kişi olmadığını görebiliyordum. Roland ve çoğu uşak ortada yoktu. Regnard ve Sterland da öyle.

Hanna'yı elbisesinin kolundan yakaladım. "Biz aşağı inerken alevler arka merdivenleri yutuyordu. Babamız orada değildi."

Sözlerimi doğrularcasına Highmoor'un derinlerinden gümbürtülü bir yıkılma sesi geldi; zemin döşemesinin bir bölümü

alazlanmış tahta ve alevlerin ağırlığı altında çökmüştü. Honor ve Mercy avazları çıktığı kadar bağırırken Hanna yeniden ağlamaya başladı.

Kendimi hıçkırıklarına hazırlayarak kollarımı Camille'e doladım. Kimsenin bu akşam gerçekte neler olduğunu bilmesi gerekmiyordu. Şiddetli bir koruyuculukla birbirimize tutunduk ve Highmoor'un yanışını izledik.

40

AKŞAMÜSTÜ YERİNİ ALACAKARANLIĞA BIRAKIRKEN evden kaçan daha fazla hizmetkâr arka kapılardan çıkarak bahçeye ilerledi. Camille çeşmenin önünde kızların yanına giderek onlara sokuldu, gözyaşlarını yatıştırdı. Bir el işaretiyle beni de oraya çağırdı ama hareketsiz oturamazdım. İnsan gruplarının arasında dolaşarak kaç kişinin dışarı çıkmayı başardığını, kimlerin hâlâ eksik olduğunu hesapladım.

Erkek hizmetkârların hiçbiri ortada yoktu. *Rusalka* gerçekten karaya oturmuştu ve hepsi onunla ilgilenmeye gitmişti. Sterland ve Roland'ı Mavi Salon'da görmek sadece bir başka aldatmacaydı.

Alevler kanada ilerlerken sıcaklık pencereleri parçalıyor, kırık cam parçaları tehlikeli kar taneleri gibi yağıyordu. İçeride bir şey patladı –şarap stokları veya gazyağıydı kuşkusuz– ve bir ateş topu ortaya çıktı. Merdivenlerden aşağı uçarak kendini bir kar tepeciğine fırlattı.

Ne var ki bu patlamanın bir parçası değildi... Bir insandı!

Dehşete kapılarak yanına koştum ve alevleri bastırmak için üzerine avuç avuç kar attım.

Titreyen parmaklarla bedeni çevirdiğimde tek değil, iki kişi gördüm.

Verity kafasını kaldırıp bana baktı. Yüzü kızarmış ve isle lekelenmişti fakat nispeten yaralanmamış görünüyordu.

"Annaleigh!" Gözyaşları kararmış yanaklarından sel gibi akarken hızla kollarıma atıldı. "Annaleigh, yaşıyorsun!" Karda hareketsiz yatan diğer figüre döndü. "Cassius iyi mi?"

Yanmış giysi yığınına bakarak altındaki bedeni görmeye çalıştım. "Sen ne dedin?"

"O iyi mi?" Kız kardeşim bir parça kumaşı kenara çekerek onun yüzünü açığa çıkardı.

Kalbim durdu. Bu Cassius'tı. O gerçekti. Verity onu görüyordu ve ben parmak uçlarımın altındaki bedenini hissedebiliyordum. Kosamaras onu unutmamız için aklımızı çelmişti. "Cassius?"

Verity bir tepki almayı amaçlayarak onun bacaklarını elledi. "Çok korkunçtu, Annaleigh. Bu sabah uyandım ve kimse beni göremiyor veya duyamıyordu. Sanki yoktum. Bugün Mercy ve Honor'ı her gittikleri yere takip ettim ama orada olduğumu bilmiyorlardı. Fırtına geldiğinde Mavi Salon'da uyuyakaldım. Uyandığımda her yerde alevler vardı. Fakat Cassius geldiğinde beni görebiliyordu! Beni yangından çekip çıkardı. Beni kurtardı!"

İsle kararmış bedenin üstüne eğildim. "Cassius?" Onu nazikçe sarsarak kendine getirdim.

Gözleri aniden açıldı ama odaklanamıyordu. Ağır dumandan kan çanağına dönmüşlerdi. Yangın onu kör mü etmişti?

"Beni görüyor musun?"

Cassius'ın su toplamış avucuna bir öpücük kondurdum. "Görüyorum, görüyorum."

Öksürdü. "Toza o mesajı senin için ben yazdım... Yalnız olduğunu düşünmeni istemedim... O iyi mi? Verity iyi mi?" Cassius'ın sesi çatladı, zehirli duman solumak boğazını hassaslaştırmıştı.

"Verity güvende. O burada."

Verity küçük elini Cassius'ın harap olmuş yüzünde gezdirdi ve Cassius gülümsedi. "Hayatımı kurtardın, Cassius."

Cassius'ın gözleri bir anlığına kapandı. "Güzel. Bu güzel." Beceriksizce yoklayarak elimi buldu; parmakları alazlanmış, yaralarla kabarmıştı. "Sterland değildi, öyle mi?"

Başımı iki yana salladım. "Bu konuda endişelenme. Gücünü koruman gerekiyor. Pazarlık bozuldu. Herkes güvende olacak. Önemli olan tek şey bu."

Bu ona açıkça zarar verse bile Cassius gülümsemeye çalıştı. "Herkes değil."

Gözyaşları yüzümden onunkine akıyordu. "Sakın pes etmeye kalkma! Evden çıkmayı başardın ve fırtına yakında dinecek. Anneni çağırtırız! Manastırında bir dilek kuyusu var... Her şey yoluna girecek."

Cassius elini kaldırarak beni durdurdu. "Beni bahçenin içine götürür müsün? Lütfen? Beni ağaç dallarının altından çıkar. Yıldızları görmek istiyorum."

Verity ve ben kafamızı kaldırıp fırtınaya baktık. Cassius'ın bu akşam yıldızları görmesi imkânsızdı.

"Gökyüzü fırtınalı, aşkım. Burada kal ve dinlen."

Bir anlığına gözleri aydınlandı ve tanıdığım, sevdiğim Cassius gibi göründü. "*Aşkım* mı dedin?"

Yanağını elimden gelen en yumuşak biçimde öptüm. "Elbette dedim."

"Beni ağaçların altından çıkar, Annaleigh."

Verity'nin yardımıyla onu mümkün olduğunca nazik bir şekilde kaldırdım ve evden uzağa, meşe ağaçlarının dallarının altından öteye yürümesine yardım ettim.

Biz Cassius'ı indirirken şiddetli bir öksürük göğsünü sarstı. Kan dudaklarına benek benek yayıldı ve haykırmak istedim. Böyle bitmemesi gerekiyordu. Eulalie'nin romanlarında her zaman kötüler yenilgiye uğratılır ve sevgililer sağ salim, birlikte yeni hayatlarına başlamaya hazır olurlardı.

"Cassius, bunu durdurmanın bir yolu yok mu? Anneni çağırmanın ve..."

Cassius elimi sımsıkı tuttu, başı neredeyse algılanamaz bir reddedişle hareket ediyordu. "Ah, sevgili Annaleigh'im, kaplumbağaları serbest bırakışını hatırlıyor musun? Bazı şeylerin önüne geçilemez." Avucunu yanağıma koydu ve gözyaşlarım parmaklarına süzüldü. "Cesur ol. Güçlü ol. Kalbim her zaman tamamen sana ait olacak."

Bir kez daha öksürdü ve eli gevşekçe karın içine düştü.

"Hayır!" diye çığlık attım ve Verity hıçkırarak kollarını boynuma doladı. İleri geri sallanırken kız kardeşimi elimden geldiğince sıkı tuttum. Giysilerindeki ve saçlarındaki duman burun deliklerimi yakarak beni bu korkunç, berbat âna sabitledi. Zemini yumruklamak, tekme atmak, ayağımı yere vurmak, paramparça, işe yaramaz kalbimi göğsümden söküp atmak istiyordum.

Cassius ölmüş olamazdı.

Kosamaras'ın şeytani kahkahasını duymak için dua ederek bekledim ancak bu onun dalaverelerinden biri değildi. Aldatmaca sona ermişti ve Cassius ölmüştü.

Bitmek bilmeyen gece sabaha döndüğünde, kar hâlâ girdap gibi dönerek yağıyor, etrafımızda ve artık beyaz bir örtünün altında gizlenmiş Cassius'ın üzerinde birikiyordu. Bağırışlarımızı duyan kız kardeşlerim etrafımıza toplandı. Sıcak ve emniyette hissetmek için, son kalan Thaumas'lar birbirimize sokulduk.

Fırtına dağıldığında ve güneş Highmoor'un dumanı tüten cephesinin üstünde yükseldiğinde, Camille ayağa kalkarak mahvolmuş mülkünü inceledi. Güçlü olmaya çalışırken bedenini katı ve dik tutuyordu ama omuzları titriyordu.

Kendimi ayağa kaldırdım. Camille'in teselliye, elini tutacak ve bu mücadeleyi onunla birlikte karşılayacak birine ihtiyacı olduğunu biliyordum. Fakat Cassius'ı son bir defa görmem gerekiyordu. Hâlâ sadece benimken veda etmek istiyordum. Bir yarı tanrı değilken. Versia'nın oğlu değilken. Sadece benimken.

Fakat arkama baktığımda bedeni orada yoktu.

Karı avuç avuç süpürerek eşeledim ama gitmişti, asla gerçek olmamış gibi kaybolmuştu.

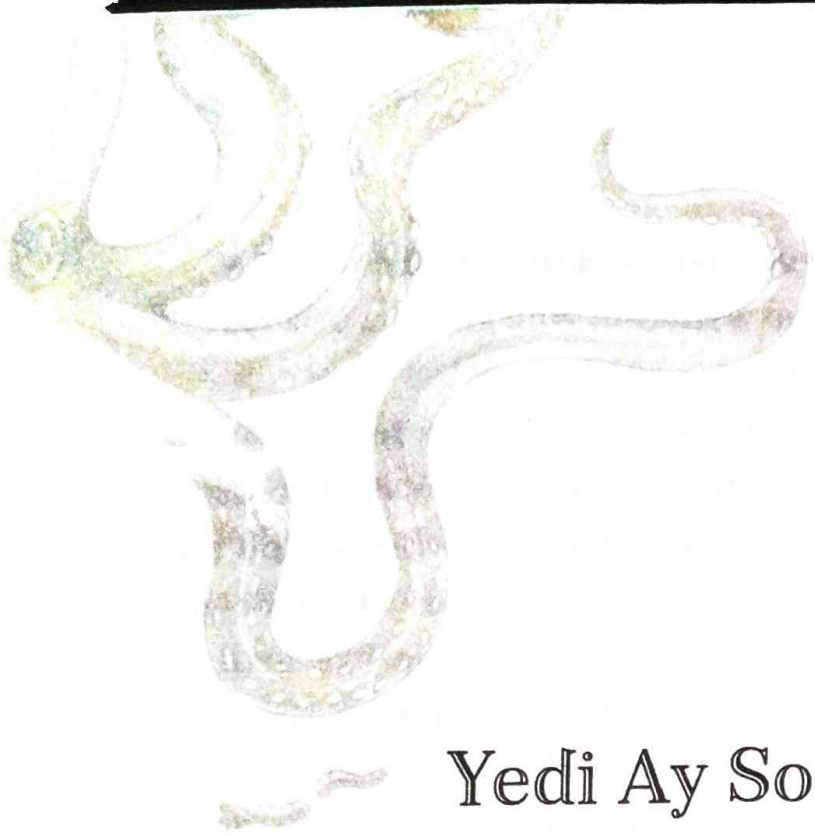
Fakat gerçekti. Verity onu görmüştü. Kız kardeşim, Cassius sayesinde hayatta ve iyi durumdaydı; şimdi bana dayanmıştı.

Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım. Versia bir şekilde onu gizlice alarak aytaşı sarayına mı götürmüştü? Kutsal Yer'e geri mi döndürmüştü? Mağara'nın kapısına koşmak ve Yedi Ay Evi'ne yolculuk ederek bazı cevaplar talep etmek istiyordum ama aniden durdum. Bir kapı yoktu. Hiç olmamıştı. Versia'ya ulaşmamın bir yolu yoktu ve asla öğrenemeyecektim.

Doğu Kanadı'nın duvarından büyük bir parça yıkılarak bahçeyi sarstı ve kalabalıktakiler nefeslerini tuttu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Lenore. "Nereye gideceğiz?"

Camille'in pembe ve sulanmış gözleri parçalanmakta olan büyük yapıda hızla hareket etti. "Hiçbir yere gitmeyeceğiz. Bir Tuz Halkı'yız. Biz bu toprağa, bu denizlere bağlıyız. Yangın bizi geri çekilmeye zorlayamaz." Döndü, hepimize şöyle bir baktı. Thaumas kız kardeşlerden son altısı. "Yeniden inşa edeceğiz."

Yedi Ay Sonra

"SIKI TUTUN, HENÜZ SERBEST BIRAKMAYIN!"

"Ama dileğimi çoktan buldum! Onu unutmak istemiyorum!" diye haykırdı Verity, bir ayağından diğerine sıçrayarak.

"Ben de!" Honor, kâğıt fenerin kenarını sadece parmak uçlarıyla tutuyordu, onu salıvermeye tehlikeli bir şekilde yakındı.

"Benimkinin ve Annaleigh'inkinin yanmasını beklemek zorundasınız," diye çıkıştı Mercy. "Sadece oraya ilk sizin dileğiniz varsın istiyorsunuz!"

Deniz yosunu ve tuz kokusuyla hafif bir yaz meltemi etrafımızda salınıyordu. Bir an Mercy'nin fitili alev almadı. Bir kez, iki kez sönecek gibi titredi. Sonunda yandığında kâğıt fener sıcak havayla doldu ve onu Mercy'ye verdim. Erdemler'in sabrı tükenmeden benimkini yakmak için acele ettim.

"Pekâlâ, hepimiz dileklerimizi bulduk mu?" Kız kardeşlerim hevesle başlarını salladı, gözleri alevlerin mutlu parıltısını yansıtıyordu. "O zaman üçe kadar sayıp onları salalım. Bir... iki..."

"Üç!" diye bir ağızdan bağırdık ve serbest bıraktık.

Küçük beyaz fenerler yavaşça gökyüzüne yükselirken dönüp birbirine dolanıyor, göz alıcı bir baleyle izleyenleri cezbe-

diyorlardı. Yıldızlara kavuşmak için gittikçe yükseğe ve daha yükseğe süzülüyorlardı.

Acaba Versia bu güzel ve berrak yaz gündönümünde, şu anda yukarıdan bize bakıyor muydu? İhtiyar Maude'daki yüksek konumumuzdan gökyüzü baş döndürücü bir biçimde sınırsız, ışık saçan bir sonsuzluk gibi görünüyordu. Yıldızlar da bunu biliyormuş gibi her zamankinden büyük bir görkemle parlıyordu.

Dileğimi düşündüğümde boğazımda bir yumru oluştu. Bir yaz akşamının bu enfes kusursuzluğunda Cassius'ın burada, yanımda olmasını istiyordum. Böyle akşamların paylaşılması, gelecek yıllarda hatırlanması ve hakkında konuşulması gerekirdi. Böyle bir gökyüzü, altında öpüşülmesi için yapılmıştı.

"Sen ne diledin?" diye sordu Honor.

Verity başını iki yana salladı. "Söyleyemezsin, yoksa gerçekleşmez!"

Honor iç geçirdi ve başını yeniden göğe kaldırdı. "Sence dileklerin geri gelmesi ne kadar sürer?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Eğlencenin bir kısmı da burada, değil mi? Kayan bir yıldız gördüğün her defasında mutlu olabilirsin çünkü birinin dileği kendisine dönüyordur."

Fenerler artık yıldızlardan ayırt edilemeyinceye dek göğü izledik.

"Umarım ilk benim dileğim gerçekleşir," dedi Honor pek de cömert olmayan bir tavırla.

Mercy'nin ağzı açılıverdi. "Hayır, benim!"

"Yatma vakti," diye haber verdim bir ağız dalaşı başlamadan önce.

Çok az şikâyetle Erdemler, yeni boyanmış olduğundan hâlâ keskin bir kokuya sahip kulenin tepesindeki camlı odaya geri girdiler ve deniz fenerinin sarmal merdivenlerinden aşağı indiler. Eve, uçurumdaki küçük kulübemize geri yürüdük; yatmak için hazırlandılar. Bir hikâye ve alınlarına birer öpücükten son-

ra hepsi çocuklara has bir hızla uykuya dalmıştı, böylece ben de Işık Bekçisi olarak işimin başına döndüm.

Highmoor'daki o korkunç geceden sonra –kız kardeşlerim Kosamaras'ın yerleştirdiği sahte anıların aslını hatırladığında– İhtiyar Maude'un çabucak yeni bir Bekçi'ye ihtiyaç duyduğu açıklık kazanmıştı. Salann Düşesi olarak Camille derhal bana rızasını vererek Erdemler'i benimle birlikte göndermişti. Highmoor'da süren onca tadilat göz önüne alındığında fena halde ayak altında dolanıyorlardı ve bence Camille yeni konumuna alışırken onları başından attığına memnundu.

Şimdi hava yeniden ısındığından Lenore sık sık ziyarete gelerek beraberinde Hanna'yı ve evden ikram sepetleri getiriyordu. Her gelişinde gözleri daha az tekinsiz, biraz daha dikkatli görünüyordu. Son misafirliği sırasında yenilenme tamamlandığında Highmoor'dan ayrılmayı planladığından bahsetmişti. Kalıp Camille'e yardım etmek istiyor ama anıların ağırlığı altında kapana kısılmış hissediyordu. Nereye gitmek istediğini bilmemekle birlikte Arcannia'da daha fazla yeri keşfetme fikri onu heyecanlandırıyordu.

Nasıl hissettiğini anlıyordum. Çocukluk evimi hep sevmiştim ama oradan ayrılmaktan mutluydum. Hesperus'ta iş genellikle ağır olmasına rağmen bir amacımın olması bana coşku veriyordu ve her sabah mutlulukla uyanıyordum. Sık sık Cassius'ın yanımda çalıştığını, alev için yağ taşıdığını, gemileri ve gelgitleri takip ettiğini hayal ediyordum. Yokluğu, beni şimdiye kadar bildiğim her şeyden daha derin bir acıyla doldurarak dinmek bilmiyordu. Hayatımın geri kalanını onun hasretini çekerek geçireceğimi biliyordum.

İhtiyar Maude'a geri dönerken sokulgan bir meltem saç örgümle oynayarak beni yolumdan sapmaya davet ediyordu. Henüz tekrar içeri girilmeyecek kadar güzel bir akşamdı. Akşamüstü yürüyüşümüzde sahilde birçok denizkaplumbağası yuvası fark etmiştik, büyük kum tepeleri neredeyse Verity'nin

boyu kadardı. Biz izlerken üstlerindeki kum kımıldıyordu. Yavrular yakında denize gitmeye hazır olacaktı.

Siyah kumlarda dolaşırken ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım. Ilık dalgalar çıplak ayaklarımı yıkarken elbisemin ince ketenini çekiştiriyor, beni suyun derinlerine ilerlemeye teşvik ediyordu. Ağustosböcekleri, daha iç kısımlarda vızıldayarak suyun yumuşakça kıyıya çarpma sesiyle rekabet ediyordu. Gözlerimi yumup gecenin mucizesinin tadını çıkardım. Okyanusun tuzlu suyu burnumu, ciğerlerimi, tüm varlığımı dolduruyordu ve hepsini içime çekerken tamamen huzurluydum.

Sudaki bir çalkantı dalgınlığımı böldü ve gözlerimi açtığımda kayan bir yıldızın karanlık gökyüzünün bir ucundan diğer ucuna hızla gittiğini gördüm. Yıldız aceleyle ufka doğru yönelirken gülümsedim. Şanslı birinin dileği kendisine dönmek üzereydi. Bir başka su şapırtısı duyunca ufak bir yumurtadan yeni çıkmış yavru sürüsünün kumsaldan inerek dalgalara ilerlediğini görme umuduyla döndüm.

Ayak bileğine kadar suda duran, uzun boylu bir figürü fark ettiğimde donakaldım. Gümüşi yıldız ışığı asi buklelerine yayılıyordu.

Cassius.

Varlığımın her zerresi, bunun kalbime ve gözlerime dadanan bir hayal değil de gerçekten o olması için yanıp tutuşuyordu. Bu o değildi. Olamazdı.

Fakat öyle gerçek görünüyordu ki.

Bir martı yukarıda çığlık attı ve sarhoş edici bir an boyunca yıldızlar daha canlı parlayarak gökyüzünü olağanüstü bir ihtişamla kamaştırıyormuş gibi göründü. Ufacık bir umut ışığı, içimde kıvılcım saçarak parıl parıl yanıyordu. Acaba Versia dileğimi mi almıştı? Kayan yıldız benim için miydi?

"Cassius?" diye fısıldamaya cesaret ettim. Bunun bir rüya olduğuna kısmen emindim.

Sakın uyanma...

Daha derin suda bata çıka yürüyerek bana doğru ilerlediğinde nefesim boğazıma takıldı. Bana ulaşamayacaktı. Ağzını açacaktı ama söylediklerini asla duymayacaktım. Yeni baştan İhtiyar Maude'un gözlem odasında yapayalnız uyanacaktım. Kalbim gelecek olan acı verici hayal kırıklığının beklentisiyle sızladı.

Sakın uyanma...

Işıl ışıl gözlerinin derinlerinde başlayan bir gülümsemeyle Cassius beni çekip sımsıkı kucakladı. Hayretle ellerimi kollarında dolaştırdım. Tek bir yanık izi olmadan pürüzsüz ciltle kaplı olmaları inanılmazdı.

Bu bir rüyaydı. Öyle olmalıydı.

Derken başparmağını yanağımda gezdiriyordu. Gözleri heyecanlı bir neşeyle parlaktı ve konuşmaya hazır dudakları aralıktı.

Sakın uyanma!

Uyanmadığımda, elimi uzatıp parmak uçlarımla ensesini takip ederek üzerlerindeki bukleleri hissettim. Cassius bir zevk mırıltısı çıkardıktan hemen sonra beni bir öpücükle silip süpürdü. Dudakları benimkilerin üstünde yumuşaktı. Ardından kolları etrafımda sıkılaştı, beni daha mahrem bir öpücüğün, daha tatlı bir acının içine çekti.

"Hâlâ tadın Tuz gibi," diye fısıldadı.

"Bu gerçekten oluyor mu?" dedim soluk soluğa. "Sahiden burada mısın?"

Cassius başıyla onayladı. "Sahiden buradayım."

"Ne kadar süreliğine?"

Sırıtışı genişledi. "Beni kabul ettiğin sürece."

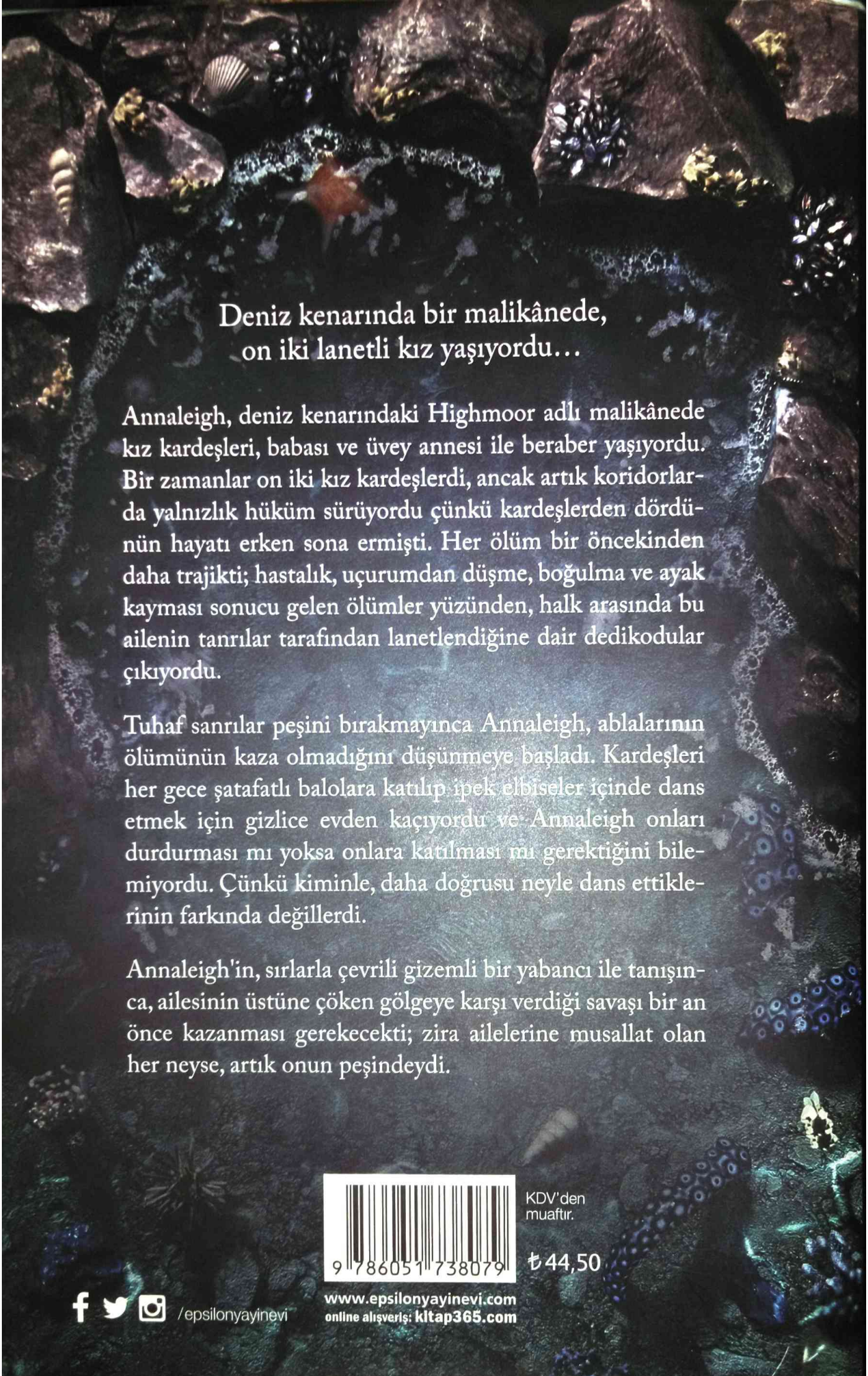
Yüzünü ellerimin arasına alırken parmaklarım titriyordu. Gözlerine bakmak için kafamı kaldırdım. Karşımdaki bu muciyeyle ilgili her şeyi ezberlemek istiyordum. "Ciddi misin?" Başıyla onayladı. "Nasıl?"

"Bu akşamki tüm dilekler arasında seninki hemen hemen en parlak, neredeyse en umutlu olandı." Gülümsedi. "Yerine getirmesi ikinci en kolay olandı."

Sahil şeridinden suyun şıpırdadığını duyduk. Döndüğümüzde bir düzine ufak denizkaplumbağasının sendeleyerek denize girdiğini, açıklara doğru yüzdüğünü gördük. Biri bacağıma değerek yüzgeçleriyle bileğime dost canlısı bir şekilde hafifçe vurduktan sonra mavi bilinmezliğin yolunu tuttu.

"Neredeyse mi?" diye sordum, kafamı gece göğüne kaldırıp bakarken. Yıldız ışığı etrafımıza yağıyordu ve şu anda yaşadığımdan daha yürek burkacak derecede kusursuz bir an hayal edemiyordum. Yıldızlar ile tuzlu suyun arasında, ikisine de eşit derecede ait, sevdiğim adamla birbirimize sarılıyorduk.

"Yalnızca bir tanesi daha parlaktı," diye mırıldandı, dudakları bir kez daha alçalmadan önce. "Benimki."

Deniz kenarında bir malikânede,
on iki lanetli kız yaşıyordu...

Annaleigh, deniz kenarındaki Highmoor adlı malikânede kız kardeşleri, babası ve üvey annesi ile beraber yaşıyordu. Bir zamanlar on iki kız kardeşlerdi, ancak artık koridorlarda yalnızlık hüküm sürüyordu çünkü kardeşlerden dördünün hayatı erken sona ermişti. Her ölüm bir öncekinden daha trajikti; hastalık, uçurumdan düşme, boğulma ve ayak kayması sonucu gelen ölümler yüzünden, halk arasında bu ailenin tanrılar tarafından lanetlendiğine dair dedikodular çıkıyordu.

Tuhaf sanrılar peşini bırakmayınca Annaleigh, ablalarının ölümünün kaza olmadığını düşünmeye başladı. Kardeşleri her gece şatafatlı balolara katılıp ipek elbiseler içinde dans etmek için gizlice evden kaçıyordu ve Annaleigh onları durdurması mı yoksa onlara katılması mı gerektiğini bilemiyordu. Çünkü kiminle, daha doğrusu neyle dans ettiklerinin farkında değillerdi.

Annaleigh'in, sırlarla çevrili gizemli bir yabancı ile tanışınca, ailesinin üstüne çöken gölgeye karşı verdiği savaşı bir an önce kazanması gerekecekti; zira ailelerine musallat olan her neyse, artık onun peşindeydi.

9 786051 738079

KDV'den muaftır.

₺44,50

/epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com